

Ràng Buộc

Contents

Ràng Buộc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	38
11. Chương 11	43
12. Chương 12	48
13. Chương 13	51
14. Chương 14	56
15. Chương 15	63
16. Chương 16	67
17. Chương 17	70
18. Chương 18	74
19. Chương 19	79
20. Chương 20	86
21. Chương 21	91
22. Chương 22	98
23. Chương 23	103
24. Chương 24	110
25. Chương 25	118
26. Chương 26	126
27. Chương 27	133
28. Chương 28	138

Ràng Buộc

Giới thiệu

Người dịch: Moonie Love – Chisachi_hime Thể loại: Đam mỹ cường công cường thụ Độ dài: 28 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rang-buoc>

1. Chương 1

Kỳ Dịch vào quán bar, liếc mắt nhìn thấy người con trai đứng bên cửa sổ. Thân hình cao ráo, ở quán bar một nơi nhàn rỗi thế này, người đứng thẳng như cây thương, trên gương mặt không chút biểu tình, ánh mắt như chim ưng canh gác nhìn ra cửa sổ.

Hứng thú của Kỳ Dịch tràn ra khoe miệng, nhìn chăm chăm vào người thanh niên đó không chớp mắt. Gã thanh niên cao khoảng 1m80, tóc ngắn rất bảnh bao, ngũ quan tinh tế, đường nét thanh tú, ngón tay thon dài cầm lấy điều thuốc, nước da màu mật ong dưới ánh đèn lờ mờ trở nên sáng loáng.

Hắn có một loại khí chất khó nói, vừa có chất uy nghiêm lẫm lẫm, lại vừa cho người ta cảm giác muốn ôm vào lòng vuốt ve, Kỳ Dịch biết người thanh niên đó là loại thích hợp với khẩu vị của mình nhất. Đây là người con trai thích hợp với khẩu vị của hắn, Kỳ Dịch chưa từng động tới, hướng hồ hắn lại rất đẹp.

Kỳ Dịch vẫn nhìn không ra tâm tình trong đôi mắt đó, như báo vừa thấy con mồi ngon, lộ ra tia sáng hưng phấn. Hắn vẫn uống bia một cách thoả mãn, tựa lưng vào ghế: “Cũng là của tôi, bảo bối!”

Hàn Huyền Phi đã cảm giác được ánh mắt của Kỳ Dịch nhìn mình, chỉ là không ngờ kẻ gây sự kia một mực không rời mắt khỏi mình. Chẳng lẽ bản thân mình có chỗ nào lộ tẩy? Hắn chợt nghĩ lại những quan hệ gần đây nhất, tự thấy bản thân ổn thoả, không nên có phiền phức gì mới phải.

Hai mươi lăm tuổi Hàn Huyền Phi làm mật vụ nằm vùng gia nhập vào Thanh bang đã gần nửa năm. Bởi thân thủ và tài trí của hắn được Thanh bang lão đại tín nhiệm nên nhanh chóng trở thành vệ sĩ của ông tôi. Hắn dựa vào khả năng nắm bắt thông tin và bản lĩnh máy tính, thu thập được rất nhiều tư liệu của Thanh bang. Thanh bang liên tiếp bị cảnh sát đả kích đã bị lung lay, chỉ còn đòn cuối cùng để lập công lớn. Thanh bang lão đại đến bước đường cùng buộc lòng phải âm thầm cầu sự trợ giúp của long đầu buôn lậu vũ khí Đông Á danh xưng Tung Hoành.

Hắn biết con người vô lễ này là nhị lão bàn của tập đoàn Tung Hoành - Kỳ Dịch, một người đàn ông 31 tuổi.

Trên danh nghĩa Tung Hoành là tập đoàn thương mại quốc tế, nhưng luôn hoạt động buôn lậu vũ khí, cũng là một tổ chức phản động khiến chính phủ đau đầu, hơn nữa càng thêm nghiêm mật. Cho tới trước mắt bọn chúng vẫn chưa lưu lại chứng cứ phạm tội gì làm manh mối cho cảnh sát, cho người ta có cảm giác thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi.

Hàn Huyền Phi không biết vì sao Kỳ Dịch luôn nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt đó cho cậu cảm giác bị lột sạch quần áo, vô cùng khó chịu. Huyền Phi nhú mày, buông điều thuốc xuống, thản nhiên bỏ đi.

Ánh mắt của Kỳ Dịch dõi theo lưng Hàn Huyền Phi cho đến khi cậu tôi đi khuất, trên mặt lộ ra tiểu ý: một người thật đẹp.

Nhất cử nhất động của hắn đều lọt vào trong mắt Kỳ Dương, Kỳ Dương nhin không được thở dài, dùng khuỷu tay huých vào đứa em trai hồn phách đang để nơi nào, hi vọng hắn hoàn hồn lại, đó là loại ánh mắt mê đắm, khiến người ta có cảm giác hắn sắp chảy cả nước miếng. Chỉ là một nam nhân có chút nhan sắc thôi mà, cũng không phải là khuynh quốc khuynh thành, lại có thể khiến cho hắn nhìn đến mất cả hình tượng hay sao?.

Lão đại của Thanh bang lần này chủ động đến đây, là vì Thanh bang lần này bị cảnh sát dòm ngó đến, đã liên tục suy vận, bọn họ đã đi đến bước đường cùng, chỉ muốn sớm bán đi món hàng trong tay, để cao bay xa chạy. Nhưng muốn tìm người trong một lần mua hết tất cả số hàng của họ, cũng không phải là chuyện dễ dàng, cũng chỉ có Tung Hoành mới có thực lực này. Thanh bang đi đến đường cùng thì với giá thấp cũng có thể mua được hàng của bọn họ. Cũng là một chuyện cực kì có lợi.

Trong bụng Kỳ Dương đã tính toán chu toàn, không chút khách sáo mà cực lực ép giá. Lão đại Thanh bang vốn luôn dương dương tự đắc cũng trở nên mặt ủ mày chau, ngồi trong phòng máy lạnh mà lại lau mồ hôi, luôn van nài Kỳ Dương nâng giá cao lên một chút, song phương nhất thời bế tắc ở đây.

Kỳ Dương không gấp, hắn biết đối phương cuối cùng cũng phải chịu mức giá này thôi, nên rất thông thả châm thuốc hút.

Chính trong lúc tên lão đại đó chuẩn bị bỏ cuộc, chấp nhận giá cả mà Kỳ Dương đưa ra lúc đầu, thì Kỳ Dịch lại mở miệng: “Tôi tăng cho ông 10%, nhưng, có một điều kiện...”

Trong bụng Kỳ Dương thở dài một tiếng: “Ai dà, tiền a”

Không ngoài dự liệu của hắn, nghe thấy Kỳ Dịch nói: “Tôi muốn một người của ông, chính là người vừa nãy đứng ở cửa sổ, người thanh niên cao cao, cùng với tất cả tư liệu của cậu ấy, ngày mai tôi muốn thấy cậu ấy! Những việc khác sẽ do các ông hãy giao tiếp với Trần Quân Nghi.”

“Nhất định, nhất định! Người, ngày mai tôi nhất định sẽ phái hắn đến gặp Kỳ tiên sinh, những chuyện khác tôi sẽ bàn bạc cùng Trần tiên sinh. Cảm ơn! Cảm ơn!”

Lão đại kia như có cái bánh từ trên trời rơi xuống cuống quýt đồng ý, sợ huynh đệ Kỳ gia đổi ý, vội vã đem người rời khỏi đó.

Kỳ Dương nghiêng mắt nhìn Kỳ Dịch, lắc đầu nói: “Tiểu tử đó thật sự đáng giá vậy sao. Thanh bang sắp sụp đổ rồi, không có ai chống lưng cho hắn, muốn có được hắn, thiếu gì cách ...”

“Em không muốn mạo hiểm.” Kỳ Dịch cắt ngang lời Kỳ Dương, Kỳ Dương cũng không chấp, đắm chiêu nhìn Kỳ Dịch, rồi không nói gì thêm.

Hàn Huyền Phi ngược nhìn toà nhà cao to trụ sở của công ty Tung Hoành, có chút do dự, hắn nghĩ không ra Kỳ Dịch tại sao lại muốn gặp hắn.

Khu trung tâm này đặt cạnh công viên, chỗ này là địa khu giàu có nhất của thành phố, không hổ là tập đoàn Tung Hoành, tài khí lớn như vậy. Hơn nữa tập đoàn Tung Hoành này cũng là một tổ chức hắc bang cực kì nghiêm mật, trong cục cảnh sát trước sau đã phái không ít tinh anh trà trộn vào trong, không phải là vào không được mà chính là bị nhận ra rồi mãi mãi biến mất. Lần nàycó lẽ là một cơ hội.

Hôm qua hắn đã đem kế hoạch bỏ trốn cuối cùng của Thanh bang lão đại báo cho cục cảnh sát, nửa đời còn lại của bọn chúng sẽ phải ở trong nhà giam. Hàn Huyền Phi hơi đắc ý khẽ mỉm cười, lần làm nội ứng này có thể nói là đại công cáo thành.

Hắn hạ quyết tâm, đi vào tập đoàn Tung Hoành, báo là đã đến, liền lập tức được người ta đưa đến văn phòng làm việc của tổng giám đốc.

Trong đại sảnh của văn phòng, sát bên ngoài cửa sổ là một thảm cỏ xanh của công viên, mỹ cảnh tự nhiên khiến người nhím tạp nhất thời cũng được thanh tẩy. Tuy nói Hàn Huyền Phi tâm sự trùng trùng, nhưng cũng không khỏi bị hấp dẫn bởi cảnh đẹp trước mắt, chìm đắm vào đó. Khi hắn đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt khiến hắn không thoải mái, thì Kỳ Dịch đã đứng ở phía sau hắn rồi.

Kỳ Dịch toàn thân phát ra một khí chất hoàn toàn không giống với vẻ âm trầm tối hôm qua, thân hình cao lớn tràn ngập khí thế bá đạo sắc bén, trong mắt phát ra một tia độc tài nóng bỏng, khiến Hàn Huyền Phi

có một cảm giác áp bức chưa từng có, trong lòng không khỏi có chút dao động: Lần này chưa được sự cho phép của cấp trên đã hành động, không biết có phải là sai lầm hay không. Nhưng hắn không biểu lộ ý nghĩ này ra ngoài mặt, vẫn rất bình tĩnh đứng trước mặt Kỳ Dịch, mày cũng không cau lại khiến cho người kia được nhìn hắn kĩ lưỡng.

Rất tốt —— Kỳ Dịch nhìn Hàn Huyền Phi gần trước mắt, ý nghĩ muốn sở hữu hắn càng thêm cuồng nhiệt —— Khí thế凛冽, ngoại hình xuất sắc, thân hình cao ráo, khiến người ta phải mê mẩn, hơi thở cũng bị tước đoạt.

“Hàn Huyền Phi, cao trung thì bỏ học, vì giết người mà vào tù, do chưa thành niên nên sau bảy năm thì được thả, ở trong tù kết giao với lão tằm của Thanh bang, sau khi ra tù thì gia nhập vào Thanh bang, mấy lần hành động xuất sắc nên được đề bạt, là một người mới đầy triển vọng trong Thanh bang ...” Kỳ Dịch từ phía sau nói ra lai lịch của Hàn Huyền Phi, mắt không hề nhúc nhích mà nhìn người phía trước.

“Đầy triển vọng thì không dám! Tại hạ Hàn Huyền Phi, không biết Kỳ tiên sinh có việc gì chỉ giáo? “Hàn Huyền Phi biết rõ lí lịch này của mình không hề có khe hở, nên rất yên tâm mà trả lời.

Kỳ Dịch không nói chuyện, vẫn đang đánh giá Hàn Huyền Phi, cho đến khi Hàn Huyền Phi có hơi khó chịu muốn né ánh mắt của hắn, hắn mới chậm rãi tuyên bố: “Tôi muốn cậu!”

Hàn Huyền Phi vừa nghe, cả người liền ngậy ra, ngơ ngác nhìn con người đầy tự tin trước mặt. Ngỡ khí và ánh mắt của hắn đều biểu thị câu “Tôi muốn cậu!”, là ý nghĩ muốn chiếm hữu một người. Câu này là sao? Hơn nữa còn giống như là một tuyên bố! Lẽ nào, nhị lão bàn của tập đoàn Tung Hoàn là người đồng tính? Nhưng, chưa từng nghe qua điều này? Hàn Huyền Phi đang nghi ngờ phải chăng thánh lực của mình có vấn đề.

Hắn liền lùi về sau một bước, lưng dán vào bức tường bằng kính, sững sờ nhìn Kỳ Dịch, một lát mới nói: “Ý của cậu là gì?”

Kỳ Dịch tiến một bước, hai tay giữ lấy đầu Hàn Huyền Phi bên cửa sổ, lại kĩ lưỡng đánh giá Hàn Huyền Phi cả nửa ngày, mới thở dài mà nói: “ Cậu rất đẹp! Da dễ đẹp như vậy, thật hiếm thấy.”

Hàn Huyền Phi lần này mới khẳng định tuyệt đối Kỳ Dịch là người đồng tính, hắn đưa tay muốn đẩy Kỳ Dịch đang đứng quá gần ra xa một chút, nghiêm mặt nói: “Xin lỗi , tôi không phải là người đồng tính.”

“Cậu ghét người đồng tính? “Kỳ Dịch mặt không đổi sắc hỏi hắn.

“Không, tôi không ghét, nhưng tôi không phải! “Hàn Huyền Phi dùng lời nói kiên định để trả lời.

“Không sao, tôi sẽ làm cho cậu thành phải.” Khoé miệng Kỳ Dịch cong lên một nụ cười tà, rất có hứng thú nhìn Hàn Huyền Phi đang cúi kính ở trước mắt: Khi hắn lạnh lùng cũng rất hấp dẫn, bộ dạng cau mày cũng rất đẹp, chỉ không biết hắn cười lên trông sẽ như thế nào, chắc chắn là càng hấp dẫn hơn Kỳ Dịch nghĩ trong lòng, không để ý đến sắc mặt càng lúc càng ảm của Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi vừa nghe thấy câu nói vô lý này, biết mình có nói gì với hắn thì cũng phí công, liền xoay người muốn rời khỏi ngay lập tức. Kỳ Dịch cũng không ngăn cản, nhìn hắn đi ra ngoài.

Trong lúc Hàn Huyền Phi cảm thấy kì lạ vì sao Kỳ Dịch lại dễ dàng thả mình đi, thì hắn nhìn thấy trước cửa thang máy có mấy người cao to. “Thật phiền phức, lại phải đánh nhau.” Hàn Huyền Phi không dừng chân đi thẳng đến thang máy.

“Xin lỗi, Hàn tiên sinh, Kỳ tiên sinh muốn cậu ở lại! “Một người đàn ông mặt đồ vest, rất lễ phép mà ngăn cản Hàn Huyền Phi .

“Nhưng tôi không muốn ở lại, các người muốn sao? “Hàn Huyền Phi không nói lời thừa thãi.

“Vây xin Hàn tiên sinh thứ lỗi, đây là chức trách. ”Lời nói vừa dứt, mấy người đó liền ra tay muốn bắt Hàn Huyền Phi về.

Hàn Huyền Phi không đáp một tiếng, lập tức động thủ, một cước liền đá vào tên to con, tay cũng đánh ngược vào người phía sau. Hắn lại đột ngột xoay người, thuận tay lôi theo, kéo người kia mất thăng bằng, khuỷu tay lại hồi một kích, thêm một người nữa ngã xuống đất. Mấy tên đồ con nhìn nhau, rồi đồng loạt

xông lên, một người từ phía sau xông đến, Hàn Huyền Phi cũng không xoay đầu, chỉ khom lưng, quật ngã người đó, người đó văng xa ba bốn mét .. Một người khác cũng bị Hàn Huyền Phi đánh cho đồng ngã tây đổ, lão đảo lùi lại phía sau.

Lúc này thang máy vừa tới, chính vào lúc Hàn Huyền Phi muốn vào thang máy, thì một luồng sức mạnh cực lớn kéo hắn trở lại. Hàn Huyền Phi phản ứng mau lẹ một cước đá vào người đó, khuỷu tay kích thẳng vào bụng đối phương, muốn tốc chiến tốc thắng, sớm thoát thân.

Không ngờ, thế tiến công của hắn hoàn toàn thất bại, hắn ngạc nhiên xoay đầu lại, nhìn thấy Kỳ Dịch vẫn dùng ánh mắt như muốn nuốt chửng nhìn hắn.

“Thân thủ cũng rất tốt a! Tôi càng có hứng thú với cậu rồi! “Kỳ Dịch cười tà nói: “Cậu chạy không thoát đâu, cậu là của tôi!”

Hàn Huyền Phi chán nản, đang muốn hồi kích, đánh tan nụ cười của người khó ưa này, cũng không đề phòng phía sau đầu liền bị đánh một cái thật mạnh. Đầu hắn đau một trận kịch liệt, hai mắt tối sầm, rồi bất tỉnh.

Kỳ Dịch nhìn thấy Kỳ Dương cầm trong tay một gậy gỗ đang dương dương tự đắc, tức giận kêu lên: “Anh làm cái gì vậy? Rủi đánh hỏng đầu của hắn thì làm sao?”

2. Chương 2

“Bây giờ đau lòng rồi sao? Cậu nhìn hắn lợi hại như vậy, đánh ngã cả đám, cậu rồi cái gì? Ai dà Có cần cực khổ vậy không? Một gậy là xong việc.” Kỳ Dương vốn không để ý đến ánh mắt hung hợn của Kỳ Dịch, đem gậy vác lên vai, lắc lắc đầu quay về phòng làm việc.

Hàn Huyền Phi trong u ám mơ màng mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng xa lạ. Hơn nữa trên người hắn chỉ mặc mỗi một cái quần ngủ rộng thùng thình, trạng thái nửa khoả thân.

Hắn kinh ngạc, vội vàng muốn đứng dậy, nhưng từ đầu hắn truyền đến một cơn đau nhức khiến hắn lại ngã xuống giường.

Chết tiệt! Đau quá!

Hàn Huyền Phi ôm đầu, chờ cho cơn đau đầu dần tan đi, mới ngồi dậy xem xét xung quanh....

Kỳ Dịch! Nhất định là con người biến thái đáng chết đó đưa mình đến đây! Còn thay quần áo cho mình!

Hàn Huyền Phi trở người xuống giường, kiểm tra cửa: Bị khoá ngoài. Hắn xoay người đi đến cửa sổ lớn, xác định vị trí của mình.

Từ cửa sổ nhìn ra, lại là một thảm cỏ lớn, hồ nước dập dờn sóng, cây xanh che phủ mặt đất, mây nhẹ trôi trên bầu trời xanh Đây là công viên um tùm ở ngoại ô phía bắc!

“Rất đẹp phải không? Đây là sản nghiệp của công ty Tung Hoàn, tôi thích cảnh trí này, nên đem tầng cao nhất giữ lại cho mình, thích không?” Kỳ Dịch đang dựa vào cửa nhìn thân ảnh tiêu sái của Hàn Huyền Phi đứng trước cửa sổ, cơ thể đó rất sắc sảo.

Hàn Huyền Phi từ từ xoay người lại, lạnh lùng nhìn Kỳ Dịch, trầm giọng nói: “ Cậu muốn gì?”

“Tôi muốn cậu!” Kỳ Dịch lập tức trả lời, ánh mắt kiên định quyết tuyệt, “Cậu ngoan ngoãn một chút, tôi sẽ cho cậu được khoái lạc!” Hắn đi đến gần Hàn Huyền Phi, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Cậu thật đúng là một báu vật! Huyền của tôi!” Kỳ Dịch đưa tay ra, chạm nhẹ vào mặt Hàn Huyền Phi, cảm nhận được xúc cảm tinh tế của da thịt, “Trở thành người của tôi đi!” Hắn dần cúi thấp đầu, muốn nếm thử đôi môi thoạt nhìn mềm mại của Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi kịp thời nghiêng đầu, hung hãn nói: “Tôi nói rồi, tôi không phải người đồng tính! Cậu tìm người khác đi, đừng dấn động chủ ý của tôi!”

“Tôi chỉ muốn cậu!” Kỳ Dịch vừa dùng bá khí nói, vừa truy đuổi theo đôi môi Hàn Huyền Phi.

“Có rất nhiều phụ nữ và thanh niên trẻ đẹp hơn tôi, lại không ghét sở thích của cậu, so với con người thô kệch như tôi đều vượt trội hơn” Hàn Huyền Phi thật sự không biết Kỳ Dịch đang phát bệnh điên gì dựa vào điều kiện của hắn, muốn mấy cậu trai xinh đẹp cỡ nào mà không có, lại cứ nhất mực quấn lấy mình. Mình một chút nhu mì cũng không có? Hắn còn nói mình là báu vật, thật là biến thái mà!

Kỳ Dịch lấp kín đôi môi của Hàn Huyền Phi, tạm thời buông cử động, lại dùng tay vuốt ve lên cổ Hàn Huyền Phi. Nghe thấy lời Hàn Huyền Phi nói, liền cười khẽ, thấp giọng nhắc lại “Tôi chỉ muốn cậu!”

Biến thái còn thêm dần dần! Hàn Huyền Phi nhất thời không biết nói sao cho tốt, nói chuyện với loại người này, đúng là phí sức! Nhưng đôi môi bá đạo đó của Kỳ Dịch khiến hắn hơi hoang mang, hắn gắng sức giấu đi sự khiếp đảm của mình, cứng giọng nói: “Cậu đừng có mơ!”

“Ngoan ngoãn đi, có thể sẽ ít ném mùi đau khổ.” Kỳ Dịch như không nghe thấy gì nói tiếp: “Cậu sẽ yêu cảm giác này mà, sẽ vĩnh viễn trở thành người của tôi, bảo bối!”

Hàn Huyền Phi vừa nghe thấy hai từ “Bảo bối”, da gà đều nổi lên hết, vội vàng nói: “Đừng gọi tôi là bảo bối!”

Kỳ Dịch áp lên người Hàn Huyền Phi, đem hắn và mình dán chặt vào cửa sổ, hít một hơi sâu, ngửi thấy mùi hương nam tính nhàn nhạt trên người Hàn Huyền Phi, vẫn dùng âm thanh nhẹ nhàng ấm áp không gì sánh được mà nói: “Lúc tôi thay đồ cho cậu đã thấy hết rồi, thân hình của cậu rất đẹp. Không có lấy một vết sẹo, những đường cong cũng rất ưu mỹ, đặc biệt là da dẻ, sáng bóng như tơ lụa, lúc đó tôi thực sự muốn trực tiếp thượng cậu.”

“Đừng nói nữa, buồn nôn chết được! Tên biến thái nhà cậu! Buông tôi ra, đừng ép tôi động thủ!” Hàn Huyền Phi không nghe nổi nữa, dùng sức muốn đẩy Kỳ Dịch ra khỏi người mình.

Kỳ Dịch đều không để ý đến tiếng kêu của Hàn Huyền Phi, nhẹ nhàng trượt xuống hạ thân của hắn, khẽ bao trùm lấy chỗ yếu đuối nhất của Hàn Huyền Phi.

“A!” Hàn Huyền Phi kêu một tiếng lớn, một quyền đánh tới Kỳ Dịch, Kỳ Dịch trong chớp nhoáng, nhẹ nhàng né tránh, cười tà nói: “Đừng phí sức nữa, cậu đánh không lại tôi đâu!”

Hàn Huyền Phi vẫn không hiểu chuyện, lúc ở trong trường cảnh sát hắn là quán quân vật lộn. Nhưng đúng như Kỳ Dịch nói, Hàn Huyền Phi cho dù là thân hình, sức lực hay võ thuật, đều không bằng Kỳ Dịch, đến cuối cùng phải thở hồng hộc mà bị Kỳ Dịch ném lên trên giường.

Kỳ Dịch hài lòng nhìn Hàn Huyền Phi đang vùng vẫy dưới người mình, nói: “Thân thủ của cậu rất giỏi, nếu không phải là tôi, e là sớm đã để cậu chạy thoát rồi. Tôi từ nhỏ đã học không thủ đạo, Thái quyền, quyền kích, so thân thủ, thì cậu còn kém xa tôi.”

Hàn Huyền Phi giãy dụa không thoát nổi sự áp chế của Kỳ Dịch, bỏ cuộc không vùng vẫy nữa, hung hãn trừng nhìn Kỳ Dịch.

“Ánh mắt của cậu thật hấp dẫn người ta, như đao như kiếm, chúng ta có thể bắn ra pháo hoa rồi, bảo bối! Nhưng, tôi sẽ làm cho đôi mắt này của cậu trở nên dịu dàng, khi được tôi âu yếm.” Kỳ Dịch giữ chặt đầu Hàn Huyền Phi, sau đó thì hôn lên đôi môi Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi xem chút nữa thì ngớ ra, hắn thật sự đã bị đàn ông hôn rồi sao! Hắn chỉ cảm thấy trong bụng một cơn quặn quại, quá buồn nôn rồi, hắn sắp sửa ói ra rồi!

Nhưng hắn đẩy không ra Kỳ Dịch khổ người to hơn hắn, chỉ có thể mặc cho Kỳ Dịch bừa bãi trên môi mình. Hắn cắn chặt răng, chết cũng không để cho đầu lưỡi liếm loạn của Kỳ Dịch tiến vào miệng mình, Kỳ Dịch không được vào cửa, chỉ đành liếm lên mặt Hàn Huyền Phi, lại chuyển đến gặm cái cổ nhẵn mịn mềm mại, để lại ấn tích đỏ hồng.

Hàn Huyền Phi thực sự chịu không nổi cảm giác này, cuối cùng không khỏi kêu lên: “Đừng như vậy, cái đầu heo dơ bẩn nhà cậu!”

Thừa cơ lúc miệng hắn không phòng bị, Kỳ Dịch lập tức đưa lưỡi xâm nhập vào trong miệng hắn, đầu lưỡi của Kỳ Dịch khuấy động điên cuồng, liếm qua mọi ngõ ngách trong miệng hắn. Nước bọt liên chảy ra, dính đầy trên miệng hai người, từ khoé miệng của Hàn Huyền Phi dần dần chảy xuống, dọc xuống cổ, rồi chảy vào trong áo Hàn Huyền Phi.

Không thể chịu được nữa Hàn Huyền Phi thừa dịp Kỳ Dịch đang hôn đến lơ đãng, mạnh mẽ cắn vào lưỡi của Kỳ Dịch. Kỳ Dịch kêu thảm một tiếng, vội vàng buông khỏi miệng Hàn Huyền Phi, máu đã từ đầu lưỡi mà chảy xuống.

Kỳ Dịch lau đi máu ở khoé miệng, nhìn vết máu trên tay mình, ánh mắt sa sầm xuống, lạnh lẽo nói: “Cậu thật hung dữ! Xém chút đã cắn đứt lưỡi của tôi rồi! Không cho cậu biết một chút lợi hại, tôi nghĩ cậu sẽ không biết ngoan ngoãn đâu.”

Hắn đột ngột áp tay của Hàn Huyền Phi lên đỉnh đầu, từ trong học tủ lấy ra một sợi dây thừng, nhanh chóng trói hai tay Hàn Huyền Phi ở đầu giường, sức mạnh và sự mau lẹ của hắn, khiến cho Hàn Huyền Phi ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có. Chân đá ra một cước cũng bị giữ lại, bấp vế và đùi bị trói khiến chân co lại, một loại tư thế lằng nhục, không cách nào mở ra.

Kỳ Dịch hài lòng cười lên, cúi người xuống nói với Hàn Huyền Phi: “Ở dưới này của cậu ngoan đi, bảo bối, tôi sẽ cho cậu được sướng như tiên mại!”

“Tôi phải giết cậu! Cậu tên khốn kiếp! Khốn nạn! Biến thái! Cặn bã!”

Hàn Huyền Phi chửi ầm lên, nhưng chỉ có thể trăn mắt nhìn Kỳ Dịch cởi đi món y phục duy nhất trên người, khi Kỳ Dịch cởi quần lót của hắn xuống, khiến hắn hoàn toàn khỏa thân trong không khí, hắn xấu hổ đến mặt đỏ ửng, hai mắt nhắm chặt, lời chửi rửa gì cũng không nói ra được nữa.

Kỳ Dịch tự cởi quần áo mình, trêu chọc: “Mắng đi mắng đi cứ nói nhiều nào, hãy, cậu thật là một bảo bối ngoan ngoãn.” Cởi sạch đồ xong, hắn chồm lên giường, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể khỏa thân của Hàn Huyền Phi.

Khi tay Kỳ Dịch vừa chạm vào người, Hàn Huyền Phi liền hét hoảng kêu lên, hắn kinh hãi lung tung mở mắt ra, lại bị cơ thể đang khỏa thân của Kỳ Dịch dọa cho chết khiếp. Kỳ Dịch giống như đang kheo khoang thân hình cường tráng của mình trước mặt hắn, khối phân thân hỏa nhiệt sôi sục đang run lên, linh khẩu trước mắt chảy ra dịch thể, cho thấy “nó” đã rất nóng lòng không chờ được nữa muốn công thành rồi.

Kỳ Dịch nhìn Hàn Huyền Phi đang hoảng sợ đến nói không ra lời, đắc ý cười lên: “Sao rồi? Hài lòng với kích thích của nó chứ?” Hắn tiến gần đến cơ thể đang đông cứng của Hàn Huyền Phi, tiếp tục nói: “Cậu sẽ yêu chết nó đấy, bảo bối à!”

Nói xong, hắn dùng vật thể nóng rực nổi đầy gân xanh đỏ khê chạm vào phân thân không chút sinh khí của Hàn Huyền Phi, hạ thể của Hàn Huyền Phi vừa bị chạm vào, hắn liền hét ầm lên: “Đừng! Đừng chạm vào tôi! Tên biến thái gớm ghiếc nhà cậu! Cậu đi chết đi! Cậu dám làm như vậy, tôi sẽ không tha cho cậu đâu!” Hắn dùng ánh mắt như muốn giết người để nhìn Kỳ Dịch, hận không thể dùng ánh mắt này mà giết chết hắn.

“Bảo bối của tôi cá tính thật là mãnh liệt, nhưng, tôi càng thích xem bộ dạng cao trào của cậu khi ở dưới thân tôi.” Kỳ Dịch không để ý đến ánh mắt hung hãn của Hàn Huyền Phi, cầm lấy một cái gối đặt dưới hông Hàn Huyền Phi, dâm tà nhìn chỗ kín đáo nhất.

Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khẩu huyết nhỏ nhắn đó, ngược mắt nhìn Hàn Huyền Phi vừa giận vừa xấu hổ đến cả cổ cũng đỏ lên, khoé miệng cong lên, Kỳ Dịch thấp giọng nói: “Trước giờ chưa có ai chạm vào chỗ này phải không? Tôi là người đàn ông đầu tiên chinh phục cậu, cậu mãi mãi là người của tôi.” Hắn dùng tay chậm rãi vuốt ve phân thân mềm mại của Hàn Huyền Phi, dùng ngón cái xoa quanh linh khẩu, kích thích chỗ yếu ớt nhất của nam nhân.

Hàn Huyền Phi không phát ra tiếng nào, ánh mắt cay độc nhìn thẳng vào Kỳ Dịch, mặc cho hắn kích thích mình bằng mọi cách, cơ thể vẫn cứng trơ như đá, không hề phản ứng.

Kỳ Dịch dày vò cả nửa ngày trời, nhìn thấy vật trong tay vẫn không hề có chút sinh khí, thở dài nói: “Cậu thật là ngang bướng, nhưng, tôi sẽ không buông tha cậu đâu, sẽ có một ngày tôi bắt cậu phải cầu xin tôi

cho cậu.”

Hắn bỏ cuộc việc khiêu khích Hàn Huyền Phi, lấy ra một lọ thuốc bôi trơn, cúi người xuống, nhanh chóng hôn lên đôi môi vì tức giận mà ửng đỏ của Hàn Huyền Phi, phết ra một ít thuốc bôi, nói với Hàn Huyền Phi: “Bôi cái này lên, cậu sẽ dễ chịu hơn, nhưng, nhưng tôi sẽ không bôi cho cậu nhiều quá, tôi muốn cậu phải hảo hảo hưởng thụ cảm giác ôm chặt của cơ thể. Kiên nhẫn một chút bảo bối, cậu sẽ quen thôi.”

Dem thuốc dính trên ngón tay xoa nhẹ vào mật động, nhìn nó từ từ mềm ra, khẩu huyết khép chặt cũng dần mở ra, khép mở giống như muốn nghênh đón ngón tay xâm nhập vào trong. Kỳ Dịch thường thức còn Hàn Huyền Phi vừa thẹn vừa giận. Mang theo nụ cười đắc ý, đưa ngón tay chậm rãi tiến vào thông đạo nhỏ hẹp, cảm nhận được sự tiếp xúc mềm mại nóng hổi. Hắn say sưa nhắm mắt lại, huyết một hơi dài nói: “Bên trong cơ thể cậu rất chặt rất mềm mại, tuyệt lắm! “Cảm thấy người phía dưới vì giận mà toàn thân phát run, nụ cười trên mặt Kỳ Dịch càng hơn hớn: “Bảo bối của tôi đúng là cực phẩm! Cứ chờ sự huấn luyện của tôi nhé.”

Ngón tay của hắn không an phận mà khuấy động bên trong nội thể Hàn Huyền Phi, mở rộng nội bộ khép chặt đó ra, thỉnh thoảng cúi đầu khẽ mút vào phân thân của Hàn Huyền Phi, đem nó đặt vào trong miệng mình đùa giỡn.

Hàn Huyền Phi liều mạng cử động, muốn thoát khỏi sự nhục nhã đó, nhưng không tài nào làm được. Hắn hoảng sợ nhìn Kỳ Dịch đang hưng phấn đùa giỡn với hạ thân của mình, hắn không biết nam nhân cũng có thể làm như vậy với nam nhân khác.

Cơ thể vì tư thế vũ nhục mà mở ra, chỗ kín đáo ngượng ngùng nhất không có gì để che chắn mà lộ ra trước mắt người khác, bị người ta tùy ý xem xét, đùa bỡn. Ngón tay tà ác nằm trong nội thể của hắn tùy ý thám hiểm động chạm bốn bề, phân thân của mình lại bị nam nhân ngậm vào trong miệng, nước bọt trào ra, loé lên tia dâm dăng ô ướ.

Hàn Huyền Phi cắn chặt môi, nhịn không được cảm giác buồn nôn muốn ói ra, nhưng vẫn dùng ánh mắt thù hận như kim loại mà nhìn Kỳ Dịch, cơ thể vẫn cứng đờ không cho Kỳ Dịch bất cứ phản ứng gì.

Kỳ Dịch cũng không quan tâm cảm giác của Hàn Huyền Phi, tự xoay sở thân hình khiến hắn mê đắm. Nhiệt hoả kích thích khiến hắn sắp bốc cháy, đang kêu gào muốn tiến vào trong khẩu huyết của người kia mà bừa bãi. Kỳ Dịch cuối cùng cũng đã rút ngón tay ra khỏi nội thể Hàn Huyền Phi, đem khối vật thể cực đại nóng hổi đối chuẩn với khẩu huyết, khó khăn lắm mới nói được với Hàn Huyền Phi: “Bảo bối, tôi phải hưởng dụng cậu rồi!”

Hắn vội vã đem vật thể cực đại đó nhét vào trong khẩu huyết non nớt, không để ý đến việc thông đạo nhỏ hẹp còn chưa kịp chuẩn bị. Gian nan lắm hắn mới vào được, thở gấp gấp nói: “Cậu tuyệt lắm! mềm như vậy nóng như vậy, cậu quả thực muốn ăn hết của tôi rồi! chặt quá, bảo bối! Cậu ôm tôi rất chặt! A!”

Kỳ Dịch vì khoái cảm mà toàn thân run lên, Hàn Huyền Phi lại đau đến sắp chết. Hắn kêu thảm một tiếng, rồi lại lập tức ngăn chặn tiếng rên la, cắn chặt môi không phát ra tiếng nào nữa. Sắc mặt hắn trắng bệch, mồ hôi tuôn đầy trên mặt, đau đến sắp không thở nổi nữa.

Sự đau đớn như một lỗ đen vô hình.

Chậm rãi nuốt chửng cơ thể Hàn Huyền Phi, tất cả đều đang biến mất, cơn đau đang làm thần trí của hắn phải tháo chạy. Hậu huyết bị căng ra đến không tưởng tượng nổi, vật thể thô cứng kia không chút nương tình mà đâm xuyên qua, loạn đâm loạn chọc bên trong nội thể yếu ớt, máu từ từ chảy xuống, Hàn Huyền Phi nằm rũ rượi trên giường, dùng một chút lí trí còn lại để khống chế bản thân, không để vì bị lăng nhục hay đau đớn mà rơi lệ, để giữ lại một chút tự tôn cuối cùng cho mình.

Nhưng cơ thể của hắn giống như muốn làm trái nguyện vọng của chủ nhân mà càng lúc càng quấn chặt phân thân của Kỳ Dịch, chặt chẽ hấp thụ nó, đè ép nó, khiến Kỳ Dịch luôn phát ra tiếng gầm gừ vì hứng thú cực điểm. Hắn như mất đi sự khống chế mà điên cuồng xâm nhập vào người ở hạ thân, hết sức tham lam muốn cướp đi thể xác Hàn Huyền Phi. Khi sự kích thích xông đến đỉnh điểm, lại không nỡ lui ra khỏi cơ thể tuyệt diệu như được điêu khắc kia, vẫn để phân thân chưa được thoả mãn xong của mình đặt trong người Hàn Huyền Phi mà nghỉ ngơi một chút, lại nhanh chóng phát một cuộc tiến công mới.

Kỳ Dịch đem hai chân bị trói của Hàn Huyền Phi áp lên trước ngực hắn, phía dưới được nâng lên, khiến nụ hoa không hề được che phủ của hắn lộ ra trong mắt người kia, nhìn thấy sự kích thích của mình trào dâng trong đó. Tiểu huyết mềm mại khi phân thân rút ra thì cũng mở ra, lại đâm mũi hướng vào trong mà co rút, phân thân tím đỏ dán chặt vào quyền luyện không rời.

Màu sắc của tiểu huyết là phấn hồng, vì bị ma sát kịch liệt mà trở nên đỏ ửng ẩm ướt sáng bóng. Giống như cái miệng nhỏ của một đứa trẻ, đói khát đâm dặng mà liếm mút, mút đến vật thể đó của Kỳ Dịch cương cứng lên. Dịch thể phóng ra lúc trước từ từ chảy xuống, màu trắng đục pha lẫn màu đỏ máu, một màu sắc yêu diễm, tiểu huyết đó đã bị lấp đầy, huyết dịch tràn ra ướt cả bờ mông căng tròn.

Cơ thể vốn cường tráng cũng vì sự trừu tống mà trở nên yếu ớt lắc lư theo, ánh mắt lộ khí bất đầu thất thần. Ngoài khoái cảm thể xác cực điểm của Kỳ Dịch ra, thì trên tinh thần chưa từng có sự thỏa mãn. Hắn không cách nào tha thứ cho động tác trừu tống mãnh liệt đó, khoái cảm như cơn sóng to đã cuốn đi hết thể xác và tinh thần của hắn.

Kỳ Dịch cởi dây trói cho Hàn Huyền Phi, đem người xụi lơ kia ôm chặt vào lòng, thô bạo nuốt lấy mỹ vị trong miệng hắn, cảm nhận được phần mềm mại kia. Hắn không chút lưu tình tiếp tục hành động dã man đâm xuyên qua người hắn: Giơ lên cao, lại mạnh mẽ giáng xuống, khiến vật thể siêu dài đó đâm sâu vào chỗ non mềm.

Kỳ Dịch thô bạo bóp nắn Hàn Huyền Phi. Chỗ xúc tu: da thịt trơn tuột có tính đàn hồi, vai rộng eo nhỏ, bờ mông săn chắc. Kỳ Dịch hoàn toàn trầm mê trong khoái cảm, nói không ra tiếng, chỉ có thể thấp giọng nói: "Bảo bối, bảo bối!" Vốn không thèm quay đầu lại nhìn, Hàn Huyền Phi đang đau đến sắp ngất đi.

Lại một trận kích tình cuồng bạo nữa, Hàn Huyền Phi đã nửa hôn mê bị hắn từ trên giường lôi xuống đất, giống như chó quì rạp trên mặt đất, chịu đựng sự tiến công từ sau đâm tới. Toàn thân hắn đều dính tinh dịch của Kỳ Dịch, dịch thể tanh tưởi bắn trên mặt chảy vào khoe miệng hắn.

Bị tên đồng tính cường bạo lăng nhục, lí trí của hắn bị dày vò, cơn đau kịch liệt đã làm tiêu hao thể lực của hắn, Hàn Huyền Phi dần rơi vào cơn hôn mê. Lại vì quá đau đớn mà tỉnh lại, cảm thấy Kỳ Dịch vẫn đang đóng đưa trên người mình, trừu tống trong hậu đình, tình thế yếu ớt trước giờ chưa từng thấy.

"Ta nhất định phải giết hắn!" Hàn Huyền Phi trước khi rơi vào trong màn đen, trong lòng chỉ có một ý niệm này.

Kỳ Dịch nhìn Hàn Huyền Phi đang hôn mê, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng yêu thương phảng phất, một thứ tình cảm cực kì hiếm xuất hiện trên người hắn. Hắn đưa tay muốn làm dãn đôi mày đang nhíu chặt của Hàn Huyền Phi, nhưng không cách nào lau đi thần sắc đau khổ trên gương mặt đó. Kỳ Dịch cúi xuống dịu dàng hôn lên môi Hàn Huyền Phi, nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng.

"Cậu ở trong mộng cũng đau khổ như vậy hay là vẫn đang lừa tôi?" Hắn trong lòng nghĩ vậy, trên mặt lại lộ ra một thần sắc buồn cười.

Cái tên quạ cường này, ngày hôm qua luôn dùng ánh mắt thống hận nhìn mình. Ngoài một tiếng kêu thảm lúc đầu ra, cho đến cuối cùng bị làm cho ngất đi, cũng không thấy hắn phát ra một chút âm thanh nào.

Vô luận Kỳ Dịch đùa giỡn hắn như thế nào, kích thích hắn, thì hạ thân của hắn cũng không có bất kì phản ứng nào. Hắn dùng ánh mắt sắc bén khinh miệt nhìn Kỳ Dịch, giống như kẻ bị lăng nhục không phải là hắn, mà là bản thân Kỳ Dịch.

Bị ánh mắt trong suốt đó trừng nhìn, Kỳ Dịch cảm thấy hành vi của mình bản thủ như thế nào, quả thực sẽ không muốn làm tiếp. Hắn đã dùng đủ loại tư thế khuất nhục để chà đạp người đó, nhưng cho đến cuối cùng, hắn vẫn không dập tắt được liệt hỏa trong mắt người đó.

"Cậu không biết như vậy sẽ càng làm cho tôi có hứng thú với cậu sao?" Kỳ Dịch dùng mặt chạm nhẹ vào gò má của người nằm trong lòng, nỉ non nói: "Tôi sẽ triệt để chinh phục cậu, bất luận là thể xác hay tâm hồn! Tôi Kỳ Dịch trước giờ chưa từng làm không được chuyện gì!"

3. Chương 3

Mưa phùn dày đặc trong không trung, cây cối ở trước mắt, hồ nước mơ hồ như được trải lên một tầng sương xanh lục, bên ngoài cửa sổ bị hơi nước bao trùm, giống như một bức tranh bằng sương mù

Kỳ Dịch đứng trước cửa sổ nhìn thế giới đẹp như mộng như vậy, nhưng không có bất kì thứ gì lọt vào mắt hắn. Mưa bụi mát mẻ tạt vào trên cửa sổ, nhẹ nhàng rơi trên mặt Kỳ Dịch Hắn như vừa trong mộng tỉnh lại, thần trí dần dần hồi phục.

Hắn không biết mình đã thất thần như vậy bao lâu rồi

Hắn đáng lẽ phải suy nghĩ tìm cách dẹp bỏ tên thượng tướng tham lam kia, nhưng cả lại lãng phí cả buổi chiều thất thần ở đây. Kỳ Dịch đưa tay lau đi giọt nước mưa trên mặt, cười khổ một cái.

Từ hôm đó đến nay đã hơn một tháng rồi, sự tình vẫn không có gì thay đổi, Hàn Huyền Phi vẫn không có một chút dấu hiệu khuất phục. Trong lúc làm tình hắn vẫn không có cảm giác, Kỳ Dịch nhìn thấy sự chán ghét trong đôi mắt hắn.

Hắn không khuất phục được tên nam nhân này, vô luận là tinh thần hay thể xác, người thua chính là bản thân Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch ngã người trên ghế sofa, nhớ đến cái tên đó bây giờ đang ở trong phòng mình. Không biết hắn đang làm gì? Có lẽ vẫn còn ngủ. Mình hôm qua tận tình phát tiết trên người hắn xong, còn dùng mấy loại dụng cụ để hành hạ hắn, mãi đến khi trời gần sáng, mới không cam tâm mà buông tha cho hắn. Hắn trong cơn đau đớn cực độ mà hôn mê đi, làm mình vẫn chưa được thỏa mãn.

Chưa từng có cảm giác này.

Thật muốn mãi ôm hắn, xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Kỳ Dịch nhắm mắt, từ từ nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp đó, làn da trơn bóng, những đường cong cân đốivà đôi mắt nghiêm nghị không hề sợ sệt.

Đôi mắt đen đó như hai hồ sâu, luôn mang theo hơi lạnh thấu xương, kiêu ngạo cùng khinh miệt mà nhìn mình KhôngNên nói là trong đôi mắt đó không hề có Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch từ trước đến giờ chưa từng bị ai nhìn một cách thấp hèn như vậy, hướng hồ gì người nam nhân này đã bị hắn áp xuống hạ thân làm nhục vô số lần. “Cậu ta sao vẫn có thể kiêu ngạo như vậy? Bất luận đã bị tôi làm bao nhiêu lần!” Kỳ Dịch mở mắt ra, thấp thỏm nôn nóng nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ, vẫn không cam tâm nghĩ: “Nhưng, tôi sẽ không buông tha cậu! Tôi sẽ khiến cho trong lòng hay trong mắt cậu đều là hình ảnh của tôi!”

Kỳ Dịch bực bội đứng lên, dựa vào cửa sổ, thở một hơi dài.

“Đừng thở dài nữa, cả buổi chiều hôm nay cậu đều dành thời gian để thở dài với thất thần rồi.” Kỳ Dương vừa nói vừa đi vào phòng làm việc của Kỳ Dịch. Hắn cau mày nhìn đứa em trai đang ủ rũ: Kỳ Dịch quả thực giống như rơi vào trong một cuộc chơi thắng thua, hắn quá nghiêm túc rồi. Kỳ Dương rất bất mãn Kỳ Dịch như thế này, trò chơi để chơi thì được, nhưng nghiêm túc quá thì không được rồi.

“Được rồi, tóm lại cậu cũng không có tâm tư nghĩ đến việc công, vậy thì huynh đệ chúng ta đi uống hai ly đi.” Kỳ Dương khoác tay Kỳ Dịch lên vai, rồi kéo hắn đi.

“UhmTôi” Kỳ Dịch hơi do dự, hắn bây giờ rất muốn đến bên cạnh người đó, ôm người đó vào lòng

“Thời gian gần đây vừa làm xong việc là cậu lại chạy đến cạnh hắn, chăm chỉ quá rồi đó, nhìn bộ dạng như bị ma ám của cậu kìa, tôi nhìn đến chán rồi! Sao? Rơi vào rồi à? Hắn có mê lực lớn như vậy sao, có thể làm cho tên đệ đệ phong lưu của tôi mê mẩn như vậy?” Kỳ Dương mỉa mai nói. “Đừng nói vậy! Ai mê mẩn hắn chứ? Tôi không tin hắn có thể chống đỡ đến lúc nào! Đến lúc đó hắn sẽ phải trông ngóng sự sung hạnh của Kỳ Dịch tôi đây!” Kỳ Dịch liếc Kỳ Dương một cái, Kỳ Dương lại nói: “Ha, vậy sao? Cậu chuẩn bị phong cho hắn chức hiệu gì đây, hoàng thượng. Là Lệ phi? Hay Hàn Phi? Đừng nghĩ mãi về hắn nữa, đi! Đi uống mấy ly với tôi!” Kỳ Dương không nói hai lần, kéo Kỳ Dịch đi.

Hai người ngồi trong một góc ở quầy bar đông đúc mà uống rượu, mấy tên vệ sĩ tinh anh ngồi xung quanh bàn hai người họ, ánh mắt sắc bén không động thanh sắc thăm dò tình cảnh xung quanh.

Kỳ Dịch vẫn uống rượu buồn. Kỳ Dương nhìn hắn, trong lòng cảm thấy bất an. Hắn cảm thấy Kỳ Dịch có thể đã thực sự rơi vào cơn mê muội rồi, chỉ là trong lòng vẫn chưa thừa nhận thôi. Hàn Huyền Phi đó là người ra sao, có đáng tin không, họ vẫn không có một chút chắc chắn.

Hắn bắt đầu đẩy Kỳ Dịch một cái rồi nói: “Ây, có tinh thần chút đi! Đừng giống như trẻ con si tình mỗi tình đầu chứ. Làm hắc bang đã đến chức vị này, thật là không làm cũng không xong, quá mất mặt rồi!”

Kỳ Dịch cúi đầu uống rượu whisky không đá, không để ý Kỳ Dương.

“Tên đó có gì tốt chứ? Mê hoặc cậu đến như vậy? Robert người lần trước, lại còn May lần trước nữa, không phải đều là người đẹp sao? Người ta khóc lóc kêu gọi cậu, không phải cậu chỉ chơi qua rồi bỏ sao. Sao lần này lại sa ngã như vậy? “Kỳ Dương không thể hiểu. Một Kỳ Dịch trước giờ luôn bình tĩnh xung quanh luôn vậy vờn nam nữ, lại sa ngã trước một tên bất quá chỉ là có chút xinh đẹp, thất hồn lạc phách, thậm chí ảnh hưởng đến công việc .

“Ai sa ngã chứ? Tôi đã nói tôi không có mê hắn! Tôi chỉ đang nghĩ làm sao để chinh phục cái tên đó!” Kỳ Dịch đã ngã ngửa say nói.

“Là bản lĩnh của cậu quá kém đó? Cậu có làm hắn sướng như tiên không, chắc không chứ gì!” Kỳ Dương nhìn người trước mặt vẫn còn cứng miệng, không khỏi thở dài nghĩ: Cái tên này là em trai của mình sao ? Đầu dần dần, đến nửa thân dưới cũng dần dần. Kỳ Dương không khỏi cảm ơn cha mẹ đã mất, cảm tạ họ đã di truyền sự ưu tú cho mình

“Bản lĩnh của tôi không kém! Không tin cậu thử xem!” Kỳ Dịch không phục nói, làm bộ muốn hôn Kỳ Dương.

Kỳ Dương bị dọa đến rượu trong miệng cũng sắp phun ra, vội đẩy hắn ra: “Không cần, không cần! Cậu lợi hại! Cậu lợi hại!”

“Hừ! Cậu cứ chờ xem! Tôi tuyệt đối sẽ làm cho hắn không thể rời bỏ tôi, đến lúc đó tôi sẽ lại trừng trị hắn!” Kỳ Dịch mất đã mê hồ, đi đến gần mặt Kỳ Dương kêu lên. Cơ thể của hắn loạng choạng, đầu cứ ngã vào lòng Kỳ Dương, miệng vẫn cứ nói: “Cậu cứ xem! Kỳ Dịch tôi là không thể thua! Đến khi hắn quì xuống cầu xin tôi, tôi cũng không thêm để ý hắn.”

Kỳ Dương vỗ vào lưng hắn, an ủi nói: “ Tôi biết, tôi biết, cậu lợi hại! Cậu sẽ không thua.” Kỳ Dương âm thầm dùng sức, đẩy tên nam nhân dần dần này ra khỏi người mình. Mọi người đều đang nhìn họ!

“Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc! Tôi nhất định sẽ có được cậu! Tôi sẽ khiến cậu yêu tôi! “Kỳ Dịch vẫn cứ ôm lấy Kỳ Dương không buông, ngẩng đầu nói lớn với hắn.

Quán bar ồn ào trong phút chốc toàn bộ trở nên yên tĩnh.

Kỳ Dương toàn thân cứng ngắc nhìn Kỳ Dịch đang ngà ngà say, từ từ nhắm mắt, nhìn khắp xung quanh: Tất cả ánh mắt đều tập trung về phía họ, có người trên mặt lộ vẻ buồn nôn, có người ngẩn tò te, có người hiếu kỳ, lại có người hứng thú Mặt hắn đỏ ửng lên muốn giải thích mấy câu, nhưng lại không biết nói gì.

Càng đáng ghét hơn là, đám vệ sĩ bên cạnh trong bụng đều phá lên cười. Tuy bọn họ mỗi người đều rất cực khổ để nín lại cơ mặt, cố gắng muốn để lại thể diện cho Kỳ Dương, nhưng Kỳ Dương vẫn cảm thấy bức mình.

Hắn tức giận móc tiền ra để trên quầy bar, vội vàng đem tên thủ phạm tạo nghiệt kia cấp tốc rời khỏi.

“Cậu cái tên ngu ngốc này, con...” Kỳ Dương tức giận muốn mắng con mẹ nó, lại nhớ hai người cùng một mẹ, nên không mắng, hung hãn đá con mẹ nó say Kỳ Dịch một đá, tự nhận xui xẻo mới đưa hắn về nhà.

Xuống xe, Kỳ Dương đưa cho Kỳ Dịch một lọ thuốc cao, nói: “Đừng có mất chí khí như vậy, cho cậu cái này, đây là thuốc đặc chế. Nếu thực sự không xong, thì bôi lên cho hắn, bảo đảm sẽ khiến hắn yêu mùi vị này!” Hắn thấy Kỳ Dịch đang mơ hồ, không yên tâm nên thông thêm một câu: “Thuốc này được tính rất mạnh, cậu đừng bôi cho hắn nhiều quá, nghe thấy không?”

Kỳ Dịch không nhịn được nói: “Nghe rồi, nghe rồi, càng già càng giống mẹ mà, lải nhải miết.” Hấn phẩy tay, lắc lắc đầu đi vào trong toà nhà.

“Cái thằng vô lương tâm, tôi vì hấn mới tìm món đồ này, hấn lại chê tôi lải nhải!” Kỳ Dương giận dữ nói thăm, lên xe lái đi.

Kỳ Dịch bước chân bất ổn đi vào trong nhà, thấy Hàn Huyền Phi đang nằm sắp ngủ trên giường. Phần hông mỏng manh bị che khuất, da thịt săn chắc được ánh trăng chiếu một tầng nhu hoà và sáng loáng, gương mặt vì ngủ say mà trông giống như trẻ con, không có vẻ lạnh lùng hờ hững như ban ngày, tứ chi thon dài, bờ mông tròn săn chắc

Kỳ Dịch ngơ ngác thưởng thức người nam nhân xinh đẹp trước mắt, cảm thấy dục hoả trong cơ thể lại thăng cao, cả người lập tức bị như bị dục hoả thôn tính. Chỉ muốn nhanh chóng xâm nhập vào trong cơ thể người kia, hưởng thụ khoái cảm dục khoét tâm cốt, cũng chỉ ở trong thân thể người này hấn mới cảm thấy toàn thân được thoải mái và tiêu hồn.

Hấn cởi bỏ quần áo của mình, khắc chế vật thể vì dục hoả tăng vọt mà run lên, một phát kéo hai chân Hàn Huyền Phi dang ra, đem vật thể cương cứng đã trương to cực hạn đâm vào trong tiểu huyết đang khép chặt, xông thẳng vào đỉnh điểm yếu ớt nhất của trực tràng.

Hàn Huyền Phi đang trong cơn mơ bị một trận đau kịch liệt mà tỉnh lại, trong mơ hồ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, lát sau khi đã hoàn toàn tỉnh lại. Hấn ngẩng người lên, giấy dựa muốn thoát khỏi người nam nhân tàn nhẫn đang đâm xuyên qua người mình, nhưng Kỳ Dịch mạnh mẽ áp chế, khiến hấn không cách nào nhúc nhích phải mặc cho người ta xâm phạm.

Cơ thể bị lắc lư kịch liệt, tiểu huyết nhỏ hẹp đỏ ửng bị vật thể thô cứng ra vào lặp đi lặp lại, huyết khẩu bị mở ra hết cỡ, cơ thịt non nớt lúc khép lúc mở siết chặt vật xâm nhập, sức mạnh ma sát đem đến kích thích cao độ cho khối thịt nóng rực kia.

Quen thuộc là một chuyện rất đáng sợ.

Chuyện chán ghét, làm nhiều cũng sẽ thành quen, Hàn Huyền Phi dùng sự khắc chế của cơ thể để hiểu được điểm này.

Lúc đầu khi làm tình đều có cảm giác buồn nôn, nay đã không còn nữa. Cơ thể hấn càng lúc càng quen với sự âu yếm của Kỳ Dịch, thậm chí dần dần chìm đắm trong đó. Mấy lần hấn cơ hồ muốn được Kỳ Dịch âu yếm hôn mình. Hậu đình đang bị trứu sắp kịch liệt, nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ.

Hấn sợ hãi khi cơ thể mình trở nên nhạy cảm. Hấn không thể tưởng tượng bản thân bị một nam nhân khác điên cuồng lay động ở hạ thân, phát ra tiếng kêu dâm dăng.

Hàn Huyền Phi không thể tha thứ bản thân trở nên như vậy. Hấn không cho phép thể xác bị lăng nhục, tôn nghiêm cũng bị chà đạp.

Nhưng dục hoả từng bước từng bước chìm ngập lí trí, khoái cảm như luồng điện bắn vào trong đầu hấn, xung kích tứ chi hấn. Hấn đang chìm nổi trong cơn dục vọng, sợ hãi khi cảm thấy tai hoạ lũ lượt ập tới.

Cho dù hạ thể bị làm đến đau đớn kịch liệt, Hàn Huyền Phi cũng không muốn làm giảm lại áp lực, ngược lại còn cố ý gia tăng. Đường như hấn đã không áp chế được cơn dục vọng rạo rực ở hạ thân, chỉ có thể dựa vào sự ngược đãi để dập tắt nó.

Kỳ Dịch đang chìm đắm trong thiên đường, không nhìn thấy Hàn Huyền Phi vì dục hoả mà hai mắt ươn ướt, lại ngập tràn sự bất cam và thống hận. Hấn hứng thú kêu lên, khoái cảm sớm đã xâm nhập vào từng tế bào, chỉ biết điên cuồng chiếm hữu người ở hạ thân. Hấn mỗi lần húc vào đều đi đến đỉnh, đều xâm nhập thẳng đến trực tràng, cảm nhận tiểu huyết nhúc nhích hút chặt tiền đốn sắp phát nổ của hấn.

Hấn kéo cao phần eo của Hàn Huyền Phi, khiến mông Hàn Huyền Phi nâng cao lên, để hấn có thể đâm vào chỗ sâu nhất. Mùi vị hoan ái toả ra khắp phòng không khí trở nên si muội bức người, khiến không thể thở nổi.

Kỳ Dịch phát ra tiếng tê hồng của dã thú, lúc đi đến đỉnh điểm của khoái cảm, Hàn Huyền Phi cũng không khắc chế được trạng thái của bản thân, hấn nắm lấy phân thân đang gắng gượng của mình, không muốn nó

bộc phát trong mắt Kỳ Dịch.

Phân thân đang sôi sục bị bóp chặt, nhất thời Hàn Huyền Phi đau đến run rẩy, nhưng trong cơn tình dục mà thanh tỉnh lại, hần chán nản ngã xuống, đem tiếng thở dốc ập xuống gối.

Cơn thèm khát của Kỳ Dịch cũng dần dần tiêu giảm, hần trở người Hàn Huyền Phi qua, rất bất mãn mà nhìn hần, miệng nói tiếng không rõ ràng: “Sao cậu vẫn không có cảm giác? Thật là cương ngạnh mà! Nhưng, cậu đầu không lại tôi đâu, rất nhanh, tôi sẽ được nhìn thấy bộ dạng thâm đặng của cậu nằm trong lòng tôi!”

“Nằm mơ!” Hàn Huyền Phi lập tức phản bác. Hần lạnh lùng nhìn Kỳ Dịch, trong đôi mắt trong suốt không một chút thần sắc thoái lui.

4. Chương 4

Kỳ Dịch cảm thấy bản thân càng ngày càng bị đôi mắt ma lực này mê hoặc, giống như một lỗ đen không đáy dần dần hút mình vào.

Hần chậm rãi cúi xuống, si mê ngắm nhìn đôi mắt Hàn Huyền Phi, ngón tay như lông vũ nhẹ nhàng lướt trên mặt hần. Lúc này, hần không muốn nói gì cả, chỉ cảm thấy, nếu cả đời này cứ như vậy ngắm nhìn đôi mắt này, đó sẽ là một chuyện đẹp biết bao.

Kỳ Dịch cứ như vậy mà chờ ra khiến Hàn Huyền Phi khó hiểu, hần không biết Kỳ Dịch lại định giở trò gì đây. Bị nhìn dụ dỗ như vậy, khiến hần có cảm giác nhâm lãn như bản thân được yêu thương sâu đậm, trong nhất thời Hàn Huyền Phi không khỏi thất thần.

Không khí kích động trở nên dịu dàng, một làn gió mát thổi đi sự nóng nẩy, trăng sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào một mảng ánh sáng mờ ảo, chiếu vào người nôn nao trong phòng, một thứ tình cảm mơ hồ chuyển động trong tận đáy lòng hai người Hai người vốn là hai kẻ đối địch, lúc này lại giống như tình nhân nhiệt luyện si dại nhìn đối phương

Hàn Huyền Phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong lòng chửi thầm mình không biết có phải là điên rồi không, mà lại nhìn tên ác ma biến thái này đến ngây người. Đôi mắt hần trong phút chốc trở nên lạnh lẽo, nói một cách châm chọc: “Nhìn đủ chưa? Đừng nói là cậu đã yêu tôi rồi nha.”

Kỳ Dịch bị lời nói của Hàn Huyền Phi làm cho thức tỉnh, cũng cảm thấy khó hiểu với hành vi của mình, hần hôm nay đã uống quá nhiều rồi! Nhìn thấy Hàn Huyền Phi đang cười nhạo mình, bất giác trong lòng phát hỏa. Hần nhất định phải hạ gục cái tên kiêu ngạo này, cho hần biết rốt cục ai mới là chúa tể của tất cả.

Kỳ Dịch hừ lạnh một tiếng, liền xoay người xuống giường, từ trong áo lấy ra một lọ thuốc mỡ, mạnh mẽ áp người Hàn Huyền Phi xuống. Hần vì phản kháng bất thành mà nhụt chí với Hàn Huyền Phi, hần hài lòng cười, cúi xuống hôn lên đôi môi kia. Kỳ Dịch mút kịch liệt, cho đến khi hai người đều thở hồng hộc mới dừng lại.

Hàn Huyền Phi nghiêng đầu thở dốc, đang thở hồng hộc nên không để ý động tác của Kỳ Dịch, cho đến khi trong nội thể cảm thấy bất thành linh có dị vật mới cả kinh.

Hần cảm thấy hậu huyệt vừa bị tàn phá của mình, đột nhiên bị thứ gì đó rất lạnh cắm vào, cùng một khối cao thuốc rất nhiều xoa vào trong người hần. Hần thất kinh, vội vàng vùng vẫy thoát khỏi dị vật đó, gấp gáp kêu lên: “Là cái gì? Cậu bôi cái gì vào người tôi?”

“Là thuốc của ca ca tôi tặng, nó sẽ khiến cậu yêu tôi, ha ha, đến khi đó, từng tế bào trên dưới toàn thân cậu đều kêu gào sự âu yếm của tôi, đặc biệt là ở đây.....” Kỳ Dịch đưa tay chạm vào hậu huyệt đỏ ửng của Hàn Huyền Phi. “Nó sẽ cầu xin tôi xâm nhập vào đó, cho đến khi cậu vì phát tiết vô số lần mà ngất đi.”

Hàn Huyền Phi sợ đến mặt trắng bệch, hần phá lên cười: “Cậu tên bỉ ổi, vô sỉ, tên khốn hạ lưu! Biến thái A” Kỳ Dịch dùng miệng lấp kín cái miệng đang kích động kia, mạnh mẽ mút mấy cái, rồi đứng lên,

lắc người, đưa tay chỉ vào mũi Hàn Huyền Phi nói: “Đừng chửi nữa, vẫn là mấy câu đó, chửi không chán à? Ha ha Bảo bối không ngoan phải chịu trừng phạt, ngày mai tôi lại đến, cậu hãy tận hưởng lạc thú này đi” Nói xong, Kỳ Dịch ngênh ngang rời khỏi trong tiếng chửi rủa của Hàn Huyền Phi.

Giận đến cực độ Hàn Huyền Phi cầm cái gối ném về phía Kỳ Dịch, trừng mắt nhìn Kỳ Dịch khoá cửa phòng lại. Hắn không biết làm sao, ngồi trên giường, thấp thỏm bất an chờ sự phát tác của thuốc.

Rất nhanh, một luồng khí ấm áp từ nơi thâm sâu nhất trong cơ thể tràn ra, nhanh chóng trở nên nóng bức, rất nhanh thì hoá thành liệt hoả bùng cháy, bên trong như có vô số con kiến bò ra cắn khắp nội bộ hắn. Trong hậu huyệt của Hàn Huyền Phi tràn ngập cảm giác vừa nóng vừa ngứa, huyết dịch chảy trong toàn thân đều là dục vọng nóng cháy.

Hắn liều mạng chà xát trên giường, muốn làm giảm cảm giác dày vò ghê gớm này, nhưng vô dụng. Sự nóng ngứa trong cơ thể càng tăng cao, ma sát bên ngoài chỉ càng làm cho cơ thể nhạy cảm của hắn bị kích thích hơn.

Phải có thứ gì đó xâm nhập vào trong nội thể mới có thể giải thoát được sự khó chịu này, Hàn Huyền Phi bị dục vọng điên cuồng bức đến đường cùng, chỉ đành đem ngón tay chọc sâu vào trong nội thể, kịch liệt trầy xước ra vào, thậm chí muốn dùng móng tay cào nát nội bích, bất chấp có thể sẽ tổn thương bản thân.

Bên trong nhất định đã bị cào nát rồi, nhưng con người đang điên cuồng kia, càng gia tăng kịch liệt. Phân thân của hắn cũng vì tác dụng của thuốc mà ngẩng cao lên, vật thể tím đỏ chảy ra một lượng dịch thể lớn. Huyết dịch toàn thân hắn đều xung xuống hạ thân, dục vọng đau đớn mãnh liệt chiếm hữu toàn thân hắn.

Thần trí của Hàn Huyền Phi bị tác dụng của thuốc nuốt chửng, hắn thô bạo điên cuồng chà xát phân thân đang trương to thềm khát dục vọng, nhưng cảm thấy không cách nào làm giảm được một tia dục hoả. Hắn ngã trên đất, đem phân thân chà xát lên tấm thảm trải sàn, cho đến rách da, cũng không cảm thấy bất kì sự đau đớn nào.

Những con kiến bên trong nội thể vẫn đang cắn, dục hoả điên cuồng đang thiêu cháy hắn. Phân thân trong tay hết lần này đến lần khác bắn ra dịch thể, nhưng dục hoả vẫn không tiêu giảm chút nào, hắn nhanh chóng bị bức đến điên cuồng.

Hàn Huyền Phi liều mạng đập đầu vào cửa kính, hận không thể cứ như vậy mà ngất đi, máu từ trán chảy xuống mặt hắn, trông rất đáng sợ.

Nhưng không ngừng được dục vọng như con sóng từng đợt từng đợt ập đến. Thần trí đã hoàn toàn bị khống chế của hắn dần trở nên hỗn loạn. Ngoài việc muốn chọc mạnh vào hậu huyệt, hắn không còn muốn gì nữa.

Hắn thở không ra hơi kêu lên thảm thiết, rên rỉ đau đớn. Dục hoả trước mặt vẫn chưa tan, hậu huyệt tê dại điên cuồng lại có nhu cầu muốn được vật lớn hơn chọc vào. Hắn đang lẫn lộn trên sàn, vừa mãnh liệt xáo trộn, vừa loạn xạ tìm kiếm vật gì đó để đâm vào hậu huyệt, hoàn toàn không có tác dụng làm giảm bớt.

Thần hồn hắn đang hoảng loạn thì đột nhiên phát hiện, tay vịn của cột giường là một hình trụ rất to, còn khắc hoa văn phức tạp. Hắn bất chấp tất cả bò lên, đem hậu đình đối chuẩn với vật trụ đó, liều lĩnh ngồi xuống “Á.....” Một tiếng thét thảm khốc, tay vịn to lớn đó chọc vào trong tiểu huyệt nhỏ hẹp, đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn.

Huyệt khẩu bị vật thể quá cỡ đó xé rách, máu từ trong người hắn trào ra, ướt đầm khăn trải giường, nhưng hắn không một chút cảm giác. Lúc này trên người Hàn Huyền Phi toàn là máu và dịch thể, hắn cũng không biết, toàn thân chìm vào cơn đau đớn cuối cùng đã tạm thời được thoả mãn.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ!

Hàn Huyền Phi run rẩy nhắc người lên, để thiết trụ kia hoàn toàn rút ra khỏi hậu huyệt, rồi lại mạnh mẽ ngã xuống, khiến thiết trụ to lớn đó lại mạnh mẽ đâm vào thông đạo của hắn.

Những hoa văn không bằng phẳng trên thiết trụ, ma sát vào nội bích của hắn, khiến nội thể đã bị tổn thương của hắn thương tích càng thêm nghiêm trọng. Thiết trụ quá dài đâm xuyên vào trong người hắn, tiểu huyệt yếu ớt không chịu nổi sự va chạm như vậy, máu chảy ra càng nhiều.

Hàn Huyền Phi làm như điên động tác nhấc lên lại ngã xuống đó, căn bản không hề cảm thấy mệt mỏi hay đau đớn. Thời gian dần dần trôi đi, thể lực của hắn bị tiêu hao rất nhiều, mất máu quá nhiều cũng khiến hắn dần chìm vào cơn hôn mê.

Nhưng động tác vừa dừng, sự dày vò không ngừng lại xông đến. Hàn Huyền Phi vô lực lại ngồi lên thiết trụ, muốn dùng chút sức lực còn sót lại để cử động hông, nhưng đã không còn một chút sức lực nào.

Sự điên cuồng lại lần nữa nuốt chửng hắn, hắn tê liệt ngã trên giường, toàn thân co giật kịch liệt.

Kỳ Dịch lái xe đến nửa đường thì hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hắn chợt nghĩ: “Mình say quá hoá hồ đồ rồi! Bôi thuốc cho hắn xong, nên ở bên cạnh chờ hắn cầu xin mình chứ, phải chờ xem bộ dạng dâm loạn của hắn mới phải, chạy đến đây làm gì!”

Hắn lại nghĩ đến lời nói của Kỳ Dương khi xuống xe, trong lòng bất đầu bất an. Lúc này hình như đã bôi một nửa thuốc trong hộp vào người Hàn Huyền Phi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Kỳ Dịch vội vàng quay xe lại, phóng nhanh về chỗ cũ.

Vừa mở cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy thảm trạng của Hàn Huyền Phi, Kỳ Dịch không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hô. Hắn vội vã đi đến phía trước, đem Hàn Huyền Phi đã đau đớn đến thất thần ôm vào trong lòng, ánh mắt của hắn từ chỗ hạ thân bị tàn phá của Hàn Huyền Phi chuyển đến trụ giường dính đầy huyết dịch, hắn không thể tưởng tượng nổi vừa này Hàn Huyền Phi đã chịu sự hành hạ bi thảm đến cỡ nào.

Hàn Huyền Phi vẫn luôn đau đớn đến toàn thân run rẩy, khi cơ thể được ôm vào lòng, thì liều mạng ma sát vào người đó, bàn tay run lẩy bẩy không khống chế được muốn đâm vào trong hậu huyệt, lại run rẩy sờ vào hạ thân của Kỳ Dịch. Hắn ôm chặt Kỳ Dịch, trong cổ họng kêu lên thảm thiết không thành tiếng.

Kỳ Dịch định thần lại, thấy Hàn Huyền Phi cũng không xảy ra chuyện gì to tát, nên an tâm trở lại. Hắn cúi xuống hôn Hàn Huyền Phi, quả như mong muốn của hắn, Hàn Huyền Phi từ khách trở thành chủ, chủ động xuất kích, dùng sức lực toàn thân ôm hôn Kỳ Dịch, liếm láp trong khoang miệng Kỳ Dịch, muốn gặm cắn chiếc lưỡi đang né tránh của Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch lần đầu cảm nhận được Hàn Huyền Phi chủ động mút lưỡi của mình, cảm thấy đôi tay Hàn Huyền Phi như sắt ôm chặt mình. Hắn hứng thú đến cả người phát nhiệt, cảm thấy còn tốt hơn so với trong tưởng tượng. Hôn của hắn đều nhanh chóng bị Hàn Huyền Phi hôn đi mất, cả người như ngây ngất trên mây. Hắn thở gấp, hạ thân trong chớp mắt đã trương lên, toàn thân phát ra sự run rẩy sung sướng, tay bắt tự giác sờ lên phân thân Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi được sự phấn khởi quá lớn kích thích, kêu một tiếng lớn, buông đôi môi Kỳ Dịch ra, toàn thân hướng về vật đang cong lên, cơ thể run lên điên cuồng.

Hô hấp của hắn trở nên nặng nhọc rối loạn, đôi mắt trong suốt có một làn hơi nước mờ màng, kích tình làm ửng đỏ gương mặt đang trắng bệch. Hắn ngã trên giường, ngẩng nhìn Kỳ Dịch, trong mắt lộ ra một tia thèm khát không hề che giấu, cảm dỗ Kỳ Dịch tiến vào trong cơ thể hắn.

Kỳ Dịch hoàn toàn bị sự lẳng lơ trước giờ chưa phơi bày của Hàn Huyền Phi mê hoặc, đã vội vã gấp gấp muốn tiến vào trong cơ thể Hàn Huyền Phi.

Chính vào lúc hắn muốn đem phân thân chọc vào người Hàn Huyền Phi, hắn mới đột nhiên nhớ đến mục đích vì sao mình bôi thuốc lên người hắn. Hắn cương lại cơn dục hoả, giọng khàn khàn nói: “Cầu xin tôi! Tôi muốn cậu xin tôi xâm nhập vào cơ thể cậu!” Trong mắt Hàn Huyền Phi tràn ngập ý loạn tình mê, vốn không nghe thấy Kỳ Dịch nói cái gì, chỉ có thể mở rộng đôi chân run rẩy.

“Cầu xin tôi làm với cậu! Cậu xin tôi, tôi mới cho cậu thỏa mãn, bằng không cậu sẽ cứ như vậy suốt đêm nay! Nhanh cầu xin tôi đi!” Kỳ Dịch dán người sát vào Hàn Huyền Phi, dùng giọng nói vì dục hoả mà có hơi khàn trầm để nói, thưởng thức Hàn Huyền Phi nhạy cảm cực điểm, toàn thân mất đi sự khống chế mà run lên.

Hàn Huyền Phi bị dục hoả thiêu rụi mọi ý nghĩ, khó khăn lắm mới phản ứng được với lời nói của Kỳ Dịch. Hắn không dám tin vào mắt mình mà nhìn Kỳ Dịch, nhìn thấy sự châm chọc trong mắt Kỳ Dịch. Hắn triu

mắt xuống đau khổ nhìn hạ thân đang ngẩng cao của mình, chậm rãi xoay đầu đi, trong mắt ánh lên thần sắc tuyệt vọng.

Chờ khi Kỳ Dịch nghiêng người qua bắt được ánh mắt của Hàn Huyền Phi, bên trong nhìn không ra là tình cảm gì, một mảnh tĩnh mịch. Hắn kinh ngạc nhìn Hàn Huyền Phi bỏ hết mọi động tác, ánh mắt không dám tin tưởng mà nhìn, hắn rõ ràng đã khó chịu đến phát cuồng, cơ thể co giật đã phơi bày tất cả, sao hắn còn không chế được bản thân? Đem dục vọng trong mắt, toàn bộ đè nén xuống.

Hàn Huyền Phi nhắc người lên, cất lực không chế cơ thể đang run lên, cắn chặt môi, không chịu để bất kỳ tiếng rên yếu ớt nào phát ra. Hắn lạnh lùng nhìn Kỳ Dịch đang ngơ ngác, đem cơ thể rút ra khỏi người Kỳ Dịch, rất khó khăn bò đến cạnh giường, lăn xuống đất.

Hàn Huyền Phi nằm sấp trên đất thở hổn hển, động tác vừa nãy đã lấy đi hết thể lực của hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn cửa sổ phản chiếu hình ảnh chính mình: Trong ô cửa sổ một người nhếch nhác, hoàn toàn không giống, Hàn Huyền Phi bị thống không cách nào khống chế, nhịn không được rút nước mắt. Hắn dùng toàn bộ sức lực, nuốt nước mắt sống, xoay đầu qua, cắn thù, ánh mắt quật cường nhìn Kỳ Dịch.

Hắn từ từ đưa tay lên, hất một cái, đánh đổ cái đèn bàn có hình lực sĩ Hy Lạp, cái đèn bằng sứ rơi xuống đất lập tức vỡ nát. Hàn Huyền Phi cầm lấy một mảnh sứ, không chút do dự muốn đâm vào người mình....

Kỳ Dịch hoàn toàn bị khí thế đáng sợ của Hàn Huyền Phi làm cho kinh ngạc đến ngây người, cho đến khi thấy hắn cầm cái chân đèn sắc nhọn kia, mới biết hắn muốn làm gì, lập tức ngăn cản Hàn Huyền Phi, bắt chặt tay bị quẹt phải, mạnh mẽ đoạt lấy hung khí đáng sợ kia. Nhìn mảnh sứ sắc như dao, Kỳ Dịch kinh hãi đến toàn thân mềm nhũn, sưng sốt nhìn Hàn Huyền Phi..... Hắn dù chết cũng không chịu cúi đầu cầu xin! Trong lòng Kỳ Dịch không biết là vui hay buồn.

Đã thua hắn rồi sao?

Kỳ Dịch cười khổ một cái, ôm chặt Hàn Huyền Phi lại, đưa tay mở rộng hai chân hắn ra, đem phân thân to lớn đang dâng trào hứng thú xâm nhập vào trong cơ thể Hàn Huyền Phi....

“A” Hàn Huyền Phi trong giây phút Kỳ Dịch tiến nhập vào, phát một tiếng kêu vừa cực độ thỏa mãn vừa cực độ đau đớn.

Sự điên cuồng lay động của Kỳ Dịch phá tan lí trí Hàn Huyền Phi, bị vật thể nam tính của người kia trườn tống là cảm giác duy nhất của hắn. Trong mê loạn, hắn như một con rắn quấn lấy người đàn ông kia, một tay vòng trên cổ Kỳ Dịch, làm tình trong lúc gần như hôn mê, mỗi lần từ đỉnh xâm nhập xuống dưới là lại phát ra tiếng kêu kích tình, hoàn toàn chìm đắm trong cơn ma sát cuồng hỉ.

Hắn mỗi lần Kỳ Dịch trườn sấp là lại lay động dâm dăng, rên rỉ, bàn tay vô lực vẫn náo động phân thân. Phía trước và sau của hắn cùng lúc chịu sự công kích, khoái cảm quá lớn khiến hắn run lên, phát ra tiếng thở càng tiêu hồn, đôi mắt luôn bất phục không chịu thua, lúc này vì tình dục mà trở nên ướt át mê người.

Kỳ Dịch bị sự tuyệt trị của hắn mê hoặc, càng gia tăng sự dày vò. Hắn hung hãn đâm vào như muốn xé nát Hàn Huyền Phi, xoay tròn, mỗi lần xung kích đều hàm chứa tất cả sức mạnh. Cả thế giới chỉ còn lại sự va chạm, va chạm, hắn muốn phá huỷ người ở dưới thân, làm hắn kêu lên đau đớn, rơi ra nước mắt, vì kích tình mà dâm dăng.

Hàn Huyền Phi cứ như vậy mà trườn sấp kích thích, nhanh chóng đã đạt được đỉnh điểm. Hắn gào lên điên cuồng đến khàn cả giọng, trong đó có tiếng hoan du cực đại, lại mang đến sự tuyệt vọng bị thương. Hắn vì cao trào mà thất thần biểu lộ ra sự gợi cảm mê người, mạnh mẽ kích thích Kỳ Dịch. Hàn Huyền Phi đột nhiên co chặt nội bích kẹp chặt vật dục vọng của Kỳ Dịch, Kỳ Dịch không khỏi phát ra tiếng kêu như đã thú, một lượng tinh dịch rất lớn bắn vào trong người Hàn Huyền Phi.

Bắn xong vẫn chưa buông Hàn Huyền Phi ra, hắn vẫn giữ nguyên tư thế đó trong nội thể Hàn Huyền Phi, ôm người xụi lơ vô lực vào trong lòng, bước nhanh đến phòng khách, đem Hàn Huyền Phi đặt lên sofa.

Hàn Huyền Phi vì vừa bị phát tiết mà tỉnh táo một chút, đôi mắt hắn dần trở nên trong suốt nhìn Kỳ Dịch ở trước mắt. Từ trong mắt Kỳ Dịch hắn nhìn thấy dục vọng sâu thẳm, cũng từ trong mắt hắn mà nhìn thấy bộ dạng dâm dăng của mình, sự thèm khát trong mắt.

Khi Kỳ Dịch lại lần nữa bức hấn, Hàn Huyền Phi đã đẩy Kỳ Dịch xuống, áp lên người Kỳ Dịch, mãnh liệt cướp đi hơi thở của hắn. Họ như con dã thú vây lấy nhau, cùng cắn xé, dây dưa đối phương, tứ chi quấn chặt vào nhau, hai người nhanh chóng hợp làm một, bùng phát kích tình đang thiêu đốt bọn họ, hai con người tham lam hết lần này đến lần khác tìm lấy cơ thể đối phương.

Mãi đến khi không còn bắn ra thứ gì nữa, vẫn hôn như điên lên môi đối phương, ôm chặt nhau, đem cơ thể lấp kín người kia không để lại một chút khe hở.

Cuối cùng sự mệt mỏi chiến thắng tất cả, Hàn Huyền Phi không duy trì được nữa ngắt đi, Kỳ Dịch cũng sức cùng lực kiệt, khẽ vuốt ve cơ thể ướt át của Hàn Huyền Phi, đem người đã mất ý thức kia ôm chặt vào lòng.

Hơn nửa ngày, Kỳ Dịch mới chậm rãi ôm Hàn Huyền Phi vào phòng tắm, rửa sạch cơ thể mệt mỏi sau khi cuồng nhiệt hoan ái.

Khi đã xử lý hết những vết thương của Hàn Huyền Phi, bỗng hắn đặt lên giường, thỏa mãn hôn lên môi Hàn Huyền Phi.

Hắn mỉm cười, nói nhỏ bên tai người đang hôn mê: “Tôi mãi mãi cũng sẽ không buông tha cậu, Huyền của tôi! Cậu cam chịu đi! Sau đó, thì bị cơn buồn ngủ cướp đi ý thức.

5. Chương 5

Ngày thứ hai tỉnh lại Kỳ Dịch phát hiện Hàn Huyền Phi toàn thân nóng ran, sốt rất cao. Hắn vội vàng gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của Kỳ gia tới.

Trần bác sĩ tóc hoa râu xem vết thương trên toàn thân Hàn Huyền Phi, đặc biệt là thăm trạng chỗ hậu đình, cứ lắc đầu, thở dài nói với Kỳ Dịch: “Tiểu Dịch, cậu hạ thủ cũng phải lưu tình một chút chứ, cậu làm hắn đến như thế này, không chết cũng uổng.” Kỳ Dịch đỏ mặt tía tai thành thực nghe bác sĩ nói đồng dài, vẫn không lên tiếng.

Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, vết thương của Hàn Huyền Phi càng khiến người ta hoảng sợ. Đối mặt với Hàn Huyền Phi như thế này, Kỳ Dịch trong lòng hối hận không kịp, một luồng khí ẩm tràn ngập trong tim hắn.

Ngày hôm qua làm tình kịch liệt là mùi vị cao trào Kỳ Dịch trước giờ chưa từng nếm qua, hơn nữa sự ương ngạnh của Hàn Huyền Phi càng khiến hắn khâm phục không ngớt. Ý chí hơn người đó cùng sự yếu ớt trong khi hôn mê, toàn bộ đều khiến Kỳ Dịch say lòng mê mẩn. Kỳ Dịch biết con người yếu ớt cùng kiên cường này, đã chiếm lấy trái tim hắn, bản thân đã rơi sâu vào trong lưới tình của hắn rồi, cũng không muốn thoát ra.

Nhìn Hàn Huyền Phi trong khi ngủ cũng lộ ra thần sắc đau khổ như vậy, Kỳ Dịch đau lòng hôn lên tay hắn, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đang dần dài ra của Hàn Huyền Phi, để cho hắn trong cơn bất an có thể cảm nhận được sự che chở ấm áp.

Kỳ Dịch dùng nước lạnh lau lên cơ thể nóng hổi của hắn, thay khăn chườm đầu. Kỳ Dịch dùng vải ướt khẽ lau trên đôi môi khô khốc của Hàn Huyền Phi, dùng miệng khẽ mớm nước vào trong miệng hắn. Kỳ Dịch hầu như không ngủ không nghỉ trông nom trước giường Hàn Huyền Phi, mệt thì tựa vào sofa bên cạnh giường, trăn mắt nhìn Hàn Huyền Phi vô tri vô giác, ánh mắt lưu luyến nhìn người đó, lại từ từ quay về, lặp lại nhiều lần. Cái gì gọi là thâm tình, sâu rộng như biển, hắn bây giờ đã biết rồi, rung động trong lòng hắn như biển bằng đáy sóng, không ngừng nghỉ vỗ vào lòng hắn. Hắn cứ vậy mà chìm xuống, bị bao phủ trong thâm tình như biển cả “Tôi yêu cậu”

Không kiềm nổi sự mê hoặc mà đi gần đến chỗ Hàn Huyền Phi, hôn lên đôi môi hắn, khẽ mút lấy, tô lên những đường cong ưu mỹ, rất lâu không buông.

Khi Kỳ Dương đi vào nhìn thấy chính là một bức tranh rất lãng mạn này:

Gió nhẹ khẽ thổi qua tấm rèm cửa, hoa bách hợp đặt trong bình hoa tuyết trắng, Kỳ Dịch quì trên đất, cẩn thận nghiêm túc hôn người nằm ở trên giường.

Loại đau lòng đó, bộ dạng thâm tình khiến Kỳ Dương nhất thời cảm động. Hắn đứng ở cửa ngơ ngác nhìn, hắn cũng nhìn thấy sự trân ái người này của Kỳ Dịch, đã vượt qua tình dục thông thường.

Kỳ Dịch yêu người nam nhân này, Kỳ Dương tuy rất bất mãn với sự lựa chọn của Kỳ Dịch, nhưng hắn có thể làm gì? Kỳ Dịch là người khi đã nhận định rồi thì sẽ tuyệt không quay đầu, bản thân hắn cũng không ngờ sẽ yêu người này? Kỳ Dương suy nghĩ mờ mịt.

Mãi đến khi chú Trung bưng một chén nước vào, Kỳ Dương mới bừng tỉnh.

Hắn cảm ơn chú Trung xong, âm thầm ngồi lên ghế uống trà, một lúc lâu, hắn mới mở miệng nói với Kỳ Dịch người vẫn còn đang chìm đắm trong thế giới của mình: “Cậu sau này phải làm sao?”

Kỳ Dịch không nỡ buông đôi môi mềm mại kia ra, nhỏ tiếng nói: “Tôi muốn mãi mãi ở cùng hắn.”

“Cậu biết là rất khó mà, hắn không yêu cậu!” Kỳ Dương nhắc nhở hắn.

“Tôi biết, nhưng tôi không bỏ cuộc. Tôi sẽ dùng toàn bộ để yêu hắn, hắn sẽ yêu tôi mà. Cho dù là bây giờ không yêu, cũng sẽ có một ngày! Cả đời này còn rất dài, tôi có thời gian.” Kỳ Dịch nói rất nhanh, Kỳ Dương nghe thấy trong lời nói nhanh nhẹn của hắn là sự kiên quyết.

“Cậu thật sự yêu hắn? Cả đời!”

“Phải!” Kỳ Dịch nói xong, liền đứng lên, đi đến bên cửa sổ, nhìn đám người đang đi tản bộ dưới công viên.

“Chờ khi chúng tôi già đi, tôi và hắn sẽ cùng nhau đi tản bộ trong công viên dưới kia, không có việc gì thì đi phơi nắng.” Ngón tay của hắn trong vô ý lướt qua tấm kính, nói nhỏ như người đang ngủ mê: “Chờ khi chúng tôi già đến đi không nổi nữa, tôi sẽ bồng hắn lên giường, hồi tưởng lại chuyện chúng tôi đã trải qua trong đời. Tôi sẽ mãi hôn hắn A Đến khi đó không biết có phải tháo răng giả ra để hôn không.”

Kỳ Dịch vì sự tưởng tượng của mình mà cười lên, đầu hắn cúi trên cửa sổ, xuất thần nửa ngày, mới khẽ nói: “Tôi yêu hắn”

Hắn ngừng lại, xoay người đi đến trước mặt Kỳ Dương, ôm Kỳ Dương mà nói: “Anh, hãy mừng cho tôi đi, tôi đã tìm được người yêu thương rồi!”

Kỳ Dương trở người mất khinh khỉnh, bĩu môi nói: “Đừng vui mừng quá sớm! Theo đuổi loại người này, cậu phải chịu khổ đấy!”

Kỳ Dịch vừa nghe, liền đứng thẳng người lên, khôi phục lại bộ dạng cứng rắn tự tin ngày thường, nói một cách kiên định: “Tôi sẽ quấn lấy hắn, cho đến khi hắn yêu tôi! Hắn chỉ có thể yêu một mình tôi, thuộc về một mình tôi!” Nói xong, Kỳ Dịch vui vẻ cười lên.

Kỳ Dương ngơ ngác nhìn Kỳ Dịch tràn đầy tự tin, nhưng không cảm thấy một chút vui vẻ nào.

Lúc này, Hàn Huyền Phi động một cái, vì toàn thân đau nhức mà phát ra tiếng rên. Kỳ Dịch lập tức đi tới, dùng khăn ướt lau mồ hôi trên mặt hắn, khẽ kêu lên tên Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi mở mắt, nhìn bốn phía, lát sau nhãn thần mới định lại trên người Kỳ Dịch. Hắn như nhớ đến cảnh tình ái kịch liệt giao hợp đó, mặt bất giác đỏ lên, đôi mắt xấu hổ trĩu xuống. Nhưng lập tức, bộ dạng e thẹn hiếm thấy đó của hắn lập tức bị thay thế, hắn phần hân nhìn Kỳ Dịch, lại nhắm mắt.

Kỳ Dịch không để ý đến sự giận dữ của Hàn Huyền Phi, nhẹ nhàng vuốt tóc Hàn Huyền Phi, dịu dàng nói: “Cậu đói chưa? Tôi đã chuẩn bị cháo rồi, lấy cho cậu ăn.” Hắn nói xong, liền đứng lên đi lấy cháo.

Kỳ Dương thấy Kỳ Dịch vốn không có tâm tư để ý đến mình, bất đắc dĩ nhìn theo Kỳ Dịch đi vào trong bếp, tức cười nhìn Kỳ Dịch trước giờ không xuống bếp lại giống như bà nội trợ đi múc cháo, lắc đầu, trong lòng nghĩ tình yêu có sức mạnh lớn như vậy sao.

“Vậy công việc của cậu tính sao? Hai ngày nay cậu vẫn ngủ gật ở đây, trong công ty còn có rất nhiều việc chờ cậu làm.”

“Ngày mai tôi sẽ đi làm, nhưng, những việc gì có thể làm ở nhà tôi sẽ mang về nhà làm.” Kỳ Dịch vừa múc cháo vừa nói.

Kỳ Dương nhíu mày, không tán thành: “Ồ đây? Chúng tôi còn chưa hiểu hết về hắc, có một số chuyện cần thận vẫn tốt hơn.”

“Tôi biết, tôi sẽ cẩn thận, tôi khoá cửa thư phòng rất chặt, không ai mở được đâu. Lại nói tôi sẽ tận lực làm hết mọi việc trên công ty.” Kỳ Dịch bưng bát cháo, bỏ mặc Kỳ Dương vẫn còn muốn nói chuyện mà đi mất.

Kỳ Dương nhún vai, thấy mình ở đây cũng không còn nghĩa lý gì, đành bỏ cuộc rời khỏi.

Đứng trước xe, hắc không để ý thuộc hạ mở cửa xe cho hắc, ngẩng người nhìn công viên trước mặt, nghĩ đến lời Kỳ Dịch nói

Trần Quân Nghị thấy ông chủ của mình nhìn phong cảnh đến thất thần, khó hiểu kêu lên hai tiếng, Kỳ Dương mới tỉnh lại. Hắc canh cánh nhìn trung tâm xung quanh rồi theo thuộc hạ đi, trong lòng nghĩ, Kỳ Dịch đã lạc lối rồi, bản thân mình càng phải cẩn thận làm việc mới được, không thể để đám thuộc hạ bị bất kì nguy hiểm gì.

Hi vọng tất cả đều có thể thuận lợi, đừng xảy ra nhiều loạn. Kỳ Dương chỉ có thể khấn cầu trong tâm.

Đặt bát cháo xuống, Kỳ Dịch cẩn thận ôm Hàn Huyền Phi lên, dùng gối lót vào lưng hắc, xác định rằng hắc đã thoải mái, mới cầm bát cháo lên, thổi nhẹ, rồi đưa đến trước miệng Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi kì quái nhìn con người đột nhiên thay đổi này, luôn là một con dã thú thêm khát, sao bây giờ lại dịu dàng như vậy.

Kỳ Dịch thấy ánh mắt nghi hoặc của Hàn Huyền Phi, liền cười với hắc một cái, nói: “Đói chưa? Ăn một chút đi. Đây là cháo hải sản tôi mua từ quán Hải Cảnh, đây là món ăn đêm chủ lực của nhà hàng đó.”

Hàn Huyền Phi nhìn bát cháo trước mặt dường như mùi vị rất ngon, cảm thấy mình thực sự đang đói, đưa tay muốn cầm lấy bát cháo.

Kỳ Dịch né tránh tay hắc, nói: “Không, sức khoẻ cậu còn yếu, tôi đút cho cậu!”

Hàn Huyền Phi nhíu mày nhìn Kỳ Dịch, trong lòng rất không muốn, nhưng nghĩ hai người cũng không cần thiết đấu đá nhau vì một bát cháo, nên mặc hắc.

Kỳ Dịch thấy Hàn Huyền Phi không kiên trì nữa, hài lòng mỉm cười, chuyên tâm đút cháo cho Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi không quen hai người đột nhiên trở nên ăm ắp như vậy, rất không tự nhiên ăn cháo Kỳ Dịch đưa đến.

Cháo thật sự rất ngon, không hổ là của nhà hàng hạng nhất, chỉ là hơi nhiều gừng. Hàn Huyền Phi thấy gừng trong muỗng, khẽ nhíu mày cử chỉ khó ai nhận ra, ghét nhất là ăn gừng và hành.

Hắc đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy Kỳ Dịch rút tay về, cầm lấy đôi đũa bên cạnh, tỉ mỉ gấp gừng ra khỏi bát. Hàn Huyền Phi kinh ngạc nhìn động tác của Kỳ Dịch, hắc không ngờ một biểu hiện rất nhỏ đó của mình cũng lọt vào trong mắt Kỳ Dịch.

Nhìn hắc tỉ mỉ gấp hết gừng ra khỏi bát, Hàn Huyền Phi không hiểu Kỳ Dịch rốt cục muốn gì? Sao chỉ trong một giấc ngủ, lại hoàn toàn thay đổi?

Kỳ Dịch vớt hết gừng, cười một cái với Hàn Huyền Phi, lại lẳng lặng đưa cháo đến trước mặt Hàn Huyền Phi.

Im lặng ăn hết cháo, Hàn Huyền Phi cảm thấy hơi mệt. Hắc vừa nhắm mắt thì đã cảm thấy Kỳ Dịch đắp chăn cho mình, đặt lại gối, nhẹ nhàng nói bên tai hắc: “Ngủ thêm một chút đi, tôi sẽ ở bên cạnh với cậu.” Một nụ hôn rất nhẹ rơi trên môi Hàn Huyền Phi, Hàn Huyền Phi mệt mỏi hoang mang chìm vào trong mộng.

Không biết đã ngủ bao lâu, lúc Hàn Huyền Phi tỉnh lại, ngoài cửa sổ màn đêm đã buông xuống. Hắn cử động cơ thể, cảm thấy cơn đau toàn thân đã đỡ hơn nhiều. Hắn thấy khát nước, chậm rãi ngồi dậy, muốn lấy ly nước bên giường.

Còn chưa chạm đến cái ly, đã thấy Kỳ Dịch xuất hiện trước mắt.

“Muốn uống nước? Chờ chút, tôi đi lấy thêm nước nóng.” Nói xong, Kỳ Dịch lại đột nhiên như lúc đến, nhanh chóng biến mất.

Lúc trở lại, trong tay Kỳ Dịch đã cầm ly nước ấm, đưa đến miệng Hàn Huyền Phi, Hàn Huyền Phi cầm lấy, liếc nhìn Kỳ Dịch một cái, vô thức ngẩng nhìn lên đỉnh đầu.

Kỳ Dịch luôn mỉm cười, ngồi cạnh giường, đưa ngón tay đến chỗ người đang nhìn lên một góc nóc nhà không chớp mắt, nói: “Ồ đó, tôi đã gắn một cái camera. Cậu rất nhạy cảm ha.”

Hàn Huyền Phi nhìn, không lên tiếng, chỉ uống nước

Hắn cảm thấy tay Kỳ Dịch lướt trên mặt mình, sờ vào tóc

Trong màn đêm yên tĩnh, ánh trăng sáng xuyên qua cửa sổ, cả người Kỳ Dịch như giam trong ánh trăng, có một loại dịu dàng như nước. Tay của hắn rất nhẹ, giống như đang vuốt ve một món bảo vật yêu thương.

Tất cả những việc này khiến Hàn Huyền Phi có hơi hoang mang, hắn thuận theo cái ly mà Kỳ Dịch lấy đi, bị ôm vào lòng.

Hắn rất mệt, từ nửa năm trước khi vừa làm cảnh sát chìm, thì cả ngày đều sống trong sự lo lắng sợ bị người ta phát hiện, không có một khắc thoải mái. Không thể dựa vào ai, có mệt mỏi cũng phải giữ vững cảnh giác. Tuy ý cười, tuy ý ra ngoài chơi với bạn bè, đối với hắn, hình như đã trở thành một chuyện rất lâu rồi, giống như ảo tưởng trong mộng.

Một đêm dịu dàng như vậy, khiến cho hắn thoáng thả lỏng, tìm chỗ dựa một chút đi

6. Chương 6

Hàn Huyền Phi tựa vào ghế mây trên sân thượng, trong lòng một mảng hỗn mang nhìn phong cảnh ở xa xa

Hắn lần này đột nhiên mất tích, thủ trưởng trong cục nhất định sẽ rất sốt ruột, có thể sẽ cho rằng hắn đã xảy ra chuyện rồi? Từ khi tốt nghiệp trường cảnh sát, hắn được chuyển vào tổ mật vụ công tác, chỉ nói với người nhà rằng mình làm nhân viên văn thư trong cục cảnh sát. Người nhà dễ dàng tin lời hắn, bây giờ, gần một năm bất vô âm tín, người nhà nhất định rất lo lắng, trong cục sẽ mượn cớ gì để nói với họ? Hàn Huyền Phi thần sắc u ám nhìn nơi xa.

Chính là sau này khi ra khỏi đây, hắn nên nói sao? Bị cưỡng bức? Hắn người đàn ông mạnh mẽ như vậy lại bị cưỡng bức, hắn thà chết cũng không muốn để người ta biết! Huống hồ gì, hôm đó người chủ động làm tình kịch liệt với Kỳ Dịch là mình, khiến hắn xấu hổ không dám thừa nhận người đó là mình Hàn Huyền Phi.

Sức lực toàn thân hắn trong phút chốc tê liệt ngã xuống, hai tay che mặt, hận đến không phát ra được tiếng nào.

Hận chết bản thân! Hận chết!

Tôi sao có thể vô dụng như vậy! Chỉ là bị bôi thuốc vào, đã khống chế không được. Thèm khát cuồng nhiệt làm tình với Kỳ Dịch như vậy.

Không thể ngờ mình lại là người dâm dăng như vậy. Giống như phụ nữ trong phim cấp ba bám lấy đàn ông không buông, cái móng nâng lên cao, chân đang rộng ra, khát cầu đàn ông lần lượt tiến nhập.

Nguyên cả đêm, bản thân đều rên rỉ dưới thân tên nam nhân đó, thở dốc, thậm chí kích tình quá lớn mà hồng lên mấy tiếng.

Càng khiến hần sợ hãi là, khoái cảm tiêu hồn đục khoét như kiến bò đó, sao cũng không thể quên được. Chỉ cần vừa nghĩ đến tình cảnh đó, nghĩ đến nụ hôn của Kỳ Dịch, thậm chí chỉ cần vừa nghĩ đến Kỳ Dịch, toàn thân hần đã bắt đầu nóng lên lên, máu huyết chạy thẳng xuống hạ thân.

Cơ thể mình đã hoàn toàn bị cải tạo rồi, đây chính là cái gọi là ăn lâu quen mùi.

Tên biến thái đó, con dê khốn kiếp đó

Kỳ Dịch, cậu đối xử với tôi như vậy, tôi sẽ khiến cậu chết rất khó coi đó! Cậu chờ xem!

Nhưng, khi nào mới có cơ hội? Kỳ Dịch tuy bây giờ thường ở nhà làm việc, nhưng hần không cho mình vào thư phòng, không nói chuyện công sự trước mặt mình, mấy vi tính xách tay cũng luôn cầm theo.

Tuy trong thư phòng của Kỳ Dịch nhất định có lưu lại tư liệu, hơn nữa với năng lực mở khoá của Hàn Huyền Phi, cái khoá mới thay đó vẫn không là gì. Nhưng trong phòng không có bất cứ thứ gì để hần liên lạc với bên ngoài, nhưng sao có thể làm cái máy theo dõi kia không phát hiện ra, vào đó tìm được tư liệu thì có ích gì?

Hàn Huyền Phi cảm thấy tuyệt vọng, hần trước giờ chưa từng có cảm giác vô lực như vậy.

Chỉ có thể từ từ chờ thời cơ, chờ Kỳ Dịch lỏng lẻo, chờ Kỳ Dịch tín nhiệm hần Nếu như trước khi đến lúc đó, mình đã bị Kỳ Dịch chán, vứt bỏ, thì sẽ một súng giết chết hần, sau đó tự sát! Tuyệt không tha cho cái tên đáng chết đó!

Nhưng, nếu như vẫn phải sống cuộc sống ô nhục như thế này suốt, chỉ bằng một súng giải quyết gọn gàng sạch sẽ.

Hàn Huyền Phi cười cay đắng.

Hần không muốn chết, hần còn trẻ như vậy, tất cả đều chỉ vừa mới bắt đầu.....nhưng, thật sự không còn cách nào, hần thà chết có tôn nghiêm, cũng không muốn sống suông sãBất luận như thế nào, tôi phải làm cho hần phải trả giá

Hàn Huyền Phi đã định chủ ý, tạm hoãn lại sự rối loạn, tâm tình xấu hổ cùng giận dữ, vô lực ngã lên ghế mây

Rất khó chịu Một ngày bị giam cầm như trải qua một năm.

Hai tháng gần đây, hần luôn bị giam cầm trong căn phòng ở tầng cao nhất này, Kỳ Dịch không thả hần ra ngoài. Hần cũng từng thử đi mở khoá phòng, mở ra xong thì phát hiện dưới lầu toàn là người của Kỳ Dịch, lúc này mới biết toà nhà này chỉ có một tầng thang máy, tầng cao nhất vẫn phải đi xuống lầu một, tất cả các vệ sĩ đều đứng ở tầng một, canh giữ toàn bộ đường ra vào.

Hần cơ bản không có đường trốn, chỉ có thể mỗi ngày ngồi ngầy trong phòng, chờ Kỳ Dịch về. Hần đau đớn nhớ nhớ lại, mỗi ngày hần về chính làhần vừa về đến, việc đầu tiên làm là ôm lấy mình, xâm nhập vào trong cơ thể, cuồng bạo xuyên qua, đâm vào Tôi chỉ là một công cụ để hần phát tiết.

Tình hình từ mấy ngày sau khi mình bị bệnh đã có chút thay đổi. Hàn Huyền Phi lặng lẽ nhớ lại, Kỳ Dịch không còn cưỡng bức hần làm tình nữa, chỉ là thời gian ôm hần thì dài hơn, hôn hần, hoặc là, ngậy ngốc nhìn hần. Đôi mắt đong đầy tình cảm đó, thường làm Hàn Huyền Phi không tự chủ được mà đỏ mặt lên, xấu hổ vô cùng.

Có mấy lần hần nhìn thấy Kỳ Dịch không nhìn nổi dục vọng, nhưng cuối cùng, Kỳ Dịch vẫn kịp thời kiềm hãm xung động, cố nhịn cơn dục vọng cuộn cuộn, chỉ ôm hôn , bộ dạng thật rất giống như đang thương xót hần.

Hơn nữa, Kỳ Dịch dịu dàng che chở cho hần, khiến hần kinh ngạc không ngớt.

Hần tuy không hiểu, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn.

Biểu hiện trên mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhưng chỉ có tự hấn biết, tình cảnh nguy nan trong lòng hấn như thế nào. Hàn Huyền Phi tận dụng tất cả lí trí, mới có thể áp chế được dục hoả cuộn cuộn dưới hạ thân, bằng không lúc Kỳ Dịch ôm hấn, hôn hấn, hấn đã đem Kỳ Dịch áp xuống hạ thân.

Hàn Huyền Phi thấy bản thân như vậy thì tức giận không ngớt, hấn Hàn Huyền Phi trước giờ chưa từng không khống chế được tâm tình, hành động. Trời ạ! Tại sao lại như vậy? Tất cả đều không thể khống chế

Khi bộ mặt tươi cười của Kỳ Dịch xuất hiện trước mắt Hàn Huyền Phi, Hàn Huyền Phi nghĩ hấn nhất định là đã chạy lên đây. Thấy Kỳ Dịch dùng tất cả sự hạnh phúc, vui vẻ nhìn mình, Hàn Huyền Phi không khỏi nghiêm túc nghĩ: Nói không chừng Kỳ Dịch đã thật sự yêu mình rồi.

Không có khả năng lắm! Ai mà biết cái tên này lại định giở trò gì. Nhưng, nếu thật sự yêu, thì cứ để hấn yêu đi, Hàn Huyền Phi vô tư lự nghĩ, chờ khi hấn bị nhốt vào trong tù rồi, xem hấn còn yêu nữa không.

Kỳ Dịch chăm chú nhìn đôi mắt đắm chiêu của Hàn Huyền Phi, đôi mắt đó luôn lạnh lùng lại vì đắm chiêu mà càng trở nên sâu xa mê hoặc, làm cho vẻ đẹp của hấn có một loại trầm tĩnh như tượng.

Nhìn không được cúi xuống hôn Hàn Huyền Phi, nhìn hàng mi dài trĩu xuống, khiến vẻ đẹp trên gương mặt càng thêm nhu mì. Kỳ Dịch si dại nhìn Hàn Huyền Phi, vẻ đẹp khiến hấn phải loá mắt: Cái mũi cao thẳng, thân hình thanh liệt, đôi môi cong nhu hoà, đặc biệt là đôi mắt đó, không phải rất to, mà là rất đẹp, ánh mắt trong suốt kiên định, thỉnh thoảng hiện lên một tia yếu đuối, mơ màng, giống như đêm sâu trong biển lớn yên tĩnh, khiến người ta không thể không bị sự thần bí thâm ưu đó hấp dẫn.

Hấn phát hiện mình gần đây càng lúc càng trầm mê trong cái nhìn của Hàn Huyền Phi, hấn có thể cả đêm cứ như vậy mà nhìn Hàn Huyền Phi, không làm gì cả.

Kỳ Dịch nhớ đến câu nói mình đã nói với Kỳ Dương, nói nhất định có thể làm Hàn Huyền Phi yêu mình, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này, một trăm năm sau hấn cũng không yêu mình. Kỳ Dịch nhìn không được mà cười lên, không ngờ mình lại là một người si tình như vậy. Thì ra luôn chằm chọc tình yêu trong phim tình cảm rất hoang đường, bây giờ bản thân cũng hoang đường tức cười đến vậy.

Lúc này chuông cửa lại vang lên, chú Trung đẩy xe thức ăn vào, giống như thường ngày bày biện thức ăn lên bàn.

“Ăn cơm đi.” Kỳ Dịch hôn lên má Hàn Huyền Phi, kéo hấn từ ghế sofa đứng lên.

Nhìn khắp bàn là những món được nấu công phu, thức ăn bày ra, Hàn Huyền Phi chán ghét. Ở đây mỗi ngày, ăn đều là món ăn trong nhà hàng, thật làm cho hấn sợ việc ăn uống.

Hấn không chút khẩu vị ngồi trên bàn, dùng đũa khuấy cơm trong chén, miễn cưỡng làm ra bộ dạng muốn ăn, để Kỳ Dịch ở bên cạnh không lải nhải.

Chính tại lúc hấn hết lần này đến lần khác cào xới cơm trong chén, thì lại nghe thấy Kỳ Dịch nói: “Không muốn ăn thì đừng ăn nữa chúng ta ra ngoài ăn đi!”

Hàn Huyền Phi rất kinh ngạc ngẩng đầu lên, hấn không ngờ Kỳ Dịch sẽ đưa mình ra ngoài. Hấn bị giam cầm ở đây đã gần hai tháng rồi, mỗi ngày chỉ có thể nhìn qua cửa sổ xem thế giới bên ngoài, hấn sắp bị nén đến chết rồi.

Kỳ Dịch vào phòng lấy ra hai cái áo khoác, đưa một cái cho Hàn Huyền Phi: “Buổi tối gió lạnh đấy.” Nói xong, liền nắm lấy tay Hàn Huyền Phi, rời khỏi gian phòng.

Họ đi xuống lầu, vệ sĩ dưới lầu lập tức đứng lên, không nói tiếng nào đi theo sau bọn họ, vào thang máy.

Hàn Huyền Phi không biết mấy tên vệ sĩ này có rõ quan hệ giữa hấn và Kỳ Dịch không. Vừa nghĩ đến ở trong mắt người khác hấn là luyện đồng của Kỳ Dịch, thì cảm thấy xấu hổ bất kham. Hấn khề dùng sức muốn vẫy thoát khỏi tay Kỳ Dịch, nhưng Kỳ Dịch cảnh giác được ý đồ của hấn, lại càng nắm chặt tay, giữ chặt hơn.

Hàn Huyền Phi trong lòng tức tối, nhưng chỉ có thể để Kỳ Dịch dắt đi, giống như một con rối bị Kỳ Dịch kéo đi. Mũi nhọn sau lưng hấn, cứng chờ đến đầu cũng không dám xoay, chỉ cảm thấy tất cả mọi ánh mắt

nhìn hần đều bắt kham, khinh miệt, châm chọc!

Hàn Huyền Phi cũng không biết mình đã xuống lầu dưới, mãi đến khi Kỳ Dịch đưa cho hần cái mũ bảo hiểm, hần mới phát hiện họ đã đứng trước một chiếc xe moto.

Hần không ngờ Kỳ Dịch lại dùng xe moto chở mình ra ngoài, nhưng trong lòng hần đối với việc ngồi xe moto cảm thấy rất thích.

Hần từ nhỏ thì đã rất thích cảm giác ngự phong này, vừa đến tuổi thì lập tức đi thi lấy bằng lái xe moto, sự cười gió đó, cảm giác được thả lỏng đó, luôn làm cho tâm tình hần phấn chấn, quên đi tất cả.

Khi gió thổi lên mặt, len vào trong áo, hần nhắm mắt lại, cảm thấy bản thân dường như được trở về quá khứ. Không có ràng buộc, giống như con chim ưng bay lượn trên bầu trời, sống cuộc sống tự do tự tại.

Nhiệm vụ lần này có thể nhanh chóng thuận lợi kết thúc là được rồi, Hàn Huyền Phi nghĩ, tôi không muốn làm cảnh sát chìm nữa, phải làm một cảnh sát có thân phận công khai

Lúc hần đang nghĩ ngợi lung tung, xe đã dừng rồi, Hàn Huyền Phi thấy mình đang đứng trước một nơi rất náo nhiệt, tiếng rau xào hỗn tạp, ông chủ đang cao giọng mời khách vào, tiếng om sòm của những vị khách uống rượu chơi trò oẳn tù tì

Hàn Huyền Phi ngơ ngác nhìn tất cả trước mắt, đối với hần, đây giống như một thế giới khác: Chân thực, buôn bán đầy rẫy, thế giới tràn đầy ánh mặt trời. Hoài niệm thế giới của hần, hoài niệm cuộc sống của hần

Hần xoay qua nhìn Kỳ Dịch, trên mặt Kỳ Dịch có một nụ cười đắc ý, hần nói: “Thích không?” Rồi đẩy tên gốc Hàn Huyền Phi vào, cao giọng kêu ông chủ làm cho mấy món.

Sau khi ngồi xuống, Kỳ Dịch nhận lấy một bình nước nóng từ tay một thủ hạ, rửa đồ gấp thức ăn, lại đem bia đổ đầy vào cái ly trước mắt Hàn Huyền Phi. Một lát thì thức ăn được mang lên, hần lại gấp một ít thức ăn vào trong đĩa của Hàn Huyền Phi, cười nói: “Ăn đi, ông chủ ở đây làm thức ăn rất ngon.”

Bọn vệ sĩ ở bên cạnh nhìn thấy, cùng liếc nhìn nhau, cười cười. Một người trong đó nói đùa: “Dịch ca, từ khi nào lại trở nên biết quan tâm người ta vậy? Còn giúp người ta gấp đồ ăn, mê lực của chị dâu quả là lớn a!”

“Đi, đi, đi, đừng nói mò.” Trùng người đó một cái, Kỳ Dịch bất an liếc Hàn Huyền Phi, mặt không khỏi hơi ửng đỏ, hiếm khi thấy hần ngược ngàng như vậy, làm mọi người xung quanh càng vui hơn. Mọi người cười, nhưng trong lòng lại kinh ngạc, không ngờ là lão đại của họ đã thật sự động tình với tên nam nhân này.

“Mẹ kiếp! Ai là chị dâu của các cậu?” Hàn Huyền Phi trong bụng chửi thầm, không để ý những ánh mắt xung quanh, lẳng lặng ăn đồ ăn.

Kỳ Dịch và thủ hạ của hần nói cười náo nhiệt. Trêu ghẹo đây đó, bọn họ không giống với bộ dạng lạnh lùng của hắc bang mà mọi người tưởng tượng, quan hệ tôn ti nghiêm ngặt, ngược lại giống như một đám bạn tốt, tùy ý muốn nói thì cứ nói.

Tại thời khắc mấu chốt, những người này nhất định sẽ vì Kỳ Dịch mà phấn đấu quên mình, Hàn Huyền Phi có chút khâm phục thủ đoạn thu phục lòng người của Kỳ Dịch. Hần thật sự là một nhân tài. Ngẩng đầu nhìn Kỳ Dịch đang cười nói với người bên cạnh.

Nhưng Kỳ Dịch vẫn luôn âm thầm chú ý phản ứng của Hàn Huyền Phi, lập tức đem ánh mắt chuyển sang hần, cười cười.

Hàn Huyền Phi xoay đầu đi.

Đây không phải là ánh mắt loé lên sắc dục, mà là ánh mắt chinh phục của Kỳ Dịch. Bây giờ hần đang lột bỏ hình hài, cởi mở cao nhã hoa quý, trời sinh có khí chất vương giả. Động tác quan tâm chăm sóc của hần, lời nói lại như gió xuân.

Nhìn dung mạo khôi ngô anh tuấn của Kỳ Dịch, nói năng tiêu sái hóm hỉnh. Hàn Huyền Phi nghĩ đến, lần đầu tiên hai người họ gặp nhau, Kỳ Dịch dùng bá khí nhìn hần, tuyên bố với hần: “Tôi muốn cậu!”

Được con người xuất sắc như vậy yêu là một chuyện rất đáng để kiêu hãnh chứ? Ít nhất trên hư vinh cũng được thoả mãn.

Ai có thể kháng cự nhân vật như thế này? Là sự ưu ái của ông trời. Tại sao hắn chỉ muốn tôi? Nếu không phải tôi biết về hắn, có thể cũng đã bị ái ý biểu hiện ra ngoài của hắn mê hoặc.

Kỳ Dịch

Vô luận là ở trong cục cảnh sát hay là Thanh bang, Hàn Huyền Phi đối với cái tên này đều không xa lạ.

Kỳ Dịch rất biết kinh doanh.

Hắn đối nhân xử thế rất nho nhã, dường như đều quan hệ rất tốt với tất cả mọi người, một bộ dạng thương nhân chân chính. Nhưng sâu trong đó, hắn lại cấu kết với quan lớn trong quân đội, mua vũ khí với giá thấp trong quân đội, sang tay thì bán giá cao hơn, lợi ích chia đều . . Tất cả quan viên bị Tung Hoành mua chuộc và việc nhập hàng hoá đều do Kỳ Dịch phụ trách.

Kỳ gia huynh đệ gan lớn, tài trí nhanh lẹ cùng lạnh lùng xuất chúng, lấy công ty mậu dịch hợp pháp Tung Hoành để che đậy, buôn lậu vũ khí trắng trợn. Bọn họ rất biết lôi kéo đối phương, thủ hạ tuy không nhiều, nhưng đều là những huynh đệ theo Kỳ gia lâu năm, những chiến sĩ trung tâm cần cần.

Kỳ Dịch trong giới hắc đạo danh tiếng không lớn bằng Kỳ Dương, nhưng những tay lão luyện trên hắc đạo đều biết hắn rất lợi hại. Hắn ngoài mặt khiêm nhường lễ phép, nhưng bên trong cá tính lại rất mạnh, có thù tất báo.

Năm ngoái, Liên bang Đài Loan đoạt mất việc làm ăn buôn bán vũ khí của Tung Hoành. Khi hắn giao hàng, Liên bang lão đại cùng mười mấy tên thủ hạ đều bị giết. Hành động lần đó làm gọn gàng sạch sẽ, bố trí nghiêm mật, không lưu lại bất kì manh mối nào. Nhưng từ một viên cảnh sát chìm trà trộn vào Tung Hoành tình báo cho biết, hành động này là do một tay Kỳ Dịch vạch kế hoạch, không phải là Kỳ Dương người chủ trì hắc đạo của Tung Hoành.

Viên cảnh sát nằm vùng đó từ khi truyền tin tức ra ngoài xong, thì biến mất, mấy ngày sau, thi thể đầy lỗ thủng của người đó mới được phát hiện ở bờ biển.

Hơn nữa mỹ nữ xung quanh Kỳ Dịch như mây. Chỉ cần hắn thích, thì trong một thời gian ngắn hắn sẽ có được trong tay. Nhưng hứng thú của hắn biến mất rất nhanh, vừa chán liền vứt đi.

Hắn khi nào thì sẽ vứt bỏ tôi Hơn nữa khi nào thì tôi mới nắm được đầy đủ chứng cứ, để đánh một đòn chí mạng vào Tung Hoành?

Nhìn hắn bây giờ dịu dàng, nhưng một khi hắn biết tôi là cảnh sátHắn nhất định sẽ không chần chừ mà giết chết tôi, còn sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc nhất.

Hàn Huyền Phi ấn nhẹ vào huyệt thái dương, đầu rất đau! Theo thói quen hắn sờ vào túi, ở đó cái gì cũng không có. Hắn vốn tìm một điều thuốc lá, từ khi làm mật vụ, bởi vì áp lực quá lớn, dường như thuốc không rời khỏi tay hắn. Nhưng bây giờ hắn đang bị người khác giam cầm, cái gì thuộc về mình cũng không còn.

Trong lòng hắn cảm thấy một trận đau đớn, sống mũi hơi cay.

Một gói thuốc đưa đến trước mặt hắn.

Hàn Huyền Phi xoay đầu qua, thấy Kỳ Dịch đang mỉm cười cầm gói thuốc lắc lắc trước mặt hắn. Hắn lãnh đạm nhìn Kỳ Dịch một cái đưa tay rút một điều thuốc đưa vào trong miệng, Kỳ Liên châm lửa cho hắn.

Hàn Huyền Phi rít một hơi sâu, mờ mịt nhìn khói thuốc tản ra trước mắt, thế giới mơ hồ rồi

Làm cảnh sát là nguyện vọng từ nhỏ của hắn, tốt nghiệp trung học, thành tích ưu tú hắn bắt chước sự phản đối kịch liệt của người nhà, ương ngạnh làm cảnh sát. Dựa vào sở trường máy vi tính của hắn, vốn có thể làm nhân viên văn phòng trong cục cảnh sát, nhưng hắn muốn làm hình cảnh, làm hình cảnh điều tra trọng án bí mật. Tinh thần miệt mài kiên nhẫn cùng thành tích ưu tú của hắn, cuối cùng cũng đã được bù đắp thoả nguyện.

Nhưng cuộc sống đó không kích thích như hấn nghĩ, hấn một lòng muốn làm vụ án lớn, làm một người cảnh sát anh dũng kiệt xuất. Làm mật vụ nằm vùng trong Thanh bang cũng là do hấn tích cực tranh cử mới được, tất cả đều như hấn thiết tưởng, hấn thành công phá được hang ổ ác tính Thanh bang.

Nhưng hiện tại

Thật sự là rối tinh rối mù!

Mình khi nào mới thoát khỏi cuộc sống lằng nhục này?

Hàn Huyền Phi đau đầu ấn vào huyệt thái dương. Rất phiền!

“Chúng ta đi hóng gió đi, Huyền.” Hấn cảm thấy Kỳ Dịch lại nắm chặt tay mình.

7. Chương 7

Hàn Huyền Phi vô cùng chán nản đứng trước cửa sổ, cầm li nước chanh uống từng hớp từng hớp, thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ. Một ngày đơn điệu khiến người ta phát điên, Hàn Huyền Phi không khỏi thầm khát vọng Kỳ Dịch về sớm một chút. Ít nhất, hấn về thì cũng có người nói này nói kia, nói tình hình công việc mỗi ngày của hấn, gặp được chuyện vui gì đó, làm cho không gian yên tĩnh này trở nên có sinh khí hơn.

Kỳ Dịch rất khéo miệng, có thể đem một chuyện rất nhỏ nói thành một chuyện rất thú vị, thường làm cho hấn buồn cười. Tuy vậy, mỗi lần hấn cười đều lập tức nín lại ngay, nhưng cũng rất đặc ý mà nói càng hăng say hơn, luôn chọc cho hấn phải bật cười.

Hàn Huyền Phi phát hiện khả năng khống chế nụ cười so với khống chế sự đau đớn càng khó hơn, dù hấn cố gắng thế nào, cuối cùng đều thất bại vì câu chuyện cười của Kỳ Dịch. Hấn thường bị Kỳ Dịch chọc đến cười phá lên, phải bịt mắt nín cười, đến mức muốn nội thương.

Hấn biết mình như vậy rất là trẻ con, nhưng hấn không muốn lộ ra bộ dạng vui vẻ khi hai người ở bên nhau, mỗi khi hấn thật sự nhịn không nổi lộ ra nụ cười, thì đều phát hiện trong mắt Kỳ Dịch loé lên một tia mừng rỡ. Kỳ Dịch sẽ vừa cười, vừa dùng một ánh mắt tràn đầy ái ý mà nhìn mình, mỗi lần như vậy Hàn Huyền Phi đều bị bức đến đỏ mặt phải xoay đi.

Biến thái!

Hàn Huyền Phi nhớ khi mình cười với hấn một cái, hai mắt hấn liền vui vẻ, trong lòng nhịn không được chữm một câu. Tôi cười một cái, hấn đã vui đến như vậy?

Tưởng tượng đôi mắt của Kỳ Dịch long lên như nhân vật trong phim hoạt hình, Hàn Huyền Phi hé miệng cười một cái. Thật sự rất đáng yêu! cũng rất dễ thương. Không ngờ Kỳ Dịch lại có một mặt như vậy, hài hước, sắc sảo, hoàn toàn giống một người đàn ông trong gia đình, còn rất biết cách xử lý việc nhà.

Từ hôm ra ngoài ăn đến nay đã hơn một tháng rồi, Kỳ Dịch vẫn biểu đạt ái ý không ngừng với hấn. Biết tiền đối với hấn không có tác dụng, nên vẫn sống một cuộc sống bình thường dưới tay hấn, vô tri vô vị được hấn chăm sóc, cho hấn ăn những thứ được thay đổi từng ngày.

Không biết hôm nay lại có cái gì ngon, tài nghệ của Kỳ Dịch cũng rất giỏi. Lần đầu tiên xuống bếp, nấu đồ cũng ra hình ra dạng, đúng là người thông minh cái gì học cũng nhanh.

Hàn Huyền Phi chán nản ngã trên ghế sofa, xuất thần, tâm tư hỗn loạn rong đuổi, Kỳ Dịch hung bạo, Kỳ Dịch hóm hỉnh, Kỳ Dịch tùy ý lằng nhục, Kỳ Dịch chăm sóc tinh tế

Người thao túng Tung Hoàn, Kỳ Dịch thâm sâu

Kỳ Dịch luôn nhìn hấn thâm tình

Nhìn bộ dạng đó của hấn thật sự là đã yêu tôi rồi, đây thật sự là một cơ hội rất tốt. Chỉ cần tôi nhẫn nại chờ đợi, nhất định sẽ tìm được chứng cứ xác minh tội của Tung Hoàn.

Khoé miệng Hàn Huyền Phi cong lên, lộ ra một nụ cười đắc ý: Cậu càng lắng nhục trên thân thể tôi càng nhiều, tôi nhất định sẽ trả lại không thiếu một chút nào, đến khi đó cậu sẽ biết sự lợi hại của Hàn Huyền Phi

“Tôi về rồi.” Lại là tiếng cao giọng của Kỳ Dịch khi vừa tan ca, giống như chồng chào hỏi vợ. Hàn Huyền Phi cảm thấy như vậy, cũng không biết là nên giận hay nên cười, nên vẫn nằm trên sofa không động đậy.

Trên tay cầm theo một bó rau sạch đem vào trong bếp, lúc ra thì hôn Hàn Huyền Phi một cái.

“Lại đây, theo tôi thay quần áo.”

Mỗi ngày tiết mục đều như nhau, Kỳ Dịch kéo Hàn Huyền Phi thật sự không muốn động đậy vào phòng ngủ, để hắn nằm trên giường, tự cởi quần áo, thay quần áo ở nhà.

Hắn thích cảm giác giống như người một nhà, Kỳ Dịch cảm thấy mình chính là người đàn ông đi làm kiếm tiền về nuôi vợ, Hàn Huyền Phi là bà xã ở nhà chờ hắn về. Vì vậy, hắn chỉ để chú Trung một tuần hai lần đến dọn dẹp nhà cửa, thời gian còn lại là hai người họ ở cùng nhau. Tuy nói Hàn Huyền Phi tên bà xã này không để ý đến hắn lắm, lại không làm bất cứ việc gì. Nhưng hắn vẫn bằng lòng, thà để tự mình làm tất cả mọi chuyện, chỉ cần có hắn bên cạnh là được rồi.

Giống như bây giờ, Hàn Huyền Phi không chịu ngồi một bên, cũng không nhìn hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy hạnh phúc. Hắn vừa thay đồ, vừa thưởng thức Hàn Huyền Phi vì nghiêng mặt đi mà lộ ra đường cong ưu mỹ trên cổ.

Hắn cũng cảm thấy bản thân thật là không tự trọng, một người không chút để ý đến hắn khi bị áp dưới thân, đang ngây ngô. Nhưng hắn chính là yêu con người đó, không có cách nào. Hắn cười khổ một cái, mặc đồ xong, hắn cúi đầu hôn lên môi Hàn Huyền Phi.

“Được rồi, chúng ta đi nấu cơm đi.” Hắn ôm Hàn Huyền Phi, kéo hắn ngồi lên chiếc ghế cao trong bếp, thành thực dùng lửa riêu nấu canh đuôi bò, rất tỉ mỉ, đặt trước mặt Hàn Huyền Phi. Kỳ Dịch mỉm cười nói: “Trưa nay vẫn chưa ăn cơm phải không, uống chén canh trước đi, cơm sẽ có ngay! Canh này trắng dương đó, rất bổ.” Nói xong, liền xắn ống tay áo lên, buộc tạp dề lại, bắt đầu làm cơm tối.

Hàn Huyền Phi nghe thấy từ trắng dương, không khỏi nghĩ đến sự cương mãnh của Kỳ Dịch, tim liền đập nhanh hai nhịp. Trong lòng hắn lén lút chảy nước miếng, cúi đầu lẳng lặng uống canh. Canh thật sự rất ngon, thì ra hắn chưa từng uống qua loại canh ngon như vậy.

Tiếng xào rau vang lên trong phòng, tiếng nồi xong khua, tiếng quạt máy chuyển động

Kỳ Dịch cất cao giọng, nói hắn ở đâu học được món này: “Tôi rất ngốc, vị dầu bếp đó làm ba lần cho tôi xem, tôi vẫn không làm được, ông ấy giận đến nhá cái mũi lên đầu tôi. Ha ha, cũng may đến lần thứ tư thì cuối cùng cũng học được, bằng không thì hôm nay trên đầu tôi sẽ có một cục u về cho cậu xem” “Hắn vừa nói vừa đảo rau trong chảo.

Hàn Huyền Phi có một loại ảo giác, dường như cuộc sống như thế này đã trải qua ngàn vạn năm rồi, lại sẽ tiếp tục ngàn vạn năm, giống như một gia đình hạnh phúc bình thường, hai người yêu thương nhau, cuộc sống bao nhiêu người khao khát

Hắn ngẩng đầu nhìn Kỳ Dịch đang bận rộn xào rau, không dám tưởng tượng người đó là lão đại của hắc bang, một thương nhân trên thương trường làm ăn mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lại vì một tiểu nhân vật như mình mà bỏ cả danh giá, luống cuống trong khói dầu.

Hắn đã thật sự yêu tới tận đáy lòng rồi mới làm như vậy.

Hắn muốn dùng tình cảm ấm áp của hắn từ từ cảm hoá mình Nếu như tôi là phụ nữTôi nhất định sẽ yêu hắnKhông cần biết hắn có phải là hắc bang, tôi sẽ vứt bỏ thân phận và chức trách của một cảnh sát, mà yêu hắn. Một người trong đời có thể có được một tấm chân tình như vậy, cũng không uống phí. Nhưng, tôi là nam nhân Một người bị hắn cưỡng bức, một nam nhân bị giam cầm

Nếu như có một ngày, hắn biết được, trên đời này không có người nam nhân nào tên là Hàn Huyền Phi, hắn sẽ có biểu hiện như thế nào? Tan nát cõi lòng? Hàn Huyền Phi đột nhiên cảm thấy một cơn không chịu được, hắn không chịu được khi nghĩ đến vẻ mặt của Kỳ Dịch lúc đó

“Nghĩ gì mà xuất thần vậy, Huyền?”

Hàn Huyền Phi giật mình, ngược nhìn Kỳ Dịch.

“Giúp tôi bưng thức ăn đi, làm xong hết rồi.” Kỳ Dịch mỉm cười nhìn hắn, lau tay, cầm lấy bát múc cơm.

Hàn Huyền Phi từ hoảng hốt đã định thần lại, thầm mắng bản thân: Mới ăn có mấy bữa cơm của hắn, đã không nhận được rồi Hắn đứng lên, đem rau Kỳ Dịch xào bày lên trên bàn.

“Thích không?” Kỳ Dịch đem cơm đặt trước mặt Hàn Huyền Phi, vẻ mặt mong chờ nhìn Hàn Huyền Phi gấp thành quả cực nhọc hôm nay của mình.

Hàn Huyền Phi trong lòng thấy tức cười, ánh mắt nhiệt tình chờ đợi của Kỳ Dịch, cho dù thức ăn không ngon, cũng không ai nỡ nói ra. Nhưng, thực sự rất ngon, màu sắc cùng hương vị đều toàn diện, khiến người ta đại khai thực dục.

Hắn vốn không muốn mở miệng, nhưng thấy Kỳ Dịch đó như một đứa trẻ làm được một chuyện tốt, nên nóng chờ sự khen thưởng của thầy giáo, nên không thể nào bỏ mặc hắn, do dự một chút, hắn nói một câu ngắn gọn: “Ăn ngon.”

Kỳ Dịch thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ. Niềm vui đó xuất phát từ trong lòng hắn, khiến Hàn Huyền Phi cũng bị lây theo, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Kỳ Dịch say sưa nhìn nụ cười của Hàn Huyền Phi, trong lòng ngọt ngào. Thời gian gần đây hắn bị cấm dục, bận việc nhà, cuối cùng cũng có một chút hồi đáp rồi. Tuy, Hàn Huyền Phi vẫn bày ra bộ dạng cự tuyệt, nhưng hắn thời gian gần đây luôn lộ ra sự ôn hoà, vẫn từng chút từng chút nói rõ lòng mình.

Sẽ có một ngày tốt đẹp mà, Kỳ Dịch tự nói với mình.

Vòng qua Hàn Huyền Phi, Kỳ Dịch ngồi trên ghế mây ở sân thượng nhìn bầu trời yên tĩnh ban đêm, Đức Ốc Hạ Khắc của Tân Thế Giới xinh đẹp lướt qua trong bầu trời đêm.

Kỳ Dịch cảm thấy mình rất hạnh phúc, trong cảnh đêm đẹp này, trong khúc nhạc ưu mỹ xung quanh này, ôm lấy người mà hắn yêu nhất. Hắn càng ôm chặt người trong lòng, xoay mặt hắn qua, cúi đầu muốn bắt lấy đôi môi đang né tránh của hắn, say sưa hôn.

Môi và lưỡi quấn lấy nhau rất lâu, mãi đến khi Hàn Huyền Phi thật sự chịu không được nữa, ra sức giãy dụa, Kỳ Dịch mới buông ra trong lưu luyến, đôi tay đang giữ lấy đầu hắn mới buông ra, muốn xoa nhẹ lên đôi môi vì bị hôn mà đỏ mọng ửng ửng, nhưng lại vì Hàn Huyền Phi vội vàng cúi đầu mà bị lạc lỏng vào khoảng không.

Hàn Huyền Phi cả người nhiệt huyết xông lên, dục hoả mãnh liệt làm mặt hắn ửng đỏ, đôi mắt loé lên một tia ôn nhu muốn được nhiều hơn. Hắn đã không khống chế được bản thân, muốn dùng nhiệt hoả của cơ thể mà cuồng bạo ma sát Kỳ Dịch, quấn chặt cùng một chỗ, khiến cho hạ thân từ từ ngẩng lên của hắn kịch liệt ma sát vào phần thân đã trưởng to của Kỳ Dịch. Hắn dùng tất cả sức lực và lí trí còn sót lại để vùng vẫy khỏi nụ hôn nồng nhiệt của Kỳ Dịch, hai má đã đỏ ửng, hơi thở cũng hỗn loạn bất kham. Hắn vội vàng cúi đầu xuống, trong lòng khẩn cầu đừng bị Kỳ Dịch phát hiện ra mình đã mất tự chủ.

Kỳ Dịch không chú đến sự khác thường của Hàn Huyền Phi, vẫn ôm chặt hắn, khẽ dùng môi chạm vào cổ Hàn Huyền Phi, vuốt mái tóc mềm mại của hắn.

Hàn Huyền Phi cố nhịn cơn dục hoả từng cơn ập đến, cắn chặt môi, không để hơi thở đầy ắp dục vọng lộ ra sự yếu đuối của mình. Hắn thô lỗ đẩy Kỳ Dịch ra, đưa lưng hướng về Kỳ Dịch, cất lực bình ổn lại hơi thở hỗn loạn của mình, nhìn cảnh đêm xa xa, gió đêm mát mẻ buông xuống cơ thể đang nóng quá độ của hắn. Không dễ dàng gì mới khôi phục lại bình thường, mệt mỏi đem mặt vùi vào trong tay, theo thói quen ấn vào huyệt thái dương, làm dịu cơn đau đầu vì áp lực quá lớn.

Kỳ Dịch vì bị sự kiên quyết cự tuyệt của Hàn Huyền Phi mà lộ ra một nụ cười cay đắng, nhưng, tính chiếm hữu của hắn vẫn đem Hàn Huyền Phi ôm lại trong lòng.

“Chúng ta sau này sẽ cùng đi Nhật Bản. Cậu vẫn chưa từng đi phải không, tôi đưa cậu đi chơi một lần.”

Đối với ý kiến bất thành linh của Kỳ Dịch, Hàn Huyền Phi kinh ngạc xoay đầu lại nhìn . Kỳ Dịch vẫn cười dịu dàng: “Ồ Nhật bản sắp mở một hội nghị, vốn là Kỳ Dương đi, nhưng vợ của anh ấy bị bệnh, nên đổi thành tôi. Vừa hay mang cậu đi chơi.”

“Không sợ tôi chạy mất,” Hàn Huyền Phi tùy tiện hỏi.

“Không ai có thể chạy thoát khỏi tay Kỳ Dịch tôi,” Kỳ Dịch bình tĩnh nói.

Hàn Huyền Phi trừng nhìn Kỳ Dịch một lát, lại nghiêng đầu, tiếp tục nhìn ra nơi xa không nói tiếng nào.

8. Chương 8

Kinh Đô.

Mùa thu.

Hàn Huyền Phi thì đã bị mỹ cảnh trước mặt làm kinh ngạc.

Sườn núi ở bốn phía, cảnh cây um tùm che đi núi non trùng điệp, khắp nơi trên đường đi của sườn núi trải đầy lá phong vàng đỏ, không một gốc cây hỗn tạp. Cảnh sơ nghiêng vẹo, lá phong chập chàn khắp trên núi, cảnh lá cuộn cuộn như thủy triều, khí thế vạn thiên.

Mưa thu như sương khê rơi khoan thai, gió mát lượn qua, mang theo giọt mưa ướt át. Đình đài hành lang uốn lượn, đèn miếu bị hơi nước như khói bao bọc, như một bức tranh màu phấn của Nhật Bản, mờ mờ lung lung không rõ ràng.

Hắn thần hồn say sưa đắm chìm trong tiên cảnh như mộng, mặc cho Kỳ Dịch nắm tay hắn, bước lên bậc thang, tiến vào tự viện.

Trong điện hương khói nhàn nhạt lượn lờ, tượng phật nghiêm trang mang theo nụ cười nhân ái nhìn xuống chúng sinh, Hàn Huyền Phi ngơ ngác cầm lấy cây nhang do Kỳ Dịch đưa cho, không biết nên làm sao. Hắn thấy Kỳ Dịch giơ nhang lên, thành kính cúi đầu nhắm mắt, không biết đang khấn cầu với phật cái gì. Đứng một lúc lâu Kỳ Dịch lại đem nhang cắm vào trong lư hương, xoay lại cười với Hàn Huyền Phi một cái, nói: “Cậu không bái một cái sao? Ngôi chùa này ở Kinh Đô có tiếng là thần tự đấy, rất nhiều người đều đến đây kính thần.”

“Cậu tin Phật,” Hàn Huyền Phi cảm thấy Kỳ Dịch cong người duy ngã độc tôn này, cùng với tín đồ thành tâm lễ phật thật sự là kém xa vạn dặm, rất không phù hợp.

“Tôi thà tin là có, còn hơn là không tin. Tôi khi thấy nhà thờ cũng sẽ vẽ hình chữ thập.” Kỳ Dịch vui vẻ cười lên. Hắn đi đến phía trước một bước, nói khẽ bên tai Hàn Huyền Phi: “Lại nói, tôi bây giờ bệnh cấp tìm loạn thầy, cái gì cũng phải thử.”

Hàn Huyền Phi nghe thấy rất khó hiểu, hắn nghiêng đầu, né tránh hơi nóng bên tai, cau mày, chuẩn bị đem cây nhang trong tay tùy tiện cắm vào trong lư hương.

“Đừng,” Kỳ Dịch nhanh hơn một bước cản lại “ Bái đi, tóm lại cũng không tổn hại gì.”

Hắn từ sau lưng đưa tay vòng qua người Hàn Huyền Phi, đưa tay ra đằng trước nắm lấy tay Hàn Huyền Phi, đưa nhang lên cao, thì thào nói: “Cầu Phật tổ phù hộ cho chúng con đời này kiếp này, đời đời kiếp kiếp tương thân tương ái, mãi mãi ở bên nhau” Không quản Hàn Huyền Phi đang khê giãy dụa, cứ đem tay của hắn, cắm nhang vào trong lư hương.

Hàn Huyền Phi hơi đỏ mặt, lặng đi một lát, mới bĩu môi nói: “Bồ Tát sẽ không phù hộ cho mối quan hệ loạn thất bát cao này đâu.”

“Cái gì gọi là loạn thất bát cáo, Huyền, tôi thật sự yêu cậu đó, cậu bây giờ vẫn chưa hiểu sao?” Kỳ Dịch nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Hàn Huyền Phi. “Tôi dùng toàn tâm yêu một người, tình yêu không có lỗi.”

Hắn ghì Hàn Huyền Phi vào lòng, lẳng lẳng ôm lấy hắn.

Hàn Huyền Phi cảm thấy hơi thở hơi loạn của Kỳ Dịch phất qua mặt, nghe thấy hắn nói thấp giọng: “Xin lỗi, Huyền, cậu tha thứ cho tôi, cho tôi một cơ hội, để tôi yêu cậu. Tôi sẽ dùng cả đời để yêu cậu, hãy thử chấp nhận tình yêu của tôi có được không?” Hàn Huyền Phi ngẩng đầu, nhìn người yêu mình trước mắt, trên gương mặt bánh bao đó ánh mắt như say đắm lưu luyến.

Màu đen trong mắt ẩn chứa tình ý thâm sâu, mặc cho Hàn Huyền Phi dù khinh thường thế nào, vẫn xông vào trong tim hắn. Tim hắn run lên, như một viên đá rơi vào, tạo nên một trận rung động, xáo động một vòng.

Cảm thấy bản thân đang dao động, ánh mắt Hàn Huyền Phi tối sầm lại, đẩy Kỳ Dịch đang ôm mình, đi ra ngoài đại điện.

Gió thu thoáng thổi qua, những giọt mưa trong suốt rơi xuống, khiến cái đầu đang mờ mẫn của hắn lập tức tỉnh táo lại. Hắn đứng trước lối đi nhỏ bên thềm điện, hít một hơi sâu, nhìn những hạt mưa lướt sơ sẩy rơi trước mặt, bị gió thổi đi, dạt vào trên mặt đá, trên mái hiên cong vồng, phát ra mấy tiếng rì rào.

Giọt nước run rẩy trong tán lá ẩm ướt, là tàn khô héo ngâm trong làn nước, tiếng chuông gió không biết từ đâu không ngừng vang lên.

Mưa làm trời đất trở nên hỗn độn, màu đen mờ mịt, mưa bụi như sương, sơn cảnh mơ hồ đằng xa. Thời tiết mưa dầm, làm tự viện trong núi không có khách đến viếng, trong viện yên tĩnh lộ ra một không gian trống trải.

Hàn Huyền Phi tế nhị nhìn cảnh vật trước mắt, trong lòng bi thảm, cảm thấy bản thân lúc này như một mình ở giữa trời đất mênh mông, cô đơn bất lực.

Ở phương trời này, hắn cảm thấy khó dần được bản thân, phân tranh đối kháng của thế gian, đau khổ triền miên, lại trở nên nhỏ bé tức cười đến vậy.

Gió lạnh mang theo mưa tuyết kéo tới, Hàn Huyền Phi lạnh run, vô thức dùng hai tay ôm lấy mình.

Một chiếc áo khoác chườm lên người hắn, mang theo độ ấm của cơ thể. lát sau, hắn bị kéo vào trong vòng tay ấm áp, đôi má nóng hổi chà xát lên khuôn mặt lạnh như băng của hắn. Chủ nhân của chiếc áo khoác không lên tiếng, cứ như vậy ôm lấy hắn, cùng hắn xem cảnh mưa, mặc cho hắn mơ màng hoảng hốt.

Cơ thể đông cứng của hắn dần được thả lỏng, dựa vào trong bờ ngực tinh trắng của người phía sau, cơ thể ấm áp sưởi ấm cho hắn, Hàn Huyền Phi vứt bỏ tâm tư hỗn mang, nhắm mắt lại, cảm nhận những giọt mưa mát mẻ rơi trên mặt hắn, ngửi không khí ẩm ướt cùng hương hoa khi ẩn khi hiện.

Trong đêm, mưa ngừng, ánh trăng trên cao như được nước mưa rửa sạch trong suốt trên bầu trời, sương mù mờ ảo nhàn nhạt vờn xung quanh nó. Ánh trăng khẽ chiếu xuống, làm cho cảnh vật trong tự viện như nhiễm một màu sáng trong. Gió đêm thấm dần vào trong xương cốt, mang theo mùi cỏ xanh thơm ngát sau cơn mưa, tràn vào trong.

Cùng ở trong phòng ngủ, ánh đèn như nến, cửa sổ mở rộng. Tầm đệm mềm mại ngăn chặn cảm giác mát mẻ trong đêm của đầu thu, cơ thể ấm áp.

Thế giới trong núi tường hoà và yên tĩnh, trấn an sự rắc rối trong lòng người.

Hàn Huyền Phi lúc này tâm tình trong sạch, rất hiếm khi không có bàn tay Kỳ Dịch dạo chơi trên người mình, mặc cho hắn hôn lên môi mình. Trực giác của hắn cho thấy lúc này Kỳ Dịch không có nhục dục chỉ là tràn đầy yêu thương nhẹ vỗ về hắn, không phải đang đùa giỡn, mà là biểu đạt tình ý. Hắn bây giờ không còn là một cung cụ để người ta tùy ý đùa bỡn, mà là một người được yêu say đắm. Bất luận như thế nào, biết mình được người khác dùng toàn tâm toàn ý yêu thương, cũng là một cảm giác rất hay.

Kỳ Dịch nhìn người trong lòng lơ đãng lộ ra một nụ cười nhạt, bất giác có chút say sưa. Đường như hắn đang phiêu du trong một giấc mộng không có thực, trong mộng có màu hoa hồng, tràn ngập mùi vị ngọt ngào Màu của hoa hồng? Ngọt ngào? Hắn không khỏi cười lên, lòng nghĩ, mình đúng là càng sống càng lùi lại rồi, bây giờ bản thân giống như một thiếu niên lần đầu rơi vào lưới tình, dùng toàn bộ nhiệt tình thiêu cháy tình yêu trong tim.

Hơn nữa có thể mãi mãi không cạn kiệt, có thể thiêu cháy cả đời, thiêu đời đời kiếp kiếp.

Tokyo.

Một ngày trên núi, như một năm ở thế gian. Đã gần ba ngày, Hàn Huyền Phi cảm thấy bản thân sắp xuất trần rồi, quên đi hình dáng thế gian, dục vọng của đời người, quên đi trách nhiệm.

Khi hắn đi đến Tokyo, đô thị hiện đại, vận hành cao tốc, khiến đầu hắn hơi choáng váng. Trên đường xe cộ đông đúc, tiếng xe tiếng người ầm ĩ, khiến hắn ánh mắt hỗn loạn nhìn hàng hoá bày bán trên cửa hàng, một tấm bảng quảng cáo rất lớn làm chói mắt, người đến người đi như thủy triều, không một gì nhắc nhở hắn đã về với hiện thực.

Hắn hơi băn khoăn nhìn người đi bên cạnh: Mặc bộ đồ vest cứng nhắc đi làm, những người trẻ tuổi tràn đầy theo trào lưu, khẽ nhỏ tiếng nói chuyện, một bà nội trợ trong gia đình liên tiếp cúi người Một cuộc sống xa lạ tràn đầy sinh khí, nhưng thế giới lại cũ kỹ bảo thủ. Hắn từ trước giờ chưa từng ra nước ngoài, giống như một bà già vừa vào một công viên rộng lớn, cái gì cũng là mới mẻ thú vị.

Kỳ Dịch đi trên đường phố Tokyo, giống như đi trên một con đường quen thuộc trong thành phố sống từ nhỏ đến lớn, hắn bắt chước ánh mắt của người bên cạnh khi nắm tay Hàn Huyền Phi, đưa Hàn Huyền Phi đi dập lung tung.

Hàn Huyền Phi cảm thấy hai người đàn ông cao lớn nắm tay nhau là một chuyện rất quái dị, muốn vẫy khỏi tay Kỳ Dịch, nhưng trước sau như một vẫn thất bại. Hắn phải cắn chặt răng cúi đầu nói nhỏ với Kỳ Dịch: “Cậu buông tay, mọi người đều đang nhìn chúng ta kìa!”

Kỳ Dịch không quan tâm, nói: “Đừng trách họ, họ hiếm khi được thấy người hoàn mỹ như chúng ta.”

Hàn Huyền Phi bị lời nói siêu cấp tự luyện của Kỳ Dịch làm cho không nói ra lời, nửa ngày mới nói: “Tôi không có biến thái mặt dày như cậu.”

Kỳ Dịch mỉm cười, bàn tay càng thêm siết chặt, không cho Hàn Huyền Phi nói nhiều, bước nhanh trên đường. Hàn Huyền Phi luôn mắng tên Kỳ Dịch ngu ngốc biến thái này, nhưng lại không thể tranh cãi ở giữa đường, đành phải mặc cho hắn nắm đi, ánh mắt quái dị xung quanh theo Kỳ Dịch mà loạn cuồng.

Trong một tiệm trang phục cực kì sang trọng, Kỳ Dịch chọn mấy bộ quần áo, kêu Hàn Huyền Phi thử, đối với một người dốt đặc cán mai về thời trang như Hàn Huyền Phi cũng không biết cái này là hiệu gì, theo thói quen lật nhìn mác tiền trên bộ y phục. Khi hắn biết bộ đồ này giá gấp mấy lần tháng lương của hắn, không khỏi giật thót kêu lên một tiếng.

Hắn vội vàng mang bộ y phục đặt lại về chỗ cũ, muốn đi ra khỏi tiệm, Kỳ Dịch liền kéo hắn lại, mỉm cười nói với hắn: “Làm gì vậy? Sợ tôi không có tiền? Cậu hận tôi như vậy, vừa đúng lúc có thể thừa dịp này mà trả đũa tôi đi.”

Hàn Huyền Phi bực bội nói: “Tôi không có hứng thú.” Lại muốn đi ra ngoài, nhưng bị Kỳ Dịch ôm lại.

Hàn Huyền Phi cả kinh, tuy ở đây không phải là đường lớn, nhưng trong tiệm cũng có mấy người, Kỳ Dịch lại cứ nhiên ôm hắn trước mắt bao nhiêu người. Hàn Huyền Phi vội vàng giãy ra khỏi vòng tay Kỳ Dịch, thở hổn hển trừng nhìn hắn. Kỳ Dịch cười xấu xa, đưa bộ quần áo cho hắn: “Đi thử đi.”

Hàn Huyền Phi trừng nhìn Kỳ Dịch một lát, biết mình không làm lại hắn, hung hăng cầm lấy bộ đồ, xoay người vào trong phòng thay đồ.

Vừa ra khỏi phòng thay đồ, hắn thấy trong mắt Kỳ Dịch sáng lên. Vốn mấy cô nhân viên luôn tranh nhau nhìn hắn một cách phiến diện, lại càng lộ ra một tia si mê kinh điển. Sau đó thì nghe mấy cô luân phiên nhau hô lên: “Woa, đẹp trai quá a! Quá xinh đẹp rồi! Trước giờ chưa từng thấy người đẹp như vậy.”

Hàn Huyền Phi bị nhìn ngó đến ngượng ngùng, hơi giận dỗi nghĩ: Là các người quá xấu thôi!

Kỳ Dịch không dễ dàng gì mới khép miệng lại được, cổ nuốt nước bọt trong miệng, không nhận được nói với Hàn Huyền Phi: “Rất đẹp, cậu cứ mặc cái này đừng cởi ra.” Sau đó thì xoay sang nói với người phía sau: “Lưu Minh Trí, cậu ở lại trả tiền, mấy bộ y phục này lấy mỗi bộ một cổ, trực tiếp đưa đến khách sạn. Bọn tôi đi trước.”

Hắn đích thân cắt đi các móc trên bộ đồ của Hàn Huyền Phi, kéo Hàn Huyền Phi đang ngỡ ngác vì lời nói của hắn đi.

Sau khi điên cuồng mua sắm ở khu trung tâm, Hàn Huyền Phi thấy Kỳ Dịch giống như có một xưởng in tiền, mua một đồng đồ cũng không biết là hiệu gì, tử đồ lót, đồ ngoài đến đồng hồ, dây nịt, toàn là đồ cực kì mắc tiền. Buổi trưa cũng ăn cơm ở một nhà hàng sang trọng đến dọa người, tất cả những việc này khiến cho một người có gia cảnh khó khăn như Hàn Huyền Phi phải ngao ngán.

Đi đến khoảng ba, bốn giờ chiều, Hàn Huyền Phi không kiên trì được nữa, đặt mông ngồi lên băng ghế bên đường, chết cũng không đứng dậy. Hắn không biết nữ sinh trên đường đang bồng bồng hứng thú như thế nào, tóm lại hắn không chịu được nữa. Hắn có thể luyện quyền cả ngày, chạy bộ một cây số cũng không sao, nhưng dày vò như thế này thì hắn không cách nào chịu nổi.

Vì mua đồ cho người mình yêu nên Kỳ Dịch rất hứng thú, nhưng sao cũng không thể khuyên Hàn Huyền Phi động dậy, phải đành bỏ cuộc nói: “Được rồi, đi thêm một tiệm nữa, tiệm cuối cùng, sau đó chúng ta sẽ về. Ngoan Tôi bảo đảm là tiệm cuối cùng nếu thực sự cậu đi không nổi, vậy thì tôi bồng cậu đi.”

Hàn Huyền Phi vừa nghe, liền nhảy dựng lên, hắn biết chuyện này Kỳ Dịch tuyệt đối sẽ làm. Hắn giận dỗi trừng mắt nhìn cái tên đang cười vô sỉ, đành phải lại bị kéo đi.

Kì lạ nhất là, tiệm cuối cùng này là một tiệm sách! Còn là một tiệm bán truyện tranh!

Hàn Huyền Phi khó hiểu nhìn Kỳ Dịch, lại thấy hắn kéo mình vào trong một góc, bắt đầu lật xem mấy cuốn sách trên kệ.

Hàn Huyền Phi trong lòng khó hiểu cầm lấy quyển sách trước mặt Hắn nhìn hình bìa, trong lòng cảm thấy có chút khác lạ, nghiêng nghiêng đầu, lại nhìn kĩ Đúng rồi, Trên bìa là hai người đang dựa sát vào nhau lại đều là nam!

Đều là con trai?!

Hắn tiện tay mở ra một trang, lại kinh ngạc đến xem chút làm rớt cuốn sách trong tay xuống đất.

Cái gì đây

Bên trong là toàn là hình ảnh hai người con trai hôn nhau, làm tình, còn vẽ rất kĩ càng. Lưỡi đưa vào trong miệng đối phương, tư thế giao hợp, biểu hiện lúc cao trào, mặt đỏ ửng vì kích thích còn phối hợp đủ loại câu nói dâm tà.

Hắn đem quyển sách trên tay ném xuống, lại cầm lấy một quyển khác có hình bìa tương đối trong sáng hơn, mở ra xem, càng đáng sợ hơn, là cảnh ba người đang làm tình. Hai người đàn ông đang đùa giỡn vật tính dục của một người mặt đang đỏ lên, còn có một ngón tay đút vào trong chỗ ẩn mật kia, nam nhân bị làm đó, trên mặt biểu hiện cực kì hưởng thụ

Hắn lại ném quyển sách đi như ném một củ khoai lang nướng nóng phồng tay, lại cầm lấy một quyển đây là thể loại hành hạ

Chuyện này là sao! Sao lại có loại sách này? Còn bán công khai! Ai mua chứ! Biến thái như vậy!

Hắn đem ánh mắt hướng lên người Kỳ Dịch, nhìn thấy bộ dạng Kỳ Dịch đang lật cuốn sách cũng kinh ngạc. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, phi thường giật mình phát hiện, xung quanh hắn đều là nữ sinh!

Trên tay mấy nữ sinh đó cầm chính là loại sách khiến hắn vừa thẹn vừa kinh!

Nhưng họ bây giờ không xem sách, mà dùng toàn bộ ánh mắt kì quái nhìn hắn và Kỳ Dịch.

Đó là ánh mắt gì? Phấn khởi? Kích động? Sao lại là ánh mắt này? Hàn Huyền Phi không hiểu gì cả Sau đó thì hần đỏ mặt tía tai hiểu ra: Họ đang nghĩ mình và Kỳ Dịch là người trong sách

Lúc này, các nữ sinh thì thầm nói chuyện, hần cũng nghe được: “Bọn họ chắc chắn là một đôi, lúc này họ đã nắm tay vào đây!”

“Hai người rất đẹp, đều rất cao. Chỉ là công và thụ không rõ ràng lắm, không người nào có vẻ nhu mì!”

“Nhất định cái người cao hơn một chút kia là công, hần trông mạnh mẽ hơn. Người kia xem ra cũng rất bảnh, có mùi vị đàn ông, nhưng bên trong đó lại có cảm giác yếu đuối, rất thích hợp được ôm vào lòng, nhất định là thụ!”

Hàn Huyền Phi cố gắng không nghe những lời đó, hần cũng có thể đoán được công , thụ ở đây nghĩa là gì. Mặt hần đỏ đến sắp bật máu ra, không dám ngẩng đầu lên , xoay người vội vàng bước ra ngoài.

Kỳ Dịch vội vàng bỏ quyển sách trên tay xuống , đuổi theo Hàn Huyền Phi.

Trong tiệm lại vang lên một tràng âm thanh, nghe thấy các nữ sinh đều nói: “Cậu xem, họ thực sự là một đôi đó, hôm nay thật là hạnh phúc, có thể thấy được một đôi đẹp như vậy!”

“Tiểu thụ đó mắc cỡ rồi! Mặt của hần rất đỏ, ha ha.”

Kỳ Dịch cũng nghe thấy, hần nhin cười, nói với thủ hạ đang đứng trước cửa: “Số sách đó mua mỗi loại một cuốn.”

Kéo Hàn Huyền Phi lại, Kỳ Dịch cố tình ôm hần vào trong lòng, quả nhiên lại làm các nữ sinh trong tiệm kêu lên một trận hứng thú.

Hàn Huyền Phi đẩy Kỳ Dịch ra, vội vàng chạy khỏi hiện trường. Hần thấp giọng nói: “Cậu điên rồi! Làm cái gì vậy!”

Kỳ Dịch đắc ý nói: “Mọi người đều xem cậu là bảo bối xinh đẹp của tôi!”

Hàn Huyền Phi liếc Kỳ Dịch, mắg: “Biến thái!”

Kỳ Dịch vui vẻ: “Sao lại là biến thái? Cậu xem, số sách đó đều về những việc này, lại rất được hoan nghênh. Chúng ta đi về cũng phải nghiên cứu mấy cuốn truyện này một chút, cũng phải học mấy chiêu.”

Hàn Huyền Phi mặt vừa mới đỡ một chút lại lập tức đỏ ửng lên, hần nói thẹn cũng không phải, nói muốn chửi cũng không phải, đành không thèm để ý Kỳ Dịch, đưa tay vẫy tôixi.

Lên xe Kỳ Dịch vẫn nắm tay Hàn Huyền Phi, cười nhìn hàn Huyền Phi mặt đỏ bất kham. Kỳ Dịch biết lúc này không thể khích hần thêm, cái tên này lúc mắc cỡ thì rất dễ thương, nhưng nếu khích thêm nhất định hần sẽ phát hỏa.

Kỳ Dịch cố nhin cười: “Được rồi, được rồi, đừng giận. Tôi cũng lần đầu tiên thấy loại sách này, vốn chỉ nghe người ta nói. Ha tôi thấy cũng giật cả mình. Nhật Bản thật là một quốc gia kì quái, cái loạn xạ gì cũng đều có.”

Hàn Huyền Phi nghiêng đầu nhìn cảnh ngoài cửa xe, không dám nhìn Kỳ Dịch ở bên cạnh. Lại cảm thấy tay Kỳ Dịch đang xoa tóc mình, mặt của hần Hần lại nhớ đến quyển sách vừa này, tay của người đàn ông nắm lấy cái đó của cậu trai, còn dùng ngón tay tiến vào giống như Kỳ Dịch từng làm với mình

Mặt hần lại đỏ lên, nhưng lần này không phải là vì e thẹn, mà là vì dục hoả trong người hần đột ngột thăng cao, cả người đều nóng lên.

9. Chương 9

Hàn Huyền Phi tắm rửa xong, thấy Kỳ Dịch đang tựa vào giường say sưa đọc truyện tranh, hần không nói lời nào ngồi xuống mép giường.

Kỳ Dịch lập tức bỏ sách xuống, trở người đi xuống giường, vội vàng hôn một cái lên mặt trước khi Hàn Huyền Phi né tránh, cười nói: “Mấy cuốn truyện này rất kích thích! Cậu là con nít trong sáng, ngàn vạn đừng xem!” Sau đó thì cầm lấy quần áo đi vào trong phòng tắm.

Hàn Huyền Phi dùng khăn lau đầu, thuận tay mở tivi, ánh mắt bất giác nhìn lên đồng truyện tranh trên đầu giường. Kỳ Dịch thật sự đã kêu người mua loại sách đó về, vừa ăn xong cơm thì đã leo lên giường nằm đọc truyện, hiếm khi hần không sổ sàng bên mình. Truyện này có gì hay mà xem?

Cái gì gọi là quá kích thích, tôi không cần xemnhưng dường như thật sự rất kích thíchnhững nữ sinh đó sao đều rộng rãi xem loại sách này? Thế đạo thật sự thay đổi rồi?

Hàn Huyền Phi nghĩ lung tung, đem khăn tắm vứt bên giường, do dự một hồi, cuối cùng vẫn là nhịn không được cầm lên một quyển.

Vừa nhìn vào, Hàn Huyền Phi lại đỏ mặt tía tai. Tình tiết bên trong thập phần kích tình, vẽ cũng rất rõ ràng, thậm chí có một số quyển, vẽ bộ vị giao hợp của hai người rất rõ ràng. Càng khiến hần cảm thấy toàn thân phát nhiệt, biểu hiện mê loạn khi ân ái đóthật sự rất thoải mái, hần cũng biết làm tình như vậy sẽ thoải mái như thế nào, khiến người ta thần hồn điên đảo Khi vật đó của Kỳ Dịch tiến vào trong thân thể hầnA! Hàn Huyền Phi bối rối phát hiện sao mình lại có phản ứng này!

Xem truyện tranh mà lại có phản ứng! Nhất thiết không được để cho Kỳ Dịch phát hiệnthật sự là mất mặt.

Hần vội vàng mang quyển truyện trong tay đặt về chỗ cũ, ngồi ở cuối giường, cách xa xa đồng sách đó, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, muốn chuyển sự chú ý đi, làm cơ thể khôi phục lại nguyên trạng.

Kỳ Dịch sau khi ra, nhìn thấy Hàn Huyền Phi, cũng không nói gì, tiếp tục nằm lên giường xem truyện.

Hàn Huyền Phi nghe thấy Kỳ Dịch ở phía sau thỉnh thoảng lại cười khúc khích, có khi lại phát ra tiếng than thở, những âm thanh này nhắc nhở cho Hàn Huyền Phi biết, Kỳ Dịch đang xem cảnh hai nam nhân giao hoan, chỉ là Kỳ Dịch không lên tiếng, hần cũng cảm thấy, Kỳ Dịch nhất định là đang bị những hình vẽ rõ ràng đó hấp dẫn

Hàn Huyền Phi vốn không thấy trên tivi đang chiếu cái gì, hình ảnh trong sách và hình ảnh giao hoan cùng Kỳ Dịch lại hiện lên, khiến toàn thân hần sắp phát hỏa ra rồi.

Đột nhiên một luồng hơi nóng thổi vào trong tai hần, hần giật mình, phát giác Kỳ Dịch đã ở sau lưng mình từ lúc nào, vừa nãy còn thổi vào trong tai mình.

Hàn Huyền Phi lén lút cắn chặt môi, tận sức bình ổn lại âm thanh, nói: “Đừng ồn nữa, tôi đang xem tivi.”

Kỳ Dịch cười ha ha, chạm vào hạ thân Hàn Huyền Phi, nói vào trong tai hần: “Xem phim phong cảnh cũng có thể làm cho cậu hứng thú đến cương lên hay sao, xem bộ dạng bảo bối của tôi thật là quá thèm khát rồi. Dù tại tôi không tốt, đừng khó chịu mà, tôi sẽ thỏa mãn cho cậu liền.” Nói xong liền liếm lên vành tai Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi run một trận, máu huyết toàn thân đều chạy lên mặt, hần thẹn đến không thể nói ra lời. Không biết làm sao, hần đem mặt vùi vào trong tay, không chịu ngẩng lên.

Kỳ Dịch thấy vậy, cười lớn hơn, đem cơ thể cứng đờ kia ôm vào lòng, dùng tay xoa vào lưng hần: “Hey, cậu thật là quá đáng yêu rồi! Viên đá bướng bỉnh, lúc đáng yêu lại như trẻ con. Được rồi, được rồi, bỏ tay xuống, đừng mắc cỡ nữa.”

Kỳ Dịch gỡ tay Hàn Huyền Phi xuống, mạnh mẽ ngăn cái đầu bướng bỉnh đang cúi thấp của hần lên, nhẹ nhàng tiếp cận miệng hần, hôn sâu lên đôi môi nhạt kia.

Hàn Huyền Phi vùng vẫy, lại bị Kỳ Dịch ôm cứng hơn.

Hắn cảm thấy vật ướt át kia đang chui vào trong miệng, dịu dàng khiêu khích cái lưỡi rụt rè của mình. Lưỡi của Hàn Huyền Phi bị mút sâu vào, tiến vào trong một khoang miệng khác, bị khuấy động. Đầu lưỡi linh động liếm lên phần nhạy cảm của hắn, lướt qua kẽ răng, mút đi nước bọt của hắn. Nước bọt không phải của hắn cũng từ từ tràn vào khoang miệng, quấn lấy nhau, trôi vào trong cổ họng.

Nụ hôn dịu dàng như vậy khiến cho Hàn Huyền Phi không có cảm giác bị xâm phạm, đầu của hắn dần ngã vào trong lòng Kỳ Dịch, không cảm thấy quần áo của mình đã bị người ta cẩn thận cởi ra. Thân trên của hắn đã lộ ra hết, quần cũng đã bị kéo đến chân, phân thân của hắn đã trương lên run rẩy, giống như đang mê hoặc người khác chạm vào.

Kỳ Dịch kết thúc nụ hôn dài, hài lòng nhìn Hàn Huyền Phi mặt đã đỏ ửng, thấy hai chấm trước ngực đã đứng thẳng lên. Thấy biểu hiện của Hàn Huyền Phi có hơi mơ màng, liền dùng ngón cái ấn lên nó, nhẹ nhàng xoay một vòng.

Một luồng điện chạy lên, khiến Hàn Huyền Phi nhin không được phát ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ. Hắn lần đầu phát ra tiếng rên rỉ làm Kỳ Dịch được một cơn kích thích lớn, hắn không vội vàng dùng môi quét trên chấm nhỏ đã ửng đỏ kia, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn nó, còn dùng răng khẽ cắn vào.

Hàn Huyền Phi chịu không được loại kích thích quá mạnh này, vội đẩy Kỳ Dịch ra, ngồi dậy, muốn dùng tay lau đi nước bọt trên mặt, mới phát hiện mình đã gần như khoả thân, còn quần áo Kỳ Dịch thì vẫn còn nguyên vẹn trên người.

Hắn kinh ngạc vì mình đã bước đến loại thất thần này, đưa tay muốn kéo lại quần, nhưng bị Kỳ Dịch ngăn cản. Kỳ Dịch tiến gần đến miệng Hàn Huyền Phi, khiến cho lúc nói chuyện hơi thở phả vào mặt hắn, cho đến khi đôi mắt hắn hoảng loạn, mới thấp giọng nói: “Giao cậu cho tôi đi, tôi sẽ làm cho cậu hạnh phúc, Huyền, tôi yêu cậu.”

Hàn Huyền Phi không biết làm sao nhìn gương mặt người kia đã gần trong gang tấc.

Hắn từng cảm hận người nàynhưng bây giờ lại dịu dàng đến vậy

Hơn một tháng nay Kỳ Dịch ôn tình che chở cho hắn, từng chút từng chút làm giảm bớt sự cương ngạnh trong tim hắn.

Hắn cũng biết sự nhẫn nại của mình đã sắp đến giới hạn, thân thể đã từng bị khai phá, khát vọng sung sướng đã đầm đìa. Lúc này, tay của Kỳ Dịch như một luồng ma lực nhen nhóm nó, dục hoả bắt đầu bùng hực thiêu đốt, lí trí đang bị thiêu huỷ dần dần

Nhưng thật sự phải làm tình với một người đàn ông ? Sa vào trong vực sâu của mối tình đồng giới ? Hơn nữa còn là một tên xã hội đen, bản thân mình lại là cảnh sátTính kiên cường của hắn trước giờ chưa từng bị hỗn loạn như vậy, Hàn Huyền Phi do dự không quyết, đem mặt né tránh ánh mắt của Kỳ Dịch.

“Huyền Huyền, tôi yêu cậu.” Kỳ Dịch vẫn thì thào, hôn lên má Hàn Huyền Phi, thuận thế hôn lên cái cổ ưu mỹ, dùng sức mút vào xương quai xanh, lưu lại ngấn tích thuộc về mình. Hắn đưa bàn tay to lớn vuốt ve an ủi trên sống lưng Hàn Huyền Phi, cảm thấy trong nội bộ của Hàn Huyền Phi truyền ra một cơn run nhẹ.

Huyền của hắn kì thực là có cảm giác, chỉ vì lòng tự tôn quá cao làm hắn không cách nào chấp nhận sự thật: Cơ thể đang khát cầu sự âu yếm của người từng dày vò hắn tàn khốc.

Dùng sự nhiệt tình và dịu dàng của tôi để cảm hoá cậu Huyền yêu quý của tôi

Hắn lật khuôn mặt đang nghiêng đi của Hàn Huyền Phi qua, hôn lên đôi môi mỏng manh đó. Một tay trượt dần xuống hạ thân, phân thân của Hàn Huyền Phi đã ngẩng cao đang nằm trong tay Kỳ Dịch.

Khi chỗ nhiệt hoả nhạy cảm bị nắm chặt, khoái cảm như điện giật, dọc theo sống lưng mà chui vào trong não. Toàn thân Hàn Huyền Phi căng cứng, thở hỗn hển, hắn hoảng loạn muốn rút vật đó ra khỏi tay Kỳ Dịch, lại bị Kỳ Dịch gắt gao giữ chặt.

Hàn Huyền Phi bối rối ngược mắt nhìn Kỳ Dịch, lại bị dục vọng trong mắt Kỳ Dịch hút sâu vào. Tay Kỳ Dịch bắt đầu xáo động, khoái cảm quá lớn khiến Hàn Huyền Phi không chống đỡ nổi nữa, trong đầu là một khoảng không, cả người xụi lơ trước ngực Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch ôm vòng qua người Hàn Huyền Phi, bỗng hất lên giường, nhẹ nhàng đặt xuống. Một tay xoa nắn phân thân đang trương to, Kỳ Dịch lấy trong hộc tủ ở đầu giường ra một lọ cao thuốc, bôi lên hậu đình đang mê loạn bất kham của Hàn Huyền Phi.

Ngón tay Kỳ Dịch tiến vào trong khe hở, ma sát trong mật huyết, cảm thấy nó đang từ từ mở ra, thu hút ngón tay tiến vào.

Hắn chậm rãi đưa ngón tay dính đầy thuốc trơn vào trong tiểu huyết đang khép chặt, tiểu huyết trắng mịn như muốn nuốt hết ngón tay đó, đưa nó vào chỗ sâu nhất trong cơ thể.

Kỳ Dịch ở bên trong muốn khuấy động mở rộng, tận lực mở chỗ lâu rồi không có ngoại vật tiến vào, rất cẩn thận không làm cho Hàn Huyền Phi cảm thấy đau đớn.

Khi ngón tay thứ hai chọc vào, dị vật mãnh liệt khiến Hàn Huyền Phi đang mơ màng đã tỉnh táo một chút. Hàn Huyền Phi xê dịch cơ thể, muốn đẩy vật trong nội thể ra ngoài. Nhưng ngón tay bên trong đã nhấn vào chỗ nhạy cảm, xoa nhẹ, người ở trên cũng cúi xuống, đem phân thân cứng như sắt của Hàn Huyền Phi ngậm vào trong miệng.

Trước và sau đều bị kích thích mãnh liệt làm cho tất cả phản kháng của Hàn Huyền Phi đều hồng hết, hất cong người, run lên một trận kịch liệt, nhưng lại vô lực ngã phịch xuống giường. Dục vọng đã nuốt hết tia lí trí cuối cùng, hắn chỉ có thể mê muội mở rộng cơ thể, mặc cho nam nhân đùa giỡn chỗ kín đáo của mình.

Thấy huyết khẩu cơ hồ đã mở ra, ngọc hoành trương lên đã sắp nổ tung, tiền đ Sloan chảy ra một luồng dịch thể. Hơn nữa sự nhấn nạy cũng đã đến giới hạn, Kỳ Dịch nhìn không được nữa mở rộng chân Hàn Huyền Phi ra, đem chân Hàn Huyền Phi gác lên vai mình, lấy hung khí cực đại của mình đối chuẩn với tiểu huyết đang không ngừng co rút, mạnh mẽ húc một cái, thiết bóng đó đánh thẳng một đường, chạm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể mềm mại.

A!

Kỳ Dịch gầm nhẹ một tiếng. Dục vọng bị áp chế trong thời gian dài đã được giải phóng, khoái cảm mãnh liệt muốn nổ tung, Kỳ Dịch dùng sức lực toàn thân mới không lập tức phát tiết vào cơ thể mỹ diệu kia

Đối với ngọc hoành to lớn kia thì tiểu huyết nhỏ hẹp vẫn giống như bị cưỡng ép phá vỡ xâm nhập vào, chỗ yếu ớt kia phải chịu sự va chạm mãnh liệt. Hàn Huyền Phi theo thói quen giấu đi tiếng kêu trong miệng, đau đớn kêu rên. Đôi chân mềm vì nhịn đau mà co chặt lại, hai mắt nhắm nghiền, đôi tay bầu chặt ga giường.

Cơ thể run rẩy cho Kỳ Dịch biết, hắn đau đớn vì bị cự vật xâm nhập. Kỳ Dịch ráng nhìn lại dục hoả đang xông lên điên cuồng, ngừng lại không dám động loạn trong nội thể Hàn Huyền Phi.

Tay của Kỳ Dịch vuốt ve phân thân mềm nhũn vì đau của Hàn Huyền Phi, xoa bóp lên xuống, dùng ngón cái quẹt qua linh khẩu, nhẹ nhàng sờ lên khe hở nhỏ trên mặt.

Thấy dục vọng đã dần dần trở về với Hàn Huyền Phi, đôi mày nhíu chặt đã dần ra, tình dục dày đặc lại nhuốm lên mặt hắn, Kỳ Dịch lúc này mới bắt đầu lay động.

Bắt đầu cẩn thận trừu sáp từng bước không khống chế được, khoái cảm chồng chất khiến Kỳ Dịch cực độ nôn nóng. Hắn gia tăng sự lay động trong nội thể Hàn Huyền Phi, mỗi lần đều đem vật thể hoàn toàn cắm vào tiểu huyết nhỏ bé, lại dùng toàn lực trọng trọng đâm vào. Mỗi lần thẳng tiến, vật thể như cây chùy cực đại muốn phá nát trực tràng yếu ớt, hưởng thụ nghe tiếng rên rĩ không cách nào nhịn được của Hàn Huyền Phi.

Hông của Hàn Huyền Phi bị treo ở không trung, không thể nào dùng sức, khiến cảm giác va chạm càng kịch liệt. Ngọc hoành hoàn toàn xông vào trong nội thể làm hắn rên lên không ngớt, đã mất đi sức lực để giãy dụa, khi Kỳ Dịch cường hãn trừu tống, cái đầu vô lực của hắn loạn xạ choạng lắc.

Loại tư thế này khiến hắn hoàn toàn bị khống chế, khiến toàn thân hắn tràn ngập mùi vị dâm dăng, cảm dỗ dục hoả của Kỳ Dịch càng thêm cao trào. Kỳ Dịch không tiết chế sự va chạm mãnh liệt, dường như muốn phá huỷ người dưới thân, đem vật thể như trường mâu của mình đâm vào trong cơ thể đó, xuyên qua người.

Phía sau trừu sáp ma sát mang đến kích thích mãnh liệt, khoái cảm pha lẫn sự đau đớn không thể nào lí giải, bức Hàn Huyền Phi sắp phải kêu lên thất thanh. Hắn áp chế tiếng kêu kích tình, lại làm cho cơ thể

càng thêm nhạy cảm, khi tay Kỳ Dịch lại lần nữa nắm chặt vật phía trước, Hàn Huyền Phi không thể nào áp chế được bản thân nữa, một cơn dồn nén rất nhỏ, khiến hắn kêu lên một tiếng.

Đầu của hắn ngẩng cao về phía sau, hầu kết lên xuống kịch liệt, cả người đầy mồ hôi. Hắn run run nhấc tay lên, đưa ngón tay vào trong miệng cắn chặt, ngăn chặn tiếng kêu vì khoái cảm quá lớn mà phát ra.

Kỳ Dịch đem hai chân đang gác cao của Hàn Huyền Phi xuống, để nó kẹp hai bên hông mình, đưa tay ôm lấy người đã hoàn toàn vô lực, rút ngón tay bị cắn đến sắp bật máu kia ra, thương tiếc ngậm lấy, thấm ướt từng ngón từng ngón.

Hàn Huyền Phi bị giao hoan điên cuồng đến sắp phát điên được một cơ hội thử dốc, hắn mở to đôi mắt vì dục vọng mà ướt át, ngơ ngác nhìn động tác của Kỳ Dịch. Hắn có thể cảm thấy sự thương tiếc của Kỳ Dịch là xuất phát từ trong lòng, cũng cảm nhận được bản thân đang từng chút một bị đắm chìm, hắn đưa tay ra, chủ động vòng qua cổ Kỳ Dịch, đem người dán sát vào vòng tay Kỳ Dịch.

Cuồng hỉ chiếm cứ toàn thân Kỳ Dịch, Kỳ Dịch siết chặt người trong lòng, hôn lên cái trán đang đổ mồ hôi kia, lại bắt đầu một trận xung kích mới.

Hưng phấn hải lòng hắn càng gia tăng sức lực, cuồng bạo dùng cây kiếm dài của mình đâm xuyên qua cơ thể mỏng manh, mỗi lần xuyên qua đều làm cơ thể Hàn Huyền Phi run lên.

“AAA!”

Không cách nào dùng tay để ngăn miệng lại, lại không cắn môi được, Hàn Huyền Phi mất đi sự khống chế, khi Kỳ Dịch tiến công đã kêu lên.

“Mạnh một chútmạnh chút” Hàn Huyền Phi đã không còn biết mình đang nói cái gì, không ngừng khẩn cầu Kỳ Dịch tiến công vào sâu hơn.

Hắn ôm chặt Kỳ Dịch, lí trí đã tan nát chìm đắm trong khoái cảm mà Kỳ Dịch mang đến. Khi cơn sóng vô tình từng cơn từng cơn ập đến, hắn chịu không nổi kích tình cuộn cuộn trong cơ thể, tất cả huyết dịch trong nội thể đang sôi sục, gào thét, chông chấtgiống như sắp nổ ra.....

“ATôi không xong rồidừng, dừng lại đitôi không được nữa rồi” Hàn Huyền Phi thất thanh kêu lên, hai tay vô lực thả lỏng, cả người ngã về sau.

Kỳ Dịch thưởng thức biểu hiện cao trào đã gần như mê loạn của Hàn Huyền Phi, càng gia tăng tốc độ lay động vật cực đại của mình, ma sát vào nội đạo sắp bốc cháy.

Hàn Huyền Phi kêu lên gần như mất tiếng, kịch liệt vặn vẹo cơ thể: “Tôi không được rồiAACậu sắp đâm chết tôi rồi!”

Tiếng kêu của hắn khiến Kỳ Dịch phát cuồng, lời nói dâm loạn sắp bức ra, hắn đột ngột tăng tốc động tác, gia tăng sức lực kịch liệt, càng điên cuồng kịch liệt trừu tồng trong nội thể Hàn Huyền Phi.

“A” Hàn Huyền Phi đột ngột bật dậy, gắt gao nắm lấy phần thân mình, toàn thân cứng đờ điên cuồng run rẩy. Dịch thể đặc sệt trắng đục bắn ra, bắn vào trước ngực Kỳ Dịch, rơi xuống bụng hắn.

Hậu huyết co rút kịch liệt đồng thời đem đến sự khoái cảm cực đỉnh điểm cho Kỳ Dịch, khiến Kỳ Dịch cũng bắn ra dịch thể nóng hổi vào tận sâu trong cơ thể Hàn Huyền Phi

Cả phòng trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc, trong không khí toả ra mùi tanh nồng tính ái

Không biết đã ngã trên người Hàn Huyền Phi bao lâu, Kỳ Dịch không dễ dàng gì mới tỉnh táo lại sau cơn cao trào thất thần, thể xác và tâm hồn tràn đầy cảm giác hạnh phúc, hắn rút phần thân đã mềm nhũn ra, cúi đầu, liên tiếp hôn lên người Hàn Huyền Phi đang thở gấp kia, cẩn thận ôm hắn vào trong lòng.

Từ từ hoàn hồn lại, Hàn Huyền Phi đẩy Kỳ Dịch ra, lại thấy Kỳ Dịch tuy là quần áo nhếch nhác, nhưng toàn thân vẫn còn mặc áo ngủ, còn mình lại không một mảnh vải, toàn thân lồ lộ ra trước ánh đèn sáng trưng. Hắn vừa giận vừa then cuộn người lại, đưa tay kéo chăn che lại cơ thể dơ bẩn.

Kỳ Dịch tức cười nhìn hắn: “Che cái gì? Toàn bộ trên dưới cơ thể cậu từ lâu tôi đã thấy hết, sờ hết rồi!”

Hàn Huyền Phi bị Kỳ Dịch nhắc tỉnh vừa nẩy tất cả động tác sắc tình của mình, lời nói dâm ô cũng đã phun ra rồi. Hấn bị cảnh không biết thẹn của mình vừa nẩy làm cho hoảng sợ, xấu hổ vô cùng ngồi ngơ ngác trên giường, lúc này vốn không biết phải đối diện với Kỳ Dịch như thế nào.

Kỳ Dịch thấy đôi mắt hấn hiện ra sự thẹn thùng, vội vàng ôm hấn lại, chọn lời nói trăm ngàn dịu dàng nói ra. Hết nửa ngày, Hàn Huyền Phi vẫn ngồi thẩn thờ trong chăn không nói lời nào.

Kỳ Dịch nghĩ một hồi, rồi nhảy xuống giường, cởi sạch quần áo trên người.

“Tôi cũng cho cậu xem, cậu muốn nhìn chỗ này của tôi, tôi cho cậu xem hết.” Nói xong liền bày ra tất cả mọi góc độ trên cơ thể trước mặt Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi động một cái, ngược mắt lên thấy Kỳ Dịch bày ra đủ mọi tư thế lực sĩ, cảm thấy thực sự rất tức cười, bất giác muốn cười lên. Kỳ Dịch thấy hấn đã đỡ hơn, lại vội vàng trèo lên giường, cười nói: “Làm tình thì phải cởi ra hết, cậu lại không phải là phụ nữ bó chân, sao lại phong kiến như vậy? Sao hả? Chúng ta làm một lần nữa đi!”

“Tôi không muốn!” Hàn Huyền Phi vội vàng cự tuyệt, trèo xuống giường.

“Muốn làm tự cậu làm đi, tôi phải đi tắm.” Hấn vừa vào phòng tắm liền xoay người khoá cửa lại.

Bị bỏ rơi Kỳ Dịch nhìn xuống phân thân đang ngẩng cao của mình, bất đắc dĩ nói: “Ngoan ngoan nhịn đi, người ta không thèm cậu nữa.” Hấn tuy vẫn còn muốn làm một trận đại can ba trăm hiệp với Hàn Huyền Phi, để giải toả dục vọng hơn một tháng nay. Nhưng dục tốc bất đạt, Kỳ Dịch trong lòng biết rõ, không dễ dàng gì Hàn Huyền Phi mới chịu chấp nhận mình, sẽ có cơ hội đại chiến đến lúc mình.

“Tôi sẽ chơi cho đến khi cậu hứng thú mà ngất xỉu mới thôi, cậu chờ đó!” Kỳ Dịch một mình trong phòng nghiêng răng nói.

Kỳ Dịch nằm trong chăn, ôm Hàn Huyền Phi, vừa than thở vừa vuốt ve cơ thể hấn. Luôn động viên Hàn Huyền Phi làm một lần nữa, nhưng Hàn Huyền Phi chết cũng không đồng ý. Muốn dùng tay khiêu khích dục vọng của hấn, nhưng tay chưa đưa đến chỗ đó, đã bị chặn lại, thậm chí bị Hàn Huyền Phi hung hãn nhéo chặt.

Kỳ Dịch làm một chút vừa phải cắn răng chịu đựng mu bàn tay bị nhéo đau, vừa muốn ôm chặt Hàn Huyền Phi, không muốn hấn rời xa mình một milimet nào, lại rục rịch tìm cơ hội sở mớ lung tung.

Hàn Huyền Phi luôn phải ngăn cản bàn tay ma quỷ của Kỳ Dịch, vừa nhéo lại vừa đánh, còn muốn giãy ra khỏi vòng tay Kỳ Dịch, không cho hấn hôn loạn. Hai người tranh chấp túi bụi trong chăn không thể dàn xếp, động tác nhỏ rất nhanh đã trở thành hai người đang đánh nhau, ở trên giường lăn lộn. Kỳ Dịch nhất thời không khống chế được Hàn Huyền Phi, cho dù khều vào hông hấn, cúi đầu găm vào cổ hấn, còn đưa đầu lưỡi ra liếm liếm. Hàn Huyền Phi sợ ngứa nhịn không được cứ cười mãi, liều mạng giãy dựa cơ thể, đánh loạn xạ lên người Kỳ Dịch, muốn hấn dừng sự hành hạ này lại.

Cho đến khi Hàn Huyền Phi thực sự không tài nào nhịn được, kêu to lên: “Cậu còn làm như vậy, tôi sẽ giận đó.” Kỳ Dịch mới chịu ngừng tay, đắc ý đem Hàn Huyền Phi gắt gao áp xuống hạ thân, cười hi hi nhìn hấn. Hàn Huyền Phi luôn thở hổn hển, không phục trừng mắt nhìn Kỳ Dịch, hừ một tiếng rồi xoay đầu đi mặc kệ Kỳ Dịch. Kỳ Dịch tiến gần đến mặt hấn, ngửi loạn nói: “Mặc kệ tôi? Bỏ mặc tôi, tôi sẽ làm lại đó, mau giống như lúc này cười với tôi một cái đi.”

Hàn Huyền Phi tuy mặt không thèm để ý nhưng hấn già trái non hạt, khi Kỳ Dịch vừa làm một động tác, hấn lập tức bị dọa đến mềm nhũn ra: “Được rồi, được rồi, tôi cười, tôi cười!” Không được tự nhiên cả nửa ngày, bị Kỳ Dịch thúc giục mới xả ra một nụ cười quái. Kỳ Dịch nhìn thấy liền cười to ha ha: “Làm gì mà miễn cưỡng vậy? Cười giống như gặp quỷ, khó coi đến vậy.”

Hàn Huyền Phi bị Kỳ Dịch cười làm cho ngại ngùng, giận dữ kêu lên: “Thì chính là gặp quỷ đó, thấy được con quỷ to đầu nhà cậu! Quỷ háo sắc!” Lời nói chưa dứt, đã nhịn không nổi cười lên khúc khích.

Hấn vì nụ cười của mình mà giật mình, vội vàng nín lại, mắt tự nhiên né khỏi ánh mắt của Kỳ Dịch.

Hắn không muốn quá thân mật với Kỳ Dịch, trong lòng bắt đầu hối hận bản thân đã hơi hợt. Hắn xấu hổ cúi mắt xuống, không biết nên bày ra biểu hiện gì mới tốt.

Kỳ Dịch thấy Hàn Huyền Phi biểu hiện khó xử, trong lòng hiểu được liền cười lên, ôm hắn vào lòng, không làm loạn nữa, bắt đầu khẽ tiếng trò chuyện tạt nham với hắn.

“Đúng rồi, sao cậu lại biết tiếng Nhật?” Kỳ Dịch đột nhiên nhớ đến chuyện làm hắn cảm thấy rất kì lạ này.

“Ở trại quân giáo lúc buồn chán, đã học được.” Hàn Huyền Phi sớm đã mượn một cái cớ rất tốt.

Kỳ Dịch không có biểu thị gì, lại hỏi: “Còn học được gì nữa?”

“Còn biết được một ít tiếng Anh, lúc trung học học cũng không đến nỗi tồi, học tùy tiện cũng thi đậu.”

“Ha, thiên tính học ngoại ngữ của cậu rất tốt ha!”

“Phải đó, tôi còn biết mấy thứ tiếng nữa.” Hàn Huyền Phi không muốn tiếp tục vấn đề này nữa, làm ra một bộ mặt mệt mỏi. Quả nhiên, Kỳ Dịch lập tức bỏ việc dò hỏi, đắp chăn lại cho hắn, nói: “Hôm nay mệt cả ngày rồi, mau ngủ đi.”

10. Chương 10

Ngoại ô Tokyo.

Kỳ Dịch xuống xe, quan sát hoàn cảnh xung quanh, nhìn người thủ hạ đi trước. Người phía trước thấp giọng nói: “Dịch ca, chúng tôi đã kiểm tra rồi, không có tình huống gì.”

Kỳ Dịch gật gật đầu, thở nhẹ một tiếng. Xoay lại nói với chú Trung trong xe: “Tôi đưa Lưu Minh Trí với Châu Viên vào trong, chú cùng những người khác chờ ở đây.”

“Dịch ca, đưa thêm người vào đi, ở đây có Tiểu Chu và tôi là được rồi.” Chú Trung không yên tâm.

“Không sao, hôm nay là hội nghị thông lệ hằng năm của những tay buôn bán vũ khí của Đông Á, Y thế gia không có gan lớn như vậy, xảy ra chuyện gì chứ.” Kỳ Dịch biết chú Trung đi theo hắn từ khi hắn còn nhỏ rất lo lắng, hắn sớm đã mất đi phụ mẫu nên rất thích cảm giác này. Kỳ Dịch thấy chú Trung mặc ừ mảy chau, liền mỉm cười.

“Nghe nói lão Y thế đã chết rồi, bọn tiểu nhân làm chuyện gây sự, vốn không nói đến đạo nghĩa.”

“Nếu thật sự có chuyện này, tôi đem một đám người vào trong cũng vô dụng, ngược lại làm chuyện cười cho người ta. Tôi đã cho người kiểm tra rồi, không có gì khác thường. Các người ở ngoài này cẩn thận một chút, phải xem tình huống.” Kỳ Dịch xoa tay, ngăn chú Trung vẫn còn đang muốn nói.

Hàn Huyền Phi đối với những việc này như không nghe thấy gì, vừa xuống xe đã tiện tay lấy một điều thuốc.

Kỳ Dịch xoay người lại, ánh mắt rơi vào điều thuốc trên người Hàn Huyền Phi, lập tức lộ ra một nụ cười yêu thương: “Hút ít thôi, đối với sức khỏe không tốt đâu.” Rút đi điều thuốc trong tay Hàn Huyền Phi, Kỳ Dịch thuận thế hôn trộm lên môi hắn, vui vẻ nhìn mặt hắn đỏ lên như dự đoán, ánh mắt cũng giãn tái đi.

Kỳ Dịch cười nói: “Ngoan ngoãn ở ngoài này chờ tôi, tôi sẽ trở về khi nụ hôn của tôi trên miệng cậu vẫn chưa phai.”

Hàn Huyền Phi xoay đầu đi, giận dỗi nói: “Cậu tên biến thái này, đồ điên, đi mau đi!”

Nhìn thấy ngôi nhà nhỏ sau lưng Kỳ Dịch không một bóng người, Hàn Huyền Phi lại lần lượt nhìn mấy người khác mang theo thủ hạ bước vào trong, có mấy người hắn từng thấy trong tư liệu của cục cảnh sát, đều là những người có liên quan đến việc buôn vũ khí. Hắn bây giờ mới biết, bọn chúng mỗi năm đều mở cuộc họp ở Nhật Bản, phân chia phạm vi thế lực, điều đình tranh cãi.

Nếu có thể đặt một máy nghe trộm ở đây, thì có thể một lưới bắt hếtNhưng, Y thế gia bố trí an toàn rất nghiêm mật, ở đâu cũng có người của họ.

Một căn nhà nhỏ ở giữa bãi cỏ, ven bãi cỏ cao thấp là một rừng cây, ba mặt khác là con sông nhỏ, và ruộng dốc bằng phẳng.

Hàn Huyền Phi đứng cách hơi xa rừng cây, có thể thấy được toàn diện xung quanh ngôi nhà nhỏ đó. Hàn Huyền Phi vẫn dựa vào gốc cây nhìn ngôi nhà nhỏ đang mở hội nghị đó, tử tế dò xét bọn thủ hạ mà mấy tên buôn vũ khí mang theo, tận lực đem hình dáng của bọn chúng khắc sâu trong lòng.

Gió mát thổi qua, lá vàng từ từ rơi xuống thảm cỏ xanh lục, cuối thu khí trời trong lành, bầu trời xanh thẳm không gợn mây, tuy xung quanh có không ít người, nhưng vẫn yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió thổi.

Một mảnh tường hoà

Hàn Huyền Phi đứng thẳng người, đi về phía trước hai bước, nhanh chóng quan sát xung quanh Đám thủ hạ mang theo vẫn yên lặng chờ người bên trong họp, người của Y thế gia thông thả đi tới đi lui, ngay cả một tiếng ho cũng không có Lá cây trên đầu phát ra tiếng xào xạtHàn Huyền Phi cau mày lại, có cái gì đó không đúng lắm!

Nhất định là có chỗ không vừa khớp!

Dấu vết người của Y thế gia đang tăng nhanh, đứng ở vị trí vừa khớp có thể khống chế những thủ hạ khác, ánh mắt lợi hại, trong không khí dao động không dễ dàng phát giác ra tia sát khí có mấy người không hèn mà nhìn nhau, biểu hiện cứng nhắc liên tiếp nhìn vào cánh cửa đóng trong gian nhà đó

Hàn Huyền Phi dập diều thuốc trong tay, xoay người nói với chú Trung: “Tôi qua đó dạo một chút.”

Chú Trung do dự một lát.

Hàn Huyền Phi mang theo ý cười nhạo nói: “Trước mặt là một khoảng không, tôi đi không khỏi tầm mắt của ông. Nếu tôi bỏ chạy, ông chỉ cần một phát bắn vào chân tôi thì được rồi.”

Hắn không để ý câu trả lời của chú Trung, từ trong rừng cây bước ra ngoài.

Bên rừng cây có một mô đất nhỏ, chặn giữa rừng cây và ngôi nhà nhỏ.

Ở đây phòng vệ là ngoại duyên nhất.

Xe cũng không được dừng ở xung quanh ngôi nhà, rất nhiều thủ hạ đều đang tận lực rời khỏi chỗ chờ đợi gần ngôi nhà, nhưng Kỳ Dịch lại đem người và xe đều ở lại trong rừng cây nhỏ này. Rừng cây địa thế hơi cao, tầm nhìn ẩn mật, cách ngôi nhà có mấy tầng đá cao bằng nửa người.

Hàn Huyền Phi tán thưởng bố trí của Kỳ Dịch. Ở đây có thể dễ dàng tiếp ứng cho người trong ngôi nhà, không dễ bị người ta khống chế, cũng tiện cho hắn hành động.

Ven ngoài là chỗ phòng thủ lỏng lẻo nhất, ở đây cũng chỉ có một nhóm hai người của Y thế gia canh giữ. Hai người đó cũng không chú tâm lắm, bọn chúng chắc cũng cho rằng ở đây sẽ không xảy ra vấn đề gì

Né tránh sự chú ý, Hàn Huyền Phi lẳng lặng không lên tiếng, tiến gần, nương theo mô đất che lấp mà tiếp cận hai người đó.

Hắn đột nhiên đứng lên, một người không kịp phản ứng liền bị một quyền đánh vào cằm, ngã ngất tại chỗ.

Tên khác mới nghe thấy tiếng động, vừa quay đầu, còn chưa thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, thì súng trong tay đã bị người ta đoạt mất, một đôi tay mạnh mẽ bóp chặt cổ họng, cả người bị áp chế không cách nào cử động.

“Cậu kêu lên tôi sẽ bẻ gãy cổ cậu!” Âm thanh lạnh lùng khiến người ta tin tưởng lời nói đó là thật tên thuộc hạ của Y thế gia liên tục gật đầu. Tay Hàn Huyền Phi thoáng buông lỏng, nhưng vẫn đặt ở yết hầu: “Kế hoạch của các cậu an bài ra sao, nói ra tôi sẽ tha cho cậu không chết!” Lực trên tay dần gia tăng, lại buông lỏng để người kia có thể nói chuyện.

Tên đó nghe thấy, sắc mặt chợt thay đổi, ấp úng không muốn nói. Hàn Huyền Phi cười u ám: “Cậu có muốn tôi lập tức bóp nát cổ họng cậu không, sau đó thì đi hỏi tên kia, tôi nghĩ hẳn thấy xác của cậu, nhất định sẽ rất bằng lòng nói ra hết toàn bộ sự việc.”

“Không, không, tôi nói, cậu đừng giết tôi!” Tên đó nghĩ người này nhất định nói được làm được, run rẩy nói ra vị chủ nhân mới của Y thể gia muốn tiêu diệt hết toàn bộ mấy tên buôn vũ khí quan trọng trong ngôi nhà kia, kế hoạch một mình nắm hết toàn cục.

Hàn Huyền Phi bình tĩnh nghe xong, vung một quyền lên mặt người kia không kêu được tiếng nào liền ngã đi.

Làm xong tất cả, hắn không động, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Hắn thấy một thủ hạ của Kỳ Dịch đang đứng ở bên rừng, không gây tiếng động nhìn hắn.

Tướng mạnh thì thủ hạ không phải là nhược binh. Đây là ý nghĩ loé lên trong đầu Hàn Huyền Phi.

Hắn ra hiệu một cái, người đó lập tức nường theo cây cối che phủ, tránh mọi ánh mắt phòng tuyến, đến bên cạnh Hàn Huyền Phi.

“Điện thoại.”

Hàn Huyền Phi thấp giọng.

Tiểu Phương hỏi cũng không hỏi, lập tức đưa điện thoại di động cho Hàn Huyền Phi: “Kỳ Dịch, Y thể gia giả trò, cậu ra đây ngay!” Hàn Huyền Phi trả lại điện thoại cho Tiểu Phương, cầm lấy súng, từ từ đứng dậy, giấu đi vết tích đi về phía ngôi nhà.

Tiểu Phương phục trên mặt đất, làm một động tác thủ ngữ với đồng nghiệp, cũng vội vàng đi theo Hàn Huyền Phi.

Chỉ chốc lát, đã thấy Kỳ Dịch bước hai bước đi ra.

Người của Y thể gia cũng sốt nhìn sự việc đột ngột thay đổi, cùng nhìn nhau, không biết nên phản ứng làm sao, mắt nhìn Kỳ Dịch rời khỏi trung tâm phòng thủ.

Thấy tình huống này, một vệ sĩ của người khác cũng lộ ra biểu hiện cảnh giới, bắt đầu di động về phía ngôi nhà.

Hàn Huyền Phi bước nhanh hơn.

Lúc này, ở cửa khẩu cũng đã xuất hiện hình bóng của vị chủ nhân mới của Y thể gia. Hắn vội vàng chạy ra, ra hiệu cho thủ hạ bên ngoài.

Hàn Huyền Phi vừa thấy vội chạy như bay đến chỗ Kỳ Dịch, đột ngột đẩy hắn nằm xuống.

Dường như đồng thời, tiếng nổ súng vang lên, không khí xáo động bị tiếng đạn xuyên qua, người trong nhà lập tức rút súng ra.

Vì sự tình đột ngột, đa số mọi người vẫn còn chưa ra khỏi ngôi nhà thì đã bị bắn chết, vệ sĩ xông tới cắt lực bảo hộ một đường thoát thân. Nhất thời, trong ngoài, các vệ sĩ hỗn chiến một trận, Y thể gia bố trí sẵn sàng đã chiếm hết thượng phong.

Người không ngừng ngã xuống.

Tiếng đạn bùng nổ, người sắp chết kêu lên tuyệt vọng, kẻ bị thương kêu lên thảm thiết, thảm cỏ xanh mướt nhuộm một màu đỏ máu, mùi máu tràn ngập trong không khí vừa này còn tràn ngập không khí đồng quê hoà nhã, một lát thì đã biến thành địa ngục giết chóc

Những tên vệ sĩ bên ngoài bị đối thủ giám sát đánh úp không kịp phòng thủ, lập tức ngã xuống một mảng, còn lại mấy người nường theo xe che chắn mà miễn cưỡng chống trả, người vừa lao ra liền trở thành bia đạn, nhất thời không tìm được chỗ né tránh người bên ngoài như một tổ ong vô vệ.

Kỳ Dịch ra sớm nhất đã được Hàn Huyền Phi đẩy ngã xuống, liền ôm hắn cuộn mấy vòng, nấp ở một bờ dốc, cùng chống trả đối phương. Trong rừng chú Trung cùng mọi người, khi tiếng súng vừa vang lên, liền

giết chết tên thủ hạ Y thế gia ở bên cạnh, toàn bộ xông ra muốn đến chỗ Kỳ Dịch, nhưng lại bị đạn bắn quét ngăn cản. Họ đành phải ở nguyên chỗ nổ súng, giúp người của Kỳ Dịch thêm hoả lực.

Bên ngoài Lưu Minh Trí cùng ba người che chắn trước mặt Kỳ Dịch, nổ súng bắn chết kẻ địch ở bốn phía, Hàn Huyền Phi yểm trợ cho Kỳ Dịch di chuyển về phía rừng cây. Cách mục đích còn một khoảng cách, hoả lực quá lớn đã ngăn cản họ, hai người đồng thời ngã up trên đất, một lát mới ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy người khác bị giết không ít, súng của Y thế gia dần chuyển hướng về phía Kỳ Dịch, còn có người bắt đầu bọc hai bên sườn, tình thế trở nên nguy cấp.

Người trong rừng thấy năm người họ bị đạn mãnh liệt công kích đến không thể động dậy, toàn bộ nôn nóng đến đỏ mắt. Hàn Huyền Phi đem Kỳ Dịch kéo ra tảng đá phía sau, hô lớn với người trong rừng cây: “Xe! Lái xe qua đây!”

Chu Phong tài xế của Kỳ Dịch đột ngột được nhắc tỉnh, xoay người lên xe, lái như tự sát xông ra. Hắn ở trong làn đạn như mưa trong rừng xông ra trước mặt, đem xe đảo một vòng, đậu trước mặt Kỳ Dịch, cản lại đa số làn đạn bắn tới.

Kỳ Dịch, Hàn Huyền Phi lập tức lên xe.

Xe nổ máy, Kỳ Dịch xông ra ngoài kêu lớn với ba người kia “Nhanh, nhanh lên xe!”

Lưu Minh Trí yểm trợ sau cùng, hộ tống hai huynh đệ lên xe thành công.

Lúc hắn đang chuẩn bị chạy lên xe, một viên đạn bắn tới, xuyên qua ngực hắn, hắn ngã xuống đất. Nỗ lực muốn ngồi dậy, nhưng thương thế quá nặng làm hắn thất bại. Lộ ra một nụ cười khổ, dùng bàn tay vô lực phẩy một cái, kêu Kỳ Dịch đi, bản thân nằm phục trên mặt đất dùng sức lực còn lại để nổ súng.

Kỳ Dịch vừa thấy Lưu Minh Trí ngã xuống không thể đứng dậy nổi, lập tức lệnh cho xe dừng, muốn nhảy xuống xe.

Hàn Huyền Phi sống chết kéo hắn lại, nói: “Cậu điên rồi, đi mau!”

Kỳ Dịch không nói hai tiếng, một quyền đâm vào mặt Hàn Huyền Phi, đánh đến Hàn Huyền Phi va mạnh vào cửa xe. Thoát khỏi sự cản trở của Hàn Huyền Phi, Kỳ Dịch mắt đỏ lên kêu lớn một tiếng: “Yểm trợ tôi!” Rồi nhảy xuống xe, liên lộn mấy vòng đến chỗ Lưu Minh Trí, đem hắn kéo ra phía sau.

Chu Phong và Tiểu Phương lên xe liền lấy súng tiểu liên, dùng hoả lực mạnh mẽ nhất thời áp chế được đối phương. Chu Văn cũng nhanh chóng đến chỗ bọn họ, kéo Kỳ Dịch và Lưu Minh Trí lên xe, xe liền nhanh như tiễn thoát khỏi vòng vây.

Người trong rừng dùng hoả lực kiềm chế đối phương cũng theo sau mà lên xe, mấy chiếc xe cùng nhanh chóng xông ra khỏi nơi chết chóc này.

Trên xe, Lưu Minh Trí bị thương nặng máu chảy rất nhiều, đôi mắt thất thần nhìn ra ngoài cửa xe.

Châu Văn, Tiểu Phương vội vàng lấy hộp cứu thương ra, băng bó đơn giản cầm máu cho hắn. Kỳ Dịch gọi điện thoại cho một bệnh viện tư nhân có quan hệ ở Nhật, để bọn họ chuẩn bị cấp cứu.

Để điện thoại xuống, Kỳ Dịch nắm chặt tay Lưu Minh Trí, dùng bàn tay ấm áp xoa lên gương mặt đang đỏ mề hôi lạnh của Lưu Minh Trí, nhỏ tiếng an ủi hắn: “Sắp đến bệnh viện rồi, cậu sẽ không sao, kiên trì đi!”

Lưu Minh Trí dần dần hôn mê thì thào nói: “Lạnh quá, tôi rất lạnh! ThiệnMao Mao”

Kỳ Dịch cởi áo khoác của mình, đúng nó bao lại cơ thể đang mất hơi ấm của Lưu Minh Trí, ôm chặt hắn trong lòng, nghẹn ngào nói: “Cậu không sao, không sao đâu, cậu sẽ khỏi ngay thôi, Hiểu Thiện và Mao Mao sẽ đến thăm cậu.”

Chu Phong mặt tái mét lái xe, bằng một tốc độ điên cuồng phóng đến bệnh viện.

Ở bệnh viện sớm đã có bác sĩ đứng chờ đem Lưu Minh Trí xuống xe, trực tiếp đưa vào phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu bật lên đèn đỏ, người bên ngoài hoang mang chờ tuyên án cuối cùng của bác sĩ.

Chu Phong muốn hút một liều thuốc để trấn tĩnh, nhưng đôi tay run rẩy sao cũng không cầm được liều thuốc, Chu Vân ngồi phịch trên đất, dùng tay ôm lấy cơ thể đang run của mình, sốt ruột nhìn cửa phòng cấp cứu. Những người khác cũng đứng thẳng bất động trên hành lang nhỏ, người lại ngồi ngơ ngác trên xe, lo lắng chờ kết quả số mệnh của người anh em

Thời gian từng phút trôi qua, hơn ba tiếng rồi, cửa phòng vẫn không có động tĩnh.

Kỳ Dịch trấn tĩnh kiên cường cũng không chống đỡ được nữa, hần khẩn trương mở bàn tay dính đầy máu của Lưu Minh Trí ra, theo thần kinh mà nắm chặt lại, rồi lại mở ra, nhìn thấy sự run rẩy càng lúc càng lợi hại.

Hàn Huyền Phi ngồi một bên trên mặt nhìn bức màn phía trước, trong lòng đủ loại tạp niệm, cảm giác nói không ra. Tung Hoành tuy là một tổ chức tội phạm, nhưng tình cảm giữa huynh đệ bọn họ làm cho người ta không thể nào không cảm động.

Kỳ Dịch, trên tư liệu cho thấy là một phần tử hắc bang thủ đoạn độc ác, nhưng lại nghĩa nặng tình thâm với huynh đệ như vậy. Hần cư nhiên vì cứu một thủ hạ, mà bất chấp tính mạng bản thân, thật không thể tưởng tượng.

Hàn Huyền Phi vô thức sờ lên mặt mình, chỗ bị Kỳ Dịch ra tay đánh rất mạnh vẫn còn đau âm ỉ, một quyền không chút lưu tình, mặt của hắn bây giờ nhất định là rất đáng xem.

Lấy thời gian gần đây ra mà thấy, theo hành động của Kỳ Dịch, hắn cất lực muốn mình yêu hắn, che chở cẩn thận đến vậy. Hôm nay hắn vì thủ hạ, không chỉ nặng tay đánh mình, thậm chí đến giờ cũng không thèm nhìn mình một cái

Hàn Huyền Phi liếc mắt nhìn Kỳ Dịch khẩn trương đổ mồ hôi.

Sở dĩ hắn cứu Kỳ Dịch, là không muốn để Kỳ Dịch chết như vậy, hắn còn muốn lợi dụng Kỳ Dịch để tiêu diệt Tung Hoành. Hắn cũng muốn cho Kỳ Dịch biết sự lợi hại của mình, làm hắn phải trả giá vì đã đối xử như vậy với mình.

Nhưng bây giờ trong lòng hắn lại nảy sinh ra một tình cảm kính phục với Kỳ Dịch. Hi sinh tính mạng mình để cứu người này là tuyệt đối đáng giá, đối với thủ hạ hắn mà nói, nhất định là như vậy.

Hắn thật sự là một đại nhân vật! Có thể nói là một miêu hùngTôi đấu nổi với loại người này sao? Hàn Huyền Phi lần đầu cảm thấy không có đủ lòng tin.

Cửa mở.

Kỳ Dịch từ ghế đột ngột đứng lên, xông vào trong, thấy vị bác sĩ đi ra.

“Không sao, còn may đưa đến kịp thời, đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm rồi.” Vị bác sĩ mỉm cười nói.

Kỳ Dịch ngơ ngác một lúc, lập tức mừng rỡ cúi người trước vị bác sĩ: “Cám ơn, cảm ơn, hôm khác nhất định sẽ đặc biệt đến quý phủ tôi ơn.” Xung quanh cùng vang lên tiếng hoan hô.

Xe đẩy ra, mọi người đều chen chúc đi lên, Kỳ Dịch cúi người xuống người Lưu Minh Trí đã hơi tỉnh, nhỏ tiếng nói: “Cậu đừng thương cho tốt đi. Tôi sẽ phái người đón Hiểu Thiện và Mao Mao qua đây, cậu yên tâm nghỉ ngơi, ngủ một giấc dậy thì sẽ nhìn thấy họ.” Lưu Minh Trí nghe thấy, khoe miệng lộ ra một nụ cười, nhìn mấy anh em xung quanh mừng rỡ, thoả mãn nhắm mắt lại.

Hàn Huyền Phi không động, từ xa nhìn bọn họ, thấy họ hưng phấn cười đùa, một luồng khí ấm áp chạy vào trong đáy lòng hắn, hắn bất giác mỉm cười, tâm trạng vui vẻ kia cũng đã lây sang hắn.

Thấy Kỳ Dịch đang bị vây ở giữa, xoay đầu lại nhìn mình, Hàn Huyền Phi lập tức thu nụ cười lại, đổi thành một biểu hiện hồ hững không tự nhiên lắm. Hắn thấy Kỳ Dịch bước nhanh về phía mình, ngừng lại cúi thấp đầu nhìn mình.

Kỳ Dịch thật sự là một người rất cao, Hàn Huyền Phi nhìn lên thấy hắn, trong lòng đột nhiên có một cảm giác khắc sâu. Thì ra từ trước đến giờ hắn thật sự không cảm nhận được khí chất vương giả mà Kỳ Dịch phát ra. Hơn nữa hiện tại hắn cảm thấy Kỳ Dịch là vua, một người trời sinh là kẻ lãnh đạo.

Sự mạnh mẽ của hắn, ngang tàng, dịu dàng, trọng tình cảmcấu tạo thành một con người có mê lực mãnh liệt, khiến mọi người khuyh đảo, ngay cả tôi cũng Tôi nghĩ loạn đi đâu vậy! Thần kinh có vấn đề!

Hắn là tội phạm, tội phạm! Tôi là cảnh sát! Tôi là cảnh sátHàn Huyền Phi hơi hoảng loạn cúi thấp đầu.

Kỳ Dịch ngồi xổm xuống, khẽ nâng đầu hắn lên, vẻ mặt áy náy sờ lên chỗ mặt bị đánh sưng của Hàn Huyền Phi: “Xin lỗi, lúc đó tôi lo lắng quá, nên ra tay hơi nặng.” Hắn đưa môi đến gần mặt Hàn Huyền Phi.

Trên mặt truyền đến một cơn đau khiến Hàn Huyền Phi khẽ cau mày lại, Kỳ Dịch lập tức dừng lại, đưa miệng hướng đến môi Hàn Huyền Phi, nhẹ nhàng hôn lên.

Hành vi của Kỳ Dịch trước giờ không để ý hoàn cảnh, làm Hàn Huyền Phi ngượng ngùng, hắn đỏ mặt nghiêng đầu đi, né nụ hôn của Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch ngẩn ngơ nhìn hắn, một lúc lâu, thở dài một hơi “Huyền” Hắn đột nhiên kéo Hàn Huyền Phi lại, đem Hàn Huyền Phi siết chặt vào trong lòng.

Kỳ Dịch cúi thấp đầu, không khỏi phân minh bắt lấy đôi môi mềm mại kia, hôn sâu xuống

Hàn Huyền Phi không biết tại sao mình không phản kháng.

Hai người đàn ông ôm hôn, đây là nơi công cộng, mặt của hắn rất đaunhưng hiện tại trong lòng hắn chính là nguyện ý được Kỳ Dịch hôn, được Kỳ Dịch ôm vào lònghắn hoàn toàn chìm mê trong hơi thở của Kỳ Dịch, mặc cho Kỳ Dịch tùy tiện bừa bãi trên môi mình, chiếc lưỡi đưa vào trong miệng dây dưa.

Nụ hôn giống như mãi mãi không dừng lại.

Hàn Huyền Phi bị hôn đến toàn thân mềm nhũn, ý thức là một mảng hỗn độn ngã vào trong vòng tay Kỳ Dịch, chỉ có thể dựa vào Kỳ Dịch để chống đỡ, mới không bị ngã xuống đất.

Không biết đã qua bao lâu, Kỳ Dịch mới buông lỏng môi Hàn Huyền Phi, đỡ lấy tấm thân gần như xụi lơ của Hàn Huyền Phi. Đôi mắt đen lợi hại của hắn không di chuyển mà nhìn thẳng vào Hàn Huyền Phi, dùng giọng nói rõ ràng để tất cả mọi người đều có thể nghe thấy: “Cậu đã cứu tôi! Cậu đã cứu tất cả chúng tôi! Cảm ơn cậu, Huyền, cảm ơn cậu!”

Thái độ của hắn trịnh trọng như vậy, làm hàn Huyền Phi hơi ngượng, hắn né tránh ánh mắt của Kỳ Dịch, xoay đầu nhìn những người khác. Hắn thấy, tất cả mọi người đều đang dùng ánh mắt cảm kích, khâm phục nhìn hắn. Hắn đã có được sự tín nhiệm của mọi người trong Tung Hoành, đây là cơ hội trời ban, hắn đã thành công rồi, hắn đã thành công gia nhập vào nội bộ của Tung Hoành.

Chỉ là, đáng lẽ phải cực kì vui vẻ, chuyện đặc ý, tại sao hắn lại cảm thấy khó chịu vàáy náy? Hắn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt chân thành, tín nhiệm ấy. Tôi là cảnh sát, bọn chúng là tội phạm, tôi áy náy cái gì? Hàn Huyền Phi trong lòng vừa hậm hực chữ mình, nhưng lại bất tự chủ mà trĩu mắt xuống

“Tôi yêu cậu, Huyền, cậu không biết tôi yêu cậu biết bao đâu!” Kỳ Dịch lại lần nữa ôm Hàn Huyền Phi vào trong lòng, luôn nói nhỏ bên tai hắn.

“Bảo bối của tôisuốt đời này tôi đều yêu cậu!”

Hàn Huyền Phi cảm thấy trong tim hắn có một cơn đau âm ỉ

11. Chương 11

Kỳ Dịch vừa bước vào phòng làm việc của Kỳ Dương, đã bị Kỳ Dương ôm chầm lấy.

Kỳ Dương gắt gao ôm Kỳ Dịch không nhúc nhích, hắn ôm rất lâu khiến Kỳ Dịch khó chịu muốn chết, nhin không được kêu lên: “Anh ôm đủ chưa? Có chịu để yên không?”

Kỳ Dương cười lên, buông lỏng ra một chút, hai tay bắt đầu sờ loạn trên dưới trên người Kỳ Dịch, giống như muốn kiểm tra Kỳ Dịch có bị thiếu một miếng thịt nào không.

Kỳ Dịch liều mạng giẫy nảy thoát khỏi Kỳ Dương, kêu to: “Anh có bệnh hả! Thần kinh! Sờ cái gì! Đừng sờ lung tung! Á! Anh dừng tay! Anh sờ đi đâu vậy? Đáng chết! Anh nợ tôi một cái đánh đó! Kỳ Dương! Buông tay!”

Kỳ Dương đối với sự la hét của Kỳ Dịch vẫn không thèm để ý, vẫn tiến hành việc kiểm tra tỉ mỉ, cũng không nhận được mà cười càng lúc càng lớn tiếng. Hai người thẳng thắn ôm thành một khối, ở trong phòng làm việc hi ha đùa giỡn, một chút cũng không giống nam nhân ba mươi tuổi đầu.

Mọi người nhìn thấy hai anh em tình cảm rất tốt đùa giỡn âm ỉ, cũng đều cười vui vẻ, không khí vui vẻ tràn ngập trong phòng làm việc.

Kỳ Dương không dễ dàng gì mới chịu kết thúc công việc kiểm tra toàn thân với Kỳ Dịch, mới buông hắt ra. Kỳ Dương thở hồng hộc cười, thân thương nhìn đứa em duy nhất của hắt: “Cậu không sao thì quá tốt rồi, tôi cũng sắp bị cậu dọa chết rồi.” Hắt đưa tay xoa loạn trên đầu Kỳ Dịch, vỗ vỗ vào mặt hắt.

Sau đó thì xoay người nhìn trăn trăn Hàn Huyền Phi đang đứng một bên, đi đến gần nắm lấy tay hắt, chân thành nói: “Cảm ơn cậu đã cứu em trai tôi! Sau này cậu sẽ là huynh đệ tốt của chúng tôi.” Kỳ Dương ôm chặt Hàn Huyền Phi, dùng sức ôm thật chặt rồi mới buông ra, cười xán lạng nói: “Hoan nghênh cậu gia nhập vào Tung Hoàn!”

Mọi người đều lộ ra nụ cười đi đến chỗ Hàn Huyền Phi ôm vai bắt tay hắt, miệng nói lời hoan nghênh cảm tạ.

Kỳ Dương bá vai Kỳ Dịch, cao giọng nói: “Hôm nay tôi mời mọi uống rượu ở quán rượu Vương Triều, an ủi cho các huynh đệ từ Nhật về, cũng hoan nghênh vị huynh đệ mới này gia nhập vào chúng tôi! Mọi người không say không về!”

Tiếng hoan hô gần như chộc thùng nóc nhà, mọi người từng bừng rời khỏi phòng làm việc của Kỳ Dương, rất hiểu ý để lại thời gian cho hai anh em họ tâm sự.

Hàn Huyền Phi cũng muốn đi ra cùng với mọi người, nhưng bị Kỳ Dịch kéo lại. Kỳ Dương thấy Kỳ Dịch ôm Hàn Huyền Phi vào lòng như ôm bảo bối, lắc đầu cười nói: “Tình cảm tốt như vậy? Một khắc cũng không muốn rời à?”

“Phải đó! Ganh tị hả?” Kỳ Dịch kéo Hàn Huyền Phi ngồi lên sofa, cười đắc ý với Kỳ Dương.

“Phải, là ganh tị đó” Kỳ Dương cố tình làm bộ kéo dài âm điệu ra. “Có người tình đẹp như vậy, còn kiêu luôn vệ sĩ siêu cấp, lúc quan trọng có thể cứu mạng, tôi ganh tị muốn chết. Đệ đệ tốt, chia một chút cho ca ca đi.” Nói rồi, hắt làm bộ như muốn kéo Hàn Huyền Phi đi.

“Xí! Cậu đừng hòng!” Kỳ Dịch một phát đánh bàn tay ma quỷ của Kỳ Dương ra. “Hắt chỉ là của một mình tôi, không thể cho ai hết.” Hắt lại gắt gao ôm chặt Hàn Huyền Phi lại.

Kỳ Dương bĩu môi: “Keo kiệt!” Xoay người nhìn sang Hàn Huyền Phi đang lúng túng: “Theo tôi đi, cậu xem tôi cao lớn anh tuấn, tài cao bát dẩu, em trai ngốc của tôi sao có thể so bì công phu trên giường của tôi cũng là hạng nhất, bảo đảm hơn hắt cho cậu càng sướng như tiên, sướng đến không chịu nổi, sướng đến toàn thân” Kỳ Dương nói còn chưa xong, đã bị Kỳ Dịch nhảy lên đuổi đánh khắp toà nhà, liên tục kêu thảm, liều mạng kêu: “Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Tôi không dám nữa! Cậu cao lớn anh tuấn, cậu tài cao bát dẩu, cậu dũng mãnh vô địch Oa”

Hàn Huyền Phi bị Kỳ Dương nói đến mặt đỏ ửng, ngơ ngác nhìn một đôi dờ hơi cao một mét tám đánh lộn như con nít, cũng không nhận được bị bọn họ chọc cho cười lên.

Huynh đệ Kỳ gia quây đủ rồi, cười hi hi ngồi lên ghế sofa. Kỳ Dịch như cũ đưa tay kéo Hàn Huyền Phi qua, vẻ mặt hạnh phúc nhìn hắt cúi thấp đầu, thương tiếc sờ lên tóc hắt.

Kỳ Dương làm ra vẻ mặt khó chịu, nhún nhún vai đành phải làm bộ như không thấy gì.

“Bên Y thế gia cậu định xử lí thế nào?” Kỳ Dương nghiêm mặt hỏi. “Đương nhiên không thể bỏ qua cho hần, tên tiểu tử này quá càn rỡ, còn muốn ăn thông!” Kỳ Dịch sắc mặt trầm xuống “Tôi xem chút bị hần giết chết, hần phải dùng mạng để bồi thường tổn thất tinh thần cho tôi. Cậu yên tâm, hần sống không quá ba tháng đâu.” Lúc này vẻ nghiêm túc u ám của hần như một ác ma.

“Vậy thì tốt, tôi sẽ chờ xem kịch hay.” Kỳ Dương rất tin tưởng bản lĩnh của Kỳ Dịch, hần nghe Kỳ Dịch đã sắp xếp xong rồi, thì khẳng định việc có thể thành, tuyệt không nhúng tay vào.

“Ngoài ra, cái tên ở hải quan rất khó xơi, bất luận là mềm hay cứng đều không chịu, mẹ nó. Uổng công tôi tìm người thăng chức cho hần, lại còn muốn nhúng tay vào hàng của chúng ta.” Kỳ Dương vẻ mặt tức giận.

Kỳ Dịch hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Lại là một tên không biết sống chết, đối địch với Tung Hoàn chúng ta! Cậu chuẩn bị khi nào thì động thủ?”

“Tuần sau, hần sắp đến bến tàu kiểm tra hàng hoá, lúc đó vừa lúc để ra tay.”

Hàn Huyền Phi mặt không biểu hiện gì nghe họ nói chuyện.

Bọn họ ở trước mặt Hàn Huyền Phi không kiêng dè gì mà nói chuyện giết người, có thể thấy họ đã tuyệt đối tín nhiệm hần. Nhưng nghe bọn họ bàn chuyện lấy đi một sinh mạng như nói chuyện phiếm trong nhà, cũng làm hần kinh hãi.

Hai huynh đệ của Kỳ gia đối với người của mình thì xả thân không tiếc, nhưng đối với kẻ thù ngàn đường mình thì thủ đoạn lại độc ác như vậy. Hàn Huyền Phi trong lòng căng thẳng, ngược nhìn hai người này đang hời hợt định giá mạng sống của một người.

Kỳ Dịch cảm thấy động tác của Hàn Huyền Phi, lập tức xoay đầu nhìn hần, vẻ mặt u ám, lộ ra một nụ cười xuất phát từ nội tâm: “Tửu lượng của cậu như thế nào? Đêm nay mọi người nhất định sẽ rót rượu cho cậu, cậu chuẩn bị say một trận đi.”

“À,” Hàn Huyền Phi vừa nghe, lập tức mở to đôi mắt. Thảm, tửu lượng của hần rất kém, phen này phải bị say chết rồi.

Kỳ Dịch thấy Hàn Huyền Phi bị dọa đến sợ, hé miệng cười, lay cơ thể trong lòng mình cười nói: “Cậu thảm rồi, cậu thảm rồi, mau nịnh tôi đi, để tôi giúp cậu chống đỡ!”

Kỳ Dương lập tức lộ ra vẻ xem thường: “Dựa vào cậu, cậu đừng hi vọng, đêm nay cậu cũng chạy không khỏi đâu.” Nói xong, hần lại lộ ra nụ cười hề hề: “Tiểu Huyền Huyền, lại đây, hôn tôi một cái, Dương ca ca sẽ bảo vệ cho cậu.”

Kỳ Dịch một cước đạp tới .

Kỳ Dương mắt tỏ chân nhanh, đạp một cái, bánh xe xoay đã lùi về ba thước, né đi. Kỳ Dịch vẻ mặt xấu xa nói: “Cả ngày đem bà xã xinh đẹp và con gái xuất hiện trước mặt tôi, lần này đến phiên tôi túm được rồi.” Lời nói chưa dứt, hần đã cúi người xuống chiếm lấy đôi môi Hàn Huyền Phi, làm một nụ hôn tiêu chuẩn trước mặt Kỳ Dương, to lớn hôn lên môi Hàn Huyền Phi. Kịch liệt, trình độ sắc tình, quả thực chính là làm trò trước khi làm tình.

Hàn Huyền Phi không dễ dàng gì mới đẩy được Kỳ Dịch ra, bản thân mặt đã đỏ ửng, hơi thở lại hỗn loạn. Hần xấu hổ nhìn Kỳ Dịch lau đi nước bọt của hai người trên khoé miệng, một quyền đánh tới, lại bị Kỳ Dịch dễ dàng đón nhận, đặt một nụ hôn nhẹ bên miệng hần.

Hàn Huyền Phi đỏ mặt rút tay về, ngượng ngùng nhìn Kỳ Dương này giờ không lên tiếng. Không nghĩ, lại thấy Kỳ Dương bắt chéo chân, cầm tách trà, vẻ mặt sắc sắc cười, bộ dạng thoải mái xem kịch hay.

Đôi huynh đệ bệnh thần kinh!

Hàn Huyền Phi cắn răng nghĩ, ở cùng bọn họ da mặt nhất định cũng phải dày một chút, bằng không sẽ bị họ làm cho tức chết.

Quả như Kỳ Dịch dự liệu, Hàn Huyền Phi nhân vật chính trong buổi tiệc đã trở thành đối tượng cho mọi người chuốc rượu. Mọi người luân phiên nhau kính rượu Hàn Huyền Phi, cho dù có Kỳ Dịch là người ngăn ly không say che chở , hần vẫn bị chuốc đến choáng váng bảy tám phần.

Mọi người thấy Hàn Huyền Phi được Kỳ Dịch dìu chạy như điên vào toilet ới mưa. Lúc này Hàn Huyền Phi bước đi còn không vững, càng miễn bàn.

Trong toilet, Kỳ Dịch cố đỡ thân hình Hàn Huyền Phi đã bị say trầm trọng, giúp hắn rửa sạch vạt áo đã bị dính dơ, vội vàng kêu thuộc hạ đưa trà đặc đến dứt cho Hàn Huyền Phi uống.

Hàn Huyền Phi choáng váng uống trà trong tay Kỳ Dịch, cảm thấy đỡ hơn một chút mới ngẩng đầu nhìn tình cảnh xung quanh, lại chỉ cảm thấy trần nhà xoay tròn, bức tường gấp khúc vặn vẹo nhảy dựng lên bên cạnh, sàn nhà rộng lớn đang chao đảo, khiến hắn không cách nào đứng thẳng.

Toàn thân hắn ngã xuống, ngồi bệt trên sàn nhà trong toilet, cái đầu vô lực vùi giữa hai chân. Chính là như vậy, hắn cũng không cách nào giữ được thăng bằng của cơ thể, sắp ngã xuống.

Một tay cầm tách trà Kỳ Dịch vốn không thể kéo nổi Hàn Huyền Phi cao không thua mình là mấy. Kỳ Dịch vội vàng buông tách trà xuống, toàn lực ôm Hàn Huyền Phi lại, không để cho hắn ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Thấy Hàn Huyền Phi say đến toàn thân mềm nhũn ra, Kỳ Dịch nhìn không được cứ cười mãi.

Theo tính tình của người phương bắc, mọi người càng nặng tay chuốc say cậu, càng cho thấy họ nhiệt tình và yêu thích cậu. Hàn Huyền Phi bị chuốc đến thắm như vậy, chính là biểu thị huynh đệ trong Tung Hoành thích hắn nhiều đến nhường nào, trong lòng đã chấp nhận sự gia nhập của hắn.

Có một người tình xuất sắc như vậy, trong lòng Kỳ Dịch như được rót mật ong, cười đến sắp sái hàm. Hắn đem Hàn Huyền Phi đã ngã vào trong lòng, hiếm khi thấy được bộ dạng yếu ớt của hắn, mỉm cười vuốt ve khuôn mặt vì rượu mà đỏ ửng của Hàn Huyền Phi, kết quả chịu không được chiếm lấy môi hắn, mút sâu vào.

Tay cầm khăn nóng, Kỳ Dương vội vàng chạy đến, vừa vào đã thấy cảnh Kỳ Dịch thừa cơ thất lễ với người say.

Dùng chân đá Kỳ Dịch ra, Kỳ Dương thở dài nói với em trai: “Kỳ Dịch, cậu nhất thiết phải nhớ mình là loại người nào, không thể tùy tiện động tình như vậy.”

“Cậu mới quên mình là loại người nào á!” Kỳ Dịch đứng thẳng lên chửi lại, bị Kỳ Dương nói làm tức giận. Hắn xoay đầu nhìn ở cửa có mấy thuộc hạ ló đầu vào cười trộm, mặt cũng đỏ lên. Hắn biết, hắn từ trước đến giờ luôn tự không chế được hành vi, nhưng ở trước Hàn Huyền Phi lại hoàn toàn biến mất.

Kỳ Dương đẩy Kỳ Dịch ra xong, dùng khăn nóng tử tế lau mặt cho Hàn Huyền Phi. Nhìn thấy da thịt dưới khăn rất mịn màng hầu như không nhìn thấy một lỗ chân lông, ngũ quan tinh tế đẹp đẽ, Kỳ Dương trong lòng bất giác tán thưởng.

Kỳ Dịch cái tên này thật là biết chọn người, ngoại hình xuất sắc, sức quan sát nhạy bén, thân thủ vượt qua người thường, Kỳ Dương có thể hiểu được Kỳ Dịch vì sao si mê tên nam nhân này. Nếu mình là gay, cũng nhất định sẽ yêu người như thế này Nếu có thể có được nhân vật này, làm gay cũng rất tốt

Kỳ Dịch thấy Kỳ Dương lau mặt cho Hàn Huyền Phi lưu luyến không buông, cuối cùng kêu lên: “Cậu lau đủ chưa? Muốn chiếm của hời hửng? Hắn kéo Kỳ Dương ra, trộn mắt với hắn một cái, rồi lại đem Hàn Huyền Phi bảo bối kéo vào lòng, trừng mắt nhìn Kỳ Dương.

Kỳ Dương cười lên: “Tôi động lên đầu ai chứ cũng không dám động lên đầu cậu.” Hắn yêu thương nhìn đệ đệ, lại theo thói quen mà xoa rối mái tóc của hắn. “Chúng ta cùng đưa hắn về đi, tôi nghĩ cậu cũng nhìn không được rồi.”

Kỳ Dịch không lên tiếng, cúi đầu cùng Kỳ Dương đỡ Hàn Huyền Phi lên, mặt của hắn đỏ đến cổ. Kỳ Dương tức cười lắc đầu, trước đây nếu có người nói với hắn, Kỳ Dịch khi rơi vào bể tình sẽ giống như một đứa trẻ, đánh chết hắn cũng không tin, nhưng bây giờ Vừa về đến nhà Hàn Huyền Phi lại nôn thốc nôn tháo cả người như vô lực ngã vào người Kỳ Dịch, Kỳ Dịch đau lòng không ngọt thề là sẽ không để cho Hàn Huyền Phi uống say nữa. Súc miệng cho hắn xong, Kỳ Dịch cẩn thận dìu Hàn Huyền Phi đến sofa, lại xoay người vào phòng tắm chuẩn bị nước nóng.

Chuẩn bị xong hết, Kỳ Dịch lại trở về chỗ Hàn Huyền Phi, giúp hắn cởi quần áo trên người ra, muốn cởi hết rồi đưa hắn vào phòng tắm.

Hàn Huyền Phi luôn nhắm mắt bất động mặc cho Kỳ Dịch cởi sạch quần áo mình, ngoan ngoãn bị Kỳ Dịch kéo vào trong lòng. Có lẽ cảm nhận được cảm giác bị ôm chặt, hắn từ từ mở mắt ra, ánh mắt lơ lửng một lát, mới định lại trên mặt Kỳ Dịch. Hắn ngậy ngô nhìn Kỳ Dịch, trên mặt không có biểu hiện gì.

Kỳ Dịch cười nhỏ tiếng nói với hắn: “Tỉnh rồi à? Đi tắm xong sẽ cảm thấy dễ chịu hơn” Hắn nói chưa dứt lời, thì đột nhiên bị Hàn Huyền Phi đẩy ngã xuống đất. Hắn kinh ngạc ngược mắt nhìn, trong đôi mắt đen sáng như sao của Hàn Huyền Phi tràn ngập nhu tình, khoé miệng cong lên một nụ cười xán lạng Kỳ Dịch ngơ ngác một lát.

Hàn Huyền Phi không nói chuyện, mắt không chuyển mà nhìn Kỳ Dịch đang ngơ ngác, dần dần cúi xuống, hôn lên môi Kỳ Dịch

Hàn Huyền Phi mở to đôi mắt, đập vào trong mắt là ánh sáng sáng rực khắp phòng. Bên cạnh trống không, Kỳ Dịch không biết từ lúc nào đã rời khỏi giường, hắn phủ phục trên giường, động cũng không động nhìn ra ngoài cửa sổngoài cửa sổ bầu trời xanh trong suốt, mây đậm như tơ dừng lại trao ở không trung, rèm cửa màu trắng bị gió thổi nhẹ phấp phới, không khí trong lành dần tràn vào phòng.

Hắn thông thả cử động cơ thể, nhìn thấy mình khoả thân cùng những ngón tích màu đỏ kích tình đem qua khắp trên cơ thể

Mình như điên hết lần này đến lần khác khát cầu Kỳ Dịch, thân thể nóng rực quấn lấy nhau, khoái cảm bị xô xuyên qualúc muốn tiến vào cơ thể Kỳ Dịch, Kỳ Dịch rõ ràng do dự nhưng cuối cùng lại bỏ cuộc.

Tâm thần say sưa khoái cảm chiếm cứ toàn thân, tràn ngập toàn bộ ý nghĩ, khiến hắn không thể nào suy nghĩ. Bản thân như lún vào trong biển tình sâu thẳm của Kỳ Dịch, sự yêu thương của người đó như cỏ dưới đáy biển, cuốn chặt lấy khiến hắn không thể nào thoát khỏi, chỉ có thể dụi dằm đắm chìm trong vòng xoáy

Đắm chìm sao?

.....

“Lại tổn thất một đồng sự nữaHắn mới ba mươi tuổi, con mới vào tiểu họcthật không nên để hắn đi làm cảnh sát nằm vùng”

Cậu nhớ Lý Thanh người chơi bóng rổ cao hơn hai chúng ta không? Cao cao bảnh bảnh? Hắn hi sinh rồi! Hắn đi đến gần vùng biển quốc tế để đuổi bắt bọn buôn lậu, bị người ta nổ súng bắn chết, là người của Tung Hoành! Lại là Tung Hoànhchính là không tìm được chứng cứ phạm tội của chúng!”

“Cái tên ở hải quan rất khó xơi”

“.....Cậu định khi nào động thủ?”

“Tuần sau”

“Tập đoàn tội phạm Tung Hoành này không chỉ làm cho quốc gia chúng ta tổn thất tiền tài, bọn chúng còn lôi kéo rất nhiều viên chức cán bộ của chúng ta làm chuyện xấu, phạm là những ai gây cản trở cho bọn chúng đều bị diệt trừ Cho dù có phải đổi bằng cái mạng tôi, cũng phải đem bọn chúng ra trước công lí, cậu là học sinh xuất sắc nhất tôi từng thấy, cậu nhất định sẽ trở thành cảnh sát xuất sắc nhất!”

.....”Tôi yêu cậu!

Hàn Huyền Phi thất thần ngơ ngác nhìn phía trước, một lúc lâu, hắn đem đầu vùi vào trong gối

12. Chương 12

“Dịch ca, Phi ca! Dịch ca, Phi ca!”

Theo Kỳ Dịch đi vào toà nhà Tung Hoành, dọc đường Hàn Huyền Phi đều nghe tiếng chào hỏi như vậy.

Từ Nhật Bản về đã được ba tháng rồi, hắn dựa vào tài năng tổ chức kế hoạch của mình, làm mọi người lần đầu tiên phải rửa mắt mà nhìn, trở thành một trợ thủ tâm phúc không thể thiếu của Kỳ Dịch. Hắn bây giờ trợ tổng của tập đoàn Tung Hoành, là người mới được thăng chức nhanh nhẩy ở Tung Hoành.

Không ai có bất kì dị nghị nào đối với sự thăng tiến nhanh chóng của hắn, cũng không có ai có cái nhìn dị thường, khinh bỉ hắn, người nam nhân là người tình của Kỳ Dịch, tất cả mọi người của Tung Hoành đều dùng nụ cười chân thành và thái độ tôn kính với hắn.

Hàn Huyền Phi đối với việc mình nhanh chóng có được sự tín nhiệm trên dưới của Tung Hoành cũng cảm thấy đắc ý, hắn tin tưởng hành động nằm vùng lần này của mình có thể đại công cáo thành.

Nhưng đối diện với nụ cười và thái độ như vậy, trong lòng hắn không thể nào không cảm thấy một tia áy náy, có khi hắn cảm thấy mình thực sự không có cách nào đối diện với những người này. Nhưng Tung Hoành buôn lậu, hối lộ trắng trợn, không từ thủ đoạn lôi kéo quan chức chính phủ sa lầy, thậm chí vì diệt trừ kẻ cản trở, không từ thủ đoạn mà phạm tội giết người, hắn không lúc nào mà không nhắc nhở mình: Đây là một tổ chức tội phạm, hơn nữa những người nhìn chân thành bộc trực này, đại đa số đều là tội phạm, thậm chí là hung thủ hai tay dính đầy máu tươi.

Càng thâm nhập sâu vào Tung Hoành, càng hiểu được Tung Hoành đáng sợ thế nào. Việc này cùng với việc kết giao hắc đạo trước đây của Hàn Huyền Phi hoàn toàn không giống, đây là một tổ chức to lớn, một tổ chức hắc đạo nghiêm cẩn hiện đại hoá.

Ở đây có tình cảm như huynh đệ, tuyệt đối trung thành, quản lí hiện đại hoá, nhân tài chuyên nghiệp cùng với hình tượng ngày thẳng tối đẹp trước mặt công chúng.

Tung Hoành là một doanh nghiệp ưu tú, doanh nghiệp điển hình, có không ít người lãnh đạo quốc gia từng đến đây tham quan. Vào Tung Hoành được ba tháng ngắn ngủi, Hàn Huyền Phi từng thấy không dưới mười vị quan viên cao cấp của các quốc gia. Những quan viên chính phủ cao cấp vào đây đếm không hết.

Kỳ gia huynh đệ thường ra ngoài xã giao với mấy vị quan lớn này, nụ cười thân thuộc, nhiệt tình xưng huynh đệ, khiến Hàn Huyền Phi không khỏi đoán ra, bóng tối dưới ánh đèn sáng là như thế này.

Có một điểm hắn rất khẳng định, đây là một vụ án dính dáng đến toàn cục. Huynh đệ Kỳ gia của Tung Hoành tuyệt đối có bản lĩnh thông thiên, nếu không có chứng cứ vô cùng xác thực, thì không lật được họ, chỉ có thể vô duyên vô cớ tự bộc lộ chính mình.

Chỉ có hai cơ hội có thể triệt để đánh ngã họ, một là trong lúc giao dịch bắt được bất kì người nào trong Kỳ gia, ngoài ra chính là lấy được sổ sách thật sự của họ.

Sổ sách đó là do Hàn Huyền Phi lén xâm nhập vào trong máy tính của Kỳ Dịch mà biết được.

Máy vi tính của Kỳ Dịch có cài mật mã, dãy số mật mã đó cho dù là ai cũng không giải được. Hàn Huyền Phi thấy máy vi tính nhưng lại không có cách nào vào được. Không thể làm gì hơn hắn đành chờ lúc Kỳ Dịch mở máy, thì từ sau lưng ôm lấy Kỳ Dịch, làm bộ muốn hôn. Kỳ Dịch không có bất kì nghi ngờ, vừa hôn Hàn Huyền Phi, vừa đánh số mật mã.

Biết được mật mã xong, Hàn Huyền Phi dễ dàng truy cập vào máy tính.

Trong máy tính của Kỳ Dịch có lưu trữ các khoản tình trạng làm ăn từ trước đến nay, nhưng những cái đó đều là làm ăn chân chính, một chút đuôi cũng không chộp được. Không nhụt chí Hàn Huyền Phi nhấn nài kiểm tra từng phần văn kiện báo cáo, cuối cùng trong một bản báo cáo của một người không biết tên, phát hiện có một quyển sổ sách thật sự. Nếu có thể lấy được cuốn sổ sách này, Tung Hoành có bản lĩnh thông thiên cũng chạy không thoát sự chế tài của luật pháp.

Nhưng, theo địa vị của Hàn Huyền Phi bây giờ, càng được Kỳ Dịch yêu thương, đối với Tung Hoành hẳn vẫn còn nhiều chỗ chưa tiếp xúc. Như quyển sổ bí mật này, Hàn Huyền Phi không chỉ chưa phát hiện ra hình bóng đằng sau nó, ngay cả nhân viên tài vụ thật sự của Tung Hoành là ai, hẳn cũng không biết.

Kỳ Dịch là người công tư phân minh. Hẳn cơ hồ mỗi chuyện đều để Hàn Huyền Phi tham gia cùng kế hoạch, là vì về phương diện này Hàn Huyền Phi xác thực là một người tài, nhưng có một bộ phận, hẳn từ trước đến giờ cũng chưa từng nhắc trước mặt Hàn Huyền Phi. Không phải là không tin tưởng Hàn Huyền Phi, hẳn hoàn toàn tin tưởng Hàn Huyền Phi, năng lực của Hàn Huyền Phi, sự trung thành của Hàn Huyền Phi, tình cảm của Hàn Huyền Phi đối với mình. Chỉ là, theo qui định không nên để cho Hàn Huyền Phi biết người của chức vụ khác, nên hẳn không nhắc.

Chuyện duy nhất Hàn Huyền Phi có thể làm là chờ đợi.

Hắn cực ít liên hệ với thượng cấp.

Hắn dựa vào trí nhớ kinh người của mình, ghi nhớ lại trong đầu mỗi một quan viên quân đội trung ương ra vào Tung Hoành, nguyên do lui tới, kim ngạch hối lộ, thời gian. Hơn nữa đối với hành vi của Tung Hoành, hẳn gần như không báo cáo với cấp trên. Không đến lúc cần thiết, hẳn sẽ không quấy nhiễu bất kì hành động nào của Tung Hoành.

Cái tên dư thừa ở hải quan đương nhiên chưa chết, hẳn hôm đó không ra bến tàu, tình báo của Hàn Huyền Phi đã cứu hẳn một mạng. Hàn Huyền Phi thở nhẹ một hơi đồng thời cũng biết được, người vẫn luôn dùng cảm đó đã mất đi dùng khí để độ sức với Tung Hoành, kết quả vẫn là huynh đệ Kỳ gia thắng lợi.

Tên tiểu tử không biết trời cao đất dày của Y thế gia đã bị giết rồi, quả nhiên cách âm mưu đen tối của hắn không đến ba tháng.

Hắn sáng sớm vừa bước ra khỏi một câu lạc bộ ở Tokyo, đã bị một chiếc xe chờ sẵn từ lâu một súng trúng mục tiêu, chết ngay tại chỗ. Làm xong, chiếc xe màu đen chở tên sát thủ đó thừa lúc màn đêm mà nhanh chóng tẩu thoát.

Tin tức hẳn đi câu lạc bộ đó là do một thủ hạ của hắn tiết lộ ra. Tên chủ nhân mới đó của Y thế gia trẻ tuổi cuồng vọng, không chỉ đắc tội với các tổ chức khác, ngay cả thủ hạ cũng không lưu tình mà lớn tiếng quát nộ. Tên vệ sĩ ở trước công chúng bị mắng đến mất hết thể diện, hẳn ôm người tình uống rượu say mắng tên Y thế gia kia không thông suốt, cô gái đó đã bị Tung Hoành mua chuộc đem toàn bộ lời nói của hắn ghi âm lại, hẳn không biết làm sao, đành phải làm thủ hạ cho Kỳ Dịch.

Chuyện này làm Hàn Huyền Phi kinh ngạc sự phân bố rộng lớn của Tung Hoành, nhúng tay vào tất cả mọi chuyện khiến người ta phải trở mắt.

Hắn biết được tin tức thành công là khi đang ở trên giường của Kỳ Dịch, trời vừa sáng. Được bao trong tấm chăn bông thoải mái, cả người hẳn được Kỳ Dịch ôm vào lòng.

Vừa nghe tiếng chuông điện thoại reo, Hàn Huyền Phi lập tức tỉnh lại, hẳn vẫn không cử động, nhắm mắt nghe nội dung điện thoại, đặt điện thoại xuống, Kỳ Dịch tươi cười chui vào trong chăn, đem thân hình trần trụi bên cạnh ôm chặt lại. “Thành công rồi! Bảo bố Cái gì gọi là tổ chức hắc bang lớn thứ ba ở Nhật Bản, hứ, đều bị tôi giết hết!” Hẳn vui mừng dùng mặt cọ vào má Hàn Huyền Phi.

Ria mép của Kỳ Dịch đâm vào làm Hàn Huyền Phi nhồn nhột, hẳn nhin không được cười lên, dịch người tránh ra. Nhưng đôi tay mạnh mẽ kia bắt được ý đồ của hắn, Kỳ Dịch càng đè cả người lên, để cơ thể hai người hoàn toàn dán vào nhau. Đôi môi ấm áp đặt xuống, cái lưỡi linh động len qua răng Hàn Huyền Phi, dụ dỗ để nó phải mở ra, tiếp nhận sự xâm nhập.

Đây là một nụ hôn dài tới mức khiến người ta gần như mất đi ý thức. Lưỡi hai người quấn vào nhau, cánh tay ôm chặt vuốt ve lên lưng đối phương. Đầu của Hàn Huyền Phi trống rỗng, ngoài nụ hôn ngọt ngào này ra, hẳn không cảm nhận được gì nữa.

Không dễ dàng gì mới kết thúc được sự dây dưa trên miệng, Hàn Huyền Phi mơ màng khép mắt thở dốc. Cho đến khi dị vật cứng rắn đột ngột trườn nhập vào trong cơ thể, hẳn mới như người tỉnh mộng mở to mắt, nhìn người nam nhân phía trước đang mỉm cười.

Dịch thể đối phương để lại vẫn còn nằm trong cơ thể, tới qua hai người làm đến vô lực vốn không để ý đến việc tẩy rửa. Nương theo độ nhờn đó, Kỳ Dịch rất dễ dàng tiến vào trong mật huyết, từ từ khuấy động.

Hàn Huyền Phi tức giận nhìn Kỳ Dịch, đang chuẩn bị trách cứ thì bị thể tiến công của Kỳ Dịch mà hoá thành hư ảo, hắn chỉ có thể toàn thân toàn tâm cuồng nhập vào khoái cảm kia

Hàn Huyền Phi bị làm đến không có sức khép chân lại, khi Kỳ Dịch rút ra, vẫn luôn thở hổn hển, không cách nào cử động. Trong lòng hắn biết hạ thân đã dính đầy tinh dịch của người nam nhân kia, bộ dạng bây giờ dâm dăng như thế nào, nhưng mùi vị được đưa đến đỉnh tuyệt diệu khiến hắn không thể chú ý điểm này. Tiến vào toà nhà Tung Hoàn, Hàn Huyền Phi trong lòng không biết đã mắc Kỳ Dịch bao nhiêu lần. Sáng sớm khi tắm lại bị Kỳ Dịch làm một lần, bây giờ ngay cả bước đi chân cũng mềm nhũn ra, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ ngã xuống. Hắn muốn nhanh chóng tìm được một cái ghế để ngồi, bằng không tuyệt đối sẽ làm trò cười cho mọi người.

Kỳ Dương đứng ở cửa kéo Kỳ Dịch lại: “Thật là một tin tốt, tối nay đi uống một li!” Hắn vui vẻ hơn hử nói, xoay người đem tay ấn mạnh lên vai Hàn Huyền Phi: “Cùng đi đi! Mọi người phải vui vẻ!” Hàn Huyền Phi gắng gượng không để bị hấn đè xuống, miễn cưỡng cười nói: “Các người đi đi, tôi uống rượu không được.”

Kỳ Dương lắc đầu biểu thị không đồng ý: “Cậu không đi, Kỳ Dịch đâu có tâm trạng uống rượu, sẽ bỏ mặc chúng tôi, tự chuồn về nhà, cậu nhất định phải đi!” Nói rồi, hấn vỗ mạnh lên vai Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi đứng đã không vững lại bị đánh như vậy, kiên trì không được nữa, chân mềm nhũn, sắp khụy xuống. Kỳ Dịch ở bên cạnh vội vàng kéo hấn, ngăn cho đầu gối của hấn không khụy xuống. Tuy chỉ là lão đạo một cái, nhưng Hàn Huyền Phi đã mắc cỡ đến nỗi không dám ngẩng đầu nhìn mọi người xung quanh.

Kỳ Dương sưng sốt một lát, lập tức hiểu ra, rất không nể mặt Hàn Huyền Phi mà cười to lên: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi đánh mạnh rồi!” Người ở bên cạnh cũng không khỏi hé miệng cười thầm. Kỳ Dịch vội vàng đem Hàn Huyền Phi cứng đờ ở trước chỗ đông người đưa vào phòng làm việc của mình.

Kỳ Dương cười đến toàn thân run lên, cũng không quên chỉ thị cho những người khác dừng vào phòng làm việc của Kỳ Dịch. Hấn biết, Kỳ Dịch cái tên đầu sỏ này nhất định phải tốn rất lâu thời gian để dỗ dành bảo bối của hấn.

Thời gian qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã cách lần đầu tiên Hàn Huyền Phi gặp Kỳ Dịch gần một năm rồi. Trong mắt hấn, tình cảm hai người rất keo sơn. Cho dù bận rộn, hai người cũng sẽ thường đưa mắt đi tìm đối phương, tìm được rồi thì lảng lạng trao đổi một nụ cười dịu dàng.

Tình cảm ấm áp đó khiến người ở bên cạnh thấy cũng phải cảm động.

Nhưng Kỳ Dịch không biết, tất cả mọi người đều không biết, Hàn Huyền Phi luôn mỉm cười dịu dàng, trong lòng lại khổ sở như bị thiêu đốt, rất khó chịu.

Hắn càng lúc càng thấp thỏm lo lắng, hấn hiểu tất cả nhưng lại không hiểu được trái tim của mình.

Chỉ cần Kỳ Dịch tùy tiện động chạm, thì có thể làm cho hấn dấy lên lửa lớn hừng hực, cảm giác muốn được Kỳ Dịch ôm mãnh liệt đến nỗi khiến hấn không khống chế được hành động của mình, chỉ cần một khi không nhìn thấy Kỳ Dịch, thì khắp trong đầu hấn đều là Kỳ Dịch, vừa nhìn thấy Kỳ Dịch, thì bộ dạng tươi cười của chính mình làm hấn phải buồn nôn, bất quá chỉ là trong thời gian ngắn ngủi không gặp, thì có thể làm lòng hấn hoang mang đến vậy.

Mình thật là bị điên rồi! Hàn Huyền Phi đau khổ nghĩ.

Nhưng, hấn không muốn bị sự điên cuồng này không chế.

Từ nhỏ đến lớn, làm một cảnh sát xuất sắc nhất là ước mơ của Hàn Huyền Phi. Hấn vì ước mơ này, đã bỏ đi quá nhiều thứ, chịu quá nhiều cực khổ rồi.

Từ chối trúng tuyển vào đại học hạng nhất, mặc cho cả nhà phản đối cũng không để ý, tiến vào trường cảnh sát: Vô luận là mùa đông giá rét hay mùa hè nóng bức, mỗi ngày không ngừng tiến hành việc huấn luyện như địa ngục, tất cả tâm tư của hấn đều đặt lên việc trở thành cảnh sát kiệt xuất, ngay cả yêu đương cũng chưa từng có một người

Hôm nay sao lại trở thành như vậy? Hàn Huyền Phi cười khổ, hần tìm không ra lí do.

Hần đang dao động giữa chính nghĩa và tình cảm, nhưng trường kì tâm niệm khiến hần không cách nào từ bỏ chức trách, cũng không cách nào làm ra chuyện phản bội quốc gia. Lúc này hần mới hiểu được sâu sắc, cổ nhân nói trung nghĩa không thể lưỡng toàn.

Hần thường tỉnh dậy lúc nửa đêm, trong lòng mâu thuẫn lo lắng không ngủ được. Hần ngơ ngác nhìn Kỳ Dịch đang ngủ say, nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống.

Quá nhiều áp lực và nhiều loạn quần vào nhau, đầu của Hàn Huyền Phi càng lúc càng đau, hút thuốc càng lúc càng nhiều. Có khi hần nghĩ, có lẽ nhiệm vụ lần này kết thúc, hần cũng sẽ vì chứng đau đầu hoặc ung thư phổi mà chết.

Như vậy cũng tốt có lẽ là tốt nhấttôi đã huỷ đi cậu, thì để tôi lấy cái chết để tuần táng theo cậu!

.....

Cuối cùng cơ hội cũng đã đến rồi.

Tung Hoành nhận được một đơn đặt hàng kim ngạch rất lớn, bên mua là một tiểu quốc vũ trang phản chính phủ. Vốn liên tiếp thắng lợi, nhưng sau khi chính phủ được Mỹ hỗ trợ vũ khí, thì họ đã thất bại nghiêm trọng. Quyết định xuất một số tiền lớn để mua vũ khí, bọn họ đã chọn Tung Hoành của Trung Quốc để hợp tác.

Đây là cuộc làm ăn lớn nhất từ trước tới nay của Tung Hoành, lợi nhuận kéké xù nói lên mức độ nguy hiểm to lớn, việc này Kỳ Dương không thể không xuất đầu lộ diện đích thân đi giao dịch với bọn họ.

Sự tình rất thuận lợi, Tung Hoành lấy được số tiền đặt cọc, Kỳ Dịch theo chức trách chuẩn bị nguồn hàng, khôi thông các mặt quan hệ, còn Kỳ Dương phụ trách thương lượng với đối phương, dọn sạch con đường xuất hàng cùng thời gian dự định giao hàng.

Tất cả đều tiến hành đầu vào đấy.

Hôm đó giao hàng, thời tiết rất tốt, đầu hạ ánh mặt trời rất ấm áp chiếu xuống thế giới này. Kỳ Dương mang theo Trần Quân Nghị cùng em trai của hần Trần Quân Cường và mấy vệ sĩ đến địa điểm giao hàng.

Giống như mỗi lần đều như vậy, Kỳ Dịch tiễn Kỳ Dương đến cửa phòng làm việc, ôm hần, nói: “Tất cả cẩn thận” Kỳ Dương cười vỗ vỗ vào lưng em trai, vẫy tay bước vào thang máy.

Hàn Huyền Phi bình tĩnh đứng một bên nhìn bọn họ.

Nhưng lúc này, hần bề ngoài bình thản, trong lòng lại như sóng dữ dâng trào gào thét.

Bắt đầu rồi

Kỳ Dịch!

Cuộc đối đầu giữa tôi và cậu.

Một luồng chua chát như sóng biển cực lớn, bao phủ lấy cả người hần

13. Chương 13

“Ba mẹ tôi chết rất sớm.”

“Lúc ba mẹ chết Kỳ Dương đang học cao trung, hần lớn hơn tôi sáu tuổi. Thành tích của hần rất tốt, là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, còn tôi lúc đó chỉ học tiểu học.

Sau khi ba mẹ chết, nhà cũng rất nghèo, cũng không có bà con thân thích. Hần không nói hai tiếng liền thôi học, ra ngoài làm công nuôi tôi, lúc đó thầy chủ nhiệm của hần cũng vì việc này mà khóc.

Có bao nhiêu việc làm cho một người chưa tốt nghiệp cao trung?

Kỳ Dương hần cái gì cũng làm, ở trong công trường làm công, đạp xe ba gác, trải thảm bày bán quần áo Bản thân cần kiệm cũng không sao, nhưng không để cho tôi thua bạn bè bất kì mặt nào, hi vọng tôi có thể thi vào đại học.

Còn nhớ có một năm mùa đông tôi bị bệnh, không biết tại sao lại đặc biệt muốn ăn dưa hấu. Nhưng đây là phương bắc, mùa đông làm gì có dưa hấu? Hần vẫn đạp xe đạp, gió lạnh trên đỉnh đầu, đến từng tiệm từng tiệm tìm. Khó khăn lắm mới mua được một quả dưa hấu quý giá, hần luôn đút cho tôi ăn, bản thân cũng không nỡ ăn.

Lúc đó tôi đã thề, tôi sẽ không để đại ca phải lo lắng nữa, nhất định phải thi vào đại học trọng điểm để báo đáp hần

Trời đã tối sầm, trong phòng chỉ còn chiếc đèn bàn mờ ảo, Kỳ Dịch ngồi trên sofa, thần thờ nhìn ngoài cửa sổ.

Kỳ Dương đã đi từ sớm rồi, cho đến tối, vẫn chưa về, cũng không có bất kì tin tức gì. Phái người ra ngoài dò thám cũng không tra được tình huống của hần, chỉ biết, ở gần nhà kho trong tiểu trấn nơi mà Kỳ Dương giao hàng đã xảy ra một vụ bắn nhau kịch liệt, hai bên đều có người chết.

Người về bẩm báo vừa ra khỏi, Kỳ Dịch toàn thân máu như bị trút cạn ngã xuống sofa, không động đậy nhìn trần ra ngoài cửa sổ.

Hàn Huyền Phi sớm đã biết Kỳ Dương sẽ không quay về, tình báo của hần đã an bài hành động phía cảnh sát. Hần thông báo tường tận thời gian và địa điểm giao hàng, Kỳ Dương mang theo bao nhiêu người củng tình hình của đối phương.

Tất cả đều đã được phía cảnh sát nắm giữ, Kỳ Dương bất luận như thế nào cũng chạy không thoát.

Tung Hoàn quả nhiên dũng mãnh, công nhiên cùng độ súng với cảnh sát . Không biết Kỳ Dương bây giờ sao rồi, đã chết rồi chưa?

Hàn Huyền Phi không hề cảm thấy một tia vui sướng của thắng lợi, một mảnh hỗn loạn chiếm cứ đầu hần. Khi hần tỉnh lại, mới nghĩ đến Kỳ Dịch rất lâu rồi cũng không động đậy.

Hàn Huyền Phi đi đến chỗ Kỳ Dịch, ngồi xuống trước mặt hần, ngược lên nhìn hần. Kỳ Dịch cảm thấy động tác của Hàn Huyền Phi, cúi đầu nhìn hần một cái, đưa tay kéo hần vào trong lòng mình, vuốt ve mái tóc của hần.

Hai người dựa vào nhau như vậy, đều không nói chuyện. Qua rất lâu, Kỳ Dịch đột nhiên kể chuyện của hần và Kỳ Dương lúc nhỏ, hần kể rất chậm, giống như bản thân đang trở về năm đó, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau.

Mặt của Hàn Huyền Phi vùi vào trong lòng Kỳ Dịch, nghe thấy tiếng trầm thấp của Kỳ Dịch, rất bình tĩnh chỉ là thỉnh thoảng ở cuối chữ lại run lên một tia rất khó nhận thấy.

“Nhưng tôi vẫn làm hần lo lắng. Tôi cố gắng học, nhưng thân thể lại hư hỏng. Tôi nằm viện, cần một số tiền lớn để phẫu thuật gấpnhưng chúng tôi đâu có tiền

Thình lình nghẹn ngào khiến âm thanh của hần dừng lại, Hàn Huyền Phi ngược lên nhìn Kỳ Dịch. Mắt Kỳ Dịch đã đỏ rồi, dường như hơi ướt. Hàn Huyền Phi trong lòng đau đớn, muốn ngồi dậy ôm người nam nhân đang thương cảm này.

Kỳ Dịch thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, dừng lại trên mặt Hàn Huyền Phi.

Hai người đều không lên tiếng, mắt nhìn đối phương, qua một hồi, Kỳ Dịch đem đầu vùi vào trong cổ Hàn Huyền Phi, Hàn Huyền Phi cảm nhận được một trận run bị áp chế mạnh mẽ, trên cổ đã ướt rồi.

Hần không dám động, lặng lẽ ôm đầu Kỳ Dịch, hôn lên mái tóc Kỳ Dịch.

Sự việc không phải đã tiến hành đúng theo sự sắp xếp của hần sao? Nhưng tại sao bây giờ trong lòng hần lại khó chịu như vậy, khó chịu đến nỗi hần sắp rơi nước mắt.

Hắn lần lượt hôn lên tóc Kỳ Dịch, dùng tay ôm chặt cơ thể đang khẽ run lên kia

Kỳ Dịch cuối cùng đã xoay đầu lại, cọ vào áo của Hàn Huyền Phi, nhấc người lên, lại đem Hàn Huyền Phi ôm vào trong lòng .

Hắn ngừng rất lâu, mới dùng tiếng nói rõ ràng nghẹn ngào nói: “Khi đó Kỳ Dương thực sự rất lo lắng, ngồi bên cạnh giường tôi khóc mãi, nói xin lỗi tôi, ca ca vô dụngnhưng qua hai ngày, hắn lại đem đến đủ số tiền phẫu thuật giao cho bệnh viện. Lúc đó số tiền đó đối với chúng tôi mà nói, thực sự là một khoản rất lớn . Tôi hỏi hắn tiền ở đâu mà có, hắn cũng không nói

Sau này tôi mới biết

Lời nói của Kỳ Dịch lại ngừng, ngực của hắn phập phồng lên xuống, giống như muốn đem vật sắp nhảy ra khỏi tim áp lại.

“Sau này tôi mới biết, hắn đi bán, hắn đem thân thể bán cho một người đàn ông

Hắn không phải là người đồng tính, trước đến giờ đều không phải. Chỉ vì người đàn ông đó trả giá cao nhất, hắn liền phải đi theo người đàn ông đó

Cái tên đàn ông đó dày vò hắn cả một đêm, cả một đêm

Kỳ Dịch buông lỏng đôi tay ôm Hàn Huyền Phi ra, che mặt lại, bờ vai run lên.

“Kỳ Dịch” Hàn Huyền Phi đau lòng gọi nhỏ một tiếng.

Kỳ Dịch dùng sức lau mặt mấy cái, thuận tay hất mái tóc rũ đằng trước ra sau, hít một hơi, lại tiếp tục nhìn ra cửa sổ. Trên mặt hắn không có nước mắt, chỉ là mắt đã đỏ hoe, mang theo hơi nước.

“Hắn trước giờ chưa từng nói với tôi về chuyện đêm đó, tôi cũng không hỏi. Sau đó tôi thi đỗ đại học, Kỳ Dương buôn bán nhỏ cũng từ từ phát lên, những ngày tháng của chúng tôi mới đỡ một chút. Khi tôi học năm thứ hai, anh em tôi đã mở Tung Hoàn. Chúng tôi cố gắng phấn đấu, đến hiện tại đã mười mấy năm rồi, luôn làm Tung Hoàn lớn mạnh lên.

Tung Hoàn có nhiều huynh đệ đã theo anh em tôi ngay từ lúc bắt đầu, giống như người một nhà

Hàn Huyền Phi kinh ngạc khi nghe lời Kỳ Dịch nói, Hắn không ngờ Kỳ Dương lúc nào cũng cười hì hì lại có thời gian bi thảm như vậy. Hắn nhìn Kỳ Dịch rất lâu, nửa ngày mới phát ra âm thanh: “Các người sao lại buồn lậu vũ khí?”

“Rất lời! Bọn tôi không muốn bán độc phẩm, ngoài cái đó ra, thì việc này là dễ kiếm lời nhất. Cho dù bọn tôi không bán, cũng có người khác bán. Bọn quan viên chính phủ đó, thuận thì nhét mấy đồng tiền, hoặc là tìm mấy cô gái xinh đẹp đi chơi với họ, nói gì cũng sẽ nghe theo. Viên chức lớn hơn cũng như vậy bị dòn dẹp, cho dù họ không lấy, thì vợ của họ, hoặc là con cái cũng sẽ lấy, cuối cùng không phải đều nhận sao.

Tôi biết có người không từ bỏ, luôn để mắt tới Tung Hoàn, muốn bọn tôi chết. Phái mấy tên cảnh sát chìm tới. Bọn ngu ngốc đó, còn chưa bỏ đến vị trí tần trung, đã bị bọn tôi giết chết. Có một tên, làm tôi tổn thất một số hàng hoá. Bọn tôi bắt được hắn xong, lôi đến trước mặt vợ hắn một súng bắn chết. Hừ! Cũng may huynh đệ bọn tôi không sao, bằng không thì ngay cả vợ và mẹ của hắn tôi cũng giết hết!”

Hàn Huyền Phi nghe thấy giọng nói của Kỳ Dịch đột nhiên chuyển lạnh, trong lòng lạnh lẽo một trận.

Hàn Huyền Phi biết viên cảnh sát đó, kết hôn chưa được bao lâu, thì phải vào Tung Hoàn làm mật vụ nằm vùng. Hắn tình báo cho phía cảnh sát thu được số hàng hoá từ tàu của Tung Hoàn, có điều người trên tàu đều đã chạy hết.

Thi thể của viên cảnh sát được tìm thấy ngay tại nhà, cả căn nhà đều là máu, vợ của hắn ngồi trong vũng máu, khi được tìm thấy thì đã điên rồi.

Hàn Huyền Phi ngồi trên thảm, một lúc lâu không nói tiếng nào.

Không khí ngoài trời màu đen như quái vật sắp sụp xuống, len vào trong phòng, trong phòng tối đen u ám, dường như có tiếng khóc rất nhỏ. Hàn Huyền Phi sưng mắt, định thần nghe lại, thì đã không còn nghe thấy nữa. Rất lâu hắn mới nhớ ra, tiếng khóc này là của người phụ nữ điên vì chồng chết mà phát ra. Cô ấy

ngồi trong vũng máu của chồng mình, vẫn luôn phát ra tiếng khóc rất nhỏ, mãi đến khi bọn họ kéo cô ấy ra khỏi vũng máu, cô ấy vẫn khóc như vậy.

Hai người ngồi trong gian phòng u ám cho đến trời sáng.

Hàn Huyền Phi không đưa tay ôm Kỳ Dịch, nhưng lại không cách nào bỏ lại Kỳ Dịch như vậy. Hắn ngồi trên thảm bên cạnh Kỳ Dịch, mặc cho Kỳ Dịch nắm tay mình, ở cùng hắn cho đến khi trời dần sáng.

Buổi trưa hôm nay, cuối cùng cũng có tin tức truyền đến.

Kỳ Dương chưa chết, cũng không bị bắt.

Hàn Huyền Phi trong lòng căng thẳng, đồng thời lại không không chế được mà thở phào một hơi. Hắn không để ý loại phản ứng kì quái này của mình, chỉ cấp bách muốn biết chuyện như thế nào, kế hoạch của hắn có chỗ nào không đúng chứ?

Trần Quân Cường chết rồi, Châu Vân chết rồi, Trương Tiểu Ninh cũng chết rồiTrần Quân Nghị bị thương nặng bị bắt, Bạch Phàm bị bắt, Lương Tư Minh bị bắt

Kỳ Dương được anh em Trần gia che chắn, được tên cận vệ sát cánh kéo lên ca nô trốn đi. Vừa lên ca nô thì Trần Quân Cường bị bắn trúng ngực rơi xuống nước mà chết, Trần Quân Nghị đằng sau cũng bị bắn ngã, Trương Tiểu Ninh cũng chết trong lúc giao chiến.

Ca nô của cảnh sát cũng đuổi theo sau, Châu Vân lái một chiếc ca nô khác vì để cho Kỳ Dương thoát, bất chấp tất cả mà quay đầu ca nô hướng về phía cảnh sát, hai chiếc tông vào nhau, tiếng nổ chấn động hơn mười dặm, người trên hai chiếc ca nô đều chết hết, xương cốt đều đã bị lửa và nước tiêu huỷ hết, cũng nhờ vậy mà ngăn cản được sự truy đuổi của cảnh sát.

Toàn bộ hàng hoá đều đã bị thu giữ, người bên mua cũng đã bị bắt.

Hàn Huyền Phi kinh ngạc không ngớt, thuộc hạ của Kỳ Dương đã chết, cũng phải để cho Kỳ Dương trốn thoát. Hắn hận đám người ngoan cố này, nhưng hắn biết kì thực là mình kính phục họ.

Kỳ Dịch mặt không biểu cảm nghe thuộc hạ khóc lóc hỏi báo, con cậu đen nhánh nhìn thẳng vào bức tường, không nhúc nhích, cả người đáng sợ như người chết, chỉ đặt bàn tay run run lên bàn, trong lòng hắn lộ ra nỗi đau và phần hận.

Người hỏi báo lau nước mắt rồi đi, trong phòng làm việc một luồng yên tĩnh. Kỳ Dịch mắt vẫn không chớp nhìn chăm chăm về phía trước, toàn thân cứng đờ ngồi xuống ghế.

Tiểu Phương đẩy cửa tiến vào, thấp giọng: “Dịch ca, mọi người đều đến rồi, muốn kêu họ vào đây không?”

Lại thấy Kỳ Dịch không phản ứng, Tiểu Phương cất cao giọng nhắc lại một lần nữa. Kỳ Dịch giật mình, cuối cùng đã có động tĩnh, đôi mắt có chút ngơ ngác nhìn Tiểu Phương, gật gật đầu.

Lưu Minh Trí cùng mọi người đi vào, Kỳ Dịch khẽ nhấc tay, ý bảo mọi người ngồi xuống.

“Mọi người đều nghe nói rồi, lần này chúng ta tổn thất nghiêm trọng, chết hết mấy huynh đệ, Trần Quân Nghị bọn họ cũng bị bắt rồi. Bây giờ không phải là lúc thương tâm, trước tiên phải nghĩ làm sao để giữ những người hiện có.”

“Kỳ Dương là người đại diện cho Tung Hoành, công ty buôn bán vũ khí cũng là danh nghĩa của Kỳ Dương, lần này người tham gia đấu súng cũng là Kỳ Dương, cho nên, sự việc vẫn còn khả năng xoay chuyển.”

“Tiếp theo phía cảnh sát sẽ kiểm tra các phương diện của từng người, đặc biệt là tôi, đồng thời cũng sẽ tiến hành lục soát Tung Hoành. Nhưng mọi khoản mục làm ăn của Tung Hoành đều hợp pháp, không có chỗ cho bọn chúng ra tay, người, chỉ cần chịu khổ cực mấy ngày, chiến tranh tâm lí, cái gì cũng không thừa nhận, là được rồi. Trần Quân Nghị bọn họ nhất định cũng sẽ không nói gì, phía cảnh sát cũng không tóm được đuôi của chúng ta, thêm vào đó mạng lưới quan hệ của chúng ta, tôi tin tưởng tất cả sẽ có chuyển biến tốt.”

“Dịch ca anh yên tâm, chúng tôi chết cũng không nói gì hết.”

“Chỉ cần Dương ca không sao thì được rồi, chờ sự việc qua đi, chúng ta sẽ tìm bọn khốn đó tính sổ.”

“Tin tức lần này phía cảnh sát làm sao mà biết được? Nhất định là có kẻ giả trò, không biết có phải là bên phía bọn Trung Đông tiết lộ không.”

“Phía cảnh sát và viện kiểm sát có rất nhiều quan chức cao cấp, bình thường vẫn xưng huynh gọi đệ với chúng ta, chúng ta lại còn nắm được đuôi của họ trong tay, lần này phải để bọn họ ra sức rồi.”

“Đúng, còn có người bên phía quân đội nữa.”

Kỳ Dịch phẩy tay, mọi người ngừng nói.

“Lần này không giống, xảy ra bắn nhau, phía cảnh sát cũng có người chết, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta, mọi người trong lòng phải cảnh giác. Đám viên chức đó, lần này đương nhiên phải cho bọn chúng ra sức, bằng không mọi người sẽ chết chung!”

“Được rồi, chờ lát nữa Dương luật sư đến sẽ cho mọi người biết nên nói với cảnh sát như thế nào, mọi người cẩn thận chút .”

Tất cả mọi người đều lui ra, Kỳ Dịch vẫn ngồi trên ghế bất động.

Hàn Huyền Phi cũng không nói chuyện, yên lặng nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Kỳ Dương không bị bắt, trận đấu sừng của Kỳ Dương với cảnh sát người của Kỳ Dương đều là mang danh nghĩa một công ty nhỏ. Tuy nói Kỳ Dịch và Kỳ Dương là anh em, nhưng không có chứng cứ chứng minh hẳn cũng tham gia vào hoạt động buôn vũ khí, Kỳ Dịch, Tung Hoành cùng những người khác đều có cơ hội trốn thoát , thêm vào đó hậu cần của bọn họ quá mạnh, quan hệ lại rộng, có nhiều quan chức của mọi phương diện, về việc trốn thoát, vụ án này khó bảo toàn sẽ không vì thủ phạm thực sự đang lẩn trốn mà gác lại vụ án chưa phá.

Nếu như vậy, thất bại vẫn là phía cảnh sát, còn Tung Hoành vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật

“Huyền”

Ý nghĩ của Hàn Huyền Phi bị cắt ngang, giật mình ngẩng đầu lên, thấy Kỳ Dịch không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh mình.

“Đừng lo lắng quá, sẽ ổn thôi, Tung Hoành còn có Kỳ Dịch tôi đây, sẽ không sao.” Kỳ Dịch ngồi xuống cạnh Hàn Huyền Phi “Trước tiên phải điều tra việc này, nghĩ cách bảo lãnh bọn Trần Quân Nghị ra”

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Hàn Huyền Phi , Kỳ Dịch cười cười : “ Cậu tưởng bắt được người đầu sừng ở hiện trường thì sẽ bị giam đến chết hay sao ? Sẽ có cách , Tung Hoành của tôi tài sản hơn mười tỉ , tôi cho dù tán gia bại sản , cũng phải bảo lãnh bọn họ ra , có tiền làm chuyện gì cũng được !”

Hàn Huyền Phi nói không ra lời nào, ngơ ngác nhìn Kỳ Dịch. Hẳn không biết hẳn phản kháng cái gì? Là Tung Hoành? Hay làHắn chỉ cảm thấy lòng nặng như một tảng đá to đè lên , hít thở không thông rất khó chịu.

“Huyền, cậu biết không? Tôi không phải là đại ca tốt của bọn họ. Nghe tin bọn họ chết, việc đầu tiên tôi nghĩ đến là: May mắn không phải là cậu, may mắn không phải là cậu xảy ra chuyện! Bằng không tôi nhất định sẽ điên mất, Kỳ Dịch đột nhiên ôm khư khư lấy Hàn Huyền Phi vào lòng, thì thào nhắc lại: “May mắn không phải là cậu! May mắn không phải là cậu”

Môi của hắn mạnh mẽ áp xuống miệng Hàn Huyền Phi, điên cuồng mút lấy, quả thực không giống như đang hôn, giống như muốn cắn hắn nuốt vào trong bụng.

Hàn Huyền Phi bị hôn quên đi tất cả, chỉ biết đây là nụ hôn của Kỳ Dịch. Mặc cho Kỳ Dịch cắn, chủ động đưa lưỡi vào trong miệng Kỳ Dịch, cho Kỳ Dịch cắn đến bật máu. Hắn ôm chặt Kỳ Dịch, sao cũng không nỡ buông tay, hẳn muốn tiếp tục hôn Kỳ Dịch như vậy, không muốn làm bất cứ chuyện gì, không muốn nghĩ đến trách nhiệm, không muốn nghĩ đến việc có một ngày hắn sẽ rời khỏi Kỳ Dịch, sẽ mất đi Kỳ Dịch

Kỳ Dịch cuối cùng từ trong điên cuồng đã tỉnh lại, từ từ thả lỏng Hàn Huyền Phi ra. Hàn Huyền Phi không muốn bị buông ra, vẫn muốn đem Kỳ Dịch kéo vào trong lòng.

Kỳ Dịch vẫn kiên quyết kéo xa cự ly của hai người, đau lòng lau đi máu trên khoé miệng Hàn Huyền Phi: “Xin lỗi, tôi làm cậu chảy máu rồi, xin lỗi, bảo bối, tôi thật sự là điên rồi.”

Hàn Huyền Phi nhìn mặt Kỳ Dịch, lắc lắc đầu, biểu thị đừng lo.

“Cậu có yêu tôi không? Huyền? Tôi biết cậu yêu tôi, nhưng từ trước giờ chưa từng nghe cậu nói, cậu nói cho tôi nghe có được không?” Âm thanh của Kỳ Dịch mềm mại, khiến Hàn Huyền Phi chỉ thấy nỗi đau ở ngực tràn ra, cổ họng cứng lại không phát ra được tiếng nào.

Hắn có yêu Kỳ Dịch không? Việc này đã không còn hoài nghi nữa, hắn không nói ra miệng, đặc biệt là sau khi hắn vừa cho Kỳ Dịch một sự dả kích rất lớn.

Hắn ngơ ngác nhìn Kỳ Dịch, lời trong miệng đảo một vòng, nhưng nói không ra.

Kỳ Dịch yêu thương thở dài, ôm Hàn Huyền Phi lại, một lần nữa hôn lên đôi môi khẽ mở của hắn.

Nụ hôn dịu dàng này khiến lòng người say đắm, Kỳ Dịch đem ái ý của mình vào trong miệng Hàn Huyền Phi. Hàn Huyền Phi bị hôn đến thần hồn đều bay lên thiên đường, cả người ngã vào trong vòng tay Kỳ Dịch. Nhưng tâm hắn đang khóc, tim hắn đang đau đến sắp nứt ra.

Kỳ Dịch, tôi yêu cậuTuy cậu từng đối xử với tôi như vậy, tuy cậu là một tội phạmnhưng tôi vẫn yêu cậu !Tôi lừa cậu, tôi làm cậu đau lòng. Nhưng đó là việc tôi phải làm, xin lỗi!Cậu giết tôi đi! Tôi bằng lòng chết trong tay cậu! Cậu giết tôi đi

14. Chương 14

Trong nhà đèn đóm sáng trưng, Hàn Huyền Phi ngồi lên sofa, lo lắng bất an chờ tổ chuyên án gọi Kỳ Dịch đi. Hắn vô thức cắn ngón tay mình, chậm rãi nghĩ tình hình vụ án trước mắt.

Thời gian gần đây việc điều tra lâm vào bế tắc, nhân viên có liên quan đến Tung Hoành miệng rất kín, không ai tiết lộ ra một chút gì. Tất cả tội trạng đều đổ cho Kỳ Dương đang bỏ trốn, những chuyện khác đều một hồi ba không biết.

Toàn bộ tin tức của vụ án đều bị khoá lại, báo chí, tivi đều không nhìn thấy gì. Mọi phương diện đều đang nói tốt không ngừng, phía cảnh sát và cục kiểm sát, nhà của nhân viên có liên quan đều bị đập phá, điện thoại cũng không ngừng reo lên.

Lúc đầu Kỳ Dương quyết định mình chủ ngoại, Kỳ Dịch chủ nội, chính là để đề phòng vạn nhất có chuyện. Giữ được Kỳ Dịch, chính là giữ được Tung Hoành, giữ được hi vọng trở mình. Chỉ cần để vụ án này kéo dài ra trở thành án cũ, án lâu, thì dựa vào sức lực của Tung Hoành, dựa vào tiền bạc, dựa vào quan hệ, sẽ từ từ qua được ải này.

Hơn nữa bọn họ nhất định có thể vượt qua.

Chuyện bắn nhau chấn kinh cả tiểu trấn, lại bị áp xuống, không cho nhắc đến. Đồng nghiệp ở tổ chuyên án không chỉ là bị nói ngọt, còn bị uy hiếp.

Mặt trên đã có người nói đỡ, nói Tung Hoành bằng lòng tung ra số tiền lớn để đền bù tổn thất cho quốc gia, không có chứng cứ chứng minh Kỳ Dịch có tham gia vào hoạt động của Kỳ Dương, không thể tùy tiện bắt người tốt. Chỉ cần phát lệnh truy nã Kỳ Dương trong nước, toàn lực truy bắt, bắt được kẻ phạm trọng tội này, thì vụ án có thể kết rồi.

Một vụ buôn lậu lớn như vậy, tử thương nhiều người, đều là do những thủ hạ tâm phúc của Kỳ Dương âm thầm làm, những người khác hoàn toàn không liên quan!

Hàn Huyền Phi không khỏi lắc đầu, như vậy mà cũng nói được?

Nhưng tìm không được lời nào để phá.

Tung Hoành đều bị lục soát cả, vẫn không tìm được sổ sách thực sự, cũng không ai nói người kế toán là ai, tìm được sổ sách đều là trong sạch, hợp pháp.

Nhìn thấy áp lực cực lớn, các đồng nghiệp kiên trì điều tra cũng nhanh chóng gầy đi rất nhanh, mắt đầy tia máu, Hàn Huyền Phi cảm thấy áy náy sâu sắc. Cách nghĩ ban đầu của hắn đã sai lầm, cho dù là bắt được Kỳ Dịch tại hiện trường, Kỳ Dịch cũng nhất định sẽ một vai gánh hết tội trạng, sẽ không liên lụy đến toàn bộ Tung Hoành, liên lụy đến Kỳ Dịch.

Phải làm sao mới tìm được sổ sách thực sự của bọn họ, đưa Tung Hoành vào chỗ chết? Bất luận như thế nào cũng phải để Kỳ Dịch tin tưởng, phía cảnh sát đã tiếp cận được chứng cứ quan trọng, để hắn chủ động làm lộ ra sổ sách.

Khi đó, Kỳ Dịch vô luận như thế nào cũng không trở mình nổi

Hàn Huyền Phi tâm tình phức tạp nhìn gian phòng sáng rực.

Trời hơi tối xuống, hắn mở phòng ra, bên trong toàn là đèn, hi vọng để Kỳ Dịch về muộn, từ xa xa đã có thể thấy ánh đèn trong nhà, biết mình đang chờ hắn. Hàn Huyền Phi biết làm như vậy, Kỳ Dịch sẽ rất vui.

Hôm qua mua về một bó hoa bây giờ vẫn còn tươi tắn kiều diễm, ánh lên trong phòng tràn đầy sinh khí. Hắn lúc này đã đem hoa tàn rất cẩn thận mà cắt đi, thay nước sạch.

Thức ăn nóng bày trên bàn, đã sắp lạnh rồi. Nhưng hắn không muốn bưng vào trong bếp, hắn muốn để Kỳ Dịch vừa bước vào nhà đã thấy hoa, thấy thức ăn và thấy mình đang chờ.

Hắn toàn tâm toàn ý làm , vốn không nghĩ đến, việc này quá giống với việc vợ đang chờ chồng về trễ. Cho đến khi tất cả đều đã hoàn mỹ rồi, thực sự không tìm được việc gì để làm nữa, hắn mới ngủ một chút.

Vừa dừng lại, hắn không cách nào khác chế bắt đầu nghĩ đến chuyện điều tra. Hắn rất không muốn nghĩ làm thế nào để tìm được chứng cứ tội phạm của Tung Hoành, làm thế nào để bắt Kỳ Dịch! Nhưng hắn không thể không nghĩ, hơn nữa còn nghĩ rất kĩ lưỡng, rất chu toàn.

Hắn ngồi trong căn nhà do chính mình mình bố trí tỉ mỉ, nghĩ làm thế nào để phá hủy đi tất cả.

Hàn Huyền Phi ấn vào huyết thái dương đang đau bất kham, cũng không thể lí giải tại sao bản thân làm được những việc này. Hắn không có một chút hoài nghi tình cảm của mình đối với Kỳ Dịch, nhưng cũng hoàn toàn khẳng định mình sẽ tận trung chức trách bắt Kỳ Dịch về qui án.

.....

Hắn thường nghĩ đến đôi mắt tràn đầy thâm tình của Kỳ Dịch và dáng vẻ tươi cười của hắn với mình.

Hắn còn có thể như vậy với Kỳ Dịch bao lâu nữa?

Chờ đến khi chân tướng rõ ràng rồi, hắn sẽ dùng biểu hiện gì để nhìn mình? Kinh hãi? Không thể tin? Cảm hận? Hàn Huyền Phi quả thực không dám nghĩ tiếp.

Đến lúc đó, Kỳ Dịch nhất định sẽ mỗi ngày mỗi đêm đều đau khổ, tự trách, cảm hận bản thân đã đặt sai tình cảm, cảm hận bản thân đã hại huynh đệ như người một nhà, hại ca ca yêu thương của hắnhắn có thể chịu được sự đau khổ này không?

Khi ngủ, hắn vẫn muốn ôm tôi, đưa tay sờ không thấy tôi, hắn sẽ tỉnhnhìn thấy bốn bức tường trống rỗng, hắn sẽ khó chịu như thế nào? Hắn có khóc không?

Hắn nhất định sẽ không yêu tôi nữa, hắn nhất định là hận không thể giết được tôi...

Bất kể tôi yêu hắn như thế nào, bất kể tôi không thể quên được hắn , hắn đều không biếthắn sẽ luôn hận tôi

Hắn sẽ không yêu tôi nữa, Kỳ Dịch sẽ không yêu tôi nữa

Ý nghĩ này khiến Hàn Huyền Phi đau đến co lại, nước mắt sắp rơi xuống rồi.

Ngàn vạn không thể khóc! Đáng chết! Sẽ làm Kỳ Dịch lo lắng đó! Không, sẽ làm hấn nghi ngờ. Hàn Huyền Phi vội vàng đi đến cửa sổ, mở miệng thật lớn hít một luồng không khí trong lành, để tâm tình hấn được bình phục.

Hấn cười khổ một tiếng. Trước sau hấn chưa từng rơi giọt nước mắt yếu kém, cũng có ngày hôm nay.

“Tôi về rồi, Huyền!” Ở cửa đột nhiên vang lên tiếng của Kỳ Dịch. Hàn Huyền Phi giật mình, hấn có chút hoảng loạn đứng lên.

Trên mặt hấn không kịp che giấu thương cảm, khiến Kỳ Dịch đau lòng.

Kỳ Dịch đi đến, khẽ ôm Hàn Huyền Phi lại, dịu dàng sờ lên tóc hấn, tinh tế hôn lên cổ Hàn Huyền Phi: “Không sao, sẽ tốt thôi, cậu yên tâm, không có việc gì mà Kỳ Dịch tôi làm không được” Hấn mỉm cười ngược nhìn Hàn Huyền Phi. Tim Hàn Huyền Phi đau đến sắp vỡ ra, hấn ôm chặt người yêu hấn nhất trên đời nàycũng là người mà hấn yêu nhất

Nụ hôn trần trọc giống như không ngừng nghỉ, không ai nỡ buông đối phương ra. Trên người Kỳ Dịch truyền đến một mùi vị quen thuộc khiến Hàn Huyền Phi càng thêm thống khổ.

Hấn không muốn mất đi Kỳ Dịchhấn thật sự không muốn

Nhưng tôi làm sao mới có thể mãi mãi giữ được cậu? Tôi làm sao để có thể không phản bội lương tâm mình, không phản bội tín ngưỡng, không phản bội trách nhiệm của mình mà giữ được cậu?

Tại sao ông trời phải làm như vậy với tôi? Đem chúng ta đặt ở hai bờ cực đoan như vậy?

Hấn đã quá đau rồi, đau đầu, đau lòng, toàn thân đều đang đauHàn Huyền Phi không duy trì nổi nữa, chân hấn mềm ra, cả người ngã lên Kỳ Dịch.

Ôm cơ thể vô lực đó, Kỳ Dịch lo lắng nhìn Hàn Huyền Phi: “Cậu không sao chứ? Bọn chúng hôm nay làm khó cậu.”

Hàn Huyền Phi chợt dạ cúi thấp đầu: “Tôi không sao, chỉ hơi mệtcậu không sao chứ?”

“Tôi không sao” Kỳ Dịch lại hôn lên môi Hàn Huyền Phi, rất lâu, hấn mới thì thào nói nhỏ: “Huyền, có cậu bên cạnh tôi thật tốt. Việc điều tra đó thật là quá dày vò người ta.” Hấn đỡ thân hình của Hàn Huyền Phi, dùng tay khẽ sờ vào mặt hấn: “Mỗi lần sắp bị bức đến thần kinh suy nhược, tôi liền nhớ đến cậu, nghĩ chỉ cần kiên trì tiếp, thì có thể về gặp cậu, có thể ôm cậu

Hàn Huyền Phi trong lòng đau đến không nói ra lời, đôi mắt tràn ngập hơi nước. Hấn xoay đầu đi, cố che giấu tâm tình của mình, nhưng Kỳ Dịch dịu dàng xoa tay hấn, làm cho hấn sắp khóc ra rồi.

“Thức ăn làm xong rồi, hâm lại một chút là được, cậu đi tắm trước đi, ra thì có thể ăn rồi.” Hấn vội vàng chạy vào nhà bếp, đối lưng với Kỳ Dịch, đem thức ăn đặt vào lò vi sóng.

“Được rồi, cực khổ cho cậu rồi.” Thấy Hàn Huyền Phi vì mình mà vội vàng như vậy, Kỳ Dịch hạnh phúc mỉm cười, cả ngày u ám và mệt nhọc, dường như đã tan biến hết.

Về nhà thật tốt, có thể thấy được Huyền của hấn

Kỳ Dịch vừa rời khỏi, Hàn Huyền Phi lập tức toàn thân chùng xuống hấn đem đầu dựa vào tường, hấn sắp chịu không nổi nữa rồi! Cứ tiếp tục như vậy, hấn nhất định sẽ ôm Kỳ Dịch mà khóc, đem tất cả mọi chuyện nói ra, cầu xin hấn tha thứ

Hàn Huyền Phi cả kinh.

Hấn từ từ đứng thẳng người, đóng cửa lò vi sóng lại: Lại đem thức ăn đi hâm nóng, hâm đến canh đã nát từ lâu

“Hàn Huyền Phi! Nếu cậu vì tư mà bỏ công, quên mất đối phương là tội phạm, quên cái chết thảm của đồng nghiệp, quên đi bản thân là cảnh sát, mẹ kiếp cậu sẽ không phải là người!”

“Huyền, sự tình gần đây không tốt lắm! Trong nội bộ chúng ta có nội gián! Kỳ Dương xảy ra chuyện, và phía cảnh sát biết rõ chuyện của chúng ta như lòng bàn tay, đều là tên nội gián đó làm.”

Tâm của Hàn Huyền Phi luôn nhắc nhở.

“Nhưng tôi nghĩ không ra kẻ đó rốt cục là ai! Tôi không thể không nói tôi rất bội phục hần, chưa ai có thể lừa Kỳ Dịch tôi đây thâm như vậy, hần là người đầu tiên!”

“Nhưng cậu sẽ không có chuyện gì, đúng không? Sự việc không phải luôn chuyển theo chiều hướng tốt hay sao?”

“Sự việc vẫn chuyển biến tốt, cậu yên tâm, hần không thắng nổi tôi đâu.” Kỳ Dịch một hơi uống cạn li rượu.

“Nhưng vẫn phải cẩn thận! Hần biết quá nhiều chuyện của chúng ta rồi, ngay cả quyển sổ đó cũng biết. Phía cảnh sát khẳng định quyển sổ đó có tồn tại, hiện tại luôn tiến hành điều tra và dò hỏi về hướng đó, tiếp tục như vậy, tìm được quyển sổ đó là chuyện sớm muộn thôi.”

“Vậy cậu tính làm sao?” Hàn Huyền Phi cố gắng để tiếng nói của mình bình thường, nhưng tim hần đập đến sắp nhảy ra rồi.

Kế hoạch của hần thành công rồi! Kỳ Dịch quả nhiên nhận không được sắp bộc lộ quyển sổ đó ra rồi!

“Quyển sổ đó không giữ được nữa! Trong đó còn ghi chép lại các quan viên lai vãng. Tụy huỷ đi thực sự rất đáng tiếc, nhưng bây giờ không còn cách nào.”

“Huỷ đi những ghi chép đó, chúng ta còn có thể để bọn họ ra sức cho chúng ta không!”

“Những ghi chép đó chỉ ghi lại số tiền chúng ta chi bọn bọn quan chức và những việc muốn chúng làm. Còn có một số quan viên cấp trung ương nhận tiền của chúng ta, chứng cứ hợp tác với chúng ta, những cái đó tôi không sợ bọn chúng đi tìm, vẫn làm như cũ. Chuyện cấp bách bây giờ là nhanh chóng huỷ đi quyển sổ đó!

Tôi không biết rốt cục là ai đã bán đứng chúng ta, trước khi không tìm ra hần, tôi không thể tùy tiện để ai tiếp xúc với quyển sổ đó. Tôi bị phía cảnh sát canh chừng quá nghiêm ngặt, không thể tùy tiện hoạt động! Không thể nào tự đi làm chuyện này.

Bây giờ tôi chỉ có thể tin tưởng cậu và chú Trung! Cậu là người mới, phía cảnh sát sẽ không quá chú ý tới cậu. Chú Trung trong mắt bọn họ chỉ là một lão quản gia vô dụng, cũng không quá xem trọng ông ấy.”

“Chú Trung đáng tin sao?”

“Ông ấy là hàng xóm của nhà chúng ta, một người già cô quạnh, nhìn thấy tôi và Kỳ Dương trưởng thành. Lúc nhỏ Kỳ Dương ra ngoài làm công, đều là ông ấy chăm sóc cho tôi, ông ấy giống như người nhà của tôi, tuyệt đối không có vấn đề gì!

Ngày mai hai người xuất phát khác nhau, cẩn thận cái đuôi phía sau, gặp người tài vụ ở dưới toà nhà giao dịch quốc tế, sau đó thì cùng đi lấy quyển sổ, tiêu huỷ nó ngay tại chỗ! Huỷ nó xong, chúng ta sẽ an toàn!”

Kỳ Dịch hơi lo lắng nhìn Hàn Huyền Phi: “Tôi không muốn cậu phải mạo hiểm, nhưng tôi không tin người khác! Trên đường đi cậu nhất định phải cẩn thận!”

Hàn Huyền Phi chưa xót khó chịu nhìn Kỳ Dịch.

Xin lỗi, tôi phải làm cậu thất vọng rồi! Nhưng tôi thật sự yêu cậu, tôi rất không nỡngày mai cậu sẽ không còn dùng ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn tôi nữa.

Qua đêm nay, tôi sẽ là kẻ thù cậu hận nhất đời này!

Nhưng cậu vẫn là người ta yêu nhấttôi rất yêu cậu, phi thường yêu cậu, cậu có biết không? Cậu mãi mãi sẽ không biết tôi yêu cậu nhiều biết bao đâu.

Hần đột ngột ôm lấy Kỳ Dịch, đem hần dán chặt vào mình.

Kỳ Dịch luôn hôn lên tóc Hàn Huyền Phi, nói nhỏ bên tai hần:

“Bảo bối của tôi, tôi yêu cậu! Tôi yêu cậu”

Hàn Huyền Phi ngẩng đầu hôn lên môi Kỳ Dịch, lấp kín lời nói sắt như kim loại của hần

Đừng nghĩ gì cả, để chúng ta cuồng hoan một đêm cuối cùng đi! Hàn Huyền Phi buông lỏng đôi tay ôm Kỳ Dịch, lẳng lặng nhìn khuôn mặt anh tuấn của Kỳ Dịch, đẩy một cái, đem Kỳ Dịch đẩy ngã xuống sofa.

Hắn lùi về sau một bước, Kỳ Dịch kinh ngạc nhìn, hắn bắt đầu tự cởi y phục. Kỳ Dịch thở gấp, trong ánh mắt không che giấu mùi vị sắc tình, hắn không chớp mắt nhìn từng động tác của Hàn Huyền Phi.

Khi Kỳ Dịch tham lam nhìn xuống dưới, Hàn Huyền Phi đỏ mặt đến sắp cháy lên. Hắn bối rối xoay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn Kỳ Dịch, tự cổ vũ nửa ngày, mới cắn chặt răng, tiếp tục dùng đôi tay run rẩy cởi quần dài raquần lótcho đến khi không còn một mảnh vải.

Cơ thể trần trụi của hắn chậm rãi quì xuống trước mặt Kỳ Dịch, kéo dây kéo ở quần Kỳ Dịch xuống, lấy ra vật thể đã bắt đầu thay đổi, đặt vào trong miệng mình.

Hắn dùng hết những phương pháp mà hắn biết, dùng miệng để lấy lòng Kỳ Dịch.

Cảm thấy tay Kỳ Dịch nắm tóc mình đã chặt hơn, trong miệng rên lên tiếng kêu không nhịn được, hô hấp của Hàn Huyền Phi cũng trở nên khó khăn. Muốn ý niệm trong đầu Kỳ Dịch từng bước từng bước xâm chiếm lí trí của hắn, trong đầu hắn chỉ có một âm thanh: “Muốn cậu, muốn cậu tiến vào trong thân thể tôi”

Hắn cố gắng vì Kỳ Dịch mà khẩu giao, vừa nhịn không nổi mà đưa tay vào trong hậu huyệt. Khi ngón tay khó chịu mà rút ra, một luồng như điện chạy qua toàn thân hắn, hắn không thể nào chịu nổi nữa nhả phân thân trong miệng ra, phủ phục trên chân Kỳ Dịch mà nhỏ tiếng rên rỉ.

Hô hấp của Kỳ Dịch cũng càng thêm hỗn loạn, hắn nâng mặt Hàn Huyền Phi lên, dùng phân thân trong tay mình cường bạo đâm vào trong miệng Hàn Huyền Phi, chủ động trước sau cử động phân hông, để vật thể thô to đó nhịp nhàng ra vào trong miệng Hàn Huyền Phi, đâm vào trong tận cổ họng.

Hàn Huyền Phi hoàn toàn không thể phát ra âm thanh, tiếng rên rỉ hoàn toàn nghẹn lại trong cổ họng. Nhưng ngón tay của hắn vẫn trườn sấp trong thông đạo, tay kia nắm chặt phân thân đã trương to của mình, chà xát lên xuống, hai tay đồng thời xáo động cơ thể.

Hàn Huyền Phi chủ động đâm dăng như vậy Kỳ Dịch chưa từng thấy qua, hắn bị cảnh sắc tình này kích thích máu huyết đều đang sôi sục.

Đột ngột rút vật thể sắp phát tiết ra khỏi miệng Hàn Huyền Phi, Kỳ Dịch thô bạo đem hắn đẩy xuống sàn nhà, tự cởi quần mình, kéo hông hắn gần lại, đối chuẩn với tiểu huyệt đang khê mở kia, một phát đem vật to dài đó vào nơi sâu nhất trong người Hàn Huyền Phi.

Trực tiếp tiến vào khiến Hàn Huyền Phi đau đớn kêu lên một tiếng.

Nghe thấy tiếng kêu đau của Hàn Huyền Phi, Kỳ Dịch ngừng lại động tác của mình, do dự một lát. Hàn Huyền Phi không để ý vấn đề thể diện nữa, đem tay của Kỳ Dịch đặt lên mông mình, dùng tiếng nói hơi khàn kêu lên: “Nhanh! Đừng dừng lại! Tôi thích cậu thô bạo!”

Kỳ Dịch vừa nghe, lập tức không khách sáo đem hung khí to lớn đó đâm sâu vào, mạnh mẽ va chạm vào thông đạo yếu ớt, hưng phấn nghe Hàn Huyền Phi gần như mất đi không chế kêu lên.

Kỳ Dịch mãnh liệt tiến công khiến Hàn Huyền Phi nhất thời như bị dao cắt, hắn đã không phân biệt được rõ ràng đây là khoái cảm ,hay là đau đớn. Hắn rất muốn Kỳ Dịch, muốn toàn bộ của Kỳ Dịch, ý nghĩ này mãnh liệt đến độ làm hắn gần như phát điên. Hắn hết lần này đến lần khác kêu Kỳ Dịch mạnh hơn một chút, lần lượt đem cơ thể của mình va vào Kỳ Dịch, hắn muốn Kỳ Dịch tiến vào sâu hơn, hắn muốn hoà làm một với Kỳ Dịch.

Ma sát gần như sắp bốc cháy lên, nội bích nóng cháy của Hàn Huyền Phi làm Kỳ Dịch vô lực kiềm chế, dùng toàn lực muốn đâm xuyên qua Hàn Huyền Phi, nhìn thấy tia máu tươi theo vật thể đó đi ra, nhưng hắn đã không còn nghĩ cái gì là dịu dàng nữa.

“A! A! !Trời ạ! Trời ạ!” Hàn Huyền Phi bị Kỳ Dịch đâm vào đến tê liệt xụi xuống nhưng vẫn luôn kêu: “Cầu xin cậu nhanh một chút! Mạnh thêm một chút! AKỳ Dịch, Kỳ Dịch” Kỳ Dịch bị lời nói của hắn làm kích thích, một phát kéo Hàn Huyền Phi dậy, vẫn để vật đó trong nội thể của hắn, đem hắn đập vào tường, đè ép cơ thể của hắn, tiếp tục tiến hành động tác

Theo sự va chạm mãnh liệt của Kỳ Dịch, cả người Hàn Huyền Phi bị nhấc lên cao. Hắn ngửa cổ, giống như cố gắng hít lấy không khí.

Cơ thể bị xô xuyên không chút lưu tình, phân thân trước mặt ma sát vào trong tường, sự đau đớn và khoái cảm đồng thời kích thích hắn. Trong đầu Hàn Huyền Phi là một mảng trống, thể xác và tâm hồn chỉ có thể chìm ngập trong kích thích nguyên thủy này. Lúc này hắn và Kỳ Dịch là một. Hắn ôm người hắn yêu nhất, khi hắn ở trong cơ thể, mạch đập cùng vũ điệu!

Khi dục vọng đã lên đến đỉnh điểm, dịch thể nóng hổi bắn vào trong cơ thể, cảnh tính ái điên cuồng này tạm dừng. Hai người dán chặt vào nhau giữ nguyên tư thế không động, cố gắng thở dốc.

Qua một lát Hàn Huyền Phi đã quay người lại, nhìn vào mặt Kỳ Dịch, ôm lấy hắn : “Cậu hôm nay nhất định phải làm cho tôi ngất đi, bằng không tôi sẽ không tha cho cậu!” Hắn nâng mặt Kỳ Dịch lên, dùng miệng phủ lên nó, hai người lại lần nữa quấn lấy nhau.

Hắn điên rồi! Nhất định là vậy, bằng không sao lại nói ra lời nói không biết xấu hổ như vậy? Nhưng hắn muốn nói, không không chế được bản thân nữa! Hắn muốn có Kỳ Dịch, muốn có Kỳ Dịch

“Tôi sẽ làm cậu đến ngất đi mới thôi, bảo bối!” Lời nói chưa dứt, Kỳ Dịch đã nhấc một chân của Hàn Huyền Phi lên, lại lần nữa xuyên qua cơ thể mà hắn yêu.

Hắn để Hàn Huyền Phi rời khỏi sự chống đỡ của vách tường, tất cả trọng lực đều rơi vào điểm kết hợp của hai người, chỗ chưa từng đụng chạm bị đâm vào tàn khốc.

Cơ thể bị lơ lửng càng làm cho vật thể như dao của Kỳ Dịch đâm sâu vào trong cơ thể Hàn Huyền Phi, làm cho Hàn Huyền Phi cảm thấy hung khí đó giống như muốn xuyên qua toàn thân mình. Toàn thân hắn run lên kịch liệt, bất chấp sự xấu hổ theo mỗi lần xung kích của Kỳ Dịch mà kêu lên tiếng kêu điên cuồng, hai tay gấu gao giữ lấy cơ thể cho nam nhân xâm nhập.

Kỳ Dịch dùng đôi tay mãnh mẽ chống đỡ toàn bộ trọng lượng của Hàn Huyền Phi. Bị Kỳ Dịch kịch liệt xô xuyên Hàn Huyền Phi cuối cùng vô lực xụi lơ trên người Kỳ Dịch, Kỳ Dịch cũng chịu không nổi mà ngã xuống, hai người quấn trên đất. Tiếng thở dốc tràn ngập khắp phòng.

Kỳ Dịch gầm lớn một tiếng, lại lần nữa bắn ra tinh hoa. Đồng thời hàn Huyền Phi cũng được đưa đến đỉnh.

Kỳ Dịch lui ra khỏi người Hàn Huyền Phi, phân thân mềm nhũn dính đầy tinh dịch. Điều khiến Kỳ Dịch kinh ngạc không ngớt là, Hàn Huyền Phi đã ngã trên sàn, bất chấp sự dơ bẩn, đem phân thân mềm nhũn đó ngậm vào trong miệng.

Kỳ Dịch kinh ngạc kéo Hàn Huyền Phi ra, nhìn thấy khoé miệng hắn dính dịch thể màu trắng pha lẫn màu đỏ hồng. Hắn nâng đầu Hàn Huyền Phi lên muốn hỏi, Hàn Huyền Phi nhìn sâu vào trong mắt Kỳ Dịch, rồi lại đem đầu vùi vào cổ họng của Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch thở dốc, nhìn Hàn Huyền Phi tỉ mỉ liếm sạch sẽ những tinh dịch còn sót lại trên phân thân, lại xoay qua đem tinh hoàn của mình ngậm vào trong miệng xáo trộn. Chịu không nổi kích thích Kỳ Dịch ngã về sau, toàn thân hưởng thụ khoái cảm điên cuồng cực lớn này.

Khi chiếc lưỡi tiến vào trong, Kỳ Dịch kinh ngạc kêu lên. Nhưng Hàn Huyền Phi nghe thấy vẫn như không biết mà tiếp tục động tác, chiếc lưỡi trơn mềm tận hết khả năng đưa vào trong khẩu động, mở rộng nó, đánh một vòng trên động bích.

Kỳ Dịch bị làm đến thở không thành tiếng: “Đừng, đừngkhông sạch sẽ đâu, Huyền, đừng như vậy” Hàn Huyền Phi vẫn không có dấu hiệu dừng lại, hắn dùng tay bài khai mông Kỳ Dịch ra, để đầu lưỡi của mình liếm sâu vào trong tiểu huyết.

Chiếc lưỡi khéo léo, mềm nhũn đưa vào trong huyết khẩu khép chặt, liếm trong huyết khẩu xong, nó dần dần gia tăng tốc độ, ra ra vào vào trong thông đạo mở rộng, làm ướt nội bích khô khốc.

Hàn Huyền Phi ngừng lại động tác dưới cổ họng của Kỳ Dịch, phủ phục cơ thể gần như thất thần lên người Kỳ Dịch, dùng tay nhẹ nhàng sờ lên mặt hắn, Kỳ Dịch từ trong khoái cảm tàn khốc đã tỉnh lại, hôn lên môi Hàn Huyền Phi, thờ dài nói: “ Lại đây.”

Hắn kéo Hàn Huyền Phi vào trong phòng ngủ, hai tay đặt lên cửa sổ, mở rộng hai chân, chờ đợi sự tiến công của Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi đem ngón tay dính dịch thể vào trong hậu huyết Kỳ Dịch, tiến một bước làm ẩm ướt nó. Chờ nó mềm ra, hắn không chờ được mà đem phân thân đã trương to của mình từng chút từng chút tiến vào trong cơ thể Kỳ Dịch.

Vật đó vội vã đè ép thông đạo nuốt hết phân thân của Hàn Huyền Phi vào. Hắn cảm nhận được nhịp đập mạch của Kỳ Dịch, mang theo một bộ phận của cơ thể hắn.

Hắn hôn lên lưng Kỳ Dịch, tùy tiện triển khai cướp đoạt. Một xung lực rất lớn khiến Kỳ Dịch dao động mãnh liệt, gần như đứng không vững, nhưng vẫn tận lực nhắc cao hông, để Hàn Huyền Phi có thể có được khoái cảm lớn hơn.

Ma sát kịch liệt trong hậu huyết chật hẹp, khiến Hàn Huyền Phi kêu lên tung toé. Toàn thân hắn run lên, cảm thấy mình đã nhiệt tình bắn vào trong người Kỳ Dịch.

Trong lúc Hàn Huyền Phi vẫn còn đang trong cao trào, thì Kỳ Dịch từ khách chuyển làm chủ, thoát khỏi sự kiểm chế của Hàn Huyền Phi, xoay người đẩy Hàn Huyền Phi ngã xuống, trong lúc Hàn Huyền Phi vẫn chưa kịp phản ứng, thì đã trực tiếp chiếm cứ lấy cơ thể hắn.

Cơn sóng khoái cảm trước vẫn còn, cơn sóng sau lại ập đến. Hậu huyết bị trều sắp mãnh liệt, phân thân phía trước bị chà xát lên xuống, Hàn Huyền Phi thất thanh kêu lớn, cả người cố gắng vịn vịn trên giường, muốn thoát khỏi sự kích thích quá mãnh liệt này.

Nhưng Kỳ Dịch vẫn tiến công khiến hắn chỉ có thể phát ra tiếng kêu gần như thảm thiết, phân thân không ngừng nghỉ bắn ra tinh dịch nóng rực. Hắn bị Kỳ Dịch xáo lộn đến thất thần, đôi tay run rẩy muốn đẩy Kỳ Dịch đang đè trên người mình ra, hắn thật sự sắp bị Kỳ Dịch làm đến chết rồi.

“Dịch, Kỳ Dịch! Cậu tha cho tôi đi! Tôi không được rồi, thật sự không được rồi! Acậu cái tên đáng chết này, cậu sắp đâm chết tôi rồi! Trời! A, a”

“Không phải cậu muốn tôi làm cho cậu đến ngất đi hay sao? Cậu bây giờ còn rất tỉnh táo mà!” Kỳ Dịch cười tà, đột ngột nhắc chân Hàn Huyền Phi lên cao, gác trên vai mình, tiếp tục giãy vò tàn khóc.

“Cậu, cậucậu muốn làm chết tôi! Trời ạ! A”

Hàn Huyền Phi phun ra giọt tinh dịch cuối cùng, toàn thân xụi lơ được Kỳ Dịch đặt chân xuống, ánh mắt rời rạc nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc cho Kỳ Dịch đâm loạn đem tinh dịch trên người hắn chảy xuống người mình.

“Trời a! Cậu thật là quá mạnh rồi! Tôi cảm thấy sắp bị cậu đâm xuyên rồi.” Qua rất lâu, hắn mới miễn cưỡng lên tiếng được.

“Vậy sao? Cậu hài lòng là hạnh phúc lớn nhất của tôi! Nhưng, như vậy, nỗ lực của tôi hình như còn kém yêu cầu của cậu một chút đó, bảo bối, để chúng ta điên cuồng một lần nữa đi!”

Hàn Huyền Phi kinh ngạc trừng to mắt, trong lòng mắng mình tại sao lại nói ra câu đó, thật là có bệnh mà! Nhưng hắn không kịp phản chế Kỳ Dịch, vật to lớn đó lại trều nhập vào trong hậu huyết sưng đỏ, bắt đầu bừa bãi trong đó một lần nữa.....

Hắn không biết đây là lần thứ mấy, Hàn Huyền Phi không còn sức bấu vào ga giường, chỉ có thể mặc cho Kỳ Dịch bừa bãi xáo lộn trong cơ thể mình, kêu không ra tiếng nữa.

Khi Kỳ Dịch gầm nhẹ một tiếng, Hàn Huyền Phi cảm thấy mình cũng đã đạt đến cao trào. nhưng chưa kịp xác nhận cảm giác của mình, hắn đã chìm vào trong thế giới tối đen.

15. Chương 15

Hàn Huyền Phi thành thực lái xe đi, bắt động thanh sắt dò xét người nam nhân bên cạnh mình.

Gương mặt nhỏ đó luôn mở lớn đôi mắt cho người ta một cảm giác thần kinh, giống như một dây đàn quá căng, có thể đứt bất cứ lúc nào. Hắn mặc trên người một bộ quần áo chất lượng rất tốt, cũng giống như bộ đồ hai cạu đồng bày bán ở lề đường, tóc chải rất thẳng thớm.

Nhìn sao, thấy hắn đều rất thành thực, một người rất cẩn thận, viên chức nhỏ cứ như vậy mỗi ngày đều có thể thấy hắn lái xe đi làm, an phận qua ngày. Nhưng không ngờ, nam nhân như vậy chính là kẻ bí mật mà cảnh sát đang tìm kiếm, là tên tài vụ mãi không tìm được của Tung Hoàn.

Lúc này thần sắc của hắn khẩn trương hai tay nắm chặt, thấy rõ gân xanh trên mu bàn tay và mồ hôi từ trán, thấy hắn rất khẩn trương.

Hàn Huyền Phi thầm nghĩ, quyển sổ và tên này, hai như một. Vạn sự đại cát rồi. Đem tên này bắt về cục cảnh sát, dọa hắn một cái, nhất định là cái gì cũng nói ra hết.

Nhưng phải chờ thấy được quyển sổ đó rồi hắn nói.

Hàn Huyền Phi từ trong kính xe nhìn ra, nhìn bên ngoài người đi tới đi lui, xe chạy. Làm xong việc hôm nay, thì hắn có thể hoà nhập vào trong đám người bình thường này rồi, khôi phục lại thân phận bình thường, sống cuộc sống của người bình thường.

Không phải lo lắng hãi hùng nữa, không cần phải giấu diếm thân phận, không cần nói dối nữa

Cũng sẽ không thể gặp lại người đó nữa

“Ồ lối rẽ phía trước quẹo vào!” Ý nghĩ của Hàn Huyền Phi bị cắt ngang, hắn thấy tên tài vụ có chút bất mãn nhìn: “Khi lái xe tốt nhất phải cẩn thận một chút.” Hàn Huyền Phi không lên tiếng, theo lời hắn nói mà quẹo vào.

Xe rất nhanh thì đã rời khỏi đường cái, không lâu sau thì đã vào một con đường nhỏ.

Đường nhỏ gấp khúc, toàn là đá và cát, có chỗ bị cành cây dài vươn ra che chặn không thấy gì nữa, nhưng cũng rất bằng phẳng. Bọn họ ngồi trong xe vẫn rất thuận lợi lái đến dừng trước một biệt thự nhỏ.

Chỗ này là dưới núi phong cảnh rất đẹp, là khu biệt thự trong thành phố này, có mười mấy ngôi biệt thự ở đây, mỗi cái cách nhau rất xa, đều bị cây cối rậm rạp che khuất hết, cực kỳ ẩn mật.

Hơn nữa toà nhà này bị cây cối che đi, gần như cả toà nhà hoà làm một với ngọn núi, rất khó bị phát hiện. Hàn Huyền Phi không khỏi khen thầm Kỳ Dịch bọn họ thật biết chọn chỗ.

Theo tên tài vụ đó dẫn vào, bọn họ lên lầu hai. Tên nam nhân nhỏ gầy đó xoay mã khoá trên cửa, cầm chìa khoá vào. Hắn ngược mặt thị ý Hàn Huyền Phi, Hàn Huyền Phi lấy ra chìa khoá mà Kỳ Dịch giao cho mình, một cái nữa cắm vào, hai cái cùng xoay, tủ bảo hiểm đã mở ra.

Hàn Huyền Phi thấy trong tủ bảo hiểm, có quyển sổ và một số lượng lớn tư liệu khác.

Tên tài vụ đó khẩn trương thúc giục, hắn còn chưa hết kích động khi nhìn thấy chứng cứ quan trọng, vội vàng đem nó xuống lầu.

Chú Trung nhanh một bước bật lò sưởi trong tường, ngọn lửa rất nhanh thì nhen nhóm lên, ánh hồng lên gương mặt đang khê đỏ mồ hôi của ba người.

Hàn Huyền Phi đứng giữa, đối diện với lò sưởi. Chú Trung ngồi xổm bên cạnh, vì không quen, hắn từ khi xuống xe đã mang theo một khẩu súng để cạnh mình, tên tài vụ gầy nhom đó, đứng cách xa chỗ lò sưởi, bắt an nhìn lửa cháy.

Chờ khi lửa cháy nồng, chú Trung ngồi trên đất lập tức ra tay, muốn đem quyển sổ ném vào trong. Nhưng khi ông ấy cầm lấy quyển sổ bên cạnh thì, rút không ra.

Ông ấy lập tức ý thức được, hắn sờ vào khẩu súng cạnh mình, cũng không còn.

Gần như đồng thời, nghe thấy tên tài vụ ở bên cạnh phát tiếng kêu cực kì sợ hãi.

Chú Trung kinh hãi ngẩn đầuông ấy thấy Hàn Huyền Phi mặt không biểu cảm chĩa súng về phía mình, một chân đá quyển sổ đi. Chú Trung nhất thời không hiểu, ngờ ra một lúc, quay đầu nhìn về phía tên tài vụ.

Lúc này tên tài vụ mặt không còn chút máu, cả người rút trong góc, toàn thân run lên, răng đập cầm cập, dường như có thể gãy xiêu bất cứ lúc nào.

Chú Trung lại xoay đầu qua, mắt không thể tin mà nhìn Hàn Huyền Phi đang giờ súng với mình.

Nhất thời, trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng lửa cháy bập bùng, không ai nói chuyện.

Chú Trung cuối cùng đã hiểu, Hàn Huyền Phi muốn cướp quyển sổ! Hắn muốn đem quyển sổ giao cho cảnh sát.

Ông ấy đột ngột đứng dậy, run run chỉ vào Hàn Huyền Phi: “Cậu, cậulà cậu đã bán đứng chúng tôi!Cậu ngang nhiên phản bội Tiểu Dịch!” Chú Trung vì cực độ phẫn nộ và căm hận mà toàn thân run lên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào về phía trước.

“Cậu ngang nhiên phản bội Tiểu Dịch! Nó đối với cậu tốt như vậy, tin cậu như vậy! Nó yêu cậu yêu đến tận xương tủy, cậu lại vì nó trong lúc khốn khó mà phản bội nó! Cậu có phải là người không? Ông ấy gào đến khản cả giọng, tia máu đỏ trong mắt gần như sắp chảy ra. Bây giờ ông ấy hận không thể đem Hàn Huyền Phi băm làm trăm mảnh, muốn giết chết cái tên tuyệt tình này.

Hàn Huyền Phi tâm tình phức tạp nhìn người vẫn luôn chăm sóc cho Kỳ Dịch, cũng đã chăm sóc sóc cho hắn, cánh tay cầm súng không khỏi xù xuống.

“Chú Trung, ông đừng động loạn! Cảnh sát sẽ đến đây ngay. Ông không tham gia vào hành vi phạm tội của bọn họ, nhiều nhất chỉ là tội biết mà không báo. Ông thành thật, thì sẽ không sao hết.”

“Cậu tại sao lại phản bội Tiểu Dịch? Cậu sợ ngồi tù sao? Cậu bán đứng nó để đổi lại sự tự do? Cậu tên tiện nhân! Cậu hại Dương Dương, hại huynh đệ bọn chúng! Tôi làm ma cũng không tha cho cậu! Người là tên phản đồ! Kỳ Dịch ngốc nghếch, yêu phải cái thứ không phải là người! Nuôi loại điếm như cậu!”

“Đủ rồi! Ông câm miệng! Đây không phải là vấn đề phản bội hay không phản bội! Tôi vốn là cảnh sát! Tôi chỉ hoàn thành nhiệm vụ của mình!”

“Cậu là cảnh sát?” Chú Trung ngờ ngác. “Cậu là cảnh sát!” Biểu hiện của ông ấy sắp bật khóc: “Tiểu Dịch đáng thương yêu phải một tên cảnh sát chìm! Nó mà biết được, nhất định sẽ đau lòng chết mất” Ông ấy nói có khí mà vô lực, sức lực trước đó đã hoàn toàn biến mất, thân hình lão đảo đứng không vững.

“Đúng, tôi là cảnh sát! Là cảnh sát nằm vùng! Chú Trung, ông sẽ không sao, tôi bảo đảm! Tôi không muốn tổn hại ông.” Hàn Huyền Phi buông nhẹ âm thanh muốn an ủi lão nhân gia bị một đả kích cực lớn này.

Chú Trung như không nghe thấy gì, vẫn thì thào nói: “Tiểu Dịch sẽ thương tâm chết đó, chuyện này sẽ huỷ hoại Tiểu Dịch, sẽ huỷ hoại Tiểu Dịch”

Hàn Huyền Phi đau khổ bất kham nghe ông ấy không ngừng lặp lại, ngờ ngác nhìn chú Trung rơi nước mắt, không biết phải làm sao cho tốt.

“Trung”

Đột nhiên một luồng sức mạnh rất lớn làm hắn ngã nhào xuống đất. Hàn Huyền Phi kinh ngạc xoay đầu nhìn, ngạc nhiên phát hiện kẻ đã đẩy ngã mình là tên tài vụ gây nhom đó! Hắn vẫn luôn run rẩy không lên tiếng, không ai ngờ hắn lại làm vậy.

Hàn Huyền Phi lập tức muốn thoát khỏi sự khống chế đó, nhưng tên đó như kẻ sắp chết, bộc phát ra sức mạnh kinh người, hai tay gắt gao giữ lấy eo Hàn Huyền Phi, làm cho Hàn Huyền Phi nhất thời không thể thoát khỏi sự áp chế đó.

“Cậu buông tay! Tôi nổ súng đó!” Hàn Huyền Phi la lớn với cái tên đang vùi đầu ôm mình, người đó vốn đã bỏ mặc tất cả, chỉ dùng sức lực toàn thân giữ lấy hàn Huyền Phi, không cho hắn ngồi dậy.

Chú Trung chờ ra một lát, lập tức phản ứng, thừa cơ hội cầm quyền sở dưới đất lên, xoay người chạy điên cuồng ra cửa.

Hàn Huyền Phi không muốn nổ súng bắn chết tên tài vụ, tình thế cấp bách, hắn dùng chui súng đánh mạnh vào đầu tên đó, cho đến khi chảy máu đầu, không còn sức chống đỡ nữa, mới chịu ngã qua một bên.

Vừa thoát khỏi cái tên không muốn sống đó, Hàn Huyền Phi lập tức bật dậy, chạy ra cửa.

Vừa ra tới cửa, hắn nhìn thấy chú Trung đem quyền sở đặt trong xe, đang chuẩn bị bỏ trốn.

“Đứng lại! Đừng ép tôi nổ súng!” Hàn Huyền Phi chìa súng về phía chú Trung, kêu lớn!

Chú Trung xoay lại thấy hàn Huyền Phi, bất chấp sự uy hiếp, vẫn nổ máy.

“Đáng chết!” Hàn Huyền Phi vì sự việc có biến giận muốn chết, mắt thấy xe sắp chạy khỏi, bất đắc dĩ, hắn nổ súng bắn vào lốp xe.

Mang theo bánh xe móp méo vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo tăng tốc hướng về phía trước. Hàn Huyền Phi bắn thêm một phát nữa, lại trúng một lốp xe.

Hai bánh xe xẹp lép chiếc xe mất đi phương hướng không chế, nhưng vẫn chạy về phía trước

Lúc này, đằng xa vọng đến tiếng còi của xe cảnh sát. Đường lên núi chỉ có một, chú Trung bất luận như thế nào cũng không thể chạy thoát. Hàn Huyền Phi không nổ súng ngăn cản nữa, mặc cho chú Trung lái chiếc xe xiêu vẹo ý đồ bỏ trốn.

Đột nhiên, một trận động cơ ma sát vào nhau đến chói tai, chỉ thấy hai bánh xe chấn động, phát ra âm thanh sắc bén, giống như điên tông vào vách núi.

“Uỳnh” Một tiếng nổ cực lớn chấn động cả vách núi, vụ nổ cực mạnh khí lưu xông về phía hàn Huyền Phi, làm hắn ngã ập trên đất, nhất thời không thể động dậy.

Trong màn khói dày đặc, Hàn Huyền Phi miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn về phía chiếc xe, chỉ thấy ở đó là một mảng lửa lớn.

Hàn Huyền Phi bò dậy, loạng choạng đi hai bước, ho khan, thấy chiếc xe đã bị lửa mạnh bao phủ —— lửa đã thiêu huỷ tất cả, thi thể cháy đen, không còn gì cả!

Hàn Huyền Phi vừa kinh vừa đau nhìn cái chết thảm của chú Trung! Ông ấy vì không để quyền sở đó rơi vào tay cảnh sát, mà để mình và quyền sở cùng bị thiêu huỷ.

Bên tai nghe tiếng còi cảnh sát đã gần kề, lay tỉnh Hàn Huyền Phi đang đứng ngây ngốc ngay tại chỗ. Hắn vội vàng chạy vào trong nhà, không thể để tên tài vụ đó chạy mất!

Hắn vừa chạy vào cửa thì đã dừng lại, ngơ ngác nhìn người kia đang nghẹn ngào, bàn tay run rẩy cầm chiếc điện thoạihắn biết người bên đầu dây bên kia là ai.

Hàn Huyền Phi như đông cứng lại, toàn thân lại mềm ra, hắn dùng sức lực toàn thân, mới không để lộ ra sự kinh hoảng của mình, để bản thân vẫn có thể đứng ở đây mà không ngã xuống. Nhưng, sự sợ sệt điên cuồng đã ập đến: Chân tướng đã bại lộ rồi, cái gì phải đến cũng đã đến rồi! Kỳ Dịch! Kỳ Dịch bây giờ như thế nào? Là đau đến không muốn sống hay là hận đến điên cuồng? Hắn không cách nào tiến thêm một bước nữa, chỉ đứng tại chỗ chờ đợi, nhìn người đang nức nở kia.

Rất không dễ dàng gì, tên tài vụ luôn khóc kia mới mở miệng. Hắn vừa khóc vừa nói: “Tôi sẽ không có lỗi với Dịch ca đâu, nếu không có Dịch ca, cả nhà của tôi đã chết từ lâu rồi, là anh ấy đã cứu tôi! Cứu vợ tôi, con tôi!”

Hàn Huyền Phi lặng lẽ nghe. Tim của hắn như đã bị lấy ra, âm thanh không thực đó cứ lượn lờ xung quanh, lúc gần lúc xa. Hắn nhất định phải ép mình tập trung tinh thần, mới có thể nghe thấy tên tài vụ nói cái gì.

“Tôi có chết cũng không bán đứng Dịch ca. Tôi biết mình nhất gan, tôi biết mình nhất gan” Âm thanh của hắn trở nên mơ hồ không rõ, người từ từ ngã xuống.....

“Cậu sao vậy?” Hàn Huyền Phi xông về phía trước, đỡ thân thể đang ngã xuống của hắn. Máu màu đen, từ khoe miệng hắn chảy ra, mặt, đã trắng bệch! Nhưng lệ vẫn còn chảy

Tên tài vụ ốm yếu đó muốn nói thêm gì nữa, nhưng đã nói không ra lời. Hắn bấu chặt tay áo của Hàn Huyền Phi, oán hận nhìn Hàn Huyền Phi như nhìn một tên ác quỷ.

Dần dần, sức lực của hắn mất đi, hắn buông lỏng tay đang bấu chặt hàn Huyền Phi, cái chết mang đi hết sức lực của hắn. Hàn Huyền Phi đặt hắn xuống, đưa tay vuốt đôi mắt vẫn đang mở của hắn

Sợ tai nghe microphone rơi xuống trước mặt hắn, nối liền với người đang ở đầu dây bên kia. Tay Hàn Huyền Phi run rẩy, cầm lấy tai nghe, chậm rãi đặt bên taimột mảnh tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của chính mình

“Hàn, Huyền, Phi!”

.....

“Thịch!” Một tiếng, Hàn Huyền Phi như bị điện giật làm rớt chiếc tai nghe xuống. Hắn không dám nghe, không có cách nào để nghe! Âm thanh đótừng chữ, từng chữ, mang theo sự bi thống sâu thẳm trong tim, mang theo máu tươi cuộn cuộn, âu sầu thê lương

“Kỳ Dịch” Hàn Huyền Phi vô lực chống đỡ cơ thể, ngồi bệt xuống đất. “ Kỳ Dịch”

Tiếng còi cảnh sát đã bao trùm tiếng đau đớn của hàn Huyền Phi, hắn dựa vào sofa, thấy đồng sự của mình chạy vào, âm thanh vội vàng hỏi hắn về tình hình, âm thanh chạy lên chạy xuốngtất cả đều là hư ảo, chỉ có người đó bị hắn làm tổn thương, chỉ có nụ cười dịu dàng của người nam nhân đó, đã chiếm hết toàn bộ ý thức của hắn.

“Kỳ Dịch”

Cảnh sát lục được trên lầu những tư liệu còn sót lại. Tuy đa số chứng cứ đều đã bị chú Trung huỷ đi, nhưng những tư liệu hiện có cũng đủ để đưa Tung Hoành vào chỗ chết.

Các đồng sự hưng phấn hoan hô nhiệt liệt ôm lấy Hàn Huyền Phi đã thất thần, hắn thấy mọi người thần sắc kích động như vậy, cuối cùng cũng cảm nhận được một tia vui mừng. Hắn mỉm cười chúc mừng mọi người, trong miệng nói cảm ơn.

Một ngày bận rộn cuối cùng đã qua đi, Hàn Huyền Phi trở về khu kí túc xá đã rời khỏi gần hai năm. Hắn mở cửa phòng, mở tấm vải phủ giường ra, từ từ ngồi xuống

Bức tường màu trắng, nhà cửa đơn giản, hắn đã ở căn phòng này một năm, chỗ nào cũng cảm thấy một luồng lạnh lẽo xa lạ. Cả ngày bận rộn khiến hắn không có thời gian để nghĩ đến tâm tình của mình, cho đến bây giờ

Cho đến bây giờmột mình hắn, ở trong căn phòng không có Kỳ Dịch

Không có Kỳ Dịch

Hàn Huyền Phi cảm thấy tim mình như bị đâm, đau đến nỗi hắn gần như không thể thở !

Kỳ Dịch!

Kỳ Dịch!

Hàn huyền Phi cố gắng hít thở, muốn phân tán tâm tư của mình, nhưng cảm giác đau đớn khiến hắn không thể suy nghĩ.

Kỳ Dịch!

Nước mắt không khống chế được mà tràn ra, Hàn Huyền Phi không chịu nổi nữa, ôm lấy đầu mình, khóc đến thất thanh

16. Chương 16

Kỳ Dịch đã trốn rồi! Khi bọn họ tìm được những tư liệu đó, thì Kỳ Dịch đã mang theo thủ hạ biến mất. Nghe nói, có người thấy hắn thừa cơ chuyển bay hôm đó, đã rời khỏi Trung Quốc.

Trong ghi chép những người đăng kí bay cũng không thấy có tên hắn và các thủ hạ, phía cảnh sát nhận định bọn chúng đã làm hộ chiếu giả để lên máy bay. Kỳ Dịch không phải là đối tượng truy nã của cảnh sát, vì vụ án này tin tức bị phong tỏa, nên càng tiện cho bọn chúng bỏ trốn.

Hàn Huyền Phi biết Kỳ Dịch có đến mấy bản hộ chiếu khác nhau, bao gồm cả mình, Kỳ Dịch cũng đã chuẩn bị một hộ chiếu khác cho mình. Chỉ là không ngờ Kỳ Dịch lại hành động nhanh như vậy, khi vừa chịu sự đả kích, vẫn có thể bình tĩnh đưa người rời khỏi.

Phải a, nhân tài đó, trời sinh là nhân vật thủ lĩnh, sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy. Mình đã từng may mắn đến vậy, được con người vương giả đó yêu thương, được hắn dịu dàng ôm vào lòng, cẩn thận che chở

Có lẽ sẽ không gặp lại hắn nữamỗi khi nghĩ đến ý niệm này trong đầu, tim Hàn Huyền Phi như ngừng đập, co rút đau đớn.

Hắn ép mình không nghĩ những việc này, vui đầu trong công việc tiếp theo. Hắn cả ngày cả đêm bận rộn chỉnh lí chứng cứ, thẩm vấn những nhân viên liên quan, thậm chí làm chứng ngoài toà án, không cho mình có bất kì cơ hội rảnh rỗi nào. Trong đầu hắn đều là án kiện, án kiện, án kiệnlàm mệt rồi thì gục đầu xuống ngủ, tỉnh dậy, lau mặt rồi tiếp tục công việc.

Làm việc thái quá và thần kinh căng thẳng, làm thân hình hắn nhanh chóng gầy đi. Các đồng sự đều không muốn nhìn tiếp tục, khuyên hắn nghỉ ngơi, hắn cũng bỏ mặc.

Hắn không có cách nào, không có cách nàochỉ cần hắn vừa dừng lại, chỉ cần hắn mệt đến không thở nổi, ý nghĩ điên cuồng đó, bức hắn đến tuyệt vọng, chiếm cứ cả người hắn, cả trái tim của hắn, làm hắn thở không được, làm hắn đau khổ đến phát cuồng

Áp lực quá lớn và mệt mỏi quá độ, cuối cùng đến một ngày, hắn tăng ca đến sáng sớm thì ngất đi, các đồng sự không thể để tiếp tục như vậy nữa, cứng nhắc đưa hắn về kí túc xá nghỉ ngơi.

Nhưng hắn ngủ không được, cơ thể hắn mệt mỏi đến hư nhược, nhưng đầu vẫn tỉnh táo dị thường. Hắn không cách nào bình tĩnh lại, chỉ có cái tên đó, con người đó, ở trong lòng hắn, lẫn quẩn trong đầu hắnHắn muốn gặp người đó, muốn được người đó ôm vào lòng, hắn nhớ người đó đến sắp phát điên rồi

Tại sao đau khổ này làm sao cũng không thể giảm đi? Không phải nói thời gian có thể làm kí ức mơ hồ đi sao? Hơn hai tháng rồi, tại sao càng ngày càng mãnh liệt?

Nhớ người đó nhớ đến sắp điên rồi

Tôi rất muốn gặp cậu, rất muốn gặp cậu chỉ cần một lần là được rồi, để tôi thấy cậukhông phải cậu hận tôi sao? Cậu hận tôi tận xương tuỷ phải không! Vậy đến giết tôi đi! Giết tôi báo thù đi!

Cậu tên ngu ngốc! Tại sao còn không đến? Tại sao còn không đến giết tôi?

Cậu đích thân giết tôi đi! Để tôi có thể gặp lại cậu một lầnđể tôi gặp cậu một lầntôi thật sự rất nhớ cậucho tôi gặp cậu một lần đimột lần thôi ...

Kỳ Dịch

Tại sao cậu vẫn không đến? Cậu đến giết tôi đi

Trước đến giờ không biết, thì ra mình lại yếu đuối như vậy, căn bản không thể nào sinh tồn trong thế giới không có cậu

Tung Hoàn vì buồn lậu mà bị tịch thu hết toàn bộ tài sản.

Chỉ là số kim ngạch buồn lậu ghi trong sổ sách còn sót lại không lớn, đa số đã bị thiêu huỷ, không thể lấy làm bằng chứng khởi tố bọn họ.

Sau cùng Tung Hoành chỉ bị tịch thu tài sản, trọng tâm của vụ án xoay qua những quan chức nhận hối lộ.

Những quan viên có ghi chép trong sổ sách, bị cục cảnh sát lấy cái này làm chứng cứ, truy bắt một số lượng lớn quan chức tham ô. Từ nhân viên công tác của chính phủ đến các quan chức cấp cao, đều lọt lưới. Số lượng rất nhiều, làm người ta không thể không kinh ngạc năng lực qui mô của huynh đệ Kỳ gia.

Công việc tiếp theo sẽ giao cho cục phản tham và tổ chuyên án của viện kiểm sát, phía cảnh sát không tham gia vào nữa, chỉ phát lệnh, truy bắt huynh đệ Kỳ gia và những thủ hạ trốn chạy.

Nhưng thế giới rộng lớn, vẫn chưa tìm được. Bọn họ giống như biến mất trong không khí vậy, không để lại chút dấu vết. Bắt không được Kỳ Dịch, khiến Hàn Huyền Phi thở nhẹ nhõm. Hắn không cách nào tưởng tượng người cao ngạo như đế vương đó, ngồi trong nhà giam nhỏ hẹp, bị giám ngục quát nạt.

Thành phố trong đêm, ánh đèn vẫn đỏ rực, xe cộ qua lại, những người sống về đêm huyền ảo khắp mọi góc ngách trong thành phố.

Hàn Huyền Phi một mình cô độc, bước đi trong đêm không có mục tiêu, đứng dưới ánh đèn sáng, nhìn thế giới phồn hoa ngợp trong vàng son.

Không có người đó, mình như người mất hồn vô lực: Tất cả ánh sáng, tất cả vui vẻ đều không thuộc về mình

Tôi đã thắng rồi sao? Trong trận quyết đấu của tôi và cậu.

Tôi cảm thấy tôi thua rồi!

Tôi cả người và tâm đều đã triệt để thua cho cậu, sạch sẽ, một chút cũng không còn

Trong màn đêm đằng xa, một chiếc xe màu đen u linh theo sát Hàn Huyền Phi độc hành.

Kỳ Dịch trong xe, nhìn qua cửa xe màu đen , thấy con người mà hắn từng trao tất cả tình cảm, hiện nay đã là người mà hắn hận nhất.....

Trong ngột ngạt gió đêm thổi qua, vén lên tay áo của cơ thể đơn bạc đó – Hơn ba tháng không gặp, hắn đã gầy như vậy, thân hình bất ổn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Hứ!

Bạn bịa việc bắt bọn tôi? Cậu trăm phương ngàn kế nghĩ cách đối phó với bọn tôi! Nhất định dồn bọn tôi vào chỗ chết! Hàn Huyền Phi, cậu giết huynh đệ tôi, bức Kỳ Dương bỏ trốn, khiến tôi không có chỗ đứng trong nướccậu lợi hại! Tôi thấy cậu quả nhiên lợi hại! Tất cả bọn tôi xem chút đã vào tù hết!

Mặt Kỳ Dịch mang theo thần tình xơ xác đáng sợ, gắt gao nhìn thân ảnh gầy gò kiaTừ khi biết Hàn Huyền Phi là cảnh sát, tim của hắn đau như bị xé nátngười hắn yêu nhất, tin nhấtlà mình đã đưa hắn vào Tung Hoành, là mình đã trọng nhiệm hắn, hoàn toàn tin tưởng hắnTung Hoành có ngày hôm nay, đều là vì hắn, dẫn sói về nhà!

Là hắn đã hại chết mấy huynh đệ đó! Suýt chút hại chết Kỳ Dương, người thân duy nhất của mình! Người thương yêu mình nhất trên đời này!

Kỳ Dịch không có cách nào đối diện với những huynh đệ trung thành, những người đó từ lâu đã như người một nhà. Nhưng càng khiến hắn không thể đối diện là, sự lừa dối của Hàn Huyền Phi đối với hắn! Hắn yêu Hàn Huyền Phi đến nỗi hận không thể moi trái tim mình ra cho hắn, vẫn không thể dằn động hắn một phút. Tất cả nhu tình đó đều là giả, đều là vì lừa gạt sự tin tưởng của hắn!

Hắn không cách nào tiếp nhận!

Kỳ Dịch từng yêu hắn bao nhiêu! Hiện tại càng hận hắn bấy nhiêu!

.....Hắn vẫn đẹp như vậy, đứng dưới ánh đèn rực rỡ, vẫn khoan thai không một chút mùi vị trần thế

Tôi từng thấy người nam nhân xuất sắc nhất! Tôi từng cho rằng mình là người hạnh phúc nhất trên đời!

Hạnh phúc càng giả tưởng, sau khi xé nát, càng làm người ta đau đến không muốn sống

Ba tháng nay, tôi không biết mình đã trải qua như thế nào. Tim, không lúc nào không bị dày vò. Đau đớn, tự trách, áy náy, thù hận

Không thể kiềm nén sự phẫn hận cuộn cuộn trong lòng, lúc này Kỳ Dịch hận không thể chính tay mình xé người đó ra thành từng mảnh, để hắn ném tận mùi vị đau khổ mà chết từ từ!

Hàn Huyền Phi ngẩng đầu, nhìn chiếc xe đang ngáng đườngcửa xe mở ra

Kỳ Dịch!

Hắn không thấy hai bên trái phải đang cảm sung, lảng lạng nhìn bóng đen vây lấy mình, cũng chỉ si dại nhìn người trước mắt

Kỳ Dịch! Cuối cùng cậu đã đến rồicuối cùng tôi đã thấy được cậu rồitôi thật sự rất hạnh phúc, trước khi chết có thể gặp được cậu! Có thể chết trên tay cậu, người ta yêu

Hơi nước đọng đầy trong mắt, Hàn Huyền Phi không nỡ chớp mắt tham lam nhìn Kỳ Dịch ở trước mắt. Hắn nhìn thấy sự thù hận khắc tận xương tuỷ trong mắt Kỳ Dịch, đôi mắt đỏ ngầu đến sắp bật máu nhìn mìnhnhưng Hàn Huyền Phi không để ý những việc này.

Có thể gặp được Kỳ Dịch!

Sự vui mừng cực đại xông đến toàn thân hắn, hắn có chết cũng không chịu nhắm mắt lại!

“Hàn Huyền Phi! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau sao? Giọng nói lạnh lẽo như bao trùm trong một màn sương, không một chút ấm áp.

“Không thể không nói cậu rất lợi hại, tôi rất khâm phục cậu! Tâm Hàn Huyền Phi run lên một trận, giọng nói lạnh lùng đó giống một tảng băng, đâm vào trong tim hắn, toàn thân hắn như đang nứt rangười nam nhân đó luôn mỉm cười dịu dàng với hắn

“Cậu đóng kịch rất hay! Xem tôi như thằng ngốc bị cậu lừa đến xoay vòng vòng, thành tựu thật sự không nhỏ“

Tiến gần đến người vẫn không nhúc nhích kia, Kỳ Dịch nhìn thẳng vào mắt Hàn Huyền Phiđôi mắt đen vẫn trong suốt, điềm tĩnh như thường, không một chút sợ sệtnếu có thể nhìn thấy trong mắt hắn sự sợ hãi, thì đó không phải là Hàn Huyền Phi nữa!

Con người cao ngạo quật cường!

Kỳ Dịch cảm thấy một trận đau đớn khắc khoải, hắn vẫn còn yêu người đó! Bị người đó phản bội như vậyloại đau khổ chua chát đó, nhất thời làm hắn nói không ra lời ...

Áp chế sự chua xót khổ sở trong lòng, hắn tận lực dùng ngữ khí châm chọc để nói: “Các người đều tưởng tôi đã đi rồi. Nhưng tôi sao có thể bỏ lại cậu, mà đi một mình chứ?!”

Mang theo nụ cười nhạt dè dặt, Kỳ Dịch nâng cằm Hàn Huyền Phi lên: “ Cậu thật là tận trung chức trách! Vì muốn Tung Hoành của tôi sụp đổ, không tiếc dang rộng hai chân, để cho tôi chơi cậu cả một năm! Sao hả? Kỹ thuật của tôi có làm cậu hài lòng không? ”

Hàn Huyền Phi thoáng cái mặt đã đỏ lên, hắn vừa đau khổ vừa khó xử nhìn Kỳ Dịch.

Biểu hiện đau thương của hắn đâm vào trong tim Kỳ Dịch, một mùi vị chua xót xông thẳng lên cổ họnglòng của hắn bất cam, không nỡ, hận đếnhận đến nỗi bản thân không biết đang hận cái gì?

Nhìn người trước mắt, vẫn soái khí tự nhiên khiến hắn động lòng không ngớt .

Muốn có hắn! Muốn có hắn đến sắp phát điên! Tại sao, tại sao hắn có thể nhẫn tâm phá vỡ tất cả? Để bây giờ mình không có cách nào tha thứ cho hắn, chỉ có thể hận hắn

Tôi không có được người con trai này! Tôi không có được! ! ! !

Đã gửi gắm tất cả tình cảm

Kỳ Dịch dùng sức lực toàn thân, hung hãn đánh Hàn Huyền Phi một quyền, nhìn thấy hắn ngã xuống đất, máu từ miệng chảy ra

“Tôi sẽ không cho cậu chết nhanh chóng đâu! Tôi sẽ để cậu bị cắt sống ra từng chút một, từ từ chết đi

Đem hắn đi!”

Nhìn thấy bọn thủ hạ kéo hắn dậy, đẩy vào trong xe.

Người đó vẫn không nói một câu nào, hơi cúi đầu xuống, đưa tay lau đi máu trên khoé miệng. Thân hình cao gầy của hắn vẫn thẳng đứng, không hề nao núng và sợ hãi.

Lặng lẽ đi qua người hắn, không ngẩng đầu

Kỳ Dịch nhìn không được xoay người nhìn hình bóng cao gầy vẫn tiêu sái như trước

Cửa xe đóng lại, hắn ngược nhìn một cái, thật sâu

trong đôi mắt trong sáng đó dường như mang theo sự ưu thương vàlưu luyến

Là lưu luyến, phải không?

Hắn có một chút luyến tiếc tôi?

Tim đột nhiên thất lại, như bị thiêu đốt, hỗn loạn thành một khối. Chỉ là một ánh mắt nhạt nhẽo, thì đã làm cho Kỳ Dịch gần như đứng không vững.

Kỳ Dịch thất hồn lạc phách nhìn cửa xe đóng lại, thấy xe biến mất trong màn đêm.....

17. Chương 17

Kỳ Dịch nhìn qua tấm kính, thấy người đó đang ở trong một phòng khác

Hàn Huyền Phi vẫn không có biểu hiện gì, khiến người ta không thể nhìn ra tâm tình hiện tại của hắn. Kỳ Dịch lẳng lặng đứng nhìn nơi đó đến xuất thần, tâm tư không biết đã phiêu dạt đến nơi nào rồi.

Bọn thủ hạ chuẩn bị động tác hành hình, hắn căn bản không chú ý đến. Hắn bây giờ, giống như đang thông thả dạo chơi phơi nắng trong hoa viên, để cho thần trí phiêu đảng trong không trunghắn bình tĩnh đến độ có một chút biểu hiện dụ dằng, Kỳ Dịch nhìn thấy mà tâm tư rối bời. Ngay cả bọn thuộc hạ tay cầm gậy gộc, roi da cũng cảm thấy không biết làm sao để ra tay.

Người giám sát hành hình là Tiểu Phương, nghiêng chặt răng, liếc mắt nhìn hướng tấm kính, gật gật đầu, thị ý có thể bắt đầu rồi.

Roi da vung lên trong không trung, âm thanh xé rách không khí, rơi trên tấm lưng gầy ốmmáu tươi bắn ra, như hoa hồng nở từng chút từng chút

Kỳ Dịch toàn thân căng thẳng, hắn cảm thấy, sợi roi đó đang giáng xuống tim mìnhtấm thân từng được che chở như bảo bốiHắn biết lớp áo mỏng đang che phủ da thịt đó, trắng mịn bóng bẩy, không một chút vết. Hắn từng hôn từng chút một, từng vuốt ve đến không rời tay

Roi lần lượt giáng xuống, lại cuộn lên, da thịt màu mật ong bị roi quất xuống, để lại vết máu chồng chất lên nhau

Nhìn thấy làn da màu trắng nứt ra máu đỏ chói, Kỳ Dịch đau lòng nghĩ, tất cả đã là quá khứ, cơ thể hoàn mỹ đó đã không còn tồn tại nữa

Thần tình hờ hững lúc này đã biến mất, soái khí trên mặt Hàn Huyền Phi đã tràn đầy sự đau đớn, mồ hôi rơi xuống rất nhiều, chảy qua mặt hắn. Hắn đau đến toàn thân run rẩy, cắn chặt môi, nuốt xuống không để một tiếng kêu thảm nào phát ra.

Tiếp theo roi, là gậy gộc, một gậy bổ xuống, chân của hắn gãy ngay lập tức. Hàn Huyền Phi đau đớn lập tức truyền ra một tiếng rên khẽ, sắc mặt trắng bệch xui xẻo trên mặt đất.

Roi và gậy lần lượt giáng xuống, máu tươi như tiễn bắn ra, da thịt bị rách lộ ra đốt xương trắng hếu, hai tay Hàn Huyền Phi bấu chặt sàn nhà, toàn thân phát run, đau đớn bất kham. Hắn cảm thấy xương mình đã bị gãy mấy cái rồi, xương sườn gãy ra như đang đâm vào bụng, máu từ miệng hắn học ra.

Hắn vốn muốn né tránh những cây gậy giáng xuống trước ngực mình, vừa ngẩng đầu, roi da đã quất lên mặt hắn. Lát sau máu liền tuôn ra, trên trán đau rát, máu làm mắt hắn mơ hồ, tất cả trước mắt đều biến thành màu đỏ tanh

Kỳ Dịch không nhìn tiếp, xoay lưng đi, vô lực ngã trên sofa. Âm thanh sát vách vẫn rõ ràng trong tai, tiếng roi quất xuống da thịt, tiếng côn gỗ đánh vào người, thậm chí cả tiếng xương bị gãy, chỉ là không nghe thấy tiếng kêu thảm.

Trong đầu Kỳ Dịch một mảng trống không nhìn vào bức tường, nghe âm thanh đáng sợ đó.

Lưu Minh Trí đứng bên cạnh hắn, tâm tình nặng nề nhìn Kỳ Dịch, thấy hắn đang lúng túng, đau lòng. Hắn đi đến trước tấm kính, nhìn hiện trường hành hình đầy máu.

Người đó ngã trong vũng máu, hai chân đã bị đánh gãy, máu học ra từ miệng rất nhiều, hai tay bấu chặt trên sàn, thậm chí không nở nhìn, móng tay đã bị cào nátnhưng người đó vẫn không phát ra tiếng nào, không dám tin là người đó có thể chịu được sự đau đớn như vậy.

Bọn thuộc hạ kéo Hàn Huyền Phi vì liều mạng bấu tay xuống sàn mà hai tay đã huyết nhục mơ hồ, bọn chúng dùng kiềm nhỏ định kẹp lấy ngón tay bên bàn tay trái, dùng sức kẹp một cái, một tiếng giòn giã vang lên, xương ngón tay gãy ngay lập tức!

Hàn Huyền Phi đau đớn rên lên, cả người ngã về phía sau, toàn thân co rúm. Hắn thở dốc, đồng tử mất tập trung mờ mịt nhìn lên trần nhà.

Nắm ngón tay bên bàn tay trái rất nhanh lần lượt đều bị kẹp gãy, Hàn Huyền Phi đau đến không thể ngất đi, toàn thân run rẩy, nhưng vẫn không phát ra tiếng kêu thảm thiết cho bọn khát máu hưng phấn.

Ngay cả bọn thủ hạ cũng cảm thấy mê muội: Như vậy vẫn chưa đủ đau hay sao? Sao ngay cả tiếng kêu thét cũng không nghe thấy? Cả bọn nhìn nhau, lại nhìn hình cụ trong tay, cảm thấy hơi hồ đồ.

Bọn chúng dùng một lát, đem vứt roi và gậy gỗ đi. Một người trong đó cầm một con dao sắc bén, chậm chậm đâm vào cơ thể đã không còn chút nào lạnh lẽo, cắm sâu vào trong xương đùi, xoay một cái, một âm thanh khiến người ta phải kinh hồn, xương đã bị xẻ ra.

Rút con dao ra, lại đâm vào trong cánh tay mềm nhũn đã xui xẻo xuống. Xương của tứ chi lần lượt bị đâm vào, âm thanh rạn nứt liên tục vang lên khiến người ta kinh hãi.

Hàn Huyền Phi vẫn rên thảm, toàn thân run càng lợi hại hơn. Lồng ngực ốm yếu của hắn phập phồng kịch liệt, ánh mắt rời rạc, nhưng chút lí trí còn sót lại khiến cho hắn vẫn không chịu kêu la.

Hi vọng duy nhất của hắn chính là nhanh chóng mất đi ý thức, bất kể là chết, hay là hôn mê, chỉ cần không còn cảm nhận được loại hình phạt tàn khốc này nữa, cho dù chỉ một lát cũng được.

Nhưng, những người đó không cho hắn ngất đi, dùng roi làm bằng dây thép lơ lửng trên lửa đến đỏ lên rồi quất vào người hắn, da thịt như bị lửa nướng chín. Khắp mọi chỗ, thân thể lập tức bị thiêu trụi, phát ra mùi khét khó ngửi. Thay gậy gỗ bằng cây sắt đánh nát các đốt ngón tay, roi lửa điên cuồng quất xuống.

Hàn Huyền Phi đau đớn như bị người ta dùng dao búa chẻ ra, bị lãng trí sống. Hắn vô thức quằn quại trên sàn, rên lên, chỉ cầu có thể chết nhanh, để thoát khỏi sự hành hạ hơn người này.

Tiểu Phương nghiêng mặt đi không chịu nổi nữa, hắn thị ý cho bọn thủ hạ dừng tay, đi đến bên cạnh Hàn Huyền Phi giờ đã không còn ra hình người nữa. Hắn đem nước lạnh tạt lên mặt Hàn Huyền Phi, thấy hắn đã hơi tỉnh lại.

“Cậu xin chúng tôi tha đi! Cậu ngoan ngoãn cầu xin, tôi sẽ để cậu chết sớm một chút!”

Hàn Huyền Phi thần trí không tỉnh táo ngơ ngác nhìn Tiểu Phương, không có phản ứng gì. Tiểu Phương nhắc lại một lần nữa, Hàn Huyền Phi mới hiểu ra một chút. Tiểu Phương từng kề vai tác chiến với hắn khi ở Nhật Bản, muốn sớm giải thoát cho hắn.

Hắn cảm kích, khẽ cười một cái rất nhạt với Tiểu Phương, rồi nhắm mắt lại

Tiểu Phương đỡ ra ngồi xuống trước mặt Hàn Huyền Phimột lúc lâu, hắn đứng lên, lại nhìn về phía tấm kính, rồi đi về góc.

Trong phòng yên tĩnh một lát, bọn thù hạ đều nhìn nhau, trong mắt có chút bất nhẫn và khâm phục. Tất cả nhìn về phía Tiểu Phương, Tiểu Phương khẽ gật đầu.

Gậy lại lần nữa giáng xuống, lần này là trực tiếp đánh lên đầu Hàn Huyền Phi, máu như mưa vương vãi khắp nơi, lực đánh rất mạnh làm Hàn Huyền Phi va vào góc tườngLưu Minh Trí biết rõ, những người hành hình cũng không muốn tiếp tục dụng hình với người như thế này, muốn nhanh chóng giải quyết sinh mạng của hắn, kết thúc sự đau đớn cho hắn.

Lưu Minh Trí xoay người, nói với Kỳ Dịch đang ngồi ngây bất động: “Dịch ca, hắn sắp không được rồi, anh không muốn nhìn một cái sao?”

Kỳ Dịch giật mình, hoảng loạn đứng lên, đi đến cửa sổ.

Đập vào mắt là thảm cảnh khiến hắn kinh ngạc mở to mắt, hắn ngã về sau một bước, trán mắt nhìn người huyết nhục mơ hồ kia.

Lần đầu gặp mặt, da thịt màu mật ong đó phát ra màu sáng loáng, ngũ quan tinh tế cùng những đường cong thanh mảnhtừng mê người khiến người ta nhìn không rời mắt nhưng người trước mặt bây giờ toàn thân đã không tìm ra chút nào hoàn chỉnh nữa, máu tuôn như suối, không giống chút nào với lần đầu gặp mặt.

Tứ chi thon dài hữu lực, những ngón tay dài nhỏ, nay đã xụi trong máu, đã hoàn toàn bị phế, trong không khí có mùi thịt bị cháy khét, mùi máu tanh nồng nặcKỳ Dịch vẫn còn nhớ, cảm giác khi ôm người đó, khiến hắn tham lam hít lấy không khí trong lành, mùi vị nam tính đó

Kỳ Dịch đau lòng nói không ra tiếng, trên ngực như bị một khối đá nặng đè lêntại sao sự việc lại trở nên như vậy? Giống như chỉ mới hôm qua, còn ôm hôn hắn hạnh phúc, còn kích tình với thân thể đó, nhẹ nhàng liếm láp khắp làn da trơn bóng đó

Lại một gậy giáng xuống, người đó đập mạnh vào tường, trên trán nứt ra một vết rất dàigậy gõ lại tiếp tục giáng xuống, xương trước ngực lại gãy nữa rồi, ngay cả trái tim cũng giống như đang vỡ nát, máu mũi sặc ra.

Hàn Huyền Phi trong cơn đau kịch liệt, cảm thấy mình cách cái chết rất gần, hắn có chút thoải mái sắp được giải thoát. Hắn miễn cưỡng mở mắt, nhìn về phía tấm kínhHắn biết, người mà hắn nhớ thương đang ở sau tấm kính đó.

Hắn muốn trước khi chết cảm nhận được người đó một lần cuối cùngKỳ Dịchcuối cùng đã báo thù được rồi, tôi chết đi, có khiến hắn dễ chịu hơn một chút? Có làm hắn bớt hận tôi một chút?

Rất muốn cậu ôm tôirất muốn thấy cậu cười với tôi

Tôi yêu cậu! Kỳ Dịch

Kỳ Dịch cứng đờ đứng trước tấm kính, khó tin nhìn Hàn Huyền Phiđường như hắn nhìn thấy một tia tiểu ý trong mắt Hàn Huyền Phi, thanh đạm như gió

Một gậy rất lớn đánh mạnh xuống, máu tươi văng tứ tán!

Đôi mắt dịu dàng mất đi ánh sáng, người dần dần ngã xuống

“Dừng tay!” Kỳ Dịch kêu lớn.

Khi bản thân vẫn chưa phản ứng kịp, thì người đã đứng trong căn phòng dính đầy máu tươi đó. Hắn thở gấp, không biết nên nói gì.

Lưu Minh Trí cũng theo sát hần chạy vào trong căn phòng đó, không chờ Kỳ Dịch phân phó, Tiểu Phương lập tức động thủ nâng người dưới đất lên, Hàn Huyền Phi không chút động đậy.

“Mau gọi điện thoại cho bác sĩ Trần! Đi mau!” Lưu Minh Trí cố gắng áp thấp giọng nói, hần không muốn kinh động người đang bàng hoàng đứng trong vũng máu.

.....

Hàn Huyền Phi cảm thấy ánh mặt trời sáng chói, làn gió trong lành thổi qua mặt hần. Ngoài cửa sổ có một chú chim nhỏ đang reo hoan, lá cây thơm ngát bị ánh mặt trời chiếu vào.

Vừa mơ một giấc mơ đáng sợ, trong mơ Kỳ Dịch lạnh lùng nhìn hần, u ám đáng sợ. Rất đáng sợ, hần không muốn Kỳ Dịch như vậy, hần thích Kỳ Dịch luôn yêu thương hần

“Cậu tỉnh rồi? Thật tốt quá, cậu ngủ rất lâu rồi!” Bên cạnh một giọng nói rất lớn làm thần trí Hàn Huyền Phi tỉnh lại. Hần bắt ngờ mở to mắt, đập vào mắt là bức tường màu trắng

Đau quá! Hần muốn cử động một cái, thì một trận đau kịch liệt làm hần hành động của hần phí đi. Cơn đau khiến hần hoàn toàn tỉnh lại, biết tất cả không phải là mơ.

Cảm giác đau đó làm hần điên cuồng muốn chết ngay! Đôi mắt giận dữ thiêu đốt đó! Tất cả đều là thật, hơn nữa tôi vẫn chưa chết!

Tôi chưa chết?

Tại sao?

“Cậu nghe tôi nói không? Hả!” Một bàn tay xua xua trước mặt hần, Hàn Huyền Phi động đầu một cái, nhìn nơi phát ra âm thanh đó.

Một người cao to, nụ cười xán lạng.

Ngốc nghếch!

Hàn Huyền Phi nhất thời chưa kịp phản ứng, ngỡ ngàng nhìn gương mặt xa lạ đó.

Cái đầu đó tiến lại gần: “Cậu không bị ngốc đó chứ? Anh của tôi nói đầu cậu bị đánh hỏng rồi.”

“Nhưng đừng lo, anh của tôi nói đầu tôi cũng hỏng, nhưng tôi vẫn sống rất tốt, rất vui vẻ!” Người đó cười hi hi, giống như muốn nỗ lực an ủi Hàn Huyền Phi.

“Anh của cậu?” Hàn Huyền Phi gần như không phát ra tiếng, trong cổ họng phát ra một âm thanh mơ hồ.

“Phải đó! Anh của tôi là Lưu Minh Trí, tôi tên là Lưu Minh Viễn, cậu gọi tôi là Tiểu Viễn được rồi. Là anh ấy kêu tôi đến chăm sóc cho cậu, ô, đúng rồi, tôi phải đi nói cho anh tôi biết, cậu đã tỉnh rồi.”

Lời còn chưa dứt, người đó đã nhảy dựng lên, chạy ra cửa.

Lát sau, Lưu Minh Trí đã vào. Hần đi đến cạnh giường Hàn Huyền Phi, cúi đầu nói nhẹ: “Cậu tỉnh rồi, bác sĩ nói cậu sẽ không sao.”

Thấy Hàn Huyền Phi có biểu hiện khó hiểu, Lưu Minh Trí lại nói: “Chúng tôi đang ở Nhật Bản, cậu đã hôn mê một thời gian rất dài. Xương trên người cậu qua mấy ngày nữa sẽ khỏi thôi, đến lúc đó cậu có thể cử động rồi.”

Hần do dự một lát, lại mở miệng: “Là Dịch ca kêu ngừng tay.”

Hần không biết nên nói cái gì, qua một lát, vẫy tay kêu người bị kém trí kia qua: “Đây là em trai tôi, vừa ra đời thì đầu đã không được tốt, nhưng rất nghe lời, có thể chăm sóc người ta. Tôi nghĩ, để hần chăm sóc cho cậu sẽ rất thích hợp.”

Hàn Huyền Phi ngơ ngác nhìn Lưu Minh Trí, hần không hiểu chuyện này là như thế nào.

Lưu Minh Trí cũng nửa ngày không lên tiếng, Lưu Minh Viễn đứng một bên xoay xoay đầu, nhìn anh trai, lại nhìn người trên giường.

“Tôi làm như vậy đều là vì Dịch ca” Lưu Minh Trí không nhìn Hàn Huyền Phi, dùng âm thanh rất khẽ để nói.

Hắn xoay đầu qua: “Tiểu Viễn, có chuyện gì thì kêu bác sĩ, nghe thấy không?”

“Nghe rồi!” Tiếng trả lời rất lớn. Lưu Minh Trí gật đầu, quay người đi.

“Trên người cậu băng rất nhiều vải.” Âm thanh của cái đầu gối ghéch đó lại vang lên: “Anh tôi nói xương của cậu bị gãy hết rồi, tổn rất nhiều thời gian mới lành được.”

Hàn Huyền Phi cúi mắt xuống, nhìn thấy băng gạt bịt kín hết người mình.

“Nhưng, cậu yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho cậu thật tốt.” Khuôn mặt tươi cười của Lưu Minh Viễn lại tiến gần, rất nghiêm túc bảo đảm với Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi không nhìn hắn, cử động cái cổ nơi duy nhất còn cử động được, nhìn ra cửa sổtại sao, tại sao không để tôi chết?

Bộ dạng đó vẫn chưa đủ cho hắn trút hận sao? Còn muốn hành hạ tôi như thế nào?

Hàn Huyền Phi yếu ớt nhắm mắt lạichỉ cần người đó vui thì được rồi!

18. Chương 18

Trôi dạt giữa ánh sáng và bóng tối, trong mê loạn cảm thấy một ánh nhìn bức nhân, cổ chấp kéo thần trí hắn lại, từ từ rời khỏi thế giới màu đen.

Hàn Huyền Phi khẽ mở mắt, một ánh đèn loá mắt, làm hắn rất không thoải mái mà nhú mày lại, một tiếng khẽ vang lên, ánh sáng biến mất, hắn cảm thấy đỡ hơn nhiều, lại nhắm mắt lại.

Nhưng ánh mắt đó vẫn áp sát hắn không buông, giống như rắn độc, vươn chiếc lưỡi rất dài, lượn quanh mặt hắn — mang theo cái chết, mang theo oán hận

Hàn Huyền Phi không thể không mở mắt ra, nương theo ánh trắng sáng bên ngoài, nỗ lực tìm kiếm nơi phát ra ánh nhìn đó

Kỳ Dịch!

Trong lòng dâng lên một sự vui sướng lại bị ánh mắt mù mịt kia làm cho kinh hãi, ánh mắt hàn ý thấu xương kia làm Hàn Huyền Phi trở về với thế giới hiện thực, tâm hắn đông lại.

Hắn trĩu mắt xuống, không muốn nhìn ánh mắt làm toàn thân hắn phát lạnh.

“Cậu biết tình hình hiện tại của cậu không?” Ánh mắt và âm thanh lạnh lùng truyền đến: “Xương cốt toàn thân cậu đều gãy hết rồi. Tuy bác sĩ đã tận tình nói lại, còn gắn rất nhiều thanh thép vào trong cơ thể cậu, nhưng cậu cũng sẽ không thể giống như trước đây nữa.”

Hàn Huyền Phi trong lòng run lên, ngược mắt nhìn Kỳ Dịch phía trước.

“Cậu không thể chạy nhảy nữa, ngay cả đứng lâu và đi đứng đều khó khăn. Nếu khôi phục tốt, có lẽ có thể từ từ di chuyển được mười mấy phút, những chuyện như tắm rửa, thay quần áo, đối với cậu mà nói, cũng là chuyện rất khó làm được

Kỳ Dịch lạnh lùng nhìn Hàn Huyền Phi thần tình mông lung, cúi người xuống, để ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào người mình. Hắn nhìn thẳng vào mắt hàn Huyền Phi, nhỏ tiếng nói từng chữ từng chữ: “Cậu tàn phế rồi! Từ nay về sau cậu sẽ giống như một phế nhân, chuyện gì cũng không làm được!”

Đôi mắt thờ thẩn đó động một cái, khi Kỳ Dịch còn chưa kịp nắm bắt được thứ gì, đôi mắt đó lại trở về một mảng tĩnh mịch. Đôi mắt đó vẫn trong như nước, nhìn Kỳ Dịch gần trong gang tấc, gần như không chớp mắt. Giống như hồ nước trong đêm khuya, tâm tư lay động khó hiểu

Rất đẹp, giống như mê hoặc hút người ta vào. Kỳ Dịch ngơ ngác nhìn, môi khê run lên, muốn đặt xuống đôi môi cong kia

“Chát!” một tiếng vang lên, Kỳ Dịch hung hãn tát một cái, đánh mặt Hàn Huyền Phi lật qua một bên. Cơ thể thẳng đứng hơi thở có chút gấp gáp, hung tợn trừng nhìn Hàn Huyền Phi.

“Để tôi cho cậu biết tên phế vật như cậu có thể làm được gì!”

Kỳ Dịch kéo tấm chăn che khuất hạ thân của Hàn Huyền Phi ra, để chỗ kín đáo nhất của hắn lộ ra dưới ánh trăng.

“Cậu chỉ có thể bị người ta làm!”

Hắn không thấy mặt Hàn Huyền Phi đỏ lên, kéo dây kéo quần mình xuống, không làm bất cứ động tác chuẩn bị nào, đã động thân mà vào. Đập vỡ lớp bột thạch cao mở chân hắn ra, để tiện cho vật thể to lớn của Kỳ Dịch tiến vào, trực tiếp đâm vào nội thể nhỏ hẹp khô khốc của Hàn Huyền Phi.

Khuôn mặt đỏ ửng của Hàn Huyền Phi lập tức chuyển thành trắng thắm, mồ hôi từ trán tuôn xuống. Toàn thân không thể cử động, chỉ có thể tê liệt trên giường, mặc cho Kỳ Dịch phát cuồng xâm phạm cơ thể, mặc cho Kỳ Dịch chà đạp mình

Nội bộ mềm mại đã bị mở ra điên cuồng, nhiệt huyết dâng trào va chạm bên trong, hung khí đáng sợ đó như muốn phá nát hắn, khiến bụng hắn đau đớn như bị cắt.

Máu chảy ra, hắn dường như nghe thấy tiếng hạ thể của mình bị rách raHàn Huyền Phi đang hư nhược vốn không thể chịu nổi sự dày vò này, dần dần chìm vào hôn mê

Một cơn đau thành linh ập tới, khiến Hàn Huyền Phi không khỏi kêu lên đau đớn, chỉ một lát đã từ nửa hôn mê mà tỉnh lại.

Kỳ Dịch chìm đắm trong cơ thể Hàn Huyền Phi một lát thì đã cứng lại, vội vàng dùng tay kéo chân Hàn Huyền Phi raHàn Huyền Phi đau đớn thở hổn hển, kinh hoàng nhìn mặt Kỳ Dịchmột nụ cười khó nhận thấy xẹt qua, Hàn Huyền Phi nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ Kỳ Dịch công kích tiếp.

Kỳ Dịch gần như thở dốc, lại lần nữa thô bạo xông vào thông đạo đã bị thương kia, nhìn đôi mày đẹp đó nhú lại.

Hắn hận bản thân mềm yếu!

Giống như sắp phát tiết toàn thân nội hỏa, hắn như phát điên, càng thêm mãnh liệt làm nhục người dưới thân

Đêm lạnh như nước, ánh trăng sáng tỏ treo trên bầu trờiKỳ Dịch đột nhiên nhớ đến giờ này năm trước, cũng là ngày như thế này, trăng như thế này, hắn ôm cơ thể mà hắn cực kỳ trân quý, nhẹ nhàng lần lượt hôn hôn

Còn bây giờ người trước mắt, toàn thân bị băng bó, nằm trên giường không thể cử động, hạ thân bị dang rộng, màu đỏ hồng lẫn dịch trắng chảy ra, khiến người ta không nỡ nhìn thẳng

Kỳ Dịch ngẩn ngơ một lúc lâu

Hắn chậm rãi di chuyển cơ thể, mở tủ ra, lấy một chiếc khăn sạch, đổ nước vào chậu rửa mặt, khê khăn lau đi hạ thân đang dơ bẩn bất kham. Lau sạch xong, lại dùng khăn khô lau cẩn thận.

Máu vẫn đang tràn ra, từng chút, không ngừng

Kỳ Dịch dùng khăn ấn lại vết thươngcảm thấy cơ thể đó đang run, Kỳ Dịch vội vàng rút khăn ra, cúi thấp đầu, dùng lưỡi liếm lên chỗ bị rách đó.

Mềm mại như lông tơtối lui , lần này đến lần kháccho đến khi vết thương không còn chảy máu, hắn mới nhấc người lên.

Đắp chặn lại, hấn đi đến đầu giường của Hàn Huyền Phi, quỳ xuống, si dại nhìn Hàn Huyền Phi trong cơn hôn mê, hàng mi dài khép lại trên gương mặt trắng bệch như giấy, thân ảnh rơi xuốngchầm chậm cúi người xuống, hôn lên đôi môi không một tia máumềm mại ấm ápHuyền của tôi!

Tôi yêu cậu như vậy! Yêu cậu như vậytại sao không thể đã động cậu được chút nào?

Lúc bắt đầu đã cưỡng bức cậu, là tôi không tốt! Là lỗi của tôi! Tôi có lỗi với cậu! Cậu không thể tha thứ cho tôi sao? Cậu có biết tôi yêu cậu biết bao! Chúng ta không phải vẫn luôn rất hạnh phúc sao?

Nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống, rơi trên khuôn mặt vẫn soái khí, Kỳ Dịch khẽ sờ lên cái đầu quần đầy vải, không chịu được mà hôn lên đôi môi trắng bệch đó, ngậm lấy chiếc lưỡi nhạt đó

Cậu bảo tôi phải làm sao? Tha cho cậu? Tôi sao có thể làm như vậy với những huynh đệ đã chết? Sao có thể đối diện với thủ hạ đang bị nhốt trong tù?

Chức trách của cảnh sát quan trọng với cậu như vậy sao? Không thể vì tôi mà từ bỏ?

.....Cậu có yêu tôi không? Cậu rất cục có yêu tôi không? Cậu có yêu tôi một chút nào không?

Một nỗi bi thảm dâng lên, đôi môi run rẩy không thể hôn tiếp, hấn gắt gao nắm lấy bàn tay phải còn lạnh lặn của Hàn Huyền Phi, đem mặt vùi vào trong lòng bàn tay ấm áp đó

Tôi hận cậu! Tôi hận cậu! Tôi hận cậu!! Hận cậu nhấn tâm như vậy!

Tôi không muốn trong đầu tôi đều là hình ảnh của cậu! Tôi không muốn yêu cậu nữa! Tôi không muốn yêu cậu nữa!

.....Tôi rất đau khổHuyền

Kỳ Dịch tê tái khóc thê lương

Đau khổ trong lòng và sự áy náy đè nặng lên làm hấn không thở được, con người mạnh mẽ trước đây kiên cường và lãnh khốc, tại thời khắc này đã biến mất như tro bụi! Chỉ có nỗi đau trong lòng xuyên qua xương cốt khiến hấn phải khóc thảm!

.....

Không biết đã khóc bao lâu, nước mắt của Kỳ Dịch cuối cùng cũng ngừng lại. Hấn đứng dậy, nhìn Hàn Huyền Phi thật lâu

Tôi yêu cậu!

Một nụ hôn tràn trề yêu thương và dịu dàng đặt lên trán Hàn Huyền Phi, lướt xuống má, dừng lại trên môi

Tâm tâm niệm niệm đều là cậu

.....

Tôi phải quên cậu!

Tôi không thể có lỗi với những người bỏ mạng vì tôi

Tôi sẽ quên được cậu!

Kỳ Dịch đi ra ngoài cửa

Vừa mở cửa, hấn lại xoay đầu nhìn Hàn Huyền Phi đang nằm bất động trên giường

Cậu là người ta yêu nhất đời này

.....Cũng là người ta hận nhất

.....

“Hàn Huyền Phi bây giờ sao rồi? Ở trong bệnh viện lâu rồi, khôi phục ra sao?” Kỳ Dương xem những tài liệu trước mắt, bộ dạng như rất tùy tiện hỏi.

Kỳ Dịch có chút chột dạ liếc nhìn Kỳ Dương ở đối diện: “Xương đã đỡ nhiều rồi, bây giờ có thể miễn cưỡng xuống giường đi vài bước.” Hắn cúi đầu nhìn xuống sàn nhà.

“Nghe nói cậu thường đến bệnh viện,” Kỳ Dương tựa về sau, cách bàn làm việc, nhìn Kỳ Dịch đã ốm đi nhiều.

Không nghe thấy Kỳ Dịch trả lời, Kỳ Dương thở dài một tiếng.

“Tuy cậu đều đi lúc ban đêm, nhưng truyền ra, sẽ tổn thương các huynh đệ.”

“Tôi biếttôi , tôi sẽ không đi nữa” Kỳ Dịch ngẩng đầu, vẻ mặt hổ thẹn: “Ca, tôi có lỗi với cậu, có lỗi với các huynh đệ, chú Trung đã trông tôi từ nhỏ đến lớn, khi già lại vì tôi mà chết, tôi” Tiếng nói của hắn càng lúc càng thấp. Nhưng, chỉ chốc lát, hắn thở mạnh một hơi, khẩu khí trở nên mạnh mẽ: “Tôi sẽ quên hẳn, ca , cậu yên tâm!”

“Vậy thì tốt, tôi tin cậu!” Kỳ Dương khẽ cười, che giấu sự bất an trong lòng. Nhưng nguyện như vậy! Tâm tình hắn nặng nề nghĩ.

Trong phòng nhất thời vắng lặng, hai người đều không nói chuyện. Qua cả nửa ngày, Kỳ Dương đột nhiên mở miệng nói: “Cậu nhớ Thương Điền không? Lão già làm thương giới ở Nhật Bản, đã từng đến Trung Quốc, chúng ta có tiếp đãi hắn.”

“Nhớ, sao vậy?” Kỳ Dịch khó hiểu nhìn Kỳ Dương.

“Chúng ta muốn đứng vững ở Nhật Bản, cần phải có sự hỗ trợ của hắn, nếu không sẽ rất khó khăn.” Kỳ Dương ngừng lại, cân nhắc nên nói làm sao cho tốt: “Uhmtên đóHắn nói hắn rất muốn giúp đỡ chúng tahắn là một tên thích nam sắc”

Kỳ Dịch sững sốt một lát, trên mặt bắt đầu thất sắc.

“Thư kí riêng của hắn thông qua hắn biểu thị với tôi, hắn muốn có Hàn Huyền Philúc ở Trung Quốc hắn đã có ấn tượng rất sâu với Hàn Huyền Phi, nhưng biết Hàn Huyền Phi lúc đó là người tình của cậu, nên hắn không nói ra. Nhưng bây giờtôi có nói với hắn, Hàn Huyền Phi bây giờ đã thương tích đầy mình. Nhưng hắn nói đừng lo, chỉ cần gương mặt không sao thì được rồi, hắn vẫn muốn có.”

Kỳ Dương lại im lặng một lát: “Còn nữa, Trần Quân Nghị sắp ra rồi, tuần sau sẽ đến Nhật Bản. Cái tên họ Cao kia đã giúp đỡtiền cũng đã xài hết rồi! Nhưng coi như cũng đáng giá.”

Kỳ Dịch toàn thân run lên, mặt gần như không còn chút sắc nhìn Kỳ Dương. Thấy Kỳ Dịch như vậy, Kỳ Dương không nỡ nói tiếp. Hắn đẩy ghế ra, đi đến bên cạnh Kỳ Dịch, ngồi xuống.

“Tôi chỉ nói với cậu như vậy, tôi sẽ không ép cậu, tự cậu quyết định đi!” Hắn ôm Kỳ Dịch vào lòng, cọ vào tóc: “Cậu là em trai mà tôi yêu thương nhất, là người quan trọng nhất trên đời này, tôi không muốn làm cậu khó chịutôi thương cậu, Dịch!” Hắn cúi đầu hôn lên trán Kỳ Dịch: “Tôi không ép cậu, cậu tự nghĩ đi”

Vươn tay ôm chặt người anh trai yêu thương nhất của mình, Kỳ Dịch rất cố gắng, mới không để mình bật khóc trong vòng tay ấm áp này.

Hàn Huyền Phi đang được Lưu Minh Viễn dìu đỡ, khó khăn lắm mới ra khỏi xe lăn được.

Bước chân của hắn yếu ớt loạng choạng, tất cả trọng lực đều ép lên người Lưu Minh Viễn.

Lưu Minh Viễn tuy đầu không được tốt lắm, nhưng sức lại rất khỏe. Hắn rất cố gắng, rất cẩn thận dìu Hàn Huyền Phi, nỗ lực để Hàn Huyền Phi có thể đứng vững.

Hàn Huyền Phi rất khó khăn mới đứng vững được, cảm kích nói cảm ơn với Lưu Minh Viễn.

Đôi chân cứng đờ vô lực chống đỡ, hắn gian nan xê dịch về phía trước, mỗi một bước đi , đều là một chuyện rất khó khăn. Đi được một đoạn ngắn, Hàn Huyền Phi đi đến nỗi mặt tái mét, hơi thở yếu ớt mong manh.

Cảm thấy sự bất thiện xung quanh, thậm chí là ánh mắt thù hận, Hàn Huyền Phi cúi thấp đầu, thờ ơ chống đỡ.

Hàn Huyền Phi không biết tại sao Kỳ Dịch kêu hắn đến đây.

Có lẽ, Kỳ Dịch cuối cùng đã hạ quyết tâm giết mình rồiHàn Huyền Phi nghĩ, tất cả đã có thể được giải thoát rồi....

Vừa vào đến cửa, hắn đã thấy Kỳ Dịch đứng ở giữa phòng.

Kỳ Dịch nhìn cũng không thèm nhìn Hàn Huyền Phi, lạnh lùng nói với Lưu Minh Viễn: “Buông hắn ra!”

Lưu Minh Viễn không biết làm sao lúng túng nhìn Kỳ Dịch, lại xoay sang nhìn anh trai. Lưu Minh Trí không lên tiếng, tiến lên phía trước kéo em trai của mình lại.

Mất đi sự chống đỡ Hàn Huyền Phi lão đảo.

Hắn muốn dựa vào sức mình để đứng vững, nhưng đôi chân căn bản không nghe lời, yếu ớt không một tia khí lực.

Chỉ có thể ngã xuống.

Lưu Minh Viễn liền muốn tiến tới, lại bị Lưu Minh Trí sắc mặt u ám kéo lại không buông.

Hàn Huyền Phi nỗ lực muốn đứng dậy, nhưng tay cũng không có chút lực, vốn không có tác dụng. Hắn rất nhanh liền phải bỏ cuộc, lẳng lặng nằm sấp trên đất bất động.

“Hàn Huyền Phi! Lâu quá không gặp!”

Hàn Huyền Phi ngược nhìn, thấy rõ người đang đi tới trước mặt mình

Trần Quân Nghị!

Hàn Huyền Phi kinh ngạc mở to mắt, hắn không thể tin vào mắt mình. Trần Quân Nghị bây giờ đáng lẽ phải bị giam trong tù chứ? Hắn đã phạm vào tử tội mà!

“Không ngờ phải không? Người đáng lẽ đã bị bắn chết lại xuất hiện trước mặt cậu!” Trong mắt Trần Quân Nghị tràn đầy sự thù hận tận xương tủy, trên mặt lại mang một nụ cười châm chọc: “Cậu tận trung chức trách như vậy, nhưng người khác thì lại không. Rất tức cười phải không? Cậu anh hùng như vậy bây giờ tay chân cũng bị phế hết, còn tôi phạm tội tử hình lại sống một cuộc sống tự do tự tại!”

Hắn tiến gần tới Hàn Huyền Phi, từ trên cao nhìn xuống người không cách nào bò dậy kia.

“Ở trong tù mỗi một ngày, tôi đều nghĩ, nếu như tôi có thể ra ngoài, tôi sẽ đối xử với cậu như thế nào! Bây giờ thấy cậu như thế này, tôi rất vui mừng! Nhưng vẫn chưa đủ! Chỉ như vậy thôi thì vẫn chưa đủ! Trương Tiểu Ninh chết rồi! Châu Văn chết rồi! Chú Trung chết rồi!em trai của tôiem của tôi” Nước mắt rơi xuống, âm thanh bị nghẹn lại. Trần Quân Nghị lau đi nước mắt, vẫn dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống trừng nhìn Hàn Huyền Phi.

“Tôi hận không thể lột da cậu ra! Ăn thịt cậu!” Hắn một cước đạp vào Hàn Huyền Phi.

Bụng Hàn Huyền Phi bị đá một cái rất mạnh, đau đến co người lại, tay ấn vào bụng để không lên tiếng.

“Nhưng, Dịch ca có một cách rất hay, tôi tin, cách đó sẽ khiến cậu sống không bằng chết! Tôi xem cậu còn cứng tới chừng nào!” Trần Quân Nghị phát ra một tiếng cười như bị thần kinh: “Cậu có biết không? Cậu sắp bị đem tặng cho Thương Điền Ngô rồi! Thương Điền lão già đó, nổi tiếng là người biết hành hạ. Đặc biệt là, có khi ông tôi còn đem nam nhân mình đã chơi chán tặng cho bọn thuộc hạ. Ha ha Bị đám ác quỷ háo sắc đó luân phiên làm, tôi xem, cậu có còn quật cường nữa không! Có lẽ đến lúc đó, tôi sẽ đi cầu xin Thương Điền, để hắn giao cậu cho tôi. Tôi muốn để mọi người thấy cậu bị đàn ông chọc cái đó vào cơ thể, hoặc tôi sẽ đem cậu vứt ra đường, để tất cả mọi người thưởng thức bộ dạng dâm tiện của cậuha ha ha hay là đem cậu vứt đến trước mặt một đám thích chơi trò biến thái, để bọn chúng làm cậu đến chết thì tốt hơn!”

Hàn Huyền Phi mở to mắt, nghe những lời độc ác hạ lưu của Trần Quân Nghị!

Hắn không tin Kỳ Dịch sẽ làm như vậy! Hắn giãy dựa chống nửa người lên, nhìn thấy Kỳ Dịch đứng một bên vẫn không lên tiếng

Không thể nào, cậu không thể làm như vậy! Cậu không thể dùng cách đó để lăng nhục tôi!

Tôi không tin cậu sẽ làm như vậy!

Lúc này, có hai người đàn ông rõ ràng là người Nhật đi vào, cúi đầu với Kỳ Dịch: “Cám ơn Kỳ tiên sinh! Chúng tôi thay mặt Thương Điền cảm tạ ông!”

Vừa nói xong, bọn họ liền cúi người xuống, đem Hàn Huyền Phi trên đất nhấc lên.

Sao có thể chứ?

Hàn Huyền Phi không dám tin mà nhìn Kỳ Dịch! Hắn thấy ánh mắt Kỳ Dịch loé động, rồi lại cúi mắt xuống từ đầu đến cuối đều không lên tiếng.

“Kỳ Dịch” Hàn Huyền Phi khê kêu.

Hắn chần chừ nhìn Kỳ Dịch , rất muốn nghe lời phủ định từ miệng Kỳ Dịch, nhưng không có! Kỳ Dịch từ đầu đến cuối đều không nhìn hắn, vẫn duy trì sự trầm mặc.

Hai người đó hai bên trái phải nhấc hắn lên, kéo đến trước cửa. Hàn Huyền Phi cố gắng xoay đầu lại nhìn Kỳ Dịch, trong mắt đọng đầy sự không tin và hoảng loạn.

Không thể đâu! Cậu không thể nào làm như vậy! Đúng không? Kỳ Dịchnhưng sắp ra khỏi cửa rồi, hắn thấy bên ngoài có một chiếc xe màu đen chờ sẵn, cửa xe cũng đã mở ra.

“Kỳ Dịch!” Hàn Huyền Phi kinh hoảng xoay đầu gọi lớn.

Kỳ Dịch ngược đầu

Mặt không biểu cảm

Là thật đó! Kỳ Dịch thật sự đem mình tặng cho người đàn ông khác đùa giỡn!

Ánh mắt của Hàn Huyền Phi sa sầm xuống, trên mặt là sự thất vọng và bi thương.....

Hắn không kêu nữa, cứ như vậy mà nhìn Kỳ Dịch, vẫn nhìn, cho đến khi bị đem ra khỏi cửa

Khắp phòng là một mảnh tĩnh mịch, không ai lên tiếng, ngay cả một tiếng ho khan cũng không có

.....

“Đáng chết! Nó muốn cắn lưỡi tự sát! Nhanh! Bịt miệng nó lại!” Ngoài cửa một trận kinh hô.

Kỳ Dịch đột nhiên run một trận.

Hắn lập tức xoay người, giống như không có chuyện gì xảy ra đi về phía Kỳ Dương: “Được rồi, chuyện này coi như đã giải quyết rồi, tôi và Kỳ Dương còn có chuyện cần nói, phải đi trước.” Hắn đặt tay lên vai Kỳ Dương.

Cánh tay bị Kỳ Dịch bấu chặt, Kỳ Dương đau đến cắn chặt môi. Hắn cố nhịn, điềm nhiên như không có việc gì cùng Kỳ Dịch bước ra khỏi cửa.

19. Chương 19

“Thương Điền tiên sinh, người đến rồi!”

“Ừm.” Một lão nhân đang ưu nhiên thưởng thức trà, người mặc hoà phục, khí độ ung dung điềm tĩnh.

Đặt tách trà xuống, đứng dậy, đi đến trước mặt Hàn Huyền Phi đang bị đặt trên một tấm đệm, mỉm cười khom người xuống: “Còn nhớ tôi không? Chúng ta từng gặp nhau ở Trung Quốc.” Ông ấy đưa ngón tay lướt qua mặt Hàn Huyền Phi: “Nhớ cậu lâu lắm rồi, cậu vẫn đẹp như trong ấn tượng của tôi.”

Lão nhân tráng kiện đó không một chút vất vả đem cơ thể xui lợ của Hàn Huyền Phi ôm vào lòng, nhìn thấy miệng hắn bị bịt lại, Thương Điền thở dài: “Nghe nói cậu muốn tự sát, thật đáng thương! Tôi sao có thể để cậu chết? Tôi khó khăn lắm mới có được cậu.” Thương Điền ôm chặt người trong lòng, hôn lên trán Hàn Huyền Phi. Cảm thấy toàn thân Hàn Huyền Phi căng thẳng, cả người như chịu một trận rung động kịch liệt, Thương Điền cười lên ha hả.

“Đừng sợ, cậu sẽ nhanh chóng quen thôi, tôi sẽ khiến cậu điên cuồng.” Ông đặt Hàn Huyền Phi xuống, phất tay áo một cái với người đang đứng một bên.

Lập tức, có hai người đàn ông mặc đồ vest đi tới, động thủ cởi quần áo trên người Hàn Huyền Phi ra. Rất nhanh, hắn bị cởi trần trụi trọc, hai chân bị đang rộng đặt trên tấm nệm, tùy ý cho những ánh mắt tham lam kia xâm phạm.

Cực độ thẹn thùng làm Hàn Huyền Phi nhắm nghiền mắt, toàn thân cứng đờ không động được một tia, chỉ có hàng mi dài đang run lên kịch liệt, một vòng ẩm ướt quanh mi mắt.....

Thương Điền lại ôm Hàn Huyền Phi lại, thở dài, mỉm cười nói: “Kỳ Dịch thật là nhẫn tâm, đem cơ thể hoàn mỹ đánh thành như thế này.” Ông sờ lên từng vết thương trên người Hàn Huyền Phi. “Đáng tiếc đáng tiếc, những vết sẹo này càng làm cho cậu đáng thương hơn, làm cho lão đầu như tôi đây cũng rất đau lòng, bảo bối đáng thương của tôi”

Bàn tay đặc biệt cứng lạnh của lão đầu bốn trên thân hình gầy yếu, chậm rãi vươn đến vật thể yếu ớt nằm trong đám lông tơ, bắt được vật tượng trưng nam tính không chút sinh khí kia, cầm trong tay vuốt ve.

Hàn Huyền Phi đột ngột giật nảy một cái, khuôn mặt trắng bệch trong chớp mắt đã ửng đỏ. Hắn nhắc cánh tay vô lực, run rẩy muốn đẩy bàn tay sở sảng đang đùa giỡn dưới hạ thân mình.

Nhưng động tác của hắn phí công chỉ làm gia tăng thêm hứng thú cho Thương Điền, nhìn vẻ mặt không giấu nổi sự sợ hãi, Thương Điền cười lên ha hả. Ông cúi người xuống, vươn lưỡi ra, tinh tế liếm láp lên da thịt tươi trẻ, dần dần kéo xuống dưới

Hàn Huyền Phi toàn thân lông tóc dựng đứng lên, nước bọt ẩm ướt trên ngực làm hắn buồn nôn muốn ói ra. Nhưng một chút sức phản kháng cũng không có, chỉ có thể để lão nhân kia liếm hết toàn thân

Rất muốn chết!

Nhưng hắn ngay cả cách để tự sát cũng không có

“Thật là đẹp, ngay cả chỗ này cũng đẹp như vậy.” Thương Điền hôn lên vật tính dục của Hàn Huyền Phi, ngẩng đầu thưởng thức biểu hiện cực kỳ xấu hổ của hắn. Ông tới vừa dùng tay xáo động vật thể yếu ớt đó, vừa đem nó ngậm vào trong miệng” Ômùi vị cũng rất tốt, rất sáng khoái.” Ông nhẹ nhàng liếm trước tiên đoan, cầm lấy một cái gối, chêm dưới hông Hàn Huyền Phi, để chỗ kín đáo đó bày ra trước mặt mình.

Dùng ngón tay chọc vào hậu huyệt màu hồng kia, lão nhân phát ra tiếng kêu hài lòng: “Kỳ Dịch nữ đem ưu vật như thế này tặng cho tôi, ha hatôi phải chơi thật vui vẻ! Chỗ này đã bị Kỳ Dịch chọc vào nhiều lần rồi, nhưng màu sắc vẫn mê người như vậy, hình dạng cũng giữ được rất tốt, cậu đúng thật là kẻ sinh ra để mê hoặc đàn ông mà.”

Lão nhân nhắc người lên, tiếp tục nói mỉa mai: “Tôi không thích những cậu nhóc mảnh khảnh, trông như phụ nữ, thật là đáng ghét. Ở Trung Quốc lần đầu thấy cậu, tôi đã không quên được cậu rồi, khí chất xuất chúng của cậu, soái khí cương nghị, rất có mùi vị nam nhân! Đáng trách là, cậu lại khiến cho người ta rất nhớ thương cậu, rất muốn thấy bộ dạng cậu bị áp dưới hạ thân, rên rỉ, khóc lóc yếu đuối, tôi trước giờ chưa từng có cảm giác quyến luyến không quên với bất kỳ nam nhân nào.”

“Ngoan một chút, mới không phải chịu khổ. Nếu chọc giận tôi, sẽ rất thê thảm đó.” Thương Điền kéo miếng vải bịt miệng Hàn Huyền Phi ra. “Hài tử xinh đẹp” Lão nhân cúi thấp đầu muốn hôn lên miệng Hàn

Huyền Phi.

“A!” Thương Điền vội vàng rút đầu về. “Cậu vẫn còn muốn cắn lưỡi! Khốn kiếp!” Ông vội nhét cục vải vào trong miệng Hàn Huyền Phi.

“Cậu rất dữ! Tôi không thích loại súc vật không nghe lời! Người đâu!” Thương Điền cao giọng kêu người đứng hầu ngoài cửa vào.

“Giáo huấn cho hắn một chút, để hắn biết ngoan ngoãn.”

“Vâng, tiên sinh!” Hai người mặc đồ vest đỏ cúi gập người, lấy từ trong hộp tủ bên cạnh ra một khí cụ, quỳ xuống cạnh Hàn Huyền Phi.

Một người nhóm ngọn đèn cồn lên, hơ cây kim trên tay. Chờ cho nó đỏ lên, bọn họ liền dùng thủ pháp rất chuyên nghiệp, không gấp không chậm đem cây kim dài đó đâm vào trong dương vật của Hàn Huyền Phi.

Đau đớn khiến Hàn Huyền Phi như phát cuồng giãy dụa kịch liệt trên tấm nệm, mồ hôi tuôn xuống như mưa. Hai người mặc đồ đen đỏ vẫn không bị ảnh hưởng gì, áp chế cơ thể hắn, lạnh tĩnh đem cây kim đó đâm xuyên qua. Thương Điền cười âm tà, cầm một khối dương vật giả cực lớn đến, đối chuẩn với hậu huyệt đỏ nhạt, mạnh mẽ đút vào. Nhìn tiểu huyệt khép chặt bị cường lực xé mở, máu tươi chảy xuống da thịt nhẵn mịn, Thương Điền hưng phấn đến toàn thân phát run.

Ông ấy thích nhất là xem nam nhân soái khí cương ngạnh bị dày vò đến suy sụp, khóc lóc cầu xin, sau đó ngoan ngoãn mặc cho ông chơi đùa. Vừa nghĩ đến đó, ông đã sắp không chờ nổi nữa, ông muốn chơi chết cái tên nam nhân làm cho ông nhớ nhung này, nhìn thấy hắn điên cuồng! Ông muốn thấy hắn bị một đám đàn ông luân phiên cưỡng dâm!

Ông vội vã muốn thượng lên hắn!

Lão nhân thở hổn hển, liếm loạn xạ trên thân thể đang run rẩy, hai tay cấp thiết sợ loạn đến chỗ đó: “Đáng chết! Cậu thật đẹp! Thích như vậy không? Hay muốn chơi trò kích thích hơn nữa?”

Lão nhân cầm cây kim bên cạnh lên, thô bạo đâm vào khối khoả đồ trước ngực, mãi đâm vào, nhìn Hàn Huyền Phi bất ngờ mở to đôi mắt, đau đớn thở dốc, Thương Điền hứng chí lại càng thêm cao trào, lập tức lấy thêm một cây kim khác, châm vào khối thù du khác.

Hàn Huyền Phi đau đến không muốn sống, giãy dụa, mồ hôi nhễ nhại chảy xuống, mặt trắng như người chết. Thương Điền đắc ý nhìn kiệt tác của mình, gặt đầu với thủ hạ, như dòng điện chạy qua, đột ngột rút cây kim trong dương vật của Hàn Huyền Phi ra.

Cơ thể Hàn Huyền Phi lập tức như ruột bòng bị gió thổi bung run lên điên cuồng, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng rên thảm khàn khàn. Hai người kia lúc này đã buông lỏng hắn ra, chỉ trối hai tay hắn lại, ấn trên đầu, mặc cho hắn xấu hổ giãy dụa, run lên

Còn Thương Điền thì đạm nhiên lùi về bàn trà, tiếp tục uống trà, thưởng thức cảnh sắc tình trước mắt

.....

Kỳ Dương đặt một con cờ xuống, im lặng chờ Kỳ Dịch đi bước tiếp theo, thấy bộ dạng Kỳ Dịch thần hồn đã bay đi đâu rồi, hắn cũng không nói chuyện. Qua rất lâu, hắn mới chạm nhẹ vào Kỳ Dịch, chỉ chỉ vào bàn cờ.

Kỳ Dịch giật mình, tỉnh lại, cuống quýt tùy tiện đi một bước, muốn che giấu sự thất thần vừa nãy của mình. Kỳ Dương thấy hắn trực tiếp đem con xe đặt dưới con mã của mình, cũng không lên tiếng, lẳng lặng ăn con xe, lại chờ.

Kỳ Dịch miễn cưỡng đem tâm tư đặt lên bàn cờ, lại phát hiện mình sớm đã thất thế rồi. Hắn ngại ngần nhìn Kỳ Dương nhếch miệng, nỗ lực làm ra một biểu hiện thoải mái, nhưng không thành công.

Kỳ Dương thấy vẻ mặt hoảng loạn của hắn, thất hồn lạc phách đứng ngồi không yên, do dự một lát, mới nhỏ tiếng: “Cậu làm như vậy, coi như đã giúp mọi người thở nhẹ nhõm rồi, Trần Quân Nghị cũng rất hài lòng.” Kỳ Dương liếc mắt nhìn biểu hiện của Kỳ Dịch. “Chuyện này coi như đã qua rồi, sau này Tung Hoành của chúng ta sẽ đứng vững ở Nhật Bản, còn có cơ hội Đông Sơn tái khởi.”

Kỳ Dịch ngơ ngác nhìn Kỳ Dương nói chuyện, không nhúc nhích, không biết đang nghĩ cái gì. Kỳ Dương cũng không lên tiếng nữa, hai người im lặng ngồi đối diện nhau

Xôn xao một tiếng, Kỳ Dịch đột nhiên đẩy ghế đứng lên, ánh mắt dao động không dám nhìn thẳng Kỳ Dương.

Kỳ Dương ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt không có bất kì biểu hiện nào.

Kỳ Dịch cắn môi, cuối cùng đưa mắt đối diện với Kỳ Dương. Hắn muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra. Hắn giơ một quyền xuống bàn, xoay đầu đi, vội vàng rời khỏi.

Thủ hạ của Kỳ Dịch đứng trước cửa, vừa thấy hắn ra, liền đứng thẳng lên, theo sát.

Kỳ Dương vẫn lẳng lặng ngồi nguyên tại chỗ, cúi thấp đầu đối diện với bàn cờ, nghe tiếng xe nổ máy bên ngoài, lần lượt rời đi

Xe dừng trước cửa biệt quán của Thương Điền, Kỳ Dịch xuống xe, bước nhanh vào trong. Máy tuý tùng cầm theo súng, tức khắc tản ra, nhanh chóng tiếp cận những vệ sĩ của Thương Điền.

Biến cố vội vàng vệ sĩ của Thương Điền trước giờ chưa từng gặp phải tình huống như thế này, nhìn thấy những người rõ ràng đã qua huấn luyện, tay cầm súng đột ngột xông vào, chỉ súng vào người mình, liền ngớ ra tại chỗ.

Thương Điền vừa nhận được tin Kỳ Dịch xông vào, thì Kỳ Dịch đã đẩy cửa bước vào. Người hầu của Thương Điền xông lên, lập tức bị hai nòng súng đen ngòm làm lùi lại.

Kỳ Dịch thần tình u ám nhìn thấy cây đèn pin cắm vào Hàn Huyền Phi vô lực ngã trên nệm run rẩy, xoay người cúi đầu với Thương Điền, lập tức đứng thẳng người, ngữ khí trầm ổn nói:

“Thương Điền tiên sinh, làm phiền rồi. Tôi muốn đem người về!”

Thương Điền giận đến xanh mặt, hung hăng nói: “Họ Kỳ các cậu không nói chữ tín! Muốn đem đi thì đem sao? Quá càn quấy rồi!” Ông ấy quay sang chửi bọn thủ hạ: “Các cậu là đám ăn hại, để người ta dễ dàng xông vào, thật là phí công nuôi bọn phé vật các cậu!”

“Thương Điền tiên sinh đừng trách bọn họ. Ông là thương nhân bình thường, chúng tôi là hắc bang, đương nhiên về mặt này sẽ chiếm một chút ưu thế. Chúng tôi cũng biết không thể đi ra như vậy, cho nên xin Thương Điền tiên sinh tiền chúng tôi ra ngoài.”

“Cậu, cậu”

“Chuyện này là do tôi xử lý không thoả đáng, xin Thương Điền tiên sinh thứ lỗi! Hôm khác sẽ đến nhà Thương Điền đại lão nhận lỗi! Nhưng người chúng tôi nhất định phải mang đi!” Vừa nói xong, Kỳ Dịch đã đi đến chỗ Hàn Huyền Phi, đem hắn từ trên giường kéo dậy

Lưu Minh Trí chuyển súng về phía Thương Điền: “Thương Điền tiên sinh, mời!”

Thương Điền giận dữ nhìn Kỳ Dịch, nhưng bị khẩu súng lạnh lùng kia uy hiếp, ông chỉ có thể cúi đầu đi ra ngoài.

Kỳ Dịch căn bản không thèm nhìn Thương Điền, động thủ nhốt hết tất cả những vật cấm trên người Hàn Huyền Phi. Mặt hắn tái mét, nắm lấy toàn thân xụi lơ của Hàn Huyền Phi, cũng không lấy bất kì vật gì che lại cơ thể Hàn Huyền Phi, cứ như vậy mà lôi hắn ra khỏi phòng.

Trên đường, mọi người đều kinh hãi thần tình đáng sợ của Kỳ Dịch, thấy hắn thô bạo nắm tay lôi Hàn Huyền Phi toàn thân lơ lửng, kéo đi, ở trước mắt bao nhiêu người, đi nhanh qua hành lang hoa viên, giống như vút một bao vải đem hắn ném lên xe.

Dọc đường, Kỳ Dịch cũng không nói chuyện, hai mắt đỏ như sắp chảy máu. Vừa đến nơi, Kỳ Dịch lập tức sên sệt lôi người đó vào phòng tắm, mở vòi nước, không để ý việc mình bị nước bắn vào, cầm lấy khăn, liu liếm chà sát lên cơ thể Hàn Huyền Phi.

Thủ hạ bên ngoài không ai dám lên tiếng, cũng không ai dám ngăn cản, toàn bộ nín thở, kinh hồn bạt vía đứng chờ ở cửa.

Chà đến da của Hàn Huyền Phi sắp bật máu ra, Kỳ Dịch mới hung hãn tát Hàn Huyền Phi một cái, đem cơ thể ướt sũng thất tha thất thiểu của hắn lôi ra khỏi phòng tắm, đẩy ngã xuống giữa phòng.

Bị vũ nhục như vậy trước mặt mọi người, khiến Hàn Huyền Phi xấu hổ đến độ trong đầu rỗng tuếch, mất đi tất cả năng lực phản ứng, mở to đôi mắt ảm đạm không chút ánh sáng, vốn không thấy được bất cứ thứ gì. Xung quanh đều là người, nhưng hắn ngay cả việc che một chút thân thể mình cũng không nghĩ được, giống như một con rối bị lột sạch quần áo, si dại ngơ ngẩn nằm trên đất.

Có nhiều người xoay đi không nỡ nhìn. Lưu Minh Trí cầm một chiếc khăn tắm, muốn phủ lên người Hàn Huyền Phi, nhưng lại bị Kỳ Dịch giật lấy.

Hắn nắm chiếc khăn tắm, không đầu không đuôi quất lên người Hàn Huyền Phi. Nước mắt Kỳ Dịch mãi rơi xuống, cũng không lau đi, giống như bị điên hết đánh rồi đá vào người đang nằm trên đất

“Tôi hận cậu! Tôi hận cậu! Tôi không tin tôi không thể hạ quyết tâm!” Hắn vút cái khăn trong tay, nóng nảy đi vào phòng.

“Tôi là thằng khốn! Thằng khốn! Mẹ kiếp không phải là thứ ra gì!” Hắn đâm một đấm vào tường, bức tường màu trắng dính vết máu. Kỳ Dịch không cảm thấy đau đớn chút nào

Tôi lại vì cái tên đã hại chết rất nhiều huynh đệ tốt của mình, lại phò mặc các huynh đệ khác, cái đầu của tôi thật là đã mê muội rồi! Phải làm sao mới có thể không nghĩ đến hắn? Tôi phải làm sao mới có thể nhẫn tâm được?

Tôi thật vô dụng! Thật vô dụng!

Tôi thật ngu ngốc! Vì loại người đó!

Hắn điên cuồng lần lượt đâm vào tường: “Đồ dân! Dân! Dân!”

Khó khăn lắm Tung Hoành mới có hi vọng khôi phục, lại bị tôi phá hỏngKhó khăn lắm mới ép mình cứng lòng được

“Dịch ca, đừng như vậy, đừng đánh nữa! Anh bị thương rồi!” Mọi người cố kéo Kỳ Dịch lại.

Kỳ Dịch bị kéo đến sofa, đôi mắt sung huyết vẫn hung ác trừng nhìn Hàn Huyền Phi đang ngã trên đất

Sẽ có cách thôi! Sẽ có cách để tôi không cần cậu nữa!

Tôi sẽ làm cho mình chỉ vừa nghĩ đến cậu là buồn nôn! Muốn ới!

“Dịch ca” Thấy ánh mắt Kỳ Dịch hoàn toàn không bình thường, Lưu Minh Trí lo lắng kêu một tiếng. Kỳ Dịch cũng không nghe thấy, vẫn chăm chăm nhìn Hàn Huyền Phi

Đột nhiên, hắn phát ra một trận cười điên điên, càng cười càng lớn, cười đến xém chút thở không được. Hắn vừa sặc lại vừa cười, dùng tay lau đi nước mắt trên mặt, cười không ngừng

Mọi người xung quanh đều bị hắn làm cho hoảng sợ. Lưu Minh Trí và Tiểu Phương cố gắng kêu tên hắn, lắc lắc hắn. Bọn họ sợ Kỳ Dịch như thế này, sợ hắn cứ như vậy mà phát điên!

Kỳ Dịch cuối cùng cũng đã dừng lại tràng cười điên cuồng, phẩy tay. “Các cậu làm cái gì vậy? Bị dọa thành như vậy à? Tôi không sao, tôi vừa nghĩ ra một cách giải quyết rất hay” Hắn lại cười ha hả: “Tôi sao lại không nghĩ ra từ sớm chứ? Tôi sẽ vừa nghĩ đến hắn là muốn ới ngay.”

“A Lực , đem Lion ra đây!”

Mọi người đều không hiểu gì cả, thấy A Lực dắt một con chó thuộc giống thuần chủng cao to vào.

Kỳ Dịch túm lấy Hàn Huyền Phi, giữ chặt hai cánh tay hắn, để hắn nằm sấp trên chân mình, cười khà khà, nói nhỏ bên tai hắn: “Cậu xem, cậu xem con chó đó! Tôi muốn để nó làm với cậu! Để bọn tôi xem xem, bị chó làm, cậu có đạt đến cao trào không!”

Thấy Hàn Huyền Phi thần trí không tỉnh táo không có phản ứng gì, Kỳ Dịch rất không hài lòng, xoay đầu Hàn Huyền Phi qua, để hắn đối diện với con chó đực hung mãnh kia.

“Nhìn! Cậu nhìn rõ cho tôi! Con chó này, con chó này sắp làm với cậu đấy, để nó làm trò trước với cậu xem sao!”

“Lại đây!” Kỳ Dịch lệnh cho con chó. A Lực cởi sợi dây xích, để con chó nhào lên lưng Hàn Huyền Phi, thị ý cho nó liếm hậu huyệt đang chảy máu đỏ

Hàn Huyền Phi vẫn ngơ ngác nhìn con chó, không biết là chuyện gì. Đến khi con chó nhảy lên, cái lưỡi dài bắt đầu liếm láp vào hậu huyệt và tinh hoàn của mình, hắn mới hiểu xảy ra chuyện gì

Một trận sợ hãi xông đến toàn thân, trong đầu như có thứ gì đó bị nứt ra

“Không, khôngkhông!” Hắn xoay người đột ngột hét âm lên. “Đừng như vậy! Đừng như vậy! Tôi cầu xin cậu! Kỳ Dịch, tôi cầu xin cậu! Đừng làm như vậy!”

Hắn muốn đứng dậy né tránh, nhưng đã bị Kỳ Dịch ghì chặt lạiHắn kinh hoàng vạn trạng xoay đầu, nhìn con chó đang nằm trên lưng mìnhcảm nhận được hạ thân bị con chó đó liếm!

“Không! Không! Tôi cầu xin cậu! Tôi xin cậu, Kỳ Dịch! Cậu giết tôi đi! Cậu giết tôi đi!” Hắn bấu chặt vào quần áo của Kỳ Dịch, cố gắng lay lay, khóc không thành tiếng. “Đừng như vậy mà! Đừng đối xử với tôi như vậy! Cậu giết tôi đi! Cậu một dao chém chết tôi đi, cắt ra, có được không? Cậu đem tôi cho nó ăn đi! Cậu đem tôi cho nó ăn thịt đi! Được không? Đừng làm như vậy! Tôi cầu xin cậu! Cậu muốn tôi làm gì cũng được, chỉ đừng làm như vậy mà!”

“A!” Hắn khóc như một người bệnh tâm thần, dùng sức toàn thân muốn thoát ra khỏi tay Kỳ Dịch.

“Nếu không cậu dùng lửa thiêu chết tôi đi! Cậu dùng lửa thiêu sống tôi! Tôi xin cậu! Xin cậu! Đừng làm như vậy!tôi xin cậu đó, Kỳ Dịch! Cậu để tôi chết đi!”

.....

Kỳ Dịch ngậy ra.

Hắn nắm chặt tay Hàn Huyền Phi, ngơ ngác nhìn hắn, hoàn toàn quên mất mình phải làm gì! Hắn thấy người đó luôn kiêu ngạo quật cường, người toàn thân bị đánh gãy hết xương, cũng không kêu lên một tiếng, bây giờ mặt lại đầm lệ ở trước mặt tôi, khóc lóc, khổ khổ cầu xin tôi, khóc xin tôi giết hắn

Tim đau không thể nào chịu nổi! Sao lại đau như vậy? Giống như bị người ta lôi sống ra ngoài cơ thể

Trời a!

Tôi đang làm gì vậy?

Tôi đang làm gì vậy?

“Kéo con chó ra! Mau kéo con chó ra!” Kỳ Dịch kêu lớn, đem Hàn Huyền Phi ôm vào trong lòng, đau lòng khóc

“Không sao, không sao rồi, cậu xem, con chó bị kéo đi rồi, không ở đây nữa! Cậu xem đi!”

Hàn Huyền Phi lệ ngấn mờ hồ nhìn con chó bị kéo ra khỏi người mình, đưa ra khỏi phòng

Hắn nhắm mắt lại, yếu ớt tê liệt ngã vào lòng Kỳ Dịch, toàn thân run rẩy, lệ rơi không ngừng

Kỳ Dương nghe tin vội vàng đi đến, sự việc đã qua rồi, hắn thấy Lưu Minh Trí và mọi người mắt đã đỏ lên, lặng lẽ đứng bên cạnh Kỳ Dịch, không ai nói chuyện.....

Kỳ Dịch ôm đầu ngồi trên sofa, không động đậy

Kỳ Dương đi đến phía trước, khom người xuống, nhìn Kỳ Dịch — trên mặt đều là nước mắt! Hắn không thể không thở dài, đứng thẳng lên, dò xét xung quanh, rồi đi vào phòng ngủ.

Kỳ Dương chậm rãi đi đến cửa sổ, cúi đầu nhìn con người tiêu tụy mảnh khảnh đó, đã thất thần cuộn người lại. Đôi mắt vẫn đẹp đó mất đi tất cả quang thái trước đây, trống rỗng không có bất cứ thứ gì

Kỳ Dịch ngồi xuống, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt ốm yếu đóliền một trận run lên kịch liệt. Hàn Huyền Phi vẫn ngồi chờ ra như một đứa trẻ bị sợ hãi, hoảng sợ càng đem cơ thể mình co quắp lại, cố gắng muốn thu vào trong gócđầu vùi trong cánh tay, không dám nhìn người trước mắt một cái

Kỳ Dương thấy Hàn Huyền Phi như thế này, cảm thấy nỗi hận trước giờ đã nhạt dầnCon người từng quật cường như vậy, soái khí đẹp đẽ như chim ưng bay trên bầu trời!

Người nam nhân xuất sắc đến mức khiến tôi cũng phải mờ mắt!

Nhưng hiện tạiKhông chỉ cơ thể vĩnh viễn tàn phế, ngay cả ý chí cũng đã suy sụp rồi

Kỳ Dương ngồi đó nhìn Hàn Huyền Phi, nghĩ đến Kỳ Dịch ở ngoài kia, trong lòng một mảng chua xótCuộc đời chúng ta rốt cục làm sao? Đời này số phận sẽ như vậy

Tiểu Dịch đáng thương

Lẽ nào chúng ta sẽ cùng điên mà kết thúc hay sao?

Không!

Không

Em trai bảo bối của tôi

Hãy

.....Bỏ đi

“Hàn Huyền Phi! Tôi là Kỳ Dương, tôi chỉ muốn đến thăm cậu, không cần sợ” Hấn cố gắng dùng âm thanh nhỏ nhẹ, đưa tay ra, muốn xoay người Hàn Huyền Phi lạinhưng Hàn Huyền Phi sợ đến co lại, sợ sệt phát ra âm thanh ư ư rất nhỏ

“Đừng sợ, cậu không sao rồi! Lên giường nghỉ ngơi một lát đi được không?”

Hàn Huyền Phi vừa nghe đến chữ “giường “, càng thêm sợ hãi, cuống loạn lắc đầu, cả người đều run lên.

“Được rồi, được rồi, cậu cứ ngồi ở đây đi, không sao, không sao” Chờ cho Hàn Huyền Phi bình tĩnh lại, Kỳ Dương mới hỏi: “Cậu có muốn gì không? Tôi kêu người mang cho cậuđể tôi kêu bọn chúng làm chút đồ cho cậu ăn, cậu cả ngày nay chưa ăn gì rồi.”

Nói xong, hấn đứng lên muốn đi, Hàn Huyền Phi động một cái, hình như muốn nói gì đó. Kỳ Dương dừng lại. “Cậu muốn cái gì? Nói tôi nghe đi.”

Hàn Huyền Phi ngược lên nhìn Kỳ Dương

“Cậu muốn cái gì?”

“Cầu xin cậu” Âm thanh rất nhỏ thì thào nói

“Cái gì?”

“Cầu xin cậu” Hàn Huyền Phi run rẩy kéo gấu quần Kỳ Dương lại. Hấn như một cọng cỏ nắm được tia cứu mạng cuối cùng, dùng sức lực toàn thân

“Van xin cậu để tôi chết! Tôi xin cậugiết tôi đi! Tùy tiện dùng phương pháp gì đó, giết tôi đi! Tôi van nài cậu đó!”

Kỳ Dương thấy đôi mắt vẫn luôn si dại của Hàn Huyền Phi, đột nhiên tràn trề niềm hi vọng, làm Kỳ Dương cứng người đứng bất động.

“Cậu không phải rất hận tôi sao? Tôi hại chết nhiều người của cậu như vậy! Cậu giết tôi báo thù đi! Cậu có thể đem lột da tôi, lăng trìcòn nữacòn nữa” Hấn sợ Kỳ Dương không đồng ý, sẽ bỏ đi mất, vừa gấp vừa hoảng cố gắng nghĩ xem còn có cách chết gì đáng sợ hơn, gấp đến độ mồ hôi trên trán không ngừng tuôn xuống

Kỳ Dương chịu không nổi nữa!

Hấn không muốn nhìn, cũng không muốn nghe tiếp nữa

Hàn Huyền Phi cảm thấy Kỳ Dương sắp đi, hoảng sợ muốn kéo hắn lại. “Còn có giải pháp người sống! Đúng, đúng, cậu có thể tách rời tôi! Trước tiên không giết tôi, để tôi nhìn mình bị cắt ra từng mảnh, cả nội tạng cũng bị moi ra, có được không? Xin cậu, Tôi cầu xin cậu! Giết tôi đi”

Kỳ Dương như bỏ trốn lao ra khỏi phòng, đứng ở hành lang, mờ mịt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc tuyệt vọng Khó khăn lắm mới áp chế được sự khổ sở xông đến tâm, hắn mới nhìn Tiểu Phương đang đứng ở cửa, nghiêng người đi, bờ vai vẫn co rúm lại

Hắn lê bước chân nặng nề, đi đến trước mặt Kỳ Dịch

Một lúc lâu, hắn mới cúi đầu nói với Kỳ Dịch: “Giết hắn chứ!”

Thấy Kỳ Dịch ngẩng đầu, vẻ mặt thê lương và không muốn

“Giết hắn đi, cho hắn được dứt khoáthắn bây giờ như vậy, chi bằng chết thì tốt hơn!”

“Giết hắn đi”

20. Chương 20

Trời dần tối sầm xuống.

Không khí u ám, nặng nề đè lên cả thế giới.

Trăng lạnh thoảng lộ ra một chút ánh sáng, mây đen lại nhanh chóng kéo tới che lấp đi. Trời đất nhất thời sa vào trong một mảng hắc ám, tĩnh mịch như một cỗ quan tài cực lớn, từ từ khép lại rất đáng sợ.

Hàn Huyền Phi vẫn ngơ ngác ngồi bên cửa sổ, hai tay nắm chặt vạt áo mình, giống như một tượng gỗ

Hắn rất sợhắn sợ có người đến, đưa hắn đi, lại bị lăng nhục! Hắn thà bị đánh chết, thà bị hình pháp tàn khốc hành hạ đến chết, cũng không muốn bị nhục nhã!

Hắn rất muốn chếtrất muốn chết!

Chết rồi, thì không cần sợ loại lăng nhục đó khi nào thì lại đến cảm thấy tất cả tôn nghiêm đều bị lôi đi trong đau đớn!

Cạch một tiếng, ánh sáng chiếu vào trong gian phòng. Hàn Huyền Phi sợ sệt ngẩng đầu, dùng tay che ánh sáng đến đột ngột, một lúc lâu mới nhìn rõ, người đang lặng lẽ đứng ở đó.

Kỳ Dịch!

Hàn Huyền Phi sợ đến gần như nhảy dựng lên.

Phải không, có phải là lại đến dùng cách gì đó để vũ nhục tôi không? Lại muốn, lại muốntrong đầu toàn là nỗi sợ hãi, không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì khác. Hàn Huyền Phi kinh hãi mở mắt, tuyệt vọng nhìn Kỳ Dịch từ từ tiến lại gần

Tất cả đều thay đổi rồi, người nam nhân soái khí tâm cao khí ngạo lúc đầu, đã biến mất không còn thấy được chút nào nữa. Lúc này chỉ có người đang phát run co vào trong góc, yếu đuối như vậy, yếu đuối đến xa lạkhiến người ta phải đau lòng như vậy

Kỳ Dịch cảm thấy một luồng chua chát rất nồng tan ra trong timKỳ Dương nói không sai, bộ dạng này, chết đối với hắn mà nói, ngược lại là một chuyện tốt!

Giết hắn đi

Sao có thể nhẫn tâm như vậy, nhẫn tâm thấy hắn như thế này

Nuốt xuống sự chua xót cay đắng trong lòng, Kỳ Dịch đem cái li trong tay đặt lên trên bàn. “Cậu không phải rất muốn chết sao?Đây là li nước có thuốc độc, cậu uống rồi sẽ chết thôi!”

Nghe thấy chữ chết, Hàn Huyền Phi nhảy cảm lập tức thẳng người lên, nhìn li nước đóHắn không tin sự việc lại đơn giản như vậy, không biết Kỳ Dịch lại muốn giở trò gì! Hàn Huyền Phi nghi hoặc nhìn Kỳ Dịch, lại trữu mắt xuống

Kỳ Dịch ngồi lên sofa, dùng âm thanh rất mệt mỏi nói: “Bỏ đi, tôi cũng không muốn hành hạ cậu nữa. Sự việc sẽ kết thúc như thế này, cậu chết rồi, tôi cũng được giải thoát.”

Hàn Huyền Phi bán tín bán nghi nhìn Kỳ Dịch một lần nữa, thấy Kỳ Dịch thần tình âm u, nhắm mắt dựa vào sofa, giống như không muốn nhìn hắn

Là thật đó!

Đầu Hàn Huyền Phi dần dần minh mẫn lên

Là thật! Tôi thật sự có thể chết rồi!

Tất cả đau khổ đều có thể kết thúc rồi! Sẽ không còn những loại lắng nhục đáng sợ chờ mình nữa! Tất cả, tất cả đều có thể kết thúc rồi! Hàn Huyền Phi kích động đến nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi.

Không biết khí lực từ đâu toát ra, để hắn bò rất nhanh đến bên bàn trà, dùng đôi tay vẫn luôn run rẩy, bưng cái li đầy nước đó

Đôi tay run một cái, nước trong li bị dao động. Hàn Huyền Phi khấn trương —không biết nước có đổ ra chút nào không, có ảnh hưởng đến hiệu quả không

Nhất thiết không thể để nước đổ ra! Nhất thiết không thể

Hắn tận hết khả năng mới giữ được hơi thở ổn định, trong lòng luôn lặp lại, làm cho bản thân đừng quá kích độnghai mắt hắn nhìn chăm chăm vào mặt nước, rất cẩn thận dùng hai tay bưng cái li, thận trọng kê lên miệng

Quá tốt rồi! Quá tốt rồi! Cuối cùng có thể chết rồi!

Thật sự rất tốt

Dường như trước giờ chưa từng cảm thấy thoải mái như thế này, cơ thể lâng lâng, giống như hoa lan mềm mại bay trên không trung

Trong phút chốc trước khi đổ nước vào, Hàn Huyền Phi đã cười! Hắn thật sự cảm thấy rất vui mừng! Cuối cùng đã kết thúc rồi! Sẽ không có bất kì đau khổ nào nữa

Kỳ Dịch không dám tin vào mắt mình

Hắn thấy Hàn Huyền Phi cười rồi

Không phải là nụ cười khó hiểu, là một nụ cười chân chính! Giống như mây đen qua đi, ánh mặt trời xán lạng chiếu xuống mặt đất đóng băng, sáng rực khoan khoái!

Kỳ Dịch khóc rồi!

Hắn nhảy lên, một phát đánh đổ cái li đó!

Cái li rơi vỡ trên mặt đất, phát ra tiếng giòn vang, những mảnh thủy tinh vỡ tan nước chảy tràn ra, dưới ánh đèn, phát ra một tia sáng huyền bí

“Không! Không! Cậu đừng mơ! Tôi sẽ không để cậu chết đâu, cậu từ bỏ đi! Tôi sẽ không cho cậu được lợi đâu! Tôi sẽ quản lý cậu cả đời này!” Kỳ Dịch rơi nước mắt, gào đến khàn cả giọng. Hắn một cước đá Hàn Huyền Phi ngã xuống đất, nộ khí bùng bùng lao ra khỏi phòng.

“Lưu Minh Viễn, vào phòng thu dọn đi!”

Hàn Huyền Phi bị đá nằm rạp trên đất, ngơ ngác nhìn vệt nước tứ tán, khóc đến không còn nước mắtmặc cho người ta kéo hắn lên, đặt lên giường. Hắn chỉ động một cái nhìn về phía trước, giống như một người đã chết

Thu dọn xong những mảnh thủy tinh vỡ, lau đi vệt nước, tắt đèn, khép cửa lại, Lưu Minh Viễn nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài

Rất lâu Hàn Huyền Phi mới động một cái, kéo chăn xuống, đưa tay đến trước mặtmột mảnh thủy tinh vỡ sắc nhọn loé lên một tia sáng, màu xanh u ám

Hàn Huyền Phi xem mảnh thủy tinh đó như bảo bối nắm trong tay, dán chặt lên ngựcHắn lại mở tay ra, tinh tế nhìn mảnh vỡ phát ra tia hào quangHắn sao từ trước giờ không phát hiện ra, thủy tinh vỡ, dưới ánh trăng yếu ớt, lại chiếu ra một màu sắc đẹp như vậy

Hắn lộ ra một tia tiêu ý, rất nhạt, mang theo hi vọng, và một chút nhẹ nhõm

Chỉ có cách này! Chỉ có cách này có thể làm mình chết đi! Ông trời, ông phù hộ tôi được không? Để tôi có thể thành công! Để tôi chắc chắn chết đi!

Ông trời phù hộ!

Hàn Huyền Phi rất thành kính tâm niệm.

Có người sắp vào rồi! Hàn Huyền Phi lập tức không để lộ dấu vết đem mảnh thủy tinh giấu dưới gối, nhắm mắt lại. Hắn biết đó chỉ là người đến kiểm tra hắn theo giờ. Người đó quan sát Hàn Huyền Phi một lát, lấy tay hắn ra khỏi chăn, không phát hiện được chuyện gì khác thường, liền đi ra.

Chờ người đó vừa đi, Hàn Huyền Phi lập tức thả lỏng thở hắt ra, chậm rãi đưa tay xuống gối, lấy mảnh thủy tinh ra

Hắn đưa tay lên cổ

Chỉ có cách này thôi!

Để chúng ta cuộc thời gian đi!

Hắn cắn chặt răng, xuất ra tất cả sức lực, dùng mảnh vỡ sắc bén đó, kiên quyết cắt vào động mạch ở cổ của mình!

.....

Kỳ Dương chạy vội vào trong bệnh viện.

Khi nhìn thấy Kỳ Dịch ngồi trước phòng phẫu thuật, ngược gương mặt trắng bệch nhìn mình, Kỳ Dịch xém chút đã ngã xuống đất.

Kỳ Dương mở to miệng hít lấy không khí, nhìn thấy ánh đèn “Đang phẫu thuật”, đi đến bên cạnh Kỳ Dịch, đem hắn ôm vào lòng.

Vừa nghe được tin Hàn Huyền Phi tự sát, hắn đã vội vã chạy như bay đến đây. Hắn sợ Hàn Huyền Phi xảy ra chuyện gì, Kỳ Dịch tâm tình cực kỳ bất ổn, sẽ làm ra chuyện gì đó.

“Không sao rồi. Có một bác sĩ vừa ra đã nói, vì được phát hiện kịp thời, sẽ không xảy ra vấn đề lớn lắm đâu. Họ sẽ rất nhanh trở ra đây thôi.”

Ngữ khí của Kỳ Dịch bình tĩnh, ngược lại làm cho Kỳ Dương cảm thấy một luồng hàn khí tự tận tâm can xông lên. Hắn thả lỏng hai tay, bất an dò xét biểu hiện của Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch lộ ra một nụ cười chua xót với Kỳ Dương: “Tôi cũng không sao, anh đừng lo lắng.” Tiếng của hắn rất nhẹ, nhưng trong ánh mắt có sự kiên định!

“.....Chờ hắn tỉnh lại, tôi còn phải chăm sóc hắn nữa, sao có thể xảy ra chuyện gì được?”

Hắn xoay đầu, không nhìn về mặt lo sợ của Kỳ Dương nữakhông khí như dừng lưu động, nặng nề khiến người ta không thở nổi.

“Lúc đó, nhìn thấy hắn nằm trong vũng máu, tôi thật sự tưởng hắn đã chết rồimặt hắn trắng như vậy, sờ không thấy mạch đập nữa.” Kỳ Dịch mất đi nụ cười trên mặt. “Cho dù tôi ấn vết thương lại, nhưng máu vẫn phun ra rất nhiều, tôi cũng gấp đến sắp phát điên! Tôi nghĩ hắn sẽ chết chắc!”

“Lúc đó tôi rất sợ! Cực kì sợ! Tôi sợ hấn sẽ chết như vậy, tôi sợ sẽ không còn nhìn thấy hấn mở mắt ra nữakhi ngồi chờ ở đây, tôi mới dần dần không sợ nữa. Sợ cái gì chứ? Sợ hấn chết sao? Sợ mất đi hấn sao?”

“Chuyện này có gì đáng sợ? Hấn chết rồi, tôi sao có thể sống tiếp được? Tôi cũng chết đi, thì làm sao cảm nhận được nỗi đau mất đi hấn?”

Kỳ Dương kinh hãi thất sắc: “Tiểu Dịch, sao cậu có thể nghĩ như vậy? Cậu, cậu” Hấn đau lòng đến không thể nói tiếp, hai tay ôm chặt đầu, ngồi xụi lơ trên ghế.

May mắn! May là Hàn Huyền Phi không chết! May là hấn không chết!

Kỳ Dương sợ đến nỗi trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi! Toàn thân mềm nhũn một chút sức lực cũng không có

“Trong giây phút tôi thấy hấn nằm trong vũng máu, tôi đã hiểu, tôi vốn bỏ không được hấn! Tôi vẫn luôn lừa dối bản thân, luôn tự nói với mình, tôi có thể không cần có hấn

Nhưng tôi sai rồi! Tôi yêu hấn, yêu đến bản thân không biết phải làm sao! Sau này tôi không cần nghĩ gì nữa, tôi phải chăm sóc cho hấn, ở bên cạnh hấn!”

“Nhưng hấn

“Tôi biết, hấn nhất định là hận tôi đến chết! Nhưng tôi không quan tâm! Tôi không quản hấn có yêu tôi không, có hận tôi đến chết hay không! Tóm lại tôi sẽ không buông hấn ra, tôi phải vĩnh viễn ở cùng hấn!”

Trên mặt Kỳ Dịch loé lên một tia sáng đã mất đi từ lâu, làm cả người hấn hiện lên thần sắc hồng hào. Tất cả những chán nản trước đây, tất cả u ám đã bị quét sạch, hấn đã khôi phục lại bộ dạng bá đạo và tự tin quen thuộc trước mặt Kỳ Dương.

Kỳ Dương không biết mình nên mừng hay nên lo lắng, trong đầu đã rối lên, ngó ra nhìn Kỳ Dịch.

“Anh, xin lỗi” Kỳ Dịch thu hồi ánh mắt nhìn nơi xa, bất an nhìn Kỳ Dương không lên tiếng. “Tôi làm khó cậu rồi”

“Đừng nói vậy” Kỳ Dương chưa xót nhìn Kỳ Dịch, trong nửa năm này đã gây đi rất nhiều.

“Tôi có lỗi với những huynh đệ đã chết, và những huynh đệ bị giam trong tù! Có lỗi với tất cả huynh đệ đi theo tôi! Tôi là một người vô dụng, tôi không xứng làm đại ca của bọn họ, tôi có lỗi với bọn họ!

.....Tôi, tôi muốn lui ra khỏi Tung Hoành!”

Hấn dùng tay ngăn không cho Kỳ Dương nói.

“Sau này, tôi chỉ muốn an phận làm một người dân bình thường cùng hấn trải qua những ngày tháng bình thường” Hấn giữ bả vai Kỳ Dương, tựa đầu lên. “Xin lỗi, anh, tôi làm anh thất vọng rồi, anh có tha thứ cho tôi không? Tôi biết anh sẽ tha thứ cho tôi”

Kỳ Dương sờ lên đầu hấn, thờ dãi: “Sao tôi có thể trách cậu! Chỉ là cậu phải nghĩ cho thật kĩ!”

“Tôi đã nghĩ rất kĩ càng rồi! Tôi quyết định rồi!”

Thấy thần tình Kỳ Dịch quyết liệt như vậy, Kỳ Dương không còn gì để nói. Trong lòng hấn hiểu, nếu Hàn Huyền Phi chết đi, cũng sẽ bức Kỳ Dịch đến đường cùng!

Thấy Kỳ Dịch đau khổ như vậy, thấy bộ dạng hiện tại của Hàn Huyền Phi, Kỳ Dương từ lâu đã không còn hận nữa!

Bây giờ hấn chỉ biết, hấn không thể mất đi đứa em trai duy nhất này! Cho dù muốn hấn làm gì, hấn cũng bằng lòng! Hấn không thể mất đi Kỳ Dịch!

Nhưng sự việc có thể thuận lợi không?

Cá tính kịch liệt của Hàn Huyền Phi, bị làm đến như vậy, sao có thể tha thứ cho Kỳ Dịch?

Lấy tình cảm của Kỳ Dịch đối với các huynh đệ, hấn làm sao mà có thể không bận tâm về cảm nhận của các huynh đệ? Nếu không được sự tha thứ, Kỳ Dịch sao có thể thoát khỏi áy náy đè nặng trong lòng?

Trước mắt Kỳ Dương như có một bóng đen, dần dần áp xuống, hơi lạnh thấu xương, từng chút từng chút tràn vào trong cơ thể hắn, làm toàn thân hắn lạnh lẽo.

Hắn không khỏi run lên một trận, hai tay ôm chặt Kỳ Dịch, không dám buông lỏng một chút. Hắn sợ sẽ có một ngày, trong vòng tay này sẽ trống rỗng, hắn sẽ không còn được ôm đứa em trai thân yêu này nữa

.....

Tối quá! Một mảng đen kịt! Tại sao lại như vậy? Tôi đang ở đâu?

Đúng rồi, tôi đã tự sát! Tôi đã cắt động mạch của mình!

Tôi đã chết chưa?

.....

Hàn Huyền Phi đột nhiên mở mắttrước mắt là một mảng màu xanh và êm ái! Hắn miễn cưỡng định thần lại, nhìn kĩ hoàn cảnh xung quanh

Phòng bệnh!

Chưa chết!

Tôi chưa chết!

Tôi thật sự chưa chết!

Tại sao!

Tại sao ông trời cũng không cho tôi chết! Tại sao bắt công với tôi như vậy!

Tại sao? Tại sao

.....Tại sao ngay cả ông trời cũng đứng về phía của người đó!

Còn muốn tôi bị lãng nhục như thế nào nữa? Còn muốn dày vò tôi như thế nào mới đủ? Tại sao hắn không cho tôi chết! Tại sao chứ?

Những cảnh sát chìm khác khi bị bắt, không phải đều bị giết hay sao? Vì cái gì mà đến bây giờ vẫn không giết tôi?

.....Dùng cách đó để làm nhục tôi! Tại sao phải dùng cách đó để cướp đi tất cả tôn nghiêm của tôi? Tại sao ngay cả việc để tôi chết như một người đàn ông, như một con người cũng không được!

Hắn muốn làm sao mới chịu buông tay?

Kỳ Dịch!

Cậu muốn sao mới giải được hận? Mới chịu giết tôi?

Tại sao phải đối xử với tôi như vậy

.....

Hàn Huyền Phi mặt đầm lệ, hận đến nổi như có một khối lửa đang rạo rực trong lồng ngực, thiêu rụi tất cả cảm giác của hắn! Chỉ có hận! Chỉ có hận!

Nộ hỏa mãnh liệt làm hắn vung vẩy ngồi dậy, đưa tay phải qua, đem cây kim truyền dịch ghim trong tay trái rút ra

Là vì gương mặt này sao?

Gương mặt này sao!

Hắn không nghĩ ngợi gì, dùng cây kim đó đâm vào một bên má mình, xuất toàn lực kéo xuống

Được một chút thì kim gãy đi, hắn cũng không bận tâm, vẫn liều mạng dùng cây kim gãy đó đâm vào, cố sức rạch xuống!

Kỳ Dịch vừa được bác sĩ kêu vào để giao phó sự tình, thì nghe thấy trong phòng phát ra tiếng động, hần vội vã xông vào, đã thấy hành động tự tàn phá của Hàn Huyền Phi!

Kỳ Dịch giật lấy cây kim trong tay Hàn Huyền Phi cố sức áp hần xuống giường.

Bác sĩ và y tá đều chạy vào, thấy Hàn Huyền Phi kích động như vậy liền tiêm cho hần một liều thuốc mê, để hần ngủ mê đi.

Da thịt trên mặt bị cào rách ra, kim gãy vẫn còn ở trong, các bác sĩ vội vàng lấy phần kim gãy ra, rất thuận thực khâu lại vết thương, rồi đi đến chỗ Kỳ Dịch đang quì ở trước giường.

“Không sao, những vết thương này đều có thể chỉnh hình. Sau khi khỏi, sẽ không nhìn thấy chút gì.”

“Không cần” Kỳ Dịch chậm rãi lắc đầu “Cứ để hần như vậy”

Bác sĩ rất kinh ngạc nhún nhún chân mày: “Khuôn mặt đẹp như vậy, thật đáng tiếc.”

Kỳ Dịch nắm tay Hàn Huyền Phi, rất dịu dàng nhìn bên mặt bị thương của hần

“Có sao đâu? Cho dù hần biến thành như thế nào đi nữa, tôi đều cảm thấy hần là người đẹp nhất”

Đêm dài đằng đẵng, trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng dụng cụ y khoa phát ra rất khẽ.

Kỳ Dịch ngồi bên giường Hàn Huyền Phi, si dại nhìn khuôn mặt ngủ say của hần. Hàn Huyền Phi trong khi ngủ, trên mặt không có đau khổ và sự sợ hãi, rất bình thản, yên tĩnh, giống như một thiên sứ bị tổn thương, yếu ớt làm người ta phải thương tiếc.

“Khờ quá” Kỳ Dịch thương xót nói: “Cậu cho rằng tôi chỉ thích bề ngoài của cậu thôi sao? Tôi sẽ cho cậu biết, vô luận cậu trở thành thế nào, tôi đều yêu cậu”

“.....Xin lỗiTôi đã tổn thương cậu nặng như vậy, tôi biết cậu nhất định là rất hận tôi”

Tôi không vọng tưởng cậu sẽ tha thứ cho tôi! Nhưng cho dù cậu có bằng lòng hay không tôi cũng sẽ ở cùng cậu! Cùng cậu cả đời này! Tôi dùng cả đời này của tôi để chuộc tội với cậu! Chờ cậu tha thứ

Tôi cũng sẽ không tổn hại cậu nữa!Bảo bối tôi yêu nhất

Tôi yêu cậu!”

21. Chương 21

Ngón tay thấm một chút nước, nhẹ nhàng lau qua đôi môi khô khốc, xoa nhẹ qua miếng băng gạc trên má. “Huyền, uống chút nước đi được không? Cậu không ăn gì cả, lại không uống nước, tổn hại cho cơ thể lắm”

Kỳ Dịch ngồi ở mép giường, nhìn Hàn Huyền Phi xoay đầu đi.

“Tôi bảo người nấu cháo thịt, cậu ăn một chút được không? Chỉ dựa vào truyền dịch là không được đâucậu còn không chịu ăn uống, bụng sẽ không chịu nổi đâu. Sức khỏe của cậu yếu như vậy, dạ dày mà bị phá huỷ nữa, sẽ rất khó hồi phục đóăn một chút đi?Nếu không thì uống nước trước đi!” Kỳ Dịch cẩn thận vuốt mái tóc của Hàn Huyền Phi, rất nhỏ tiếng khuyên nhủ.

Hàn Huyền Phi ánh mắt thờ ơ, vốn không nhìn hần, đối với lời nói của Kỳ Dịch cũng không có bất kì phản ứng gì. Kỳ Dịch khổ sở không biết phải làm sao. “HuyềnXin lỗi” Âm thanh của hần rất thấp, hơi khàn.

“Trước đây tôi thực sự rất hận cậu. Có lẽ cậu không biết, mùi vị bị người mình yêu nhất lừa dối là như thế nào! Khi biết được người mà mình yêu sâu đậm nhất, một lòng muốn đưa mình vào chỗ chết. Cảm giác đau đớn này khiến tôi không thể nào suy nghĩ, đau lòng đến độ tôi cho rằng, tôi sẽ đau đến chết!”

Lúc đó tôi thật sự đã giận đến điên rồi, chết nhiều người như vậy, Tung Hoành sụp đổ rồi, mọi người bỏ lại nhà cửa mà trốn ra nước ngoài, ngay cả anh trai tôi cũng đã trả giá rất nhiều, xem chút đã vì tôi mà chết. Hơn nữa tất cả những việc này đều do người ta yêu nhất, tin tưởng nhất làm ra! Tôi yêu người đó như vậy, nhưng người đó luôn lừa tôi! Tôi thực sự không chịu nổi. Tôi hận đến độ chỉ muốn dùng cách tàn khốc nhất để giết cậu, tôi muốn cho cậu hối hận, hối hận đã đối xử với tôi như vậy!

Nhưng tôi rốt cục vẫn không hạ quyết tâm đượctôi ép mình phải độc ác, nhưng vẫn không thểtôi rất đau khổ! Đau đến thật sự muốn chết đi!”

Kỳ Dịch ôm cứng Hàn Huyền Phi vào lòng, khẽ hôn lên tóc hắn

“Xin lỗi, đã làm vậy với cậutôi biết cậu rất hận tôi, tôi không dám cầu xin cậu tha thứ cho tôi, nhưng, tôi không thể để cậu chết! Tôi không thể nhìn cậu chết đixin lỗi”

Kỳ Dịch cúi thấp đầu, ánh mắt đầy sự khổ sở nhìn Hàn Huyền Phi.

“Tôi rất yêu cậu, tôi cũng cho rằng, tôi đã động được cậu, cậu cũng yêu tôilúc tôi ôm cậu, nhìn đôi mắt của cậu, tôi cho rằng mình đã nhìn thấy tình yêu, rất sâu đậm, giống như tôi.

Tôi thấy rất hạnh phúc, tôi thường cảm ơn ông trời, cảm tạ đã hậu ái cho Kỳ Dịch tôi nhiều như vậy, đem người mà tôi yêu thương nhất ban cho tôi, để tôi có thể ôm lấy hắn, để trong lòng hắn có tôi

Nhưng tôi đã lầm rồi, tất cả những thứ này đều là giả

Một luồng khí nóng chạy đến cổ họng hắn, gần như xông tới đỉnh đầu, làm hắn không cách nào nói tiếp được. Hắn khó khăn áp chế nó xuống, nghiêng mặt đi, không muốn để Hàn Huyền Phi thấy nước mắt trong mắt mình.

Hàn Huyền Phi nhắm mắt lại

“Nghĩ đến cậu vốn không yêu tôi, tim của tôi đau đến muốn chảy máu. Vừa nghĩ đến lúc hạnh phúc nhất của tôi và cậu, lúc kích tình nhất, trong lòng cậu đều đang hận tôi, đang nghĩ cách làm sao để đưa tôi vào tù, thì tôi

Không không chế được nước mắt nữa, đã rơi xuống rồi”Tôi biết không thể trách cậu, tất cả đều là do tôi tự tìm đến. Lúc bắt đầu chính là tôi đã cưỡng bức cậu, cậu hận tôi cũng đúngnhưng tôi thật sự rất yêu cậu, tôi thật lòng đó.....”

Trong phòng bệnh yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng nghẹn ngào không thể áp chế của Kỳ Dịch.

“Tôi thà rằng cậu một súng giết chết tôi, khi tôi đang ôm cậu, khi tôi đang hạnh phúc nhất. Đừng để tôi biết tất cả mọi chuyện, đừng cho tôi biết, sự dục dằng của cậu đối với tôi đều là giả tạo

“.....Huyền, tôi yêu cậu, tôi sẽ không tổn thương cậu nữa, tôi sẽ mãi mãi ở cạnh cậu! Sức khỏe của cậu sẽ khoẻ lại, tôi sẽ tìm bác sĩ tốt nhất chữa trị cho cậu, cậu sẽ đứng lên được!” Mặt hắn đầm nước mắt, liên tiếp hôn lên mặt Hàn Huyền Phi.

“Cậu uống chút nước đi được không? Cậu vẫn không chịu ăn uống, bác sĩ sẽ..... Sẽ cưỡng chế ép thức ăn vào bụng cậu đấy, cầu xin cậu uống nước trước đi, có được không?”

Thấy Hàn Huyền Phi vẫn không có phản ứng, Kỳ Dịch do dự một lát, cầm lấy ly nước uống một ngụm, rồi cúi người xuống rót nước vào trong miệng Hàn Huyền Phi.

Nước bị khớp hàm khép chặt ngăn cản, chảy xuống mặt. Kỳ Dịch vừa thương tâm vừa bất đắc dĩ, rơi nước mắt, nhìn biểu hiện lạnh như băng của Hàn Huyền Phi.

“ Xin lỗi” Hắn dùng âm thanh rất nhẹ nói bên tai Hàn Huyền Phi, cẩn thận nhưng mạnh bạo bóp chặt khớp hàm của Hàn Huyền Phi mở ra, rồi lại đút nước vào

Nhưng Kỳ Dịch vừa buông ra, vẫn chưa kịp đứng thẳng lên, thì Hàn Huyền Phi đã đem toàn bộ nước bị ép uống phun lên mặt Kỳ Dịch, về mặt chán ghét nhìn Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch theo phản xạ nhắm mắt lại, nhưng không né tránh. Hắn cúi thấp đầu, để mặt cho nước trên mặt từ từ chảy xuốngQua rất lâu, hắn mới thì thào nói: “Xin lỗi”

Hắn không dám đối diện với ánh mắt phẫn hận của Hàn Huyền Phi, lê bước đi nặng nề ra khỏi cửa, gật gật đầu với những y tá chờ ngoài cửa.

Nhìn thấy bác sĩ đi vào phòng bệnh, Kỳ Dịch không có dũng khí vào cùng. Hắn vô lực ngồi bệt lên ghế chờ ngoài phòng, nghe thấy tiếng âm ỉ từ trong phòng truyền ra.

Hắn bây giờ không thể nào nhìn thấy Hàn Huyền Phi chịu khổ nữa! Hắn từng thực hiện những khúc hình trên cơ thể Hàn Huyền Phi, loại lắng nhục đó làm người ta nghĩ cũng không dám nghĩ

Hắn hận tôi! Tôi vĩnh viễn cũng không có được trái tim của hắnvĩnh viễn cũng không có được!

Một trận đau lòng kịch liệt làm Kỳ Dịch ôm chặt lấy mình, phải xuất toàn lực ra mới không ở tại chỗ mà oà khóc lên. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, tim hắn như bị dao xuyên qua! Có lẽ, tim, thật sự bị đâm qua, chắc cũng sẽ không đau đớn như thế này!

.....

.....Sắp rồi, sắp phải cử hành lễ truy điệu cho những người đã chết

Lễ tế!

Nói là cái gì cũng không muốn nghĩ, nhưng sao lại có thể không nghĩ?

Những người đó vì tôi mà chết, những huynh đệ vì tôi mà chết

Chú Trung

Tôi đã nói với ông ấy, tôi phải nuôi ông ấy đến già, để ông ấy an dưỡng tuổi giàmỗi lần nghe thấy tôi nói như vậy, ông rất vui, luôn cười ha ha nói Tiểu Dịch đã trưởng thành rồi, có thể nuôi chú Trung rồi, chú Trung không sợ khi già không có cơm ăn

Nhưng chú ấy chết rồilà vì tôi

Cuộc sống quá đau khổ rồi

Có lẽ cái chết đối với chúng ta mà nói, ngược lại là một cách nhân từ, không phải ném loại đau khổ tim như bị xé nát này, không cần phải đối diện với ánh mắt oán hận của các huynh đệ

Nhưng, trên đời này không có đường đến tuổi vàng, có thể để tôi đi cùng hắn.....con người chỉ có một đời này, chết rồi, thì cái gì cũng không còn nữa, tôi cũng sẽ không nhìn thấy hắn nữa, sẽ không thể ôm hắn nữa, cảm nhận được hơi ấm của hắn

Chỉ có sống mới có hi vọng, mới có thể để tôi bù đắp cho hắn, mới có thể thấy hắn cười với tôi, để hắn hạnh phúc

Tôi muốn ở cùng hắn

Tôi không muốn buông hắn ra

.....

Linh cữu đặt ở đây.

Kỳ Dương vừa đến Nhật Bản, chuyện đầu tiên là bí mật thuê một căn nhà, đem linh vị của những huynh đệ đã chết đặt vào đại sảnh, còn hắn thì ở trên tầng trên.

Được biết chú Trung và người tài vụ đều chết cùng một lúc, nên Kỳ Dương đem bài vị của họ cùng đặt trong phòng này.

Lần này là vì Trần Qân Nghị đến Nhật Bản, Kỳ Dương quyết định cử hành một buổi tưởng niệm cho những huynh đệ đã chết, để tất cả mọi người trong Tung Hoành đến bái tế.

Cả căn nhà được phủ khăn trắng, nhan khói nhang nhạt nhẹ nhàng lượn lờ, giống như linh hồn đang bay, quần lay luyến tiếc không rời đi

Kỳ Dương đứng giữa vòng hoa, nhìn năm cái linh vị trước mắt, cổ họng như bị nghẹn lại, nước mắt đọng đầy trong khuôn mặt

Tung Hoành sụp đổ rồi! Tâm huyết mười mấy năm của hần. Những người này đã theo hần nhiều năm như vậy, những huynh đệ đồng sinh cộng tử, không còn quay lại nữa

Trong bầu không khí trang nghiêm, tiếng nước nở tràn ngập khắp phòng.

Gương mặt quen thuộc trên bức ảnh, mang theo nụ cười hoặc là e thẹn hoặc là phần chần, nhìn những người bạn tốt của mình, những huynh đệ

Trần Quân Nghị đứng trước linh vị, nhìn nụ cười bừng bừng sinh khí của đệ đệ trong tấm ảnh, vẫn không thể tin nổi, đưa em luôn tràn đầy sức sống, chạy nhảy tung tăng, đã mãi mãi đi rồi

“Ca ca có lỗi với cậu, tôi không nên để cậu vào Tung Hoành, tôi tưởng rằng tôi để cậu ở bên cạnh, thì có thể bảo vệ cho cậu, nhưng tôi sai rồi. Xin lỗi!” Lệ trên mặt lăn dài xuống, hần si dại nhìn đệ đệ trong tấm ảnh, biểu hiện rất nhu hoà, “Cường Cường, ca rất tiếc”. Cửa mở ra, lại có người lần lượt đi vào. Tiếng khóc trong phòng ngừng lại, hầu như tất cả mọi người đều nhìn người đó.

Kỳ Dịch đem theo Lưu Minh Trí và mấy người, đi đến trước linh vị, lẳng lặng cúi cung ba cái. Ánh mắt của hần quét qua những bức ảnh, lại rất nhanh mà trĩu xuống, đi đến trước mặt Trần Quân Nghị, thấp giọng nói: “Xin bớt bi thương!”

Trần Quân Nghị nghe thấy câu nói này, trên mặt lộ ra một nụ cười châm chọc, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Kỳ Dịch: “Không biết Dịch ca bảo tôi làm mới có thể bớt bi thương?”

Kỳ Dịch khổ sở nhìn Trần Quân Nghị, nói không ra lời.

“Xin lỗi” Rất lâu, hần mới nghẹn giọng mà phát ra một chút âm thanh.

“Xin lỗi,” Trần Quân Nghị lặp lại câu nói này, nụ cười của hần trở nên chua chát. Hần xoay lại nhìn tấm ảnh Trần Quân Cường, nhìn nó cười rất xán lạng với hần .

“Hần đâu?? Hàn Huyền Phi cái tên khốn kiếp đó đâu rồi? Mang hần đến đây!” Một người đàn ông lực lưỡng đứng ra, lau đi nước mắt, cao giọng nói.

Lưu Minh Trí nhìn Kỳ Dịch sắc mặt trắng bệch, đi ra ngoài cửa. lát sau, hần đẩy Hàn Huyền Phi vào.

Hàn Huyền Phi biểu hiện lãnh đạm. Hần như không thấy mọi người trong phòng, không cảm thấy những ánh mắt thù hận đang nhìn lên người hần, chỉ thấy bức ảnh trước mặt.

“Dịch ca, anh định xử trí như thế nào? Những huynh đệ này đều là bị hần hại chết , mọi người chúng ta cũng bị hần hại đến có nhà mà không thể về”

“Cái gì xử trí làm sao! Một súng là xong việc, cáo tế cho vong linh của các huynh đệ”

“Đúng, nếu Dịch ca không thể xuống tay, thì để chúng tôi động thủ!”

“Cậu cái tên hung thủ này, sao có thể ngồi trên linh vị được chứ? Cậu phải quì xuống trước những người bị cậu giết chết!”

Trong tiếng người xôn xao, đột nhiên có một tiếng quát nộ rất lớn, một người đi đến phía trước, nắm lấy Hàn Huyền Phi đang ngồi trên xe lăn, thô bạo xô xuống đất.

Lưu Minh Trí đứng ở một bên không biết có nên ngăn cản không, trong do dự, Hàn Huyền Phi như một con búp bê vải đã bị người ta vứt xuống đất, không có một chút sức chống cự.

Kỳ Dịch thấy Hàn Huyền Phi bị đẩy ngã, vốn muốn đỡ hần lên. Nhưng hần vừa đi được hai bước, đã dừng lại, không động nữa.

“Dịch ca, anh còn không nỡ giết hần sao? Anh thích nam nhân xinh đẹp, được.....huynh đệ chúng tôi đều có thể tìm giùm anh!”

“Phải đó, Dịch ca, tóm lại hần đã tàn phế rồi, toàn thân đều là sẹo, cũng không có gì hay cho anh chơi nữa!”

Kỳ Dịch đứng ở đó, mắt vẫn nhìn xuống đất, Hàn Huyền Phi không chút động đậy, không có phản ứng.

Âm thanh xung quanh dần dần yên ắng, tất cả mọi người đều chờ câu nói của hắn.

Kỳ Dịch cuối cùng cũng đem ánh mắt dán trên người Hàn Huyền Phi thu về, xoay người đi đến trước mặt Trần Quân Nghị, nhỏ tiếng: “Tôi, tôi biết nên giết hắn, để báo thù cho người chếtnhưnghắn bây giờ tứ chi đều đã gãy rồi, đã tàn phế rồicó thể nào, có thể nào xin các người tha cho hắn”

“Không!” Trần Quân Nghị lập tức cắt ngang Kỳ Dịch.

“Hắn giết em trai của tôi, giết nhiều người như vậy! Tại sao phải tha cho hắn?” Hắn nói từng chữ từng chữ một, hai mắt đỏ lên nhìn Kỳ Dịch. Kỳ Dịch bị ngăn chặn nói không ra lời, hổ thẹn cúi thấp đầu

Nhưng hắn không muốn bỏ cuộc, hắn muốn Hàn Huyền Phi

“Tôi biết! Cho dù nói sao đi nữa, hắn đều đáng bị giết! Không có lí do để thachỉ là, chỉ làtôi vẫn còn yêu hắn, tôi không muốn hắn chết”

“Kỳ Dịch! Cậu!” Trần Quân Nghị giận đến mặt đỏ bừng lên. “Hắn đối xử với cậu như vậy! Còn xem chút hại chết Dương ca, cậu còn yêu hắn? Mấy người chúng tôi đã theo cậu mười mấy năm, đều không hơn hắn một chút nào sao? Cậu, cậu ...Uổng phí tôi vẫn xem cậu là đại ca! Cậu, cậu vốn không xứng!”

Lời nói của Trần Quân Nghị như cây chùy đánh vào lòng Kỳ Dịch, làm hắn gần như đứng không vững. Gương mặt trắng bệch càng thêm trắng thắm, hắn ngơ ngác đứng ở đó, như một người chết.

Trần Quân Nghị thấy Kỳ Dịch như vậy, ngoài giận dữ, còn có một chút không nhẫn tâm. Hắn ngậm miệng, không nói lời nào nhìn Kỳ Dịch

Kỳ Dịch ngẩng đầu

“Cậu mắng rất đúng, tôi không có tư cách làm đại ca của các cậu! Tôi không xứng! Ngay cả làm huynh đệ với các cậu tôi cũng không xứng, Kỳ Dịch tôi đời này kiếp này có lỗi với những người đã chết, có lỗi với các cậu!

Tôi sẽ lấy một nửa tài sản của mình ra, đưa cho người nhà của những huynh đệ đã mấttôi sẽ thoái lui khỏi Tung Hoành!”

Hắn không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người: “Tôi biết làm như vậy cũng không bù đắp được lỗi lầm của tôi, cũng không thể làm giảm đi nỗi thù hận trong lòng các cậu”

Nhưng, tôi không có cách nào khác”

Hắn xoay đầu nhìn Hàn Huyền Phi. Thấy đôi mắt trong suốt đó, vẫn lẳng lặng nhìn mìnhnước mắt của hắn từ từ rơi xuống

“Tôi rất yêu hắn, tôi không có cách nào để mình không yêu hắn” Lại xoay đầu qua, nói với Trần Quân Nghị: “Xin lỗilà tôi quá ích kỉ. Nhưngcó thể nào tha cho hắn không?”

“Tôi cầu xin cậu, cầu xin các cậu, tha cho hắn. Tôi sẽ đưa hắn đi, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa!

Van xin các cậu”

Kỳ Dịch khụy hai chân xuống, ở tại chỗ quỳ xuống trước mặt Trần Quân Nghị. “Là Kỳ Dịch tôi có lỗi với mọi người, tôi nợ mọi người”

Mọi người đều không dám tin vào mắt mình, quá đổi kinh ngạc làm họ nhất thời ngây ra, người như bị cứng lại không thể cử động.

“Xin các người tha cho hắn có được không?” Lời nói của Kỳ Dịch làm mọi người tỉnh lại. Lưu Minh Trí, Tiểu Phương và mọi người cùng quỳ xuống.

“Dịch ca! Dịch ca! Đừng làm như vậy!” Có người hoảng hốt, muốn kéo Kỳ Dịch đứng dậy, nhưng hắn có chết cũng không chịu đứng lên.

“Dịch ca tại sao anh lại khờ như vậy? Hàn Huyền Phi vốn không yêu anh, còn hại anh như vậy, để anh xém chút đã vào tù, anh còn đối xử tốt với hắn?” Trần Quân Nghị thất thanh kêu lên.

“Quân Nghị, cậu tha cho Hàn Huyền Phi đi! Dịch ca cũng rất đau khổ. Anh ấy cũng đã không làm các huynh đệ thất vọng, hắnHàn Huyền Phi đã bị đánh thành tàn phế rồi, cả đời này cũng coi như là bỏ đi rồi! Cậu cũng biết Dịch ca đối với hắn ra sao mà, chuyện đó không phải là ai cũng chịu được! Cậu tha cho họ đi!”

“Phải đó, Quân Nghị, cho dù nói như thế nào, Hàn Huyền Phi lúc ở Nhật cũng đã cứu chúng ta một lần. Nếu không có hắn, chúng ta đã chết từ lâu rồi! Cậu tha cho hắn đi!”

“Câm miệng! Các cậu đều câm miệng cho tôi!” Trần Quân Nghị như bị kim châm, la to: “Người chết không phải là em của các cậu, các cậu đương nhiên không quan tâm!”

Tiểu Phương muốn mở miệng phản bác, nhưng thấy thần tình đáng sợ của Trần Quân Nghị, hắn sợ đến co lại, không dám lên tiếng.

Toàn cảnh im lặng như tờ, ngoài Kỳ Dương và tên vệ sĩ này giờ vẫn không lên tiếng ra, thì hầu như mọi người đều quỳ xuống hết.

Trần Quân Nghị cười khở: “Kỳ Dịch, cậu như vậy là đang ép tôi!”

Kỳ Dịch lắc đầu: “Không, tôi cầu xin cậu”

“Nếu như tôi không đồng ý thì sao?” Trần Quân Nghị trừng nhìn hắn.

Kỳ Dịch đáp không ra.

“Tôi nói với cậu, tôi không đồng ý! Tôi không muốn tha cho hắn! Tôi phải giết hắn để tể em trai tôi!” Hắn cười lạnh, từ trong người rút ra một khẩu súng

Kỳ Dịch run mạnh một trận, lập tức khôi phục lại bình tĩnh. Hắn không nói gì nữa, chỉ xoay người ôm lấy Hàn Huyền Phi trên đất

Hắn nhìn vào mặt Hàn Huyền Phi, rất dịu dàng, trong đôi mắt có tình yêu sâu đậm và không nởTâm Hàn Huyền Phi động một cái, cúi mắt xuống, tránh đi ánh mắt đó

Kỳ Dịch cười rất nhạt, nhẹ nhàng thở dài, nói nhỏ bên tai Hàn Huyền Phi: “Tôi yêu cậu, bảo bối!” Hắn như đang ôm một bảo vật trân quý nhất, kéo Hàn Huyền Phi vào lòng

Kỳ Dịch ngược đầu, nói với Trần Quân Nghị: “Tôi đã nghĩ rồi, nếu như cậu không chịu tha cho hắn, tôi cũng không cần cậu! Là Kỳ Dịch tôi có lỗi với các cậu, tôi không có lời nào để nói!”

Hắn cúi xuống hôn lên trán Hàn Huyền Phi.

“Cậu có thể giết hắn rồi!” Hắn thấy biểu hiện không tin của Trần Quân Nghị, liền cười lên: “Là thật đó, Kỳ Dịch tôi nói là giữ lời!”

Hắn đẩy Hàn Huyền Phi ra một chút: “Cậu có thể bắn vào đầu hắn, nhưng xin cậu để hắn chết trong lòng tôi.”

Trần Quân Nghị mắt sáng lên, tay cầm súng, nhắm vào đầu Hàn Huyền Phi

“Dừng!”

Kỳ Dương từ đầu đến giờ không lên tiếng đã xông lên, đứng giữa hai người, dùng thân mình chặn nòng súng! Tên vệ sĩ mặc đồ đen cũng xông tới, muốn kéo Kỳ Dương ra, nhưng kéo không đi

“Dương ca, anh làm gì vậy? Mau tránh ra!” Trần Quân Nghị kinh hô.

“Dương ca cẩn thận, súng sắp bóp cò đấy!” Tên vệ sĩ đổ mồ hôi, liều mạng muốn kéo Kỳ Dương lại.

Nhưng Kỳ Dương giữ lấy tay cầm súng không buông: “Quân Nghị, Kỳ Dịch là kẻ đã mất hi vọng, nếu cậu giết Hàn Huyền Phi, khẳng định hắn sẽ không sống tiếp nữa! Kỳ gia huynh đệ chúng tôi có lỗi với cậu! Nhưng, tôi chỉ có một đứa em trai này, tôi xin cậu tha cho hai người bọn chúng đi!”

Kỳ Dương mặt không có chút máu, vẻ mặt sợ hãi và van nài. “Tôi biết tôi không nên làm như vậy, nhưngnó là em trai tôi, tôi không dễ dàng gì mới nuôi hấn lớn, nó cũng giống như con tôi vậy, tôi không thể để nó chết! Tôi cầu xin cậu, cậu có thể giết tôi, đừng giết nó!”

“Kỳ Dương anh tránh ra, chuyện này không liên quan tới anh!” Kỳ Dịch quì ở dưới đất hô lớn!

Kỳ Dương không tránh ra, chỉ bắt lấy khẩu súng, van cầu nhìn Trần Quân Nghị. Trần Quân Nghị bàng hoàng nhìn Kỳ Dương, không có động tác gì, tên vệ sĩ của Kỳ Dương cũng không dám động loạn, hấn sợ súng sẽ cướp cò, hại Kỳ Dương

Ba người nhất thời đông cứng lại. Căn phòng dần dần im lặng, mọi người đều khẩn trương đến không dám thở mạnh!

Một lúc lâu, Trần Quân Nghị buông lỏng súng, lùi về sau một bước, nhìn Kỳ DươngTên vệ sĩ vội vàng cầm lấy cây súng.

Kỳ Dương áy náy nhìn Trần Quân Nghị: “Quân Nghị, xin lỗi”

Trần Quân Nghị lắc đầu: “Đều là vì em trai cả” Hấn xoay người, lê bước đi một mét, ra khỏi phòng.

Kỳ Dương vừa giận vừa thương tâm nhìn Kỳ Dịch ôm chặt Hàn Huyền Phi, giậm chân một cái, cũng rời đi

Kỳ Dịch bỗng Hàn Huyền Phi đứng lên, tất cả mọi người cũng đứng lên theo

Lưu Minh Trí đẩy xe lăn, muốn giúp Kỳ Dịch đặt Hàn Huyền Phi vào xe lăn. Kỳ Dịch thấp giọng nói cảm ơn, nhưng không thả tay, tự mình bỗng Hàn Huyền Phi ra khỏi cửa.

Đến cửa, hấn dừng lại, xoay người lại, nói với Lưu Minh Trí và mọi người: “Các cậu không cần theo tôi nữa, tôi không mang theo bất cứ người nào của Tung Hoành, các cậu sau này đi theo Dương ca đi”

“Dịch ca!” Lưu Minh Trí nghẹn lại.

“Chúng tôi muốn đi theo Dịch ca” Tiểu Phương khóc lóc nói.

Kỳ Dịch mỉm cười: “Cảm ơn các cậu!” Đầu hấn cũng không quay lại mà đi ra khỏi cửa

Hấn cẩn thận đặt Hàn Huyền Phi vào trong xe, thắt dây an toàn

Lưu Minh Trí đẩy chiếc xe lăn, đem theo Lưu Minh Viễn qua.

“Dịch ca, để em trai của tôi đi với anh đi! Nó không phải là người của Tung Hoành, đầu cũng không được tốt, không thể tìm được việc gì khác. Anh một mình chăm sóc Hàn Huyền Phi cũng không được tiện lắm, thêm một người sẽ tốt hơn, có thể lần lượt chăm sóc hấn.”

Kỳ Dịch nhìn Lưu Minh Viễn hề hề đáng thương như vậy, nghĩ mình quả thực là cần một người giúp. Hơn nữa Lưu Minh Viễn luôn chăm sóc cho Hàn Huyền Phi, cũng coi như là có kinh nghiệm, vì vậy hấn gật gật đầu, nói với Lưu Minh Viễn: “Lên xe đi!”

Lưu Minh Viễn rất sợ Kỳ Dịch không cần mình, vừa nghe thấy, lập tức vui vẻ ra mặt, vội vàng thu dọn xe lăn, bỏ vào cốp xe.

“Đa保重, Dịch ca! Chúng tôi mãi mãi là người của Dịch ca!”

Kỳ Dịch cười lên, thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên hấn nở ra nụ cười xuất phát từ nội tâm. Hấn ôm Lưu Minh Trí, vỗ vỗ vào lưng: “Cậu cũng保重 nhiều!”

Hấn vẫy tay với Tiểu Phương đứng ở cửa, Chu Phong và mọi người, lên xe lái đi.....

22. Chương 22

“Huyền, Huyền”

Tiếng gọi mình như từ xa vọng tới, lơ lửng không chân thực, mang theo lo âu và đau lòng không rõ lắm trong đầu Hàn Huyền Phi, chỉ có cảm giác như vậy.

Tứ chi đã từng chịu hành hạ tàn khốc như đang phản kháng lại, kháng nghị cơn đau tê thảm. Mỗi một phân mỗi một đốt xương đều đang đau nhức, đau đến độ khiến người ta không chịu nổi mà phải kêu thảm lên.

Toàn thân vã mồ hôi, đôi tay không khống chế được mà run rẩy. Ngàn vạn lần trong lòng đều đang gào thét với bản thân: Cố nhịn, nhất định phải nhịn! Nhưng cơn đau vô cùng tận này làm sao có thể nhịn nổi?

Không nhìn thấy gì cả, trong đôi mắt mở to là một khoảng trống, điều duy nhất có thể cảm nhận được là đau, cơn đau làm cho người ta điên cuồng muốn chết đi! Một khắc cũng không ngừng lại, từng bước áp sát

Cơn đau như thủy triều, chậm chậm nuốt chửng tất cả ý thức của hắntoàn thân trên dưới, chỉ có cơn đau đang cuồng loạn kêu gào!

Hàn Huyền Phi liều mạng vùng vẫy trên giường, giãy dụa, sự đau đớn ngoài sức chịu đựng của con người làm thần trí của hắn đã không còn tỉnh táo. Nếu cứ phải chịu sự đau khổ này, không bằng chết đi

Có ai đến giết tôi không? Giết tôi đi!

“Giết tôi đi!” Hắn không nhịn nổi nữa, phát cuồng lắc lắc đầu, tâm tê phế liệt kêu thảm.

“Trời a! Đem tôi giết đi! Đừng dằn vò tôi nữa!”

“Huyền, Huyền! Cậu ráng nhịn thêm một chút, rất nhanh sẽ hết thôi! Huyền, xin lỗi, xin lỗi!”

Giống như có ai đang khóc, giọt nước ẩm áp trên mặt, từ từ chảy vào trong lòng hắn, tràn vào trong cơ thểtừ từ nóng lên, giống như nhóm lên một điểm lửa, từng chút từng chút xua tan cơn đau. Lửa nóng lên, trải rộng toàn thân, nóng hổi rất thoải mái, giống như tứ chi đang bị ngâm trong nước lạnh được hong khô bên lửa hồng

Toàn thân hắn đều ấm lên, cơn đau chết người đó dần dần biến mất. Cả người hắn ướt đầm ngả trên giường, yếu ớt ngay cả sức lực để chớp mắt cũng không có, ánh mắt rời rạc nhìn phía trước

Mồ hôi trên đầu Kỳ Dịch từng giọt từng giọt nhỏ xuống, hoà lẫn cùng nước mắt, rơi trên mặt Hàn Huyền Phi Kỳ Dịch vẫn xoa bóp cánh tay cho Hàn Huyền Phi, rượu cao hổ cốt rất nóng thiêu đốt tay hắn , nhưng hắn không chút để ý. Chỉ cần làm cho Hàn Huyền Phi được dễ chịu, thì chịu khổ một chút hắn cũng bằng lòng!

“Huyền, xin lỗi” Nhìn mặt Hàn Huyền Phi trắng thắm như người chết, Kỳ Dịch lặng lẽ rơi nước mắt. Hắn đặt chai rượu thuốc xuống, ôm cơ thể hư nhược của hàn Huyền Phi vào lòng

“Cậu sẽ khoẻ thôi, bác sĩ nói rồi, kiên trì, mỗi ngày đều xoa rượu thuốc, ngâm nước nóng, cậu sẽ dần dần khoẻ lại. Cậu hãy cố nhịn thêm một thời gian ngắn nữa. Thời tiết ở Nhật Bản quá ẩm thấp, đối với vết thương trên người cậu không tốt. Tôi đã nhờ bạn bè làm thủ tục di dân, chúng ta sẽ nhanh chóng tới Canada. Không khí ở đó khô ráo, cậu sẽ không đau đớn như thế này nữa, cậu sẽ khoẻtôi yêu cậu, Huyềntôi yêu cậu”

Khi Kỳ Dịch đang thì thào nỉ non, cơ thể căng cứng của Hàn Huyền Phi đã thả lỏng ra. Hắn nhắm mắt lại, dần dần chìm vào trạng thái nửa mơ hồ trong sự âu yếm dịu dàng của Kỳ Dịch

Cơ thể ướt đầm vẫn còn hơi khó chịu, nhưng hắn không lo lắng, hắn biết rất nhanh hắn sẽ được thoải mái thôi

Trong mơ hồ, Hàn Huyền Phi cảm thấy Kỳ Dịch đang cẩn thận bông hắn rời khỏi giường, cởi quần áo của hắn, dùng khăn nóng lau đi những chỗ không thoải mái trên cơ thể hắn, sau đó, một chiếc khăn khô rất lớn bao lấy toàn thân hắn, nhẹ nhàng lau từng chút một trên da thịt .

Hàn Huyền Phi toàn thân mềm nhũn một chút sức cũng không có, mặc cho Kỳ Dịch bận bịu. Thay áo ngủ sạch cho hắn, lại đặt lên trên giường giường cũng không còn ẩm ướt nữa, mà rất khô ráo mềm mại ôm lấy hắn, còn có một chút hương vị thơm ngát của đồng quê sau cơn mưa mà hắn thích nhất

“Ngủ ngon đi, tôi ở đây với cậubảo bối của tôi” Một nụ hôn rơi trên mặt hắn, nhẹ nhàng như cánh hoa anh đào bay ngoài cửa sổ.

Hàn Huyền Phi thoải mái thở nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng, cuối cùng chìm vào trong giấc ngủ sâu

Hoa anh đào nở rộ khắp viện, sinh động lung lay trong gió nhẹ. Cánh hoa màu hồng phấn theo gió tung bay như hoa tuyết, hoa rơi lả tả, kiêu diễm không gì bằng

Hàn Huyền Phi ngồi trên xe lăn, hoa, rơi trên đầu, trên thân hắn. Hắn đưa tay đón lấy cánh hoa mềm mại, màu hồng nhạt đoan trang trong tay, ngẩng đầumưa anh đào khắp trên bầu trời

Cuộc đời xán lạng ngắn ngủi! Sinh mạng đẹp nhất là lúc rơi xuốngtinh thần vô sĩ! Hắn nhắm mắt, cảm nhận cánh hoa lướt trên mặtcười khổ

Cho dù nỗ lực thế nào, hắn vẫn không đứng lên được, ngay cả sức lực để rời khỏi chiếc xe lăn cũng không cócuộc sống phải mãi mãi dựa vào người khác, không có một chút năng lực tự lo.

Phải bao lâu mới hồi phục? Giấc mộng hùng tâm bừng bừng năm đó của mình đã rời đi rất xa, hư ảo. Nhưng giấc mộng này có khi lại rất rõ ràng khiến người ta không có cách nào nhìn thẳng, nó đang cười trước mắt mình, nhắc tỉnh mình

Tất cả đều đã mất rồi, tất cả lí tưởng, tất cả theo đuổitừng bỏ nhiều công sức và mồ hôi, hiện tại nghĩ đến lại thấy tức cười như vậy. Mấy năm làm cảnh sát ngắn ngủi, như phù dung sớm nở!

Việc duy nhất mà cơ thể tàn phế có thể làm chính là, đưa bàn tay phải vẫn còn chút lực ra, đón lấy những cánh hoa rơi xuống

Khôi phục? Khi nào mới có thể khôi phục? Khôi phục như trước đã là chuyện không thể nào. Hắn vẫn còn nhớ vị bác sĩ già thương hại nhìn hắn, nói với hắn, kiên trì tiếp, qua mấy năm, thì có thể tự bước đi được

Có thể từ từ đichỉ có thể đi

Mỗi lần tiết trời thay đổi, hắn đều phải cố nhịn cơn đau nhức ở từng đốt ngón tay. Loại đau đớn đó, khiến hắn gần như lẫn lộn: Mỗi ngày. Hắn đều phải để cho người ta ôm vào lòng thay quần áo tắm rửa, mỗi lần, đều phải lộ thân thể trước mắt người khác, mở rộng hai chân để đi vệ sinh vốn là chuyện chỉ làm một mình.....

Hắn ngày qua ngày phải chịu sự dày vò cả thể xác và tâm hồn, chính là vì chờ để một ngày mình có thể tự đi lại? Không thể chạy, không thể nhảy, không thể lái xe, khí trời hơi thay đổi, lại phải nằm ở trên giường trải qua những ngày lặp lại này!

Cuộc đời của tôi sẽ cứ như vậy đến hết? Làm một phế vật, sống trong tình yêu bố thí của Kỳ Dịch, một cuộc sống khuất nhục? Nếu hắn thấy chán ghét. Tôi lại sẽ phải đi đến đâu? Một mình cô độc, trải qua cuộc sống xa lạ trong khu điều dưỡng đến hết quãng đời còn lại?

Cuộc sống của tôi vì một người mà hành hạ tôi thành như vậy? Dùng cách này để lãng nhục tôi? Tôi mới hai mươi bảy tuổiđến khi nào mới là tận cùng?

Tôi không thể sống bình đẳng với hắn, không thể chống lại hắnhắn sẽ mãi mãi ở trên cao, suốt đời tôi đều phải dựa vào hắn, ngược nhìn hắntôi không thể chịu nổi! Tôi không muốn những ngày tháng như vậy! Tôi hận cậu! Hận cậu

Hàn Huyền Phi trong lòng đau đớn, lệ xông lên, mắt ướt đầmhắn gục đầu xuống, vùi vào trong cánh tay

Kỳ Dịch

Kỳ Dịch

Tại sao cậu lại đối xử với tôi như vậy? Cậu có thể dùng cách thức tàn khốc nhất để giết chết tôi, nhưng tại sao phải đối với tôi như vậy chứ?

Nước mắt lã lã chảy xuống, ướt đầm tay áo

Tôi hận cậu đã làm tất cả những việc này với tôi! Tôi không cần tình yêu cậu ban bố

Làm một phế vật chỉ có thể dựa vào người khác mới sống được, chi bằng giống như võ sĩ cổ đại của Nhật Bản, sống sảng khoái, chết oanh liệt

Nhưng tôi

.....Chết cũng không thể! Chết cũng không thể! Tôi vô dụng!

Vô dụng

“Huyền, đừng suy nghĩ quá nhiều. Cậu chỉ cần nhớ tôi yêu cậu! Tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh cậu là được rồi, những chuyện khác không cần nghĩ, chờ sức khỏe cậu tốt rồi, chúng ta sẽ đi du lịch thế giới, ăn hết những mỹ thực trên thiên hạ! Chơi mệt, chúng tôi sẽ ở trong nhà mình, ngắm hoa, uống trà chiều. Chạng vạng, chúng ta sẽ nắm tay đi tản bộ,chúng ta mãi mãi ở cùng nhau, sẽ không rời xa!” Kỳ Dịch không ép Hàn Huyền Phi ngược mặt lên, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc hân

“Chúng ta kết hôn đi được không? Chúng ta sẽ làm một nghi thức ở Nhật Bản trước, để anh trai tôi làm người chứng hôn. Sau đó chúng ta sẽ đến quốc gia cho phép kết hôn đồng tính, để đăng kí kết hôn!”

Hàn Huyền Phi giật mình, ngậy ngốc nhìn Kỳ Dịch đang nhìn mình ở trước mặt

“Chúng ta kết hôn đi, Huyền”

Kỳ Dương nhìn thấy em trai Kỳ Dịch ở trước mắt, không khỏi lắc đầu nói: “Cái tên ngốc này!” . Vừa mở miệng, trong mắt có một cơn nóng ầm dâng lên, hân vội vàng cúi đầu xuống. Dừng một lát, mới đem quả trong tay đưa cho đứa em trai: “Chúc cậu tân hôn vui vẻ!”

Kỳ Dịch mặt hơi đỏ lên, thấp giọng nói: “Cám ơn anh, anh trai!” Hân cầm lấy gói quà trong tay Kỳ Dương, nhất thời không biết nói sao cho tốt, chỉ áy náy nhìn Kỳ Dương.

Kỳ Dương cười lên: “Đứng ngậy ngốc ở đây làm gì, còn không mau đi chào khách! Hôm nay bọn họ chuẩn bị chuốc say chú rể đấy, cậu mau đi năn nỉ họ đi, để họ thủ hạ lưu tình”

“Anh!” Kỳ Dịch cắt ngang lời nói làm vui lòng của Kỳ Dương. “Xin lỗi! Tôi, tôi”

Kỳ Dương lắc đầu: “Anh em chúng ta nói những việc này làm gì?” Hân tình cảm phức tạp nhìn Kỳ Dịch, vẫn làm như vậy từ nhỏ đến lớn, yêu thương nghịch nghịch làm rối tóc Kỳ Dịch”Cậu hạnh phúc là được rồi!”

“Anh” Kỳ Dịch nheo lại, hân ôm Kỳ Dương siết chặt vào lòng. “Anh, anh”

“Được rồi, ngày đại hỉ mà, đừng khóc chứ!” Kỳ Dương muốn nói mấy câu đùa để không khí dịu xuống, nhưng vẫn cảm thấy cổ họng cay cay nói không ra lời. Hân ôm đứa em trai thân yêu, chua xót nói: “Đồng ý với tôi, bất luận như thế nào, cậu cũng phải hạnh phúc!”

“Tôi sẽ mà! Tôi có được hân, là điều hạnh phúc nhất của tôi! Anh, anh yên tâm đi!”

“Cậu thấy hạnh phúc là tốt rồi!” Kỳ Dương trong lòng thở dài, đẩy Kỳ Dịch ra, cười vỗ vỗ vào mặt Kỳ Dịch. “Được rồi, được rồi, cũng không phải là mẹ tiễn con gái đi lấy chồng, làm người ta cười chết đó. Cậu mau đi chào hỏi khách đi, tôi vào trong trước.”

Hân nghiêng đầu qua, không muốn để Kỳ Dịch thấy mắt hân đỏ lên, vội vàng đi vào nhà. Theo sau là tên vệ sĩ sát cánh, gương mặt lạnh lùng, đem một bao lì xì màu đỏ đặt vào tay Kỳ Dịch, nói: “Cung hỉ!” Nhìn cũng không nhìn Kỳ Dịch, vội đuổi theo Kỳ Dương.

Kỳ Dịch cầm lấy bao lì xì, cười khỏ một cái — Cái tên huynh đệ đó của Kỳ Dương nhất định là rất giận mìnhhắn lắc đầu: Không cần để ý nữa, chỉ cần có thể mãi mãi ở cùng với Huyền, thì không cần nghĩ gì nữa!

Hắn đem bao đỏ bỏ vào túi áo, đi đến phòng khách

“Dịch ca! Cung hỉ! Dịch ca, tân hôn vui vẻ!”

Đối diện với những người trong phòng, Kỳ Dịch sững người, hắn không ngờ lại có nhiều người đến như vậy. Không chỉ là toàn bộ thủ hạ trước đây đều đến, ngay cả thủ hạ của Kỳ Dương cũng đến không ít. Mọi người đều vây quanh cười nói chúc phúc cho hắn, đem hồng bao tặng hắn

Kết hôn đồng tính, trong mắt người Trung Quốc có thể coi là một chuyện hoang đường, huống hồ gì người đó, còn là người hại chết huynh đệ bọn họ, ép bọn họ có nước mà không thể vềnhưng họ đã vì mình, mà vẫn chấp nhận

Kỳ Dịch cảm động đến hai mắt đều nóng lên, hắn bình thường cười nói vui vẻ, nói chuyện mạnh mẽ vì gạo bạo vì tiền, nay nhất thời không nói lời nào.

Lưu Minh Trí thấy Kỳ Dịch có chút thất thố, vội cười nói: “Dịch ca lần đầu thấy nhiều hồng bao như vậy, ngốc rồi sao?”

Hắn nhận lấy những hồng bao trong tay Kỳ Dịch: “Để tự chú rể cầm nhiều hồng bao quá cũng không được, tôi là người đã kết hôn, không thể làm phụ rể được, nhưng ở đây vẫn còn nhiều tiểu tử chưa kết hôn mà!”

Hắn nói chưa hết, Tiểu Phương đã chen vào trong đám đông, giơ tay kêu lớn: “Tôi, tôi! Tôi muốn làm phụ rể của Dịch ca!”

Lưu Minh Trí liếc nhìn hắn: “Làm gì kích động vậy?” Có thật sự là muốn làm phụ rể, hay là muốn trốn tránh việc chiêu đãi?”

“Trốn tránh chiêu đãi! Tôi ngay cả túi cũng đã mang đến rồi.” Tiểu Phương lấy ra một cái túi, đem tất cả hồng bao trong tay Lưu Minh Trí bỏ vào túi, làm ra bộ mặt mê tiền: “Tiền! Tiền! Cậu là thứ tôi yêu nhất!”

Cả phòng cười ầm lên, Kỳ Dịch cũng không nhịn được nụ cười

Hàn Huyền Phi ngồi xe lăn được đẩy ra, nhìn thấy bốn phía bày biện, năm cái bàn tròn, gần như đầy kín người, một kinh sửng sốt xẹt qua gương mặt luôn lạnh lùng điềm tĩnh của hắn.

Trên tường dán chữ hỉ màu đỏ rất to đến chói mắt, bóng bóng màu hồng phấp phồng trên không trung, hoa tươi được xếp thành từng bó từng bó đầy trong nhà —Hôm nay là hôn lễ của hắn, là lần đầu tiên, chắc cũng là lần duy nhấthắn lạnh nhạt nhìn qua tất cả, đặt ánh nhìn dừng lại trên người vai chính của ngày hôm nay

Kỳ Dịch mặc bộ lễ phục màu đen, khí khái hiên ngang, tuấn tú khiến hắn nhất thời không thể rời mắt. Hắn cứ như vậy mà ngây ngốc nhìn Kỳ Dịch, thấy Kỳ Dịch đi qua, giống như một đế vương

Kỳ Dịch đi đến trước mặt hắn khom lưng xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi hắn. Sau đó, Hàn Huyền Phi được một đôi tay rất có lực nâng lên, tựa vào lồng ngực rộng ấm áp, từ từ đi đến bàn chủ.

“Hôm nay cậu là cô dâu của tôi! Huyền!” Kỳ Dịch nói khẽ bên tai hắn.

Cái gì ?! Quỷ mới là cô dâu của cậu!

Hàn Huyền Phi vừa nghe, nộ hỏa đã xung đến đỉnh đầu, không kịp suy nghĩ, đã hung hãn trừng nhìn Kỳ Dịch một cái. Vừa trừng xong, hắn liền hối hận, trợn mắt xuống, không thấy trên mặt Kỳ Dịch lập tức lộ ra một nụ cười rất vui.

Kỳ Dịch bị Hàn Huyền Phi trừng một cái, vui đến cười toe toét. Huyền của hắn cuối cùng đã có biểu hiện rồi, một thời gian nữa, hắn nhất định sẽ được nhìn thấy thêm nhiều biểu hiện của Hàn Huyền Phi, cũng nhất định sẽ thấy nụ cười của Hàn Huyền Phi!

Trong lòng tràn ngập vui sướng không đè nén được, hần cẩn thận đặt Hàn Huyền Phi ngồi xuống, xác định Hàn Huyền Phi ngồi được thoải mái, lại cúi xuống nói nhỏ bên tai: “Nếu không, thì hôm nay tôi là cô dâu của cậu!”

Quá đối phần chấn, làm âm thanh của hần không không chế tốt, câu nói này mọi người trên bàn đều nghe thấy. Cả bàn cười rộ lên, lập tức mọi người đều biết, mọi người vừa cười vừa kêu, làm mặt của Kỳ Dịch đỏ ửng lên. Hần lén nhìn Hàn Huyền Phi, thấy hàn Huyền Phi không có biểu hiện tức giận, mới bắt đầu dám cười đường hoàng, từng câu từng câu đáp trả.

Chờ mọi người yên tĩnh, Kỳ Dịch mới cao giọng: “Hôm nay Kỳ Dịch tôi kết hôn, rất cảm tạ các huynh đệ đã đến chung vui! Ở đây không có cô dâu, chỉ có chú rể. Hai người chúng tôi đều là chú rể! Kỳ Dịch tôi xin thề đời này kiếp này sẽ ở cùng Hàn Huyền Phi, mãi không chia lìa! Những huynh đệ ở đây đều là người làm chứng!”

Kỳ Dịch cười rồi xoay người qua, dìu Hàn Huyền Phi ra khỏi ghế, chờ hần đứng vững xong mới thả lỏng tay. Sau đó, Kỳ Dịch từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhung màu xanh, “Bóc” một tiếng, chiếc hộp được mở ra, hai chiếc nhẫn màu bạc kiểu dáng giản dị đặt trên nhung tơ, loé lên ánh sáng êm dịu.

Kỳ Dịch cầm lấy bàn tay trái của Hàn Huyền Phi: “Đây là chiếc nhẫn cưới bạch kim tôi đặc biệt đặc chế, ở dưới có khắc tên của chúng ta. Cậu xem” Hần cầm nhẫn cưới lên. Ở dưới ánh đèn, Hàn Huyền Phi nhìn thấy mặt dưới của chiếc nhẫn quả thực có tên của mình và Kỳ Dịch, không biết tại sao, mặt của hần liền đỏ lên.

Kỳ Dịch nắm lấy tay Hàn Huyền Phi, muốn đeo nhẫn cưới cho hần. Hàn Huyền Phi nhú mào, muốn rút tay, nhưng đã bị Kỳ Dịch níu chặt không buông. Chiếc nhẫn được đeo vào ngón tay thon dài của Hàn Huyền Phi, Kỳ Dịch lại bất động thanh sắc mà ép Hàn Huyền Phi cầm lấy một chiếc nhẫn khác, rồi tự mình đưa ngón tay áp út xỏ vào chiếc nhẫn nhỏ.

Mọi người liên hoan hô lên, Kỳ Dương cầm hai li rượu qua: “Chúc hai cậu bách niên hảo hợp, mãi mãi hạnh phúc!” Kỳ Dịch nhìn sâu vào mắt Kỳ Dương, cười nhận lấy li rượu, một hơi uống vào.

Tay của Hàn Huyền Phi bị Kỳ Dịch giữ chặt, không thể động đậy, chỉ nghiêng đầu né tránh, muốn né li rượu Kỳ Dịch đưa qua. Kỳ Dịch nhìn thẳng vào hần, mắt không chuyểnlại đem rượu đổ vào miệng mình, lại đột ngột ôm lấy Hàn Huyền Phi, dùng miệng mớm rượu cho hần.

Hàn Huyền Phi thất kinh, còn chưa kịp ngậm chặt răng lại, rượu nồng đã trôi xuống cổ, cả người lập tức nóng lên. Hần vô lực giãy dụa, mặc cho Kỳ Dịch mượn rượu, đưa đầu lưỡi vào, nhẹ nhàng quấn lấy lưỡi hần, khiêu khích, lại quyến luyến không nỡ mà lui ra.

Đầu hần choáng váng, không chỉ vì rượu. Thù hận quá lớn trong lòng khiến mỗi lần Kỳ Dịch muốn hôn hần, hần đều xoay đầu cự tuyệt. Nhưng nụ hôn dài lần này, giống như đêm xuân trong lành, có mùi thơm ngát, giống như cơn gió se lạnh tràn vào, khiến người ta có một tia mong mỏi đối với hạnh phúc

Kỳ DịchTrong lòng hần chỉ có cái tên này lượn quanh, Kỳ Dịch

Khi Kỳ Dịch buông lỏng, cơ thể Hàn Huyền Phi vốn vô lực không có sức chống đỡ, yếu ớt ngã vào lồng ngực rộng rãi của Kỳ Dịch. Kỳ Dịch thương tiếc ôm lấy hần, vừa vuốt ve mái tóc của hàn Huyền Phi, xoay mặt qua, có chút áy náy nhìn mọi người xung quanh cười trừ.

Kỳ Dương đối với đứa em trai trước giờ không biết kiêng nể gì liếc một cái, đứng lên, cầm li rượu nói với mọi người: “Hôm nay là ngày đại lễ của em trai tôi, mọi người không say không về! Mọi người ai đi về , thì không phải là anh em!”

Lời của hần phá tan bầu không khí có chút lúng túng vì nụ hôn đồng tính này, mọi người lại náo nhiệt lên, phát huy sự sáng khoái của hần từ phương bắc, bắt đầu lần lượt rót rượu cho nhau.

Cảnh tượng mơ màng hư ảo trước mắt, tiếng xôn xao không chân thực bên tai, nụ cười của Kỳ Dịch, món ngon đưa đến bên miệng, đều trở nên mờ lungTrong đầu Hàn Huyền Phi hỗn độn cuộn cuộn, chỉ có một ý niệm:

Tôi ngay cả một nụ hôn cũng không kháng cự nổi

Hắn đem tôi giao cho người khác tùy ý đùa bỡn, để tôi trần trụi trước mặt mọi người, đểtrước mặt những người uống rượu cười nói này, có bao nhiêu người từng nhìn thấy tôi bị lăng nhục?

Tôi mặc nhiều quần áo như vậy có ích gì? Tôi ở trong mắt họ mãi mãi chỉ là một tấm thân trần trụi, bị nam nhân đùa bỡn!

Không có gì nhục nhã hơn nữa!

Nhưng người đã lăng nhục tôi như vậy, a ngay cả nụ hôn của hắn cũng không cự tuyệt đượcnếu tay của hắn đưa vào trong áo tôi, âu yếm tôi như trước đây, liếm láp toàn thân tôi như trước đây?

.....

Một luồng khoái cảm mãnh liệt từ hạ thân xông lên, nhanh chóng lan rộng khắp toàn thân của Hàn Huyền Phi. Rất muốn, rất muốnHàn Huyền Phi cắn chặt răng, dùng sức lực toàn thân để nhẫn nhịn cảm giác quá kịch liệt. Cả người hắn như lửa nóng hầm hập, nhưng tim lại lạnh như băng!

Căn bản không các nào cự tuyệtcảm giác được hắn ôm vào lòng, được hắn tiến nhập vào, như kiến bò trong xương.

Tôi từ lúc nào đã trở thành kẻ dâm dăng ti tiện như vậy? Hắn đối với tôi như vậy, mà tôi lạicòn muốn được hắn ôm! Giây phút bị hắn đeo nhẫn cưới vào, tôi sao lại có cảm giác hạnh phúc!

Tôi, tôi

Hàn Huyền Phi xấu hổ và giận dữ cùng cực, toàn thân không khỏi run lên, trên mặt trắng bệch.

Kỳ Dịch lúc nào cũng chú ý hắn, không để ý tới Hàn Huyền Phi đang suy yếu, đem hắn ôm vào trong lòng, xoa xoa lưng hắn, để cơ thể căng cứng của hắn dần dần thả lỏng ra. Trong suốt buổi tiệc, Kỳ Dịch không lúc nào buông hắn ra, luôn ôm chặt Hàn Huyền Phi trong lòng, vừa trấn an hắn.

Đêm khuya, Kỳ Dịch ôm Hàn Huyền Phi mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, yên lặng ngồi trước hành lang, nhìn cánh hoa bay lượn khắp bầu trời. Đêm lạnh như nước, ánh trăng làm nổi bật cánh hoa nhỏ màu hồng phấn, mang theo tia sáng mộng ảo, như vô số tinh linh đang nhẹ bay, bồng bềnh giữa trời đất, lại nhẹ nhàng rơi xuống mặt hồ trong vườn

Hàn Huyền Phi dựa vào lòng Kỳ Dịch, thần tình ngẩn ngơ nhìn mỹ cảnh như mộng, nhìn hai chiếc nhẫn nhỏ trên hai ngón tay

Đây là hạnh phúc sao?

“Huyền, tôi yêu cậu! Cho dù cậu bệnh tật, khoẻ mạnh, bần cùng, hay giàu sang tôi đều ở cùng cậu!” Lời thề nhỏ nhẹ bên tai, tiếng nói như thần, vừa trang nghiêm vừa thần thánh, tràn vào trái tim lạnh cứng, từng chút từng chút làm tan chảy nó

Không

Hàn Huyền Phi nhắm lại mắt

23. Chương 23

Thời gian rất nhanh đã từ xuân tiến vào đầu hạ. Ánh mặt trời rất đẹp chiếu vào đình viện, cho cảnh lá xanh tươi nhiễm một màu vàng nhạt, rực rỡ chiếu khắp nhà.

Bóng râm che khắp vườn, đoá hoa kiêu diễm nở rộ, trên con đường mòn lát đá uốn lượn, cỏ xen kẽ lát đầy, rêu xanh phủ khắp thềm đá, không vào trong nước, chiếu vào hồ nước càng thêm trong trẻo, gió nhẹ thổi xuyên qua hoa lá, nhẹ nhàng lướt qua người, thời tiết đầu hạ gột rửa, mát lạnh khiến cho người ta thoải mái đến gần như mơ hồ.

Cây gỗ cao cao trên hành lang gấp khúc, vươn đến phòng ngủ. Cửa phòng ngủ mở rộng, Hàn Huyền Phi vào tắm nệm giường trong phòng ngủ, nhìn phong cảnh trong vườn, Kỳ Dịch cũng ngồi bên cạnh bầu bạn với hân.

Độ ẩm của mùa xuân đã qua đi, cơ thể Hàn Huyền Phi cũng không còn đau đớn như trước đây, lại thêm Kỳ Dịch mỗi ngày đều thoa rượu thuốc cho hân, xoa bóp khắp cơ thể, ôm hân ngâm nước nóng, tinh tâm điều chế mỹ thực, làm cho sức khỏe của Hàn Huyền Phi có chuyển biến tốt.

Vì vậy, khi thời tiết tốt, Kỳ Dịch thường đẩy hân ra ngoài đi dạo, mua chút đồ chơi, hoặc là vào tiệm ăn nhỏ ăn món Nhật, Kỳ Dịch sợ hân ở mãi trong nhà sẽ buồn chán.

Nhưng cho dù Kỳ Dịch có làm gì đi nữa, Hàn Huyền Phi đều biểu hiện lạnh lùng, vốn không để ý. Khi Lưu Minh Viễn chăm sóc hân, hân còn nói cảm ơn, nhưng chỉ cần Kỳ Dịch có mặt, thì hân một tiếng cũng không nói, nhìn cũng không nhìn.

Kỳ Dịch cũng không cưỡng cầu. Hân không mong Hàn Huyền Phi sẽ sớm tha thứ, theo cá tính của Hàn Huyền Phi, đây vốn là chuyện không có khả năng. Kỳ Dịch chỉ mongmong có một ngày, có một ngày Huyền sẽ cười với hân!

Hân có lòng nhẫn nại, có thể từ từ chờhọ có thời gian mà, một năm không đủ, hai năm! Hay là, mười năm có đủ không? Chỉ cần mãi mãi được ở cạnh Huyền, chỉ cần mãi mãi ôm Huyền như thế này, thì hân đã hạnh phúc rồi

Hân thường nói rất nhỏ bên tai Hàn Huyền Phi, nói những chuyện lúc nhỏ, nói kế hoạch tương lai của họ, nói đủ loại chuyện cười. Hân chỉ ôm Hàn Huyền Phi, cùng nhìn phong cảnh trong vườn, hoa rơi hoa bay, nghe tiếng chim hót.

Ngày tháng cứ như vậy mà trôi qua, dường như cứ lướt qua đến vĩnh viễn, cho đến khi tuổi già đi, tóc xanh thành tóc bạc

Nếu như có ngày đó

Ngày đó là ngày ánh dương quang tươi đẹp, mặt trời chiếu xuống thành phố cổ kính, giảm đi một phần nóng bức. Gió nhẹ phảng phất thổi qua, làm dịu lòng người.

Hân vẫn như thường ngày đi tới trước mặt Hàn Huyền Phi, vệ sĩ đi phía sau cách không xa, tản ra bốn phía, chú ý không rời Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch vốn kiên quyết không cần người của Tung Hoành, nhưng theo tin tức xác thực, những thủ hạ tàn dư của của Y thế gia đã thề phải giết huynh đệ Kỳ gia để báo thù. Bất đắc dĩ, hân đành phải chấp nhận sự sắp xếp của Kỳ Dương, nhưng hân tự cho rằng mình đã biến mất rất ẩn mật, cho nên không nghĩ rằng người của Y thế gia có thể tìm được mình. Hân lúc nào cũng làm Kỳ Dương ở Tokyo lo lắng, bản thân lại đem tất cả tâm tư đặt lên Hàn Huyền Phi, vẫn thường đưa Hàn Huyền Phi ra ngoài giải sầu.

Trong hẻm nhỏ ở cổ thành, bóng cây lắc lư ở trên, ánh mặt trời xuyên qua khe lá, rơi nhẹ trên đất. Kỳ Dịch và Hàn Huyền Phi ngồi bên chiếc bàn tròn dưới bóng cây, uống trà, nhìn ngôi miếu nhỏ ở đối diện, hưởng thụ sự mát mẻ của mùa hạ.

Hương trà thoang thoảng, màu xanh nhạt và màu tím lay động trong bát trà

Bên ngôi thần tự đó xoẹt qua một bóng người

Gió thổi qua, hương hoa lững lờKỳ Dịch trong lòng rung mình.

Có một vệ sĩ từ chỗ tối đi ra, đến gần Kỳ Dịch. Kỳ Dịch nhìn Hàn Huyền Phi bên đó ——Thần sắc tự nhiên uống trà, thanh đạm như gióKỳ Dịch đang muốn đưa tay kéo Hàn Huyền Phi lại, chợt thấy mắt Hàn Huyền Phi loé lên một tia

“Nằm xuống!” Kỳ Dịch kêu lớn, ôm lấy Hàn Huyền Phi, liền nằm rạp xuống. Thuận thế lật cái bàn lại, ngăn phía trước!

Đạn bay đến, xé rách không khí, dày đặc làm người ta nhất thời không thể ngẩng đầu lên. Sau cái bàn, Kỳ Dịch đẩy Hàn Huyền Phi ra sau gốc cây, còn mình rút súng ứng chiến.

Cái bàn kiên cố, cản không cho đạn xuyên qua, một viên đạn xẹt qua cánh tay Kỳ Dịch, vệt máu rơi xuống. Kỳ Dịch nhìn Hàn Huyền Phi ở sau gốc cây, trong lòng lo lắng. Nếu tôi bị bắn chết, Huyền sẽ tính sao? Ai sẽ chăm sóc cho hắn?.

Nỗi sợ cực lớn dâng đến đỉnh đầu, Kỳ Dịch lo lắng đến đôi tay run rẩy, gần như sắp không cầm được súng. Hàn Huyền Phi ở sau gốc cây thần tình vẫn lãnh đạm, chỉ là hai mắt vẫn luôn nhìn Kỳ Dịch, không rời khỏi
.....

Một tiếng kinh hô, người vệ sĩ kia tay trúng đạn, súng rớt xuống!

Lúc này, tiếng súng đối diện ít dần, hỏa lực của vệ sĩ Tung Hoành ẩn nấp bên cạnh làm áp chế khí thế của đối phương. Một người kêu to: “Kéo Dịch ca qua đây!”

Kỳ Dịch tâm tư nhiễu loạn, vẫn đang nhìn Hàn Huyền Phi, liền bị một người ôm lấy, bị một sức rất mạnh kéo đến ngôi nhà phía sau. Hắn kinh ngạc muốn quay lại, lại bị cánh tay phía trước kéo chặt, lôi vào sau nhà.

“Huyền! Không, Huyền! Mẹ kiếp cậu buông tôi ra! Buông tôi ra!” Kỳ Dịch cố sức giãy dụa, muốn trở về chỗ Hàn Huyền Phi, nhưng bị ôm lấy gắt gao. Đạn ở xung quanh kịch liệt bay đến, thiêu cháy không khí tạt vào mặt. Hỏa lực của đối phương càng lớn hơn, muốn đưa Kỳ Dịch vào con đường chết.

Kỳ Dịch không cách nào trở về chỗ cũ, chỉ cầu có thể tiêu diệt được đối thủ. Hắn tiếp tục nổ súng, ở giữa khe hở, trong lòng như lửa đốt nhìn Hàn Huyền Phi bên con đường nhỏ.

Tình hình càng lúc càng kịch liệt, nhưng đối phương rõ ràng không phải là đối thủ của Tung Hoành, tình thế bắt đầu được khống chế trong tay Tung Hoành. Kỳ Dịch thở phào, ngừng bắn, muốn xem tình hình của hàn Huyền Phi

Sau lưng đột nhiên kêu thảm lên một tiếng làm hắn giật mình quay đầu lại, mắt thấy hai người từ trên nóc nhà rơi xuống, người đều ngã xuống bất động.

Tâm Kỳ Dịch đột nhiên co thành một khối, nỗi sợ mãnh liệt khiến chân hắn cũng mềm ra. Bọn họ đều lơ là cái góc chết này, nếu hai người này không chết, thì Kỳ Dịch hắn hôm nay đã chết chắc rồi!

Hắn đổ mồ hôi lạnh, dùng tay lau mặt, nói cảm ơn với tên vệ sĩ bên cạnh. Người đó không trả lời, chỉ kinh hoảng nhìn phía đối diện, trên mặt biểu hiện không dám tin tưởng.

Kỳ Dịch không hiểu liền nhìn theo ánh mắt đóHắn thấy Hàn Huyền Phi ở đối diện, vẫn dựa vào gốc cây. Máu trên cánh tay vẫn chảy. Buông cánh tay cầm súng xuống. Hàn Huyền Phi lẳng lặng nhìn mình, trong mắt có sự dịu dàng nói không hết

Kỳ Dịch ngơ ngác, đột nhiên tỉnh ngộ — Là Hàn Huyền Phi đã giết hai người đó, cứu mình!

Huyền? Huyền cứu hắn?

Lần trước cứu mình là vì muốn lấy sự tín nhiệm của mình, nhưng lần này thì sao? Hắn không phải rất hận tôi hay sao? Hắn không phải luôn muốn tôi chết hay sao? Cho dù tôi có đối với hắn tốt đến đâu, hắn đều đem ra công lí, nhưng bây giờ tại sao lại cứu tôi?

Nhất thời, trong đầu Kỳ Dịch rối loạn, chỉ chăm chăm nhìn Hàn Huyền Phi

Hắn thấy Hàn Huyền Phi thở nhẹ một tiếng, đem ánh mắt luôn nhìn hắn chuyển đi, hướng đến nơi xa.

Trời rất xanh, mây nhẹ như tơ, phiêu du trên bầu trời xanh. Trong gió có mùi thơm của hoa cỏ, rất mát, êm ái thổi qua

Thế giới tươi đẹp sống động như vậy!

Trên mặt Hàn Huyền Phi nở ra một nụ cười rất nhạt, hắn nhắm mắt, giống như rất thoải mái cảm nhận thời khắc đẹp dễ này.

Kỳ Dịch chỉ ngây ra mấy giây, liền hoàn hồn. Hắn thấy rất rõ nụ cười của Hàn Huyền Phi, mang theo mùi vị giải thoát ung dunghắn đã từng thấy qua!

“Không!” Kỳ Dịch phát cuồng kêu lên.

Hàn Huyền Phi từ từ nhấc khẩu súng lên

“Huyền, đừng!” Vì nỗi sợ quá lớn mà sinh ra một sức lực, để Kỳ Dịch giãy thoát khỏi cánh tay đang kéo hắn, bất chấp đạn bay bên ngoài, lao thẳng tới chỗ Hàn Huyền Phi!

Súng đã kề trên huyệt thái dương

Kỳ Dịch cả người xông đến, Hàn Huyền Phi bị ngã nghiêng đi!

Tiếng súng! Máu tươi tứ tán!

Hàn Huyền Phi khắp mặt là máu, nghiêng đầu ngã xuống

“Không! Không! Huyền, Huyền! Cậu đừng như vậy! Tôi xin cậu đừng chết! Xin cậu hãy mở mắt ra!” Kỳ Dịch như một con dã thú bị thương, điên cuồng lay động Hàn Huyền Phi, nước mắt và máu trên mặt cùng rơi xuống.

Cả thế giới là một mảng màu đỏ, mơ hồ không chân thực. Cái gì là đầu súng, tiếng ồn, hắn đều không nghe thấy nữa, chỉ có người trước mặt đang nhắm mắt, không chút động đậy.

“Dịch ca, Dịch ca! Cảnh sát đến rồi! Đi mau!” Tiếng còi cảnh sát đã gần bên tai, mấy người vệ sĩ đã tiêu diệt hết bọn sát thủ, cố gắng kêu Kỳ Dịch. “Dịch ca đi mau, nếu như bị cảnh sát bắt thì xong đó!” Mấy người cùng đến kéo Kỳ Dịch ra.

“Không! Không, Huyền vẫn chưa chết! Đạn không bắn vào thái dương, chỉ trượt qua thôi! Tôi phải nhanh chóng đưa hắn vào bệnh viện! Hắn không thể chết! Không thể chết! Tôi muốn ở cùng hắn! Các cậu bỏ tôi ra!” Kỳ Dịch khư khư ôm lấy người trong lòng, hai mắt đỏ như máu điên cuồng kêu lên.

Mấy tay vệ sĩ kiên quyết đem Hàn Huyền Phi giật ra khỏi tay Kỳ Dịch, bất chấp Kỳ Dịch phản kháng kịch liệt. “Cảnh sát sẽ đưa hắn vào bệnh viện. Chúng ta không cứu được hắn đâu! Cảnh sát sẽ đưa hắn vào bệnh viện mà!”

“Không, các cậu buông tôi ra, hắn vẫn chưa chết, tôi phải cứu” Chui súng mạnh mẽ đập vào đầu Kỳ Dịch, Kỳ Dịch hai mắt tối đen, ngất xỉu ngã lên người tên vệ sĩ.

.....

“Tình hình sao rồi?” Kỳ Dương từ Tokyo vội vã đến, hỏi những thủ hạ đang đứng chờ trước phòng cấp cứu. Bọn thủ hạ lắc lắc đầu, nói: “Vẫn đang chẩn đoán, đưa vào đã năm, sáu tiếng rồi, vẫn chưa có tin tức gì.”

Thân sắc của Kỳ Dương ảm đạm xuống: “Vậy Kỳ Dịch đâu?”

“Bọn họ đã tiêm thuốc mê cho Dịch ca rồi, bây giờ chắc đang ngủ trong nhà.”

Kỳ Dương gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Tuy cảnh sát Nhật Bản vẫn chưa hỏi đến bọn họ, nhưng dù sao họ cũng đã phạm tội ở Trung Quốc, mỗi bước đi đều phải rất cẩn thận. Lần này lại xảy ra chuyện bắn nhau, Hàn Huyền Phi lần này được đưa vào bệnh viện để chẩn cứu lại là người thường bị người ta nhìn thấy đi chung với Kỳ Dịch, sau này chuyện phiền phức sẽ không ít rồi.

Vì có thể đứng vững ở Nhật Bản, lúc đầu thì đã kết giao quan hệ với Sơn Khẩu Tổ tổ chức hắc bang lớn nhất Nhật Bản. Lão đại của Sơn Khẩu Tổ là Tả Đằng Kiện Nguyên có giao tình rất tốt với Kỳ Dương, bây giờ Tung Hoành đến nhờ giúp đỡ, tặng cho Sơn Khẩu Tổ một đơn đặt hàng buôn bán vũ khí rất lớn, để Sơn Khẩu Tổ được hưởng lợi rất cao, giao tình hai bên càng hoà hợp.

Có chỗ dựa vững chắc này, Kỳ Dương không sợ cảnh sát Nhật sẽ lấy được gì ở mình, huống hồ gì sự việc lại không phải là Tung Hoành bọn họ khơi mào. Chỉ là phải sắp xếp sự việc sao cho cảnh sát cũng được thể diện, để họ có thể giao phó cho thượng cấp, nhất định phải tiến hành chu đáo.

Hiện tại việc hàng đầu là giữ cho Kỳ Dịch được ổn định, không thể để hấn đến bệnh viện. Bệnh viện này có rất nhiều cảnh sát, một khi xảy ra chuyện gì, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn, tạo thành phiền phức không thể thu xếp.

Kỳ Dương nặng nề thở dài, buồn bực đi tới lui ngoài phòng. Có người của Tung Hoành đến, mới nhỏ bên tai Kỳ Dương: “Cảnh sát muốn kêu người đến hỏi chuyện, đã phái người đi gọi bên Dịch ca rồi.”

Kỳ Dương từ một tiếng, xoay người hỏi Trần Quân Nghị phía sau: “Lưu Minh Trí bên đó sao rồi?”

Hắn đã đi thông qua trước cho người của Dịch ca bên đó rồi, bây giờ đang đi. Tả Đằng tiên sinh cũng đã liên hệ với cấp trên của phía cảnh sát rồi, Dương ca yên tâm.” Trần Quân Nghị nhỏ tiếng trả lời.

Kỳ Dương nghe tin thì thở phào một tiếng, bây giờ việc làm hấn lo lắng là Kỳ Dịch. Nếu Hàn Huyền Phi cứu được thì thôi, nếu không cứu đượcKỳ Dương chỉ cảm thấy ruột gan rối bời, quả thực không dám nghĩ tiếp.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ vừa tháo khẩu trang vừa đi đến: “Người nhà của bệnh nhân có ở đây không?”

Kỳ Dương cứng đờ, lập tức đi qua: “Là tôi! Hấn sao rồi?”

“Xin lỗi, chúng tôi đã tận lực rồi! Cậu ấy mất máu quá nhiều, lại thêm sức khỏe không tốt, trong lúc phẫu thuật vì suy tim mà chết. Xin bớt đau buồn!”

Trong đầu Kỳ Dương đổ ầm một tiếng, một khoảng không!

Hàn Huyền Phi chết rồi!

Giống như một gáo nước lạnh từ trên đầu dội xuống, Kỳ Dương toàn thân lạnh như băng, sắc mặt tái mét, môi mấp máy nói không ra lời.

Kỳ Dịch! Kỳ Dịch tính làm sao? Em trai của tôi phải làm sao? Chờ khi nó tỉnh lại, muốn gặp Hàn Huyền Phi thì phải làm sao?

Nó không chịu nổi đâu, không chịu nổi đâu!

Kỳ Dương trước giờ chưa từng có cảm giác vô lực như vậy, sợ hãi và lo lắng làm sức lực toàn thân hấn như bị trút xuống hết, lắc lư đứng không vững. Tên vệ sĩ sát cánh vội đỡ Kỳ Dương đang sắp ngã, muốn dìu hấn qua bên kia ngồi. Kỳ Dương ngăn lại, đẩy tên vệ sĩ ra, tâm tình nặng nề đi vào phòng phẫu thuật.

Bốn bức tường màu trắng như tuyết, những dụng cụ lạnh lẽo, người không chút sinh khí đang nằm trên giường!

Kỳ Dương chậm chậm đi đến gần, cúi đầu nhìn Hàn Huyền Phi vẫn yên tĩnh như đang ngủ say, tay khẽ lướt qua vết thương trên mặt hấn

“Cậu vẫn đẹp như vậy, ngay cả khi chết cũng không làm cậu thay đổi.” Kỳ Dương khẽ thở dài. “Cuối cùng cậu đã thành công rồi, cậu luôn là kẻ thành công phải không? Cậu là người xuất sắc nhất mà tôi từng thấy!Thật hi vọng chúng ta gặp nhau trong một hoàn cảnh khác.”

Kỳ Dương nhìn gương mặt bình lặng của Hàn Huyền Phi rất lâu. “Cám ơn cậu lại cứu em trai tôi một lần nữa! Tôi sẽ chăm sóc cho Kỳ Dịch thật tốt, cậu yên tâm!”

Hấn kéo tấm vải trắng trên người Hàn Huyền Phi lại, nhìn khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp, dần dần biến mất trong tấm vải.

“Trẻ ngọc, hai đứa trẻ ngọc ghéch” Hấn tự nói với mình.

Tiếng ồn ngoài cửa làm kinh động Kỳ Dương, trong lòng hấn vừa nghĩ, không xong rồi, cửa phòng phẫu thuật bị phanh âm ra. Kỳ Dịch thần tình đáng sợ đứng ở cửa, chăm chăm nhìn người trên giường bị tấm vải bịt kín

Kỳ Dương nhìn thấy, bảo bọn thủ hạ muốn ngăn cản Kỳ Dịch ra ngoài. Đóng cửa lại, Kỳ Dương khẽ lùi một bước, ra khỏi vị trí.

Kỳ Dịch không nói chuyện, chỉ nhìn vào tấm vải đó, từng bước từng bước đi đến.

Hắn đưa tay muốn kéo tấm vải, lại ngừng, bàn tay ngừng ở không trung run rẩy như bị sốt rét, chính là không muốn chạm vào mảnh vải trắng đó. Rất lâu, tay của hắn cuối cùng đã chạm vào, chạm rãi mở ra

“Huyền?” Kỳ Dịch khẽ gọi, âm thanh run như sắp đứt đoạn, mang theo nỗi sợ và không xác định.

Người yên tĩnh nằm dưới tấm vải trắng là Huyền của hắn, yên tĩnh bình thản như vậy, gương mặt trắng như tuyết dường như mang theo một nụ cười, vẫn đẹp như thường.

“Huyền!” Kỳ Dịch lại kêu một tiếng.

Người nằm trên giường phẫu thuật vẫn không động đậy, không một chút sinh khí. Những dụng cụ xung quanh đều đã đóng lại, cả căn phòng tĩnh mịch đến dọa người!

Hắn chết rồi!

Hàn Huyền Phi chết rồi!

“Không!” Kỳ Dịch phát cuồng kêu lên. “Không!” Hắn gục trên người Hàn Huyền Phi, dùng sức lực toàn thân lay động Hàn Huyền Phi. “Không! Huyền, cậu đừng dọa tôi, đừng dọa tôi! Cầu xin cậu hãy tỉnh lại, nhìn tôi! Cậu không cần để ý đến tôi, nhưng xin cậu hãy mở mắt, đừng như vậy! Huyền!”

Khóc đến toàn thân máu như sặc ra, Kỳ Dịch giống như điên phát cuồng gọi, cố sức lắc người vẫn không động tĩnh kia. “Huyền, tôi yêu cậu, tôi yêu cậu! Cậu muốn tôi làm sao mới chịu tỉnh lại? Tôi sẽ nghe lời cậu hết, cậu tỉnh lại có được không? Huyền, tôi yêu cậu” Kỳ Dịch hung hăng hôn lên đôi môi dường như vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của Hàn Huyền Phi, cuồng loạn mút lấy. Nước mắt của hắn làm ướt đầm gương mặt của người ở dưới, hắn vừa hôn vừa khóc, khóc không thành tiếng.

“Cậu tỉnh lại, tỉnh lại! Tôi kêu cậu mở mắt ra!” Vô luận hắn hôn thế nào, Hàn Huyền Phi đều không có phản ứng. Kỳ Dịch gào đến sức cùng lực kiệt, nắm lấy vai của Hàn Huyền Phi, cố sức vực hắn lên khỏi giường. “Cậu ngồi dậy, mở mắt ra!”

Kỳ Dương cố ôm lấy Kỳ Dịch, muốn kéo hắn ra khỏi người Hàn Huyền Phi.

“Hắn chết rồi! Hàn Huyền Phi chết rồi! Kỳ Dịch, đừng như vậy, hắn đã chết rồi!”

“Không, không! Hắn chưa có chết! Hắn hận tôi, đang hù dọa tôi! Hắn không bắn trúng huyết thái dương, hắn chưa chết!” Kỳ Dịch dùng sức đẩy Kỳ Dương ra, quay người ôm chặt Hàn Huyền Phi, dùng bàn tay run run sờ lên mặt Hàn Huyền Phi. “Xin lỗi, tôi làm đau cậu rồi? Cậu đừng giận, ngoan ngoãn ngủ một giấc đi, tôi sẽ lại đưa cậu đi ngâm nước nóng. Cậu thích nhất là ngâm nước nóng mà, tôi biết. Sau đó lại đi ăn món sushi cá sống mà cậu thích ăn, uống một chút rượu, có được không? Tôi ở đây với cậu, cậu ngủ một giấc đi”

Âm thanh của hắn rất thấp rất nhẹ, giống như sợ Hàn Huyền Phi đang ngủ sẽ bị ồn, dịu dàng đến độ làm cho người ta muốn khóc.

Kỳ Dương đứng ở đó, nghẹn ngào đến nói không ra lời. Lệ mông lung trong mắt, thấy Kỳ Dịch ôm Hàn Huyền Phi, cẩn thận vuốt ve mái tóc của Hàn Huyền Phi, hài lòng nhìn người yêu mà hắn cho rằng đang ngủ say, trên mặt nở ra nụ cười hạnh phúc

.....

Kỳ Dương nghiêng người tựa vào giường, nhìn Kỳ Dịch đang ngủ. Vừa nãy ở bệnh viện, cuối cùng bác sĩ cũng phải đến tiêm một liều thuốc mê cho Kỳ Dịch, họ mới có thể kéo Kỳ Dịch ra khỏi Hàn Huyền Phi.

Thấy hiệu quả của thuốc sắp hết, Kỳ Dương thấp thỏm bất an chờ Kỳ Dịch tỉnh lại, khẩn trương đến độ lòng bàn tay vẫn luôn tuôn mồ hôi

Hắn thấy Kỳ Dịch động một cái, từ từ mở mắt ra, không tỉnh lắm mà nhìn Kỳ Dương, Kỳ Dương cũng không dám lên tiếng, chỉ ngơ ngác nhìn thẳng vào Kỳ Dịch.

Không lâu, Kỳ Dịch lộ ra một nụ cười yêu thương, hắn lấy tay ôm đầu Kỳ Dương lại, hôn nhẹ lên môi Kỳ Dương rồi nói khẽ: “Cậu tỉnh rồi? Tôi lại ngủ nữa rồi, xin lỗi, tôi đi làm chút đồ cho cậu ăn, sau đó chúng ta sẽ đi ngâm nước nóng.”

Kỳ Dương không kịp đề phòng bị hôn một cái, nhất thời bàng hoàng thì Kỳ Dịch đã trở người xuống giường, đi ra ngoài.

“Lưu Minh Viễn, đi chăm sóc cho Huyền đi, hắn dậy rồi!” Kỳ Dịch kêu bên ngoài, Kỳ Dương nghe chỉ thấy trong lòng đau xót khó chịu, nước mắt vẫn tuôn ra. Hắn đứng dậy, vỗ vỗ vào vai Lưu Minh Viễn đang khó hiểu chạy vào nhà: “Ra ngoài chơi đi, đừng chạy xa đó.”

Kỳ Dương lau đi nước mắt, đi vào bếp, đứng ở cửa nhìn Kỳ Dịch bận rộn đi tới đi lui.

Kỳ Dịch ngẩng đầu nhìn thấy Kỳ Dương, hắn giật mình: “Anh đến đây từ lúc nào vậy? Không nói một tiếng cho tôi biết.” Hắn hơi ngại nên cười cười. “Tôi làm chút đồ cho Huyền ăn, nhanh lắm, anh ngồi ở phòng khách một lát đi.”

Kỳ Dương nói không ra lời, hắn không nhẫn tâm phá vỡ giấc mộng đẹp của Kỳ Dịch, chỉ cố nhìn nước mắt, nhìn Kỳ Dịch đang bận rộn chuẩn bị điểm tâm.

Rất nhanh thì Kỳ Dịch đã làm xong, bưng đĩa điểm tâm cười nói với Kỳ Dương: “Anh cũng ăn cùng luôn đi, đây là món nổi tiếng ở đây, Huyền rất thích ăn.”

Hắn vội vàng đi vào phòng ăn, đặt đồ trên tay xuống, xoay đầu quai lẹ nhìn Kỳ Dương: “Anh sao không ngồi, còn theo tôi làm gì? Ngồi đi, tôi đi dìu Huyền qua đây.” Nói rồi đi vào trong phòng ngủ.

Kỳ Dương kéo hắn lại: “ Chờ đã, để tôi nói cho cậu biết một chuyện.”

Kỳ Dịch tức cười vùng ra khỏi tay Kỳ Dương: “Hôm nay anh rất kỳ lạ đó. Anh chờ ở đây đi, Huyền dậy rồi, tôi phải cho hắn ăn một chút.”

Kỳ Dương không nói lảng lạng đi theo Kỳ Dịch vào phòng ngủ.

Kỳ Dịch thấy chiếc giường trống trải không một bóng người, bàng hoàng. “Huyền đâu? Huyền vừa nãy vẫn còn ở trên giường mà.” Hắn khó hiểu xoay đầu lại nhìn Kỳ Dương, thấy Kỳ Dương cúi đầu không lên tiếng, hắn lại nhìn lên giường một lần nữa

“Huyền chết rồi” Kỳ Dịch thì thào nói, phá vỡ sự tĩnh mịch trong căn phòng. “Hắn chết rồi” Không nhìn thấy sự bi thương trên mặt, một mảnh thần thờ, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Kỳ Dương sợ hãi đi theo sau hắn, thấy hắn luôn đi về phía phòng ăn, nhìn món điểm tâm trên bàn.

“Bánh đậu đỏ này Huyền thích ăn nhất, còn có bánh mít táo hạch đào, là tôi mời một vị đầu bếp Trung Quốc làm. Bánh kem gì đó, hắn đều không thích ăn, chỉ thích ăn những món này”

Nước mắt từ từ lăn xuống trên mặt Kỳ Dịch, hắn lảng lạng nói “Tôi rất đau.”

Kỳ Dương vẫn khóc, che miệng lại khóc.

Kỳ Dịch mở cái tủ âm tường ra.” Đây đều là những món đồ chơi mà tôi sưu tập, muốn làm Huyền vui vẻ.” Hắn cầm lấy một cái hộp đồ chơi. “Bây giờ đều thành vô dụng rồi”

Hắn mở cái hộp ra, một tia sáng loé lên.

Người vệ sĩ sát cánh của Kỳ Dương luôn ẩn thân bên ngoài, đột ngột mở cửa, lao đến chỗ Kỳ Dịch. Kỳ Dương giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy Kỳ Dịch trong tay đang nắm một cây chủy thủ sáng loáng, đang sắp đâm vào trong ngực.

Hắn hoảng hồn lao đến, cùng với tên vệ sĩ cố đoạt lấy hung khí trong tay Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch đau đớn khóc lóc kéo Kỳ Dương lại: “Tại sao không để cho tôi chết! Tại sao!” Kỳ Dương khóc đến nói không ra lời, chỉ ôm chặt Kỳ Dịch.

“Anh muốn để tôi sống mà đau đến chết sao? Anh muốn để tôi đau chết dần dần hay sao?”

Kỳ Dương vẫn ôm lấy Kỳ Dịch, đem đầu hấn áp vào lòng mình: “Xin cậu, hãy vì tôi mà sống tiếp.”

“Không!” Kỳ Dịch cố hết sức đẩy Kỳ Dương ra. “Anh không biết cái gì hết!” Hấn gào lên, loạn choạng lùi về sau, ngồi bệt xuống đất. “Anh không biết gì cả! Anh không biết tôi yêu hấn nhiều biết bao! Hấn chết rồi, tim của tôi cũng chết rồi!”

Kỳ Dương quì trước mặt Kỳ Dịch, nắm lấy tay hấn: “Cậu còn có tôi mà? Cậu nhần tâm để tôi đau khổ hay sao? Tôi đã vì cậu bằng lòng làm tất cả mọi chuyện, cậu hãy nghĩ cho tôi một chút đi, đừng để tôi mất đi cậucầu xin cậu, vì tôi mà sống tiếp đi, có được không? Ca ca cầu xin cậu!”

Kỳ Dịch mặt đầm lệ nhìn Kỳ Dương: “Sao lại ép tôi như vậy? Anh muốn để tôi sống không bằng chết trên cuộc đời này hay sao? Anh rất tàn nhẫn! Ngày tháng không có hấn, mỗi giây của tôi đều như ở mười tám tầng địa ngục.”

“Anh có biết tim của tôi đau biết bao không? Hấn sẽ không còn xuất hiện trước mặt tôi nữa. Cho dù tôi có làm gì đi nữa, hấn cũng không biết. Cho dù tôi có nhớ hấn nhiều, nhớ hấn đến phát điên, tôi cũng không nhìn thấy hấn! Tôi mỗi khi nhìn thấy vật gì cũng sẽ nhớ đến hấn, mỗi khi nhìn thấy một người nào thì hận không thể xem người đó là hấn! Nhưng hấn chết rồi! Tôi không có cách nào, không có cách nào nhìn thấy hấn! Vĩnh viễn, vĩnh viễn! Một chút cũng không thể! Tim của tôi đau đến sắp chết rồi, anh có biết không?!”

“Tôi rất muốn ôm hấnnhưng cũng không ôm được hấn nữa”

Kỳ Dương cố sức lắc đầu, khóc không thành tiếng, nói: “Tôi không thể để cậu chết, tôi sẽ ở bên cạnh cậu, thời thời khắc khắc đều nhìn cậu! Cậu đừng nghĩ đến việc tự sát, tôi sẽ không cho cậu cơ hội đâu!”

Kỳ Dịch đột nhiên nở nụ cười: “Tình cảnh bây giờ giống như lúc tôi trông coi Huyền, không cho hấn tự sát. Báo ứng đến thật nhanh, tôi đã tổn thương hấn tàn khốc như vậy, bây giờ báo ứng đến rồi”

Hấn nghiêng đầu nhìn khu vườn nhỏ bên ngoài, lẳng lặng, nhẹ nhàng nói: “Huyền rất yêu tôi, bây giờ cuối cùng tôi đã biết rồi, hấn yêu tôi đến vậy Sau khi bị đối xử như vậy, vẫn yêu tôi!

Tôi đã có được bảo bối mà tôi yêu nhất, tôi vốn là người rất hạnh phúc

Nhưng chính tay tôi đã huỷ đi tất cả!

Tôi đã mất hấn mãi mãi”

24. Chương 24

Lý Gia Ninh đã không biết đây là lần thứ mấy nhìn thấy người đàn ông đó rồi, sức chú ý của cô ấy toàn bộ bị người đó hấp dẫn, sắp quên mất cô ấy đang ở một quán rượu công cộng ồn ào.

Lý Gia Ninh là một nhà thiết kế lắp đặt, công ty Hợp Liên Tung Hoàn vừa nhận cô vào làm thiết kế cho. Người thiết kế quan trọng là cô ấy, lần này cũng được đưa vào làm đối tượng, may mắn được mời vào bữa tiệc hào hoa này.

Đây là bữa tiệc đặt móng cho toà nhà, người tổ chức là công ty địa ốc trong Đông Phương đại đô thị. Công ty này qui mô không lớn, hơn nữa mới thành lập không lâu, nhưng hầu như người người đều biết đến, nguyên nhân là vì nó có một mảnh đất có giá trị rất lớn.

Mảnh đất này gần sông, có một khoảnh rừng cây không lớn, đối diện sông chính là toà nhà trung tâm thành phố, bức tường kính rất chói mắt. Cách không xa còn có một cây cầu dẫn qua bờ bên kia, hơn nữa chỉ cần đi hai trạm xe bus, có thể thoải mái đến bất kì chỗ nào trong thành phố.

Mảnh đất châu báu này là một tài sản của thành phố, như là cây còn lại quả to. Nghe nói vì tranh quyền khai phát mảnh đất này, có bao nhiêu người đã vỡ đầu, rách mặt, dùng mọi thủ đoạn, nhưng vẫn không ai có được. Vì vậy ở chỗ khác đều kín toà nhà, thì ở đây lại là một khoảng trống trải, mặc cho cỏ mọc.

Nhưng, cách đây không lâu, nó đột nhiên được một công ty trước giờ chưa từng nghe qua mua được, kế hoạch khởi công xây dựng chỗ này thành khu cao cấp.

Tên của công ty nghe rất lạ, có bốn chữ, gọi là “Hợp Tung Liên Hoàn”. Tổng giám đốc của công ty là họ Châu, là một người chừng chạc khôn ngoan. Hắn tốt nghiệp thạc sĩ của trường MBA ở nước ngoài, trong ngành địa ốc đã lăn lộn nhiều năm, là một nhân tài quản lí cực kì xuất sắc.

Nhưng công ty không phải là của hắn, hắn chỉ là một người làm công cao cấp. Mọi người trong công ty đều biết, ông chủ thật sự của Hợp Tung Liên Hoàn, chính là người đàn ông đã gần như cướp hết mọi ánh nhìn của Lý Gia Ninh.

Tiếng ồn ở bốn phía nhưng hắn tổng vẫn không động, chỉ lẳng lặng đứng trong góc , ngoài mấy người khách mới đến, hắn đều không đi chào hỏi. Nhiều nhất Châu tổng đem người đến trước mặt hắn, hắn cũng chỉ cười nói mấy câu.

Hắn vẫn yên tĩnh đứng đó, cũng rất thu hút người khác. Không hoàn toàn vì thân hình cao lớn của hắn, bề ngoài xuất sắc, mà còn vì cử chỉ của hắn, vô tình lộ ra khí chất quý tộc.

Hắn tiếp đãi mấy vị khách mới đến, bọn họ đến đều hoà vào trong đám người huyền ảo, có không ít người là quan chức cấp cao của chính phủ, trên mặt đầy nụ cười.

Hơn nữa những người đó chỉ là gạt đầu mỉm cười một cái cho có lệ, rồi được một người đàn ông đưa vào trong một phòng khác. Từ vẻ ngoài mà thấy, bọn họ đều rất thành thực.

“Này, nhìn cái gì mà ngó ra vậy?” Bị bạn bè chế giễu, Lý Gia Ninh mặt không khỏi đỏ lên. Cô ấy vội vàng tìm lấy một cái cớ để ứng phó, bạn bè của cô nháy nháy mắt, hé miệng cười, lại quay về trong đám người. Trở thành một viên chức trong Hợp Tung Liên Hoàn, đêm nay cô thật sự là bận rộn không kịp.

Lý Gia Ninh bị nói như vậy, nên cũng không dám nhìn người đó nữa. Cô là người thích yên tĩnh không thích ồn ào, cầm lấy một ly đồ uống đi bên ngoài đại sảnh, nhìn bầu trời đầy sao.

Sau lưng vọng đến một tiếng người, Lý Gia Ninh xoay người lại, đúng lúc thấy người đàn ông đó đang nói cười với mấy người.

Đi theo càng lúc càng gần, Lý Gia Ninh thấy rõ tướng mạo của người. Hắn khoảng ba mươi mấy tuổi, ngũ quan rõ nét, rất có mùi vị đàn ông. Đôi môi hơi mỏng, những đường cong kiên định làm cho người ta cảm thấy rõ ràng, hắn là người đàn ông có ý chí kiên định. Nhưng những đường cong nhu hoà trên mặt hắn, không thô kệch, ngược lại rất nhã nhặn.

Có lẽ cảm thấy có người nhìn, người đàn ông đó nhìn về phía Lý Gia Ninh. Ánh mắt của hai người chạm vào nhau, Lý Gia Ninh hoảng loạn như một tên trộm bị bắt quả tang, hốt hoảng cúi đầu xuống.

Cô né tránh ánh mắt của người đó, không thấy được người đàn ông đó khi nhìn thấy cô ấy, mặt đã biến sắc, trong đôi mắt tràn ngập sự kinh ngạc

Lý Gia Ninh chỉ vừa vào đại sảnh buổi tiệc, bạn bè của cô lại chạy đến bên cạnh, từng ngụm từng ngụm uống ly đồ uống trên tay. Lý Gia Ninh thấy bạn mình khát đến vậy, nhin không được cười lên: “Sao lại mệt đến như vậy, uống như trâu uống vậy.”

“Woa, bạn chết được, hôm nay có rất nhiều đại nhân vật đến đây. Quan chức chính phủ đến cũng nhiều.” Cô gái đó vừa vội vàng uống nước, vừa khoe khoang. Lý Gia Ninh chỉ cười, thấy cô ấy chỉ ra từng đại nhân vật. Đối với một người chỉ vui đầu vào thiết kế như cô ấy mà nói, nhưng chuyện này đều rất lạ lẫm.

Cô gái kia cuối cùng cũng đã hết mệt, ngậm miệng lại, hai người lẳng lặng nhìn trai thanh gái lịch trong đại sảnh.

“Mình biết cậu hôm nay luôn nhìn ai rồi.” Cô gái đột nhiên xoay qua nói với Lý Gia Ninh.

Lý Gia Ninh sửng sốt, quay đầu nhìn cô bạn đang cười.

“Cậu hôm nay luôn nhìn ông chủ lớn của chúng ta! Nhìn đến ngây ra, ha ha”

Lý Gia Ninh bị nói trúng tâm, có hơi hoảng. Nhưng thấy đối phương khẳng định như vậy, cô có muốn phủ nhận cũng không được, chỉ xấu hổ cười hai tiếng.

“Chuyện này không có gì để ngại hết.” Cô gái kia thấy Lý Gia Ninh mắc cỡ, hảo tâm an ủi: “Khi anh ấy lần đầu xuất hiện ở công ty, mọi phụ nữ trong công ty đều nhìn đến đờ ra, mình cũng vậy!”

“Anh ấy rất đẹp trai!” Mắt cô sáng lên, trên mặt lộ ra thần sắc ngây ngất. Sự sảng khoái và thăng thần của cô làm Lý Gia Ninh không còn lúng túng, nhìn cô bạn không giấu vẻ ái mộ, Lý Gia Ninh cười lên.

Lý Gia Ninh chọc: “Thích anh ấy rồi hả?”

“Đương nhiên, loại đàn ông đó” Về phần chần của cô gái đột nhiên trở nên ảm đạm. “Nhưng, có ích gì, anh ấy sẽ không chú ý đến người như mình đâu.” Cô gái có chút tự giễu cười cười.

Lý Gia Ninh nghĩ đến khí chất phong độ của người đàn ông đó, nghĩ đến hoàn cảnh gia đình, không lên tiếng.

“Nhưng, không chỉ có mình mình thôi đâu, những người khác anh ấy cũng không nhìn đến.” Nữ sinh nhỏ đúng là nữ sinh nhỏ, tâm tình chỉ một lát là thay đổi. “Cậu vừa đến nên không đâu, có rất nhiều cô gái đang theo đuổi anh ấy. Tuy anh ấy rất ít đến công ty, nhưng mỗi lần đến, đều có rất nhiều phụ nữ đến tìm, rất thân mật, làm người ta thấy thật là chịu không nổi.”

Cô gái bĩu môi, làm ra vẻ buồn nôn, Lý Gia Ninh nhìn thấy cứ mãi cười.

“Nhưng anh ấy trước giờ chưa từng đi ra ngoài với người phụ nữ nào, vẫn rất khách sáo tiền bọn họ đi. Những người đó đều là đại mỹ nữ!”

“Sao cậu biết?”

“Mình trước đây là làm thư ký riêng cho tổng giám đốc, mình đều tận mắt thấy.” Cô gái đó lại nháy nháy mắt: “Nhưng, cậu cũng rất đẹp đó, học vấn lại cao, có lẽ có hi vọng.”

Lý Gia Ninh mặt đỏ lên: “Đừng nói mò, mình không dám treo cao.” Lý Gia Ninh nghĩ đến chiếc nhẫn trên tay người đàn ông đó, một chiếc nhẫn bạch kim kiểu dáng rất mộc mạc. “Anh ấy đã kết hôn rồi sao?”

“Phải đó! Đã chết ba năm trước rồi.” Thái độ của cô gái nghiêm túc hẳn lên. “Nghe nói là một đại mỹ nhân, rất đẹp. Mọi người đều nói anh ấy bây giờ không quen bạn gái nữa, là vì còn nhớ vợ mình, mình cũng cảm thấy là như vậy.”

“Tại sao?”

“Vì có mấy lần mình thấy anh ấy cười tiền khách ra ngoài, nhưng khi ở một mình, lập tức không còn cười nữa. Biểu hiện đó trên gương mặt anh ấy, cũng không phải là đau khổ, nhưng mấy lần mình nhìn thấy đều cảm thấy rất chua xót.”

Cô gái im lặng một lúc lâu, lại nói thêm một câu: “Anh tôi thật si tình. Có thể được người như vậy yêu say đắm, chết cũng đáng”

Hai người đều không nói chuyện, im lặng nghĩ tâm sự của riêng mình.

.....

Buổi tiệc cuối cùng đã kết thúc, khi Lý Gia Ninh đứng chờ cô bạn, lại thấy người đó — Anh ấy đang tiễn khách. Lý Gia Ninh bất tự chủ đi đến gần cửa sổ, từ trên nhìn xuống lén lút thường thức bóng lưng của người nam nhân đó.

Hắn đang đứng trước cửa nhà hàng, đang nói chuyện với một người mà Lý Gia Ninh thấy rất quen mặt. Cánh cửa hơi lệch đi, người ra vào rất ít, người đó rất thân thiết khoác vai hắn, cười nói gì đó.

Người đó cúi đầu nói mấy câu, hai người cùng phá lên cười. Người kia cười mấy cái rồi lên xe đi.

Xe đi xong, hắn vẫn không xoay người, một mình lẳng lặng đứng đó. Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, vén lên vạt áo của bộ vest cao cấp, phất lên trên người hắn.

Lý Gia Ninh đột nhiên cảm thấy khi đó, người đó rất cô đơn, có một luồng bi ai sâu đậm lan dần ra. Đêm tối càng làm hiện lên vẻ u ám âm trầm của người đó, ánh đèn sáng rực trước cửa cũng trở nên lạnh lẽo mê ly.

Sự phồn hoa và náo nhiệt vừa nãy như đã cách mấy đời

Lý Gia Ninh ngơ ngác nhìn, không thể rời mắt.

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ chỉ là trong giây phút ngắn ngủi, người đàn ông đó xoay người qua, đi đến cửa. Khi bước lên bậc thềm, hắn vô ý ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lý Gia Ninh đang đứng bên cửa sổ, sau đó thì bước vào trong.

Lý Gia Ninh hoảng loạn lùi lại, né tránh ánh mắt lợi hại của người đó. Cô không biết mình có bị người đó phát hiện chưa, hi vọng là chưa, vội vàng đi về đại sảnh.

Bước trên tấm thảm mềm mại, cô đột nhiên nhớ ra khuôn mặt quen thuộc của người đàn ông kia là ai rồi. Khuôn mặt của người đàn ông đó rất giống với một vị lãnh đạo trung ương thường xuất hiện trên tivi, từ tuổi tác mà thấy, vị vừa nãy chắc là con của vị lãnh đạo đó.

Thử nghĩ xem, người được đích thân ông chủ tiếp đãi có được mấy người, thân phận chắc chắn là rất hiển hách. Lý Gia Ninh lén chặc lưỡi một cái: Bối cảnh thật lớn, khó trách có thể lấy được mảnh đất tốt như vậy.

Đi dưới bóng cây bên đường, gió đêm thổi phất qua, làm cho cái đầu u ám cũng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái. Hai cô gái mang theo dư vị phấn chấn của buổi tiệc, trên đường vui vẻ cười nói, tung tăng đi về phía trước.

Một chiếc xe màu đen không hề báo trước dừng bên cạnh hai cô gái, Lý Gia Ninh giật mình xoay đầu lại, nhìn thấy người nam nhân mà cô đã nhìn cả đêm, đang từ cửa xe lộ đầu ra.

“Tôi đưa các cô về!” Người nam nhân mang theo nụ cười rất thanh đạm, dựa vào cửa xe nhìn bọn họ.

Quá đổi kinh ngạc, làm hai cô gái nhất thời phản ứng không kịp, chỉ ngơ ngác nhìn người đàn ông anh tuấn, không biết làm sao mới tốt.

Thấy bộ dạng nghếch ra của bọn họ, nụ cười của người nam nhân đó càng thêm thâm thúy: “Tiểu Hứa, cô và bạn cô cùng lên xe đi.” Người đó gọi tên cô gái làm trong công ty.

“Tôi đưa các cô về.”

Bị gọi đích danh cô gái đó lúc này mới từ trong mộng tỉnh lại, vội gật đầu, kéo Lý Gia Ninh ngồi lên băng ghế sau. Có thể được ông chủ nhớ tên, Tiểu Hứa không gì vui sướng bằng, nháy nháy mắt với Lý Gia Ninh.

Còn Lý Gia Ninh cũng vụn vụn bất ngờ, lại có thể tiếp cận với người đàn ông này. Không biết anh ấy tại sao lại muốn chở bọn họ, Lý Gia Ninh trong lòng rối loạn, chẳng lẽ gặp nhau ở hành lang lúc này, đã gây được ấn tượng tốt với anh ấy ?

Hai cô gái ngọt ngào trong lòng, nhưng không ai dám mở miệng. Hối địa chỉ của hai người xong, nam nhân đó cũng không có ý nói chuyện.

Sau khi đưa Tiểu Hứa về nhà, trong xe chỉ còn hai người vẫn giữ sự yên lặng. Lý Gia Ninh trong lòng khẩn trương, vừa tràn đầy sự mong đợi. Cô nhìn cảnh vật ngoài cửa xe biến đi rất nhanh, chỉ hi vọng chỗ ở của mình mãi mãi cũng không đến.....

“Tôi vẫn chưa tự giới thiệu.” Người đó đột nhiên mở miệng, phá tan sự ngọt ngào trong xe. Lý Gia Ninh giật mình, hoảng hốt ngẩng đầu, thấy người đó đang nhìn mình qua tấm kính.

“Tôi tên Kỳ Dịch.” Giọng nói trầm thấp đó rất nhu hoà, trong đêm tối có mùi vị mê hoặc lòng người.

Lý Gia Ninh miễn cưỡng nở ra được nụ cười hơi tự nhiên. “Tôi họ Lý, gọi là Lý Gia Ninh, làm trong phòng thiết kế nội thất.”

“Cô họ Lý?”

“Vâng ạ” Lý Gia Ninh không hiểu tại sao người đàn ông này lại tỏ ra kinh ngạc với cái họ của mình.

Cô từ trong kính nhìn thấy Kỳ Dịch cười một cái. “Nội thất bên trong công ty của chúng tôi là cô thiết kế phải không? Tôi đã thấy qua, tốt, rất có phong cách.”

Lý Gia Ninh đắc ý vì tác phẩm của mình đã được khẳng định, để cô ấy cười tươi như hoa, người cũng không khản trương nữa.

“Cám ơn Kỳ tổng đã khen ngợi. Bộ cục thiết kế bên trong toà nhà công ty của ông chủ rất tốt, chu vị lại đẹp, tương đối dễ sắp xếp.”

Kỳ Dịch cười: “Gọi tôi là Kỳ Dịch được rồi, đừng khách sáo như vậy.”

“Vậy anh cũng gọi tên của tôi là được rồi, cũng đừng khách sáo như vậy.” Lý Gia Ninh cũng theo y. Kỳ Dịch lại từ trong cửa kính, cười với cô một cái.

“Cô là người bản xứ?”

“Không phải, nhà tôi ở trong một trấn nhỏ, ngồi xe phải ba, bốn tiếng mới đến nơi.”

“Ồ!” Kỳ Dịch lại tiếp. “Có thường về nhà không?”

“Mỗi tháng tôi cũng về thăm nhà một lần.”

“Trấn nhỏ của Giang Nam rất đẹp, trấn chỗ nhà cô có đẹp không?”

“Phải a! Rất đẹp. Chỗ của chúng tôi từ trước giờ cũng không có thay đổi gì lớn. Nếu như anh đến, sẽ thấy ở đó còn lưu lại rất nhiều vẻ đẹp từ thời Minh Thanh. Thị trấn của tôi có rất nhiều con sông nhỏ, nước rất trong, bên sông toàn là dương liễu, cây đào. Đến mùa xuân, thì có đào đỏ đào xanh, đẹp cực. Nhà của tôi cũng ở gần sông, qua một phiến đá lót thành đường đi, chính là bờ sông.”

“Vậy nhà cô nhất định cũng là vườn kiêu nhà cổ.”

“Vâng! Trong vườn nhà tôi còn có một luống hoa. Ba tôi rất thích hoa cỏ.” Nói đến nhà mình Lý Gia Ninh quên mất câu nệ, bắt đầu nói nhiều lên.

“Nhà cô có mấy người? “

“Ba tôi, mẹ tôi, và anh hai của tôi nữa.”

“Anh của cô” Lý Gia Ninh cảm thấy âm thanh của Kỳ Dịch có hơi lạ, cô dò xét qua tấm kính. Nhưng không phát hiện ánh mắt Kỳ Dịch có gì thay đổi, vẫn rất bình tĩnh lái xe, Lý Gia Ninh nghĩ chắc là do mình nghĩ nhiều.

“Anh hai cô chắc cũng làm việc bên ngoài như cô?”

“Không phải, anh ấy vẫn luôn làm việc trong trấn.”

“Luôn làm việc trong trấn?”

“Phải a! Anh ấy học xong đại học thì về nhà.”

“Học xong đại học thì về tiểu trấn làm việc?”

“Phải a. Anh ấy học văn, thích ở trong nhà viết văn chương, biên dịch, sau đó thì gửi đi lấy tiền nhuận bút.”

“Học văn?”

“Phải, sao vậy?” Lý Gia Ninh thấy trong mắt Kỳ Dịch đầy sự ngạc nhiên, cảm thấy rất khó hiểu.

“Không có gì, tôi còn tưởng anh cô cũng giống như cô, làm nghệ thuật.” Kỳ Dịch có lẽ cảm thấy sự nghi ngờ của Lý Gia Ninh, cười giải thích. “Cô đẹp như vậy, lại có năng lực, anh hai cô chắc cũng không kém, lại đi làm việc trong trấn nhỏ, thật là hiếm thấy.”

“Kỳ” Lý Gia Ninh vẫn không quen gọi tên, ngừng lại một lát.

“Kỳ Dịch.” Hấn cười tiếp ứng.

“Kỳ Dịch.” Lý Gia Ninh cười tinh nghịch. “Cám ơn anh đã khen. Anh hai tôi không muốn giao tiếp với người khác, thích yên tĩnh, ở trong trấn nhỏ thích hợp với anh ấy hơn.”

“Cậu ấy bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi bảy.” Tuy Lý Gia Ninh cảm thấy hỏi vấn đề này rất kì lạ, nhưng cô vẫn trả lời.

“Hai mươi bảy?” Kỳ Dịch lặp lại, giống như có chút nghi hoặc.

Lý Gia Ninh không muốn nói về chuyện nhà mình nữa, chuyển đề tài khác hỏi về Kỳ Dịch.

“Tôi? Chủ yếu là làm địa sản, trong mấy thành phố đều có công ty. Nhưng công ty đều giao cho người khác quản lí, tôi chỉ thỉnh thoảng đi thăm.” Kỳ Dịch nói một cách không để ý về mình, ngữ khí bình lặng không gợn sóng.

“Bình thường ngoài việc đi ra ngoài xã giao, tôi đều ngồi ngây trong nhà. Không tin sao? Là thật đó. Tôi không thích xã giao lắm, đều giao cho người dưới đi làm. Gần nhà tôi có một quán bar rất tốt, tôi có khi cũng đến đó uống rượu, thời gian khác thì đều ở nhà.”

“Anh sống ở đâu?” Lý Gia Ninh cố lấy dũng khí nói. Mặt cô luôn đỏ lên, rất nhanh lướt qua mắt Kỳ Dịch.

“Đế Viên.” Đôi mắt trong kính luôn nhìn vào đường đi, không nhìn Lý Gia Ninh.

“A, Đế Viên, toà nhà đó có thể nhìn thấy Bắc Sơn và Lục hồ?”

“Ừ, tôi ở tầng cao nhất, từ cửa sổ nhìn ra, là một mảng xanh lục.”

“Woa” Lý Gia Ninh cảm thán, đó là toà nhà siêu cao cấp, giá mỗi mét vuông đều trên một vạn. Tầng cao nhất phải đến hai vạnlại có thể nhìn thấy cảnh núi cảnh hồ, sợ rằng phải hơn hai vạn một mét vuông!

Lý Gia Ninh trong lòng tính nhẩm giá nhà, phía sau phải có bao nhiêu con số không

“Ai da! Không đúng rồi, Đế Viên và chỗ tôi ở không cùng hướng, anh phải vòng một vòng lớn.” Khó khăn lắm mới đếm hết mấy con số không, Lý Gia Ninh đột nhiên nghĩ đến, chỗ cô ở và Đế Viên là hai hướng cách biệt.

Kỳ Dịch vẫn mỉm cười: “Tôi đang muốn lái xe đi hóng gió, thuận tiện đưa cô về.”

Lý Gia Ninh trong lòng như thả chạy loạn, đỏ mặt, không dám nhìn đôi mắt đen đó của Kỳ Dịch.

“Trò chuyện với anh tôi cũng rất vui.” Kỳ Dịch không chú đến vẻ mặt e thẹn của Lý Gia Ninh. Chỉ nhìn phía trước.

.....

Kỳ Dịch không mở đèn trong phòng. Hấn mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, cởi áo khoác, nới lỏng cà-vạt, ngồi trên giường.

Trên cái tủ bên giường có đặt một khung ảnh, người thanh niên trẻ trung trong ảnh cười với Kỳ Dịch. Kỳ Dịch đưa tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt dưới lớp kính, cẩn thận vuốt ve.

“Huyền, hôm nay tôi thấy một cô gái rất giống cậu, không biết có phải là người thân của cậu hay không. Tôi rất muốn gặp ba mẹ cậu. Tôi muốn thay cậu hiểu kính với bọn họ. Họ mất đi một đứa con xuất sắc như cậu, nhất định là rất đau lòng.....”

Lệ từng giọt từng giọt rơi xuống trên khunh kính lạnh lẽo, Kỳ Dịch ngược đầu muốn ngăn nước mắt của mình, nhưng một trận đau lòng kịch liệt làm nước mắt như mưa rơi xuống....Hấn đem môi dán chặt lên mặt của người trên tấm ảnh, lần lượt hôn. Ba năm nay mỗi đêm, hấn đều khóc đến thất thanh.....

“Xin lỗi, tôi không bảo vệ tốt cho cậu! Cậu làm tôi đau khổ như vậytôi thật sự không nỡ! Hơn ba năm rồi, cậu rời khỏi tôi hơn ba năm rồi, tôi mỗi giờ mỗi khắc đều nhớ đến cậu, mỗi giờ mỗi khắc! Tôi nhớ cậu nhớ đến sắp phát điên rồi, nhưng cậu sẽ không trở về nữa, không thể nữa!

HuyềnTôi yêu cậu! Tôi yêu cậuĐây là báo ứng của tôi, là báo ứng vì tôi đã hành hạ cậu! Cậu để tôi mỗi ngày đều sống trong địa ngục

Tôi muốn ôm cậu, tôi rất muốn ôm cậuvô luận tôi làm gì, cậu cũng sẽ không trở lại nữa, không trở lại nữa rồi!

Tôi yêu cậu a, Huyền! Huyền

.....

Đêm tối lại lần nữa hạ xuống, trong quán bar tối tăm loáng thoáng tiếng nhạc, lộ rõ sự ưu thương nhàn nhạt

Lý Gia Ninh ngồi trên quầy bar, nhìn Kỳ Dịch đang tự chuốc say. Hắn rất tùy tiện dựa vào ghế, tay trái cầm ly rượu có một chiếc nhẫn ở ngón áp út, một chiếc nhẫn bạch kim, loé lên tia sáng mờ mờ.

Lý Gia Ninh cảm thấy mỗi động tác của Kỳ Dịch đều rất hay, có phong độ của người đàn ông thành công, nhưng không có vẻ bá đạo đắc ý của những nhà giàu mới nổi. Khuôn mặt trầm tĩnh của người đó, mang theo sự cô đơn nồng đậm

Người đó nhìn ra ngoài cửa sổ, đã rất lâu rồi vẫn không có động tĩnh gì. Từ góc độ của Lý Gia Ninh mà thấy, cô có thể thấy được đôi mắt của người đó, đôi mắt sâu thẳm như đêm, mang theo bi thương sâu sắc. Loại đau khổ tuyệt vọng đó, vô bờ bến, bao phủ cả người

Người nam nhân đó hôm trước tiêu sái tự nhiên, người huy quang sáng chói, lúc này đây lại yếu đuối như vậy

Cô rất muốn thấy nụ cười của anh, nụ cười như hôm trước anh đã cười với cô, dịu dàng đến làm cho trái tim người ta nhẹ nhàng giương cao, bay bổng trong gió xuân

Cô rất muốn lau đi đau thương trong đôi mắt anh

Lý Gia Ninh đứng lên, cố lấy dũng khí đi về phía Kỳ Dịch.

“Hãy, Kỳ Dịch!” Lý Gia Ninh bắt chắp tất cả kêu tên người vốn không nhìn thấy cô.

“A, là cô!” Kỳ Dịch nhìn thấy Lý Gia Ninh, lập tức lộ ra nụ cười. “Ngồi đi, cô uống gì?”

Lại nhìn thấy nụ cười dịu dàng đó, tim Lý Gia Ninh run lên.

“Thật trùng hợp, gặp được cô ở đây.” Kỳ Dịch tùy tiện nói một câu, xoay người qua nói về đồ uống với người phục vụ.

Lý Gia Ninh không cách nào tiếp lời. Cô không dám nói với anh ấy, kỳ thực hai ngày nay cô đều đi vòng quanh gần quán bar này, chính là hi vọng có thể gặp được anh.

Mấy ngày tiếp theo, Lý Gia Ninh mỗi ngày đều giống như bị dẫn dụ, đến quán bar này tìm Kỳ Dịch. Hơn nữa Kỳ Dịch cũng tỏ vẻ như rất hoan nghênh cô ấy đến. Một lần sau, Lý Gia Ninh phát hiện Kỳ Dịch là một người rất vui tính, kiến thức lại rộng. Trò chuyện cùng Kỳ Dịch, rất thoải mái nhẹ nhàng, quả thực chính là một loại hưởng thụ.

Chỉ là, có khi anh ấy đột nhiên trầm mặc, nhìn mặt cô, tâm tư lại không biết đã trôi về đâu. Lý Gia Ninh có thể cảm thấy được, anh ấy không phải là đang nhìn mình. Anh ấy là thông qua gương mặt mình, nhìn một người khác

Sự bi thương trong đôi mắt anh ấy, khiến Lý Gia Ninh nhìn thấy cũng gần như rơi nước mắt

“Kỳ Dịch” Cô rất nhẹ nhàng gọi tên anh.

“Xin lỗi, tôi thất thần rồi.” Kỳ Dịch tỉnh táo lại, vội vàng di chuyển ánh mắt, một hớp liền uống cạn rượu trong li. Lý Gia Ninh không lên tiếng, chỉ nhìn Kỳ Dịch.

Thấy ánh mắt ngăm ngăm muốn đặt câu hỏi của Lý Gia Ninh, Kỳ Dịch do dự một hồi, quyết định chọn cách giải thích: “Cô rất giống với” Kỳ Dịch không nói tiếp, chỉ sờ vào chiếc nhẫn trên ngón tay.

Lý Gia Ninh biết rồi, cô biết nhất định là mình giống với người vợ đã chết của anh, Lý Gia Ninh lòng tràn đầy chua chát. Cô cười khổ, cười bản thân quá ngây thơ, người đàn ông xuất sắc như anh ấy, sao có thể thích mình?

Hèn gì anh ấy chủ động chở mình, nói chuyện với mình, nhìn mình đến xuất thần như vậy.....

Tất cả hạnh phúc như một giấc mộng, đều là vì cô giống với người vợ đã chết cách đây ba năm! Lúc này đây, Lý Gia Ninh đổ lệ đến chết người phụ nữ đó — cô tôi là một người như thế nào, mà có thể làm một người đàn ông xuất sắc như thế này, nhớ cô tôi đến ba năm, vẫn không quên được!

Nhưng cũng là vì mình giống cô tôi, mới có thể ngồi đối diện với Kỳ Dịch như thế này, mới có thể trò chuyện với Kỳ Dịch, nhìn thấy anh ấy cười dịu dàng! Có thể như vậy cũng tốt Trong cay đắng, Lý Gia Ninh vẫn cảm thấy một tia may mắn.

“Xin lỗi” Người nam nhân đó lại nói.

“Không có gì.” Lý Gia Ninh lắc lắc đầu, cúi xuống nhìn nước trong li.

“Anh vẫn rất yêu cô ấy?” Ra khỏi quán bar, nhìn người trước mặt, Lý Gia Ninh cuối cùng hỏi ra vấn đề cô vẫn luôn che giấu trong lòng.

Cô thấy toàn thân Kỳ Dịch run lên, dừng chân, cúi đầu không nói chuyện. Bóng lưng cường tráng đó nhất thời hiện ra vẻ cô đơn đau khổ, khiến người ta có ảo giác bất kham

Lý Gia Ninh hối hận cắn chặt môi, không biết nên làm sao mới tốt.

Kỳ Dịch trầm mặc trong cơn gió đêm mát lạnh một lúc lâu, mới thấp giọng, nói: “Phải, tôi vẫn rất yêu người đó! Tôi cả đời này cũng chỉ yêu một người đó”

Lệ đã hiện ra trong đôi mắt của Lý Gia Ninhcô thích người đàn ông này, cô yêu anh ấy! Nhưng anh ấy không yêu cô, mãi mãi cũng không! Trái tim của anh đều đã thuộc về người phụ nữ đã chết đó

“Xin lỗi” Kỳ Dịch đứng trước mặt Lý Gia Ninh, dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô.

Nhìn khuôn mặt rất giống này, Kỳ Dịch đột nhiên nhớ đến nước mắt của Hàn Huyền Phi, hần nhớ hình dáng khi Hàn Huyền Phi ôm mình khóc

Tim của hần như bị moi ra, nước mắt tuôn trào mãnh liệt ra khỏi hốc mắt. Hần vội xoay người đi, cố gắng áp chế bản thân, không muốn để Lý Gia Ninh nhìn thấy hần thất thố. Nhưng nỗi đau sâu sắc xé lòng đó, làm hần không tài nào khống chế được rơi nước mắt

Kỳ Dịch khi lái xe lại khôi phục được thần thái, thần tình ổn định. Lý Gia Ninh không nhìn thấy vẻ bi thương lúc nãy trên gương mặt Kỳ Dịch, cô ấy trước giờ chưa từng nhìn thấy người nào lại đau khổ như vậy.....

Ánh đèn sáng loá bên ngoài xẹt qua mặt Kỳ Dịch. Lý Gia Ninh vừa chua xót vừa thương tiếc nhìn người nam nhân này, nhìn những đường cong lạnh lùng trên mặt người đó.

Có thể được người này yêu, chết cũng cam lòng, Lý Gia Ninh nhớ đến lời Tiểu Hứa từng nói. Phải a, chết cũng cam lòng

“Lần trước nghe cô nói về quê nhà của mình, tôi rất hứng thú.” Kỳ Dịch vẫn luôn im lặng đột nhiên nhắc đến đề tài mấy hôm trước. “Tôi muốn thấy thị trấn nhỏ cổ kính của Giang Nam. Khi nào cô muốn về nhà, tôi có thể chở cô đi, cô giới thiệu một nhà trọ cho tôi là được rồi.”

“Được a!” Đối với đề nghị không ngờ này, tim Lý Gia Ninh đập điên cuồng. “Tôi còn có thể làm hướng dẫn viên cho anh, xung quanh tiểu trấn còn có rất nhiều cảnh đẹp.”

“Vậy thì chắc chắn rồi nhé, khi nào đi thì kêu tôi một tiếng.” Kỳ Dịch xoay đầu nhìn gương ngáp tràn đầy nụ cười của Lý Gia Ninh. Thấy cô không giấu được sự vui mừng, Kỳ Dịch cũng không khỏi cười lên.

.....

Đây là một thị trấn nhỏ rất yên tĩnh, giống như một thế ngoại đào viên. Sự thay đổi hoàn toàn của bên ngoài, dường như không một chút ảnh hưởng đến nơi này.

Dưới cây cầu nhỏ nước nhẹ nhàng trôi, ánh mặt trời chiếu xuống, loé lên tia sáng lấp lánh, bên bờ sông dương liễu nhẹ nhàng rũ xuống, cành lá dài đung đưa theo gió, thật là thanh nhàn tĩnh dật. Phiến đá lót đường bên bờ sông, lai vãng có hai, ba cư dân đang nhàn nhã dạo chơi, trên thềm đá nhỏ hẹp của con sông nhỏ, có mấy phụ nữ đang giặt đồ bên sông.

Lý Gia Ninh hứng chí bồng bồng đẩy Kỳ Dịch vào một ngôi nhà bên sông. Cô ấy vừa vào cửa đã reo gọi ba mẹ, ba mẹ cô vui vẻ vội vàng đi ra đón cô.

Kỳ Dịch vào cùng, nhìn thấy mảnh sân nhỏ có một bụi tre um tùm.

Đá cuội màu xanh không dính một chút bụi trần trải đầy khắp khu vườn, loé lên tia sáng bóng bẩy. Rêu xanh rợp trong khe đá, dưới bóng cây râm mát, hết sức thanh ưu thâm thúy.

Một luống hoa hình dáng kì lạ nằm trên một sơn thạch giả, dưới sơn thạch có đủ loại hoa cỏ, hương hoa phảng phất lan toả trong khu vườn nhỏ trong lành. Mấy bức tường quét vôi trắng, dây hoa khiến người bỏ khắp, những chiếc lá xanh đậm, tô điểm cho mấy đoá hoa màu tím nhạt, trong gió nhẹ khẽ run lên.

Trong lòng Kỳ Dịch đột nhiên thấy rung động, khu vườn thanh nhã xuất trần này cho hắn một cảm giác quen thuộc

Lý Gia Ninh không để ý thần tình thay đổi của Kỳ Dịch, vui mừng giới thiệu Kỳ Dịch cho ba mẹ cô. Ba mẹ của Lý Gia Ninh đều là người chất phát, tiếp đãi rất hoà nhã, cho người ta cảm giác gần gũi.

“Đi làm quen với anh của tôi đi! Đi thôi, anh ấy ở sau vườn, tôi dẫn anh đi.” Về đến nhà Lý Gia Ninh như một con chim tước nhỏ bay nhảy, Kỳ Dịch cũng bị cảm nhiễm cảm thấy tâm tình thoải mái hơn nhiều.

Hắn mỉm cười mặc cho Lý Gia Ninh kéo mình đi qua đại sảnh.

Hậu viện của Lý gia có hơi lộn xộn, trên tường là một số vật phẩm không dùng nữa, có treo vài cây cải khô. Cỏ dại từ trong đá vươn đầu ra, thừa thốt điểm xuyên trên mặt đất .

Bên phải có trồng một cái cây rất lớn, cành lá ưu nhã vươn dài che kín một nửa vườn, trong lá xanh nở ra đoá hoa nhỏ màu trắng hồng, dưới ánh mặt trời, tươi đẹp rực rỡ

Bên cái giếng cũ trong vườn, một nam tử còn trẻ đứng đó, đang ngẩng đầu nhìn hoa lá mỏng manh

Vừa nhìn thấy người đó, Kỳ Dịch như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, ngơ ngác. Sắc mặt hắn trong phút chốc chuyển sang trắng bệch, giống như mất hồn đứng yên bất động, hai mắt chăm chú nhìn người kia.

Gió thổi, cánh hoa nhỏ nhẩn rơi rụng như những hạt mưa nhỏ. Người đó quần áo màu trắng, thân hình cao ốm, đứng trong cơn mưa hoa, hệt như thần tiên

.....

Lệ, từ từ chảy xuống

Kỳ Dịch mơ hồ thấy được ánh mắt của người đó, trong miệng thì thảo kê lên cái tên mà không lúc nào không lẫn quẩn trong tim hắn:

“Hàn Huyền Phi”

25. Chương 25

Tất cả đều biến mất rồi.

Gió, mưa hoa đầy trời, bên cạnh người đó

Không còn cảm thấy gì nữa, trong mắt trong tim chỉ còn lại người nam tử trước mặt này

Trên gương mặt hơi tái không còn vết sẹo xấu xí đó nữa, vẫn rất mịn màng trơn tru. Giống như lần gặp đầu tiên: Áo sơ mi mỏng bao lấy cơ thể thon dài, bị gió thổi nhẹ nhàng vung lên

Hơn nữa đôi mắt đó đã từng xuất hiện trăm ngàn lần trong mơ, cứ tưởng sẽ không còn được thấy đôi mắt đó nữa, nhưng nó đang bàng hoàng nhìn mình

Kỳ Dịch trăm mối hỗn mang đứng nguyên tại chỗ chỉ biết rơi nước mắt, nghẹn ngào nói không ra lời — Người xinh đẹp đang đứng trong cơn mưa hoa kia là Huyền của hần.

Huyền chưa chết! Hần chưa chết

Hần sống rất tốt, đã có thể đứng dậy rồi!

Ngàn vạn đừng là mơ! Ngàn vạn đừng chỉ là mơ! Nếu như đây chỉ là một giấc mơ, cầu xin ông trời, xin vĩnh viễn vĩnh viễn đừng để tôi tỉnh lại

“Đây là anh của tôi Lý Gia Bình.” Âm thanh của Lý Gia Ninh phá vỡ sự yên lặng. Cô kinh ngạc không ngớt khi Kỳ Dịch mặt đầm lệ đang nhìn chăm chăm vào anh trai mình, lại thấy vẻ mặt chấn kinh của anh trai. “Sao vậy? Có gì không đúng sao?”

Kỳ Dịch như không hề nghe thấy câu hỏi của Lý Gia Ninh, ánh mắt không rời khỏi người Hàn Huyền Phi một khắc nào. Cơ thể hần đứng không vững dao động, gần như là loạng choạng đi tới phía trước hai bước, lại dừng.

Hần đưa tay về phía Hàn Huyền Phi, muốn chạm vào Hàn Huyền Phi, nhưng chỉ chốc lát đã sợ sệt rút tay về. Kỳ Dịch không biết mình đang sợ cái gì, lúc này chuyện làm hần sợ có quá nhiều: Hần sợ không chạm được vào người khiến hần nhớ nhung đến gần như phát điên, hần sợ tất cả những việc này chỉ là ảo tưởng, hần sợ giấc mơ sẽ bị tỉnh giấc

Hần sợ Huyền sẽ nổi giận

“Huyền” Chỉ có thể rơi lệ thấp giọng gọi tên người đó.

Hàn Huyền Phi cho dù như thế nào cũng không ngờ được lại gặp Kỳ Dịch ở hậu viện ngay trong nhà mình, gặp nhau quá bất ngờ khiến hần nhất thời cũng ngây ra. Hần nhìn Kỳ Dịch trân trân không nói nên lời, cơ thể như bị trời trồng không thể động đậy.

“Rốt cục là sao? Hai người quen biết rồi à?” Lý Gia Ninh cao giọng, làm Hàn Huyền Phi đang bàng hoàng tỉnh lại. Hần hơi ngần ngại nhìn em gái mình, lại nhìn Kỳ Dịch. Cuối cùng ánh mắt của hần dừng lại trên cánh tay Lý Gia Ninh đang nắm tay kéo Kỳ Dịch, ánh mắt chuyển lạnh, xoay người bỏ đi.

Kỳ Dịch bị dọa đến khấn trương vội vàng giật ra khỏi tay Lý Gia Ninh, đi đến phía trước muốn ngăn Hàn Huyền Phi lại.

“Huyền, tôi” Bị đôi mắt không có một chút hơi ấm của Hàn Huyền Phi trừng nhìn, Kỳ Dịch vốn không dám đưa tay kéo hần. Hần đứng trước mặt Hàn Huyền Phi, chăm chú nhìn, gần như phải dùng sức lực của toàn thân, mới không chế được không đem Hàn Huyền Phi ôm vào lòng. “Tôi và Gia Ninh chỉ là bạn, quan hệ khác đều không có! Huyền, Huyền”

“Tránh ra!” Hàn Huyền Phi lạnh lùng mở miệng.

Kỳ Dịch không dám không nghe lời, liền lùi hai bước, nhường đường. Hàn Huyền Phi nhìn cũng không thèm nhìn, đi qua mặt hần. Vừa thấy Hàn Huyền Phi quay lên lầu, Kỳ Dịch lập tức muốn theo cùng, nhưng bị Lý Gia Ninh kéo lại.

“Rốt cục là chuyện gì? Tại sao anh lại gọi anh hai tôi là Hàn Huyền Phi? Các người đã quen nhau từ trước à?”

“Xin lỗi!” Kỳ Dịch vừa dịu dàng vừa cương quyết kéo tay Lý Gia Ninh ra. “Sau này có cơ hội sẽ giải thích với cô, Gia Ninh, cảm ơn cô!”

Kỳ Dịch dùng ngữ khí rất thành thật, nói xong, lập tức phóng lên lầu, ngăn cản Hàn Huyền Phi đang muốn đóng cửa. “Xin cậu, cho tôi vào!”

Hàn Huyền Phi biết rõ sức lực mình lúc này không thể ngăn cản Kỳ Dịch, chỉ đành bỏ cuộc lùi lại. Hắn vừa tức vừa hận liếc Kỳ Dịch một cái, ngồi bên mép giường không lên tiếng.

Kỳ Dịch trở tay khép lại cửa, đi đến trước giường, ánh mắt của hắn không lúc nào rời khỏi người Hàn Huyền Phi. Thấy Hàn Huyền Phi thần tình lãnh đạm, Kỳ Dịch thở dài một hơi, chậm chậm quỳ xuống trước mặt Hàn Huyền Phi, nắm lấy đôi tay hắn.

Hàn Huyền Phi vùng vẫy một cái, muốn rút tay về, nhưng Kỳ Dịch không thả tay, nắm chặt đôi tay kia không buông.

“Huyền” Kỳ Dịch như thều thào gọi tên hắn. “Tôi rất nhớ cậutôi tưởng cậu chết rồi, tôi tưởng sẽ không còn gặp được cậu nữa, tôi quả thực sắp điên rồi. Mỗi ngày tôi đều nhớ cậu, mỗi giờ mỗi khắc đều đang nhớ cậu. Mỗi đêm tôi đều ôm tấm ảnh của cậu, nói chuyện với cậu, hôn cậu

Nhưng cảm giác lạnh lẽo không lúc nào không nhắc nhở tôi, cậu chết rồi! Cậu sẽ không trở về nữa! Tôi đau đến cùng cực!

Tôi rất nhớ cậu, Huyền

Kỳ Dịch vùi mặt vào trong tay Hàn Huyền Phi, toàn thân run lên. Hàn Huyền Phi cảm nhận được một luồng dịch thể ẩm ướt làm ướt lòng bàn tay mình, mắt hắn đã đỏ lên. Vội vã xoay đầu, cắn răng cố nhịn cơn đau xót điên cuồng trong tim xông lên.....

Kỳ Dịch ngước mặt lên, lần lượt hôn lên tay Hàn Huyền Phi. “Tôi yêu cậu, Huyền, tôi yêu cậu

Hắn ngẩng đầu nhìn Hàn Huyền Phi đang cúi thấp không lên tiếng, vui vẻ cười: “Có thể gặp được cậu, có thể nắm tay cậu, tôi rất vui sướng! Trời ạ! Tôi thật không dám tin, cậu còn sống

Hàn Huyền Phi từ khoé mắt nhìn thấy nụ cười ngây ngô của Kỳ Dịch, xoay đầu qua lưng hắng tròng Kỳ Dịch một cái: “Tôi sống hay chết cũng không liên quan gì đến cậu! Đáng chết, cậu làm sao mà tìm được tôi? Cậu và em gái tôi đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi và em gái cậu không có gì cả!Toà nhà mới của công ty tôi là do em gái cậu thiết kế. Trong buổi tiệc khởi công, tôi gặp được Gia Ninh. Tôi thấy cô ấy hơi giống với cậu, rất có khả năng là người thân. Tôi muốn thông qua cô ấy tìm được ba mẹ cậu, tôi muốn gặp người nhà của cậu, muốn thay cậu hiếu kính với họ.

Nhưng cô ấy nói về anh của mình không giống với cậu. Gia Ninh nói anh trai cô mới hai mươi bảy tuổi, là học văn học, lại luôn làm việc trong thị trấn. Tôi nghĩ mình đã lầm, nhưng vẫn không từ bỏ, muốn thử vận may.

Tôi vừa về nước thì đã bắt đầu tìm người nhà của cậu, nhưng mãi vẫn không tìm được. Thủ hạ của tôi một người ta cũng không mang về, không có trợ thủ, tất cả đều dựa vào bản thân để điều tra.

Tôi lên đi tìm đồng sự cũ của cậu, có mấy người chịu nói, nhưng cũng không hiểu lắm về cậu. Chỉ nói cậu là người của cục cảnh sự khác được điều về đây, lúc vừa đến thì đã có tên này. Về phần những người chưa tốt nghiệp, trước giờ trong cảnh cục , đều không biết cậu. Tôi đoán cậu chắc là khi vừa đến thì đã được chuẩn bị làm cảnh sát nằm vùng, toàn bộ thân phận đều đã bị hoán đổi, ngoài mấy vị lãnh đạo cấp cao, không ai biết tình hình thực sự của cậu.

Tôi cũng từng nghĩ đến việc thông qua quan hệ để tìm cậu. Nhưng bọn họ chỉ nói qua loa, vừa nói đến thì ấp a ấp úng. Có lẽ bọn họ cho rằng tôi vẫn chưa chịu tha cho cậu, muốn tìm người nhà của cậu để báo thù, nên đều không chịu giúp đỡ.

Lần này có thể gặp được cậu, nhất định là do ông trời an bài! Hơn nữa cậu vẫn chưa chết, tôi quả thực không thể tin nổi! Ông trời đối với Kỳ Dịch tôi thật là quá tốt rồi

Nghe đến đây, Hàn Huyền Phi đột nhiên vẫy ra khỏi tay Kỳ Dịch, mắt không biểu tình nhìn Kỳ Dịch. Kỳ Dịch bất an nhìn thần tình không thiện cảm của Hàn Huyền Phi. “Sao vậy, Huyền? Tôi, tôi từng nói với

Gia Ninh là tôi không yêu cô ấy, cô ấy biết mà.” Hấn bắt lấy cánh tay của Hàn huyền Phi. “Hơn ba năm nay, tôi chưa từng có phút nào không nhớ đến cậu, tôi”

Hàn Huyền Phi đẩy Kỳ Dịch ra, đứng dậy đi đến trước cửa sổ.

“Huyền?” Kỳ Dịch đi theo, cẩn thận tỉ mỉ quan sát thần sắc của hấn. Hàn Huyền Phi lập tức xoay đầu đi, nhưng Kỳ Dịch vẫn nhìn thấy sự phẫn hận và đau khổ trong mắt Hàn Huyền Phi.

“Cậu ngang nhiên có thể về nước, còn có thể như trước đây mở công ty làm ăn!” Hàn Huyền Phi một quyền đâm vào khung cửa sổ. “Đây là gì chứ? Tung Hoàn các người đã có vụ án lớn như vậy, cậu lại là một trong thủ phạm” Hàn Huyền Phi giận đến không thể nói tiếp.

“Huyền.” Kỳ Dịch đau lòng nắm lấy tay Hàn Huyền Phi. Hấn còn chưa kịp xem xét kĩ, đã nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Hàn huyền Phi vang lên: “Buông tay!” Kỳ Dịch giật mình, thấy sắc mặt Hàn Huyền Phi u ám như vậy. Hấn không dám không nghe lời, chỉ đành y theo quyền luyến bỏ tay ra.

Hàn Huyền Phi tức giận phủ phục trên đài cửa sổ, dùng tay ôm đầu không nói chuyện.

“Tôi có thể về nước có rất nhiều nguyên nhân. Chủ yếu là vì Tung Hoàn chủ động hợp tác với chính phủ, làm trung gian cho quốc gia về việc buôn bán vũ khí. Cậu biết đó, về phương diện này chúng tôi có nhiều quan hệ, chữ tín và danh dự trước giờ cũng rất tốt. Chúng tôi đã vì chính phủ mà dặt rất nhiều tuyến, quốc gia lấy phần chính, chúng tôi chỉ lấy một ít thù lao. Như vậy, Tung Hoàn của tôi cũng coi như rời khỏi giới hắc đạo, đổi lại làm ăn hợp pháp rồi, mọi người đều tốt.

Còn có một số việc làm ăn khác, đều là do bọn tôi làm trung gian, cống hiến cho quốc gia, coi như là lấy công bù đắp. Còn nữa, còn nữaKhi đó còn có một số nhân vật lai vãng trong sổ sách chưa bị tìm ra, làm ra bộ mặt đại gia rất khó coi. Huống hồ gì giao tình hai bên vốn đã không tốt, bây giờ bọn tôi đã cải tà qui chính rồi”

“Cho nên bọn họ hoan nghênh các người về nước kinh doanh? Có phải cho rằng muốn làm Hoa kiều yêu nước không? Hay vẫn là cả phái về?” Hàn Huyền Phi sắc mặt trắng bệch khiến người ta không nỡ nhìn, cơ thể đang đứng khẽ lung lay, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Kỳ Dịch lo lắng nhìn hấn, muốn dìu hấn, lại không dám.

“Không có! Chỉ có một mình tôi về. Điều kiện lúc đó chỉ có thể thả hai huynh đệ đang ngồi tù ra, để các huynh đệ có thể đón vợ và con đến bên mình. Về nước tôi rất kiên trì, tôi muốn đến nơi cậu đã trưởng thành, tôi cảm thấy như vậy sẽ làm khoảng cách giữa tôi và cậu gần lại.

Tốn rất nhiều nhân lực và vật lực, tôi mới có thể về đây. Tôi bây giờ làm kinh doanh bất động sản trong mấy thành phố, có không ít người có cổ phần, có tiền mọi người cùng kiếm. Hơn nữa nếu không phải là sự việc trong đại, tôi cũng sẽ không lộ diện, đều giao cho người khác quản lí.

Huyền, tôi bây giờ là người làm ăn rất tuân luật pháp, ngay cả thuế cũng không giao thiếu một phần.”

Hàn Huyền Phi cười khổ một cái, không nói gì nữa, hấn vô lực xoay người qua, chậm chậm đi đến giường.

Lúc sắp đến giường, hai chân hấn không chống đỡ nổi nữa cơ thể như run lên. Hàn Huyền Phi đứng không vững nữa, đưa tay ra muốn nắm lấy cột giường . Nhưng vẫn chưa kịp đỡ lấy, người đã sắp ngã xuống.

Kỳ Dịch không nhịn nổi nữa, xông lên phía trước, đem Hàn Huyền Phi ôm vào lòng

Đem nỗi nhớ dài lâu, tưởng đã mất đi người yêu ôm lại vào lòng mình, Kỳ Dịch nước mắt như mưa. Hấn khóc kêu một tiếng Huyền, bắt chập Hàn Huyền Phi khước từ, vẫn hôn sâu lên môi hấn.

Vòng tay của Kỳ Dịch, nụ hôn của Kỳ Dịch, hơi thở của Kỳ Dịch, nước mắt của Kỳ Dịchtrong đầu Hàn Huyền Phi hoàn toàn trống rỗng, cả người ngã trong lòng Kỳ Dịch, mặc cho hấn hôn

Hấn vô lực chống cự, nhưng căn bản không muốn chống cự

“Á!” Lý Gia Ninh ở bên ngoài nhìn đã lâu, đột nhiên thấy hai người ôm hôn, ngây ra. Cô sợ hãi cả nửa ngày, mới không nhịn nổi nữa mà thét lên ngắt đoạn nụ hôn của hai người. Hàn Huyền Phi tìm lại được lí trí,

phát hiện Kỳ Dịch ngang nhiên hôn mình ngay tại nhà mình, còn bị em gái bắt gặp, càng đáng sợ hơn là, hai tay mình lại đang vòng trên cổ hắn, bị Kỳ Dịch hôn đến thần hồn bay mất!

Hàn Huyền Phi vừa thẹn vừa giận lại vừa hận, hận Kỳ Dịch càng hận bản thân mình, giận đến không biết phải làm sao cho tốt. Hắn hung hăng đánh Kỳ Dịch một cái, thở hổn hển đẩy em gái ra, tông cửa chạy ra ngoài.

Kỳ Dịch bây giờ sao cũng không dám đi chọc giận Hàn Huyền Phi nữa, hắn ngơ ngác đứng giữa phòng, cùng với Lý Gia Ninh đang trong cơn kinh hoàng mặt mặt nhìn nhau.

“Sao, chuyện là sao? Anhanh hai tôianh” Lý Gia Ninh rất lâu mới mở miệng, việc trước mắt làm cô hoàn toàn mơ hồ.

“Giống như cô đã thấy, tôi yêu anh cô!” Kỳ Dịch nhìn đôi mắt Lý Gia Ninh, thần sắc trấn định.

Lý Gia Ninh sững sờ nhìn. “Người vợ đã chết hơn ba năm nay mà anh vẫn yêu chính là anh hai tôi?”

“Phải!”

“Nhưng các người, các người” Lý Gia Ninh không biết phải nói cái gì.

Kỳ Dịch cười một nụ cười chua xót “Tôi từng làm một chuyện rất có lỗi với anh cô, hận hận tôinhưng tôi rất yêu hắn, muốn xin hắn tha thứ”

“Gia Ninh ăn cơm đi.” Lý mẫu lên lầu kêu hai người. “Kỳ tiên sinh cũng ăn cùng đi, cơm đã làm xong rồi.”

“Không, tôi không ăn, tôi còn có chuyện, phải đi trước.” Kỳ Dịch thấy nụ cười hiền hoà dịu dàng của Lý mẫu, chợt dạ cúi thấp đầu. Hắn hoảng loạn cảm tạ, lại xuống lầu cáo biệt với Lý phụ, vội vàng rời khỏi Lý gia. Lý Gia Ninh vốn không có tâm tư ăn cơm, cô hồ loạn ăn mấy miếng cơm, rồi đem cái chén đẩy đi, nói: “Con không ăn nữa.” Đứng lên liền lên lầu trốn vào phòng mình.

Phụ mẫu Lý gia khó hiểu nhìn bóng lưng nôn nóng bất an của con gái, lại dò hỏi đứa con trai đang cúi đầu ăn cơm, nhưng phát hiện sắc mặt nó rất kém. Họ tuy thấy rất lạ, nhưng vì thói quen không hỏi nhiều về chuyện của con cái, nên cũng không nói nhiều, chỉ nhẹ lời kêu con trai sức khỏe không tốt ăn thêm chút rau.

Lý Gia Ninh chạy vào trong phòng mình, ôm gối khóc. Cô tuy biết Kỳ Dịch vốn không yêu mình, nhưng trong lòng vẫn còn một tia hi vọng, hi vọng có thể thường xuyên ở cạnh Kỳ Dịch, có lẽ sẽ có một ngày

Nhưng Kỳ Dịch đã tìm được người mà anh ấy yêu rồi, người đó lại là anh của cô! Sao có thể như vậy? Người cô yêu, và anh trai của cô đều là người đồng tính, sao có thể như vậy?

Cô buồn bực ngồi trong phòng, mẹ đưa nước trái cây vào, cô cũng không để ý, cứ ngẩn ra. Màn đêm từ từ hạ xuống, cả căn phòng tối lại, Lý Gia Ninh mở đèn phòng, đi đến trước cửa sổ, nhìn con sông nhỏ yên tĩnh chảy.

Cô nghĩ đến tâm sự, đôi mắt vô thức nhìn bốn phía. Đột nhiên, Lý Gia Ninh nhìn thấy một hình bóng quen thuộc

“Kỳ Dịch!” Cô thở hồng hộc chạy đến trước mặt người đó. “Sao anh lại ở đây?”

Kỳ Dịch ngồi trên băng ghế dài dưới gốc cây ngẩng đầu nhìn Lý Gia Ninh. “Ồ, cô ăn cơm xong rồi à.” Nói xong, Kỳ Dịch lại xoay đầu, tiếp tục nhìn về phía trước.

“Ừm.” Lý Gia Ninh ừ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh. Nhìn theo ánh mắt của hắn, xuyên qua tán cây liễu, cô nhìn thấy phiến đối diện của con sông, ánh đèn trong cửa sổ phòng anh hai cô chiếu ra

“Anh luôn nhìn anh hai?” Lý Gia Ninh cắn chặt môi, mắt đỏ lên, khẽ hỏi.

“Phải a.” Kỳ Dịch vẫn không rời mắt, vẫn nhìn ánh sáng dịu dàng ấy

Lý Gia Ninh thấy khuôn mặt Kỳ Dịch gần trong gang tấc, tinh tế nhìn đôi mày dài, cái mũi rất thẳng, đôi môi hơi mỏngvà ánh mắt thâm tình đang nhìn chăm chăm.

Ánh mắt đó toàn bộ dành cho ô cửa sổ không người đối diện, không một chút nào dành cho côLý Gia Ninh không khỏi đau lòng.

“Anh nhìn thấy anh hai chưa?” Cô cúi thấp đầu, không dám nhìn người khiến cô động lòng không ngớt này.

“Thấy rồi. Hắn đi qua cửa sổ ba lần còn có một lần đứng ở cửa sổ nhìn sông. Hắn nhìn rất lâu” Lời nói của Kỳ Dịch rất nhẹ rất chậm, trên mặt mang theo một tia tiếu ý, trong nụ cười có một sự hạnh phúc mà trước giờ Lý Gia Ninh chưa từng thấy qua.

Nhìn Kỳ Dịch như vậy, Lý Gia Ninh không nhin nổi nữa, nước mắt tuôn xuống.

“Xin lỗi!” Cảm thấy Lý Gia Ninh đang khóc, Kỳ Dịch cuối cùng thu hồi ánh mắt, khẽ vuốt mái tóc dài bị gió thổi rối của Lý Gia Ninh. “Xin lỗi, đừng khóc nữa.”

Trong gió đêm, âm thanh của Kỳ Dịch dịu dàng không gì sánh được. Lý Gia Ninh khóc càng dữ hơn, cô biết mình yêu người đàn ông này, nhưng tình yêu của anh ấy, toàn bộ dành cho anh hai, mãi mãi cũng không thể chia một chút cho cô

Nhưng, người được Kỳ Dịch yêu sâu đậm là người anh mà cô thương nhất, sùng bái nhất, việc này cũng làm cho cô thấy dễ chịu hơn. Người anh kiệt xuất đó của cô, bây giờ đã gần như biến thành một nửa tàn phế. Anh ấy tuy không nói, nhưng trong lòng nhất định rất khó chịu.

Lý Gia Ninh nhớ đến cảnh hồi trưa, anh hai vẫn còn thương Kỳ Dịch. Có Kỳ Dịch yêu anh ấy sâu đậm như vậy chăm sóc cho anh hai, ở cùng, anh hai nên vui mừng. Mà Kỳ Dịch cũng sẽ không đau khổ như vậy nữa

Hãy, không quản là đồng tính hay không đồng tính, có gì quan trọng hơn so với hạnh phúc của anh hai và Kỳ Dịch? Cô tuy không có được tình yêu của Kỳ Dịch, nhưng lại có thêm một người anh, Kỳ Dịch sẽ trở thành người nhà của cô, cô cũng đã hài lòng rồi.

Lý Gia Ninh nhìn bầu trời màu đen, hít một hơi dài, ngừng khóc. Cô qua loa lau đi nước mắt, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, ngược đầu thấy Kỳ Dịch đang nhìn lo lắng.

“Tôi không sao.”

“Xin lỗi” Kỳ dịch lại nói xin lỗi.

“Đừng nói vậy, Kỳ Dịch. Tôi biết anh không yêu tôi, là tự tôi” Lý Gia Ninh nói đến đây, lại nhin không nổi muốn khóc nữa.

Cô vội đổi đề tài: “Anh ra đây thì luôn ngồi ở đây sao? Vậy nhất định là anh chưa ăn cơm. Tôi đi mua chút đồ cho anh ăn.”

Kỳ Dịch còn chưa kịp nói gì, Lý Gia Ninh đã vội vàng chạy mất. Chỉ một lát, cô đã cầm theo một ít điểm tâm và coca về.

“Đây là bánh hấp nổi tiếng ở đây, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

“Cám ơn.” Kỳ Dịch thật sự cảm thấy đói. Không khách sáo cầm lấy cắn một miếng lớn. “Ồ, thật sự rất ngon.”

“Anh hai tôi thích ăn nhất đó.” Lý Gia Ninh mỉm cười xoay đầu đi, thấy bộ dạng đã đói rất lâu của Kỳ Dịch đang vui đầu ăn.

“À, anh hai cô còn thích ăn cái gì nữa? Tôi nhớ hẳn rất thích ăn đồ chiên nướng.” Kỳ Dịch vừa ăn thỉnh thoảng lại ngược đầu nhìn cửa sổ đối diện.

Lý Gia Ninh cố áp chế cơn chua chát trong lòng, lắc lắc đầu: “Bây giờ sức khỏe không tốt, không được ăn đồ có nhiều dầu mỡ, thích ăn cũng không có cách nào. Mẹ tôi thường nấu canh thanh đạm cho anh hai uống, cố gắng bồi bổ, tôi nghĩ anh ấy ăn chắc cũng sắp phát điên rồi.”

“Vậy sao” Kỳ Dịch dừng đũa, ngược mắt nhìn đối diện, dăm chiêu.

“ỪmKỳ thực tôi cũng phải xin lỗi anh.” Lý Gia Ninh ấp úng nói, mắt nhìn xuống đấm cổ bị mình đập vẹo đi. “Chuyện của anh hai tôi, tôi không nói thật với anh.”

“Khờ quá.” Kỳ Dịch còn tưởng là chuyện gì, nghe vậy bất giác bật cười. “Cô không nói thật là đúng đó, cô vì muốn tốt cho anh mình. Tôi nghĩ nhất định là có người bảo cô nói như vậy.”

“Phải a, khi đó anh hai tôi trọng thương về nước, một đồng sự của anh ấy đón chúng tôi đi thăm, khi đó người đồng sự đó đã dặn đi dặn lại, đối với bất kì người nào cũng phải nói như vậy.” Lý Gia Ninh nhìn ánh đèn trong căn phòng của anh mình. “Thương tích của anh hai tôi thật sự rất nặng, toàn thân gần như đều tê liệt, tình hình lúc đó thật sự rất đáng sợ. Nếu không phải ba mẹ tôi khóc cầu xin anh ấy kiên trì tiếp, tôi nghĩ chắc anh ấy đã không thể chống đỡ nổi. Anh ấy luôn xuất sắc như vậy, tôi nghĩ anh hai lúc đó chắc là hận mình không thể chết đi”

Không nghe thấy âm thanh của Kỳ Dịch, Lý Gia Ninh quay đầu, thấy Kỳ Dịch không ăn bánh, đôi mắt đỏ hoe nhìn vào hộp bánh. Nhưng cô không chú ý lắm, vẫn tự nói tiếp:

“Có thể kể cho tôi chuyện của hai người không? Hai người làm sao quen biết? Anh hai tôi anh ấyanh ấy đối với anhacòn nữa, anh có biết anh tôi làm sao mà bị thương không? Lúc đó toàn thân anh ấy đều là sẹo, trên mặt cũng có sẹo, làm phẫu thuật rất nhiều lần mới hết. Nghe bác sĩ nói, xương toàn thân anh ấy hầu như từng bị người ta đánh gãy hết, là đánh gãy đó, quá tàn nhẫn rồi. Mấy người đó thật là quá đáng!”

Lý Gia Ninh thấy Kỳ Dịch bên cạnh vẫn không ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

Kỳ Dịch vẫn không nhìn cô, qua rất lâu mới dùng âm thanh rất thấp nói: “Nếu như, nếu như tôi nói với cô, những vết thương trên người anh cô đều là do tôi tạo ra, cô sẽ nghĩ sao?”

“Hả?” Lý Gia Ninh kinh ngạc nói không ra lời, không thể tin mà nhìn Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch như rất mệt mỏi dựa vào lưng ghế, trong mắt tràn đầy đau khổ khó nói nhìn mặt sông. Biểu hiện vô cùng hối hận trên gương mặt, để người nhìn thấy tâm cũng trầm xuống.

“Chuyện của tôi và anh cô, tôi chỉ có thể nói với cô, tôi yêu hắn, rất yêu. Tôi từng làm rất nhiều chuyện quá đáng với hắn, bức hắn đi đến đường cùng phải tự sát. Nhưng hắn, trong thời khắc quan trọng nhất vẫn cứu tôi một mạng.”

“Anh đánh anh ấy thành như vậy, anh ấy còn cứu anh?”

“Phải.....” Biểu hiện của Kỳ Dịch trở nên nhu hoà. “Hắn vẫn cứu tôi”

“Sao có thể như vậy?” Lý Gia Ninh nghe thấy thì ngớ ra, trong đầu toàn là hồ đặc.

Kỳ Dịch xoay qua, nhìn Lý Gia Ninh “Cô nói xem?”

Kỳ Dịch cười rồi, trên mặt là vẻ tràn trề hạnh phúc, còn có một chút đắc ý. Lúc này cả người hắn như có một tia sáng, quét đi những phiền muộn lúc này, lộ ra vẻ hớn hở.

Lý Gia Ninh thấy Kỳ Dịch tiêu sái tự nhiên như vậy, bất giác si rồi

Lý Gia Ninh đứng trước cửa nhà mình, lưu luyến nhìn Kỳ Dịch. “Anh nhất định phải về nhà trọ đó, đứng ngồi ngay ở đó nữa. Anh hai tôi mỗi ngày sáng sớm đều đi dạo ở gần đây, anh đến sớm một chút có thể gặp được anh ấy đấy.”

Dưới ánh sáng yếu ớt, Lý Gia Ninh thấy trong mắt Kỳ Dịch lướt qua một tia cảm kích ngại ngùng. Kỳ Dịch nghiêng đầu, mang theo vẻ e thẹn như thiếu niên mới yêu lần đầu, để Lý Gia Ninh nhìn thấy vừa thương tiếc vừa xót xa.

Biểu hiện đó tồn tại rất ngắn, Kỳ Dịch rất nhanh liền khôi phục lại bộ dạng rất hữu lễ. Hắn mỉm cười, như cười với em gái mình, vỗ vỗ vào vai Lý Gia Ninh, thân thiết chúc ngủ ngon, chuẩn bị rời khỏi.

Cửa lớn đột nhiên bị mở ra, hai người giạt mình xoay đầu qua, thấy Hàn Huyền Phi cũng là Lý Gia Bình đứng ở cửa, cau mày nhìn hai người họ. Chiếc áo mỏng bao bọc cơ thể gây ớn lạnh, giống như không thể chống chọi lại với sự xâm nhập của gió đêm, khẽ run lên.

Kỳ Dịch vừa thấy đã lo lắng. “Huyền, mau về phòng đi, cẩn thận kéo lạnh.”

Lý Gia Bình nghe vậy, nổi cáu trừng Kỳ Dịch một cái, Kỳ Dịch lập tức không dám lên tiếng nữa, lo lắng mà nhìn. Lý Gia Bình nhìn em gái Lý Gia Ninh, nhẹ nhàng thở dài khó nghe thấy: “Về nghỉ sớm đi, muộn rồi.”

Hắn cũng không nhìn Kỳ Dịch, kéo Lý Gia Ninh vào trong, tiện tay đóng cửa lại. Lý Gia Ninh sốt ruột quay lại, nhưng đã không nhìn thấy Kỳ Dịch nữa.

Lý Gia Bình vừa vào, liền thả Gia Ninh ra, cũng không nói chuyện, đi thẳng lên lầu. Lý Gia Ninh vẫn còn sững sờ với chuyện anh mình đóng cửa, giậm chân một cái, cô đuổi theo anh mình lên lầu.

“Anh.” Cô đuổi theo anh mình đến trước cửa.

“Em không biết hai người đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng Kỳ Dịch anh ấy thực sự rất yêu anh.”

Lý Gia Bình đứng trước cửa phòng, đối lưng với Gia Ninh. Nghe thấy câu này, hắn vẫn không quay lại, chỉ lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan đến em.” Nói rồi đi vào phòng.

Lý Gia Ninh bèn bí theo anh trai vào phòng. “Anh ấy rời khỏi nhà xong, thì luôn ngồi ở bờ sông đối diện, nhìn cửa sổ phòng anh, chỉ hi vọng có thể thấy anh nhiều một chút.”

Tim Lý Gia Bình đập mạnh một cái, bất tự giác đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Anh ấy nói hơn ba năm nay không được gặp anh, chỉ mong có thể luôn được nhìn thấy anh” Lý Gia Ninh trong lòng một trận đau xót, mắt đã mờ hồ rồi.

Lý Gia Bình không hờn giận nhìn đứa em gái sắp khóc. “Em sao đột nhiên lại trở thành thuyết khách của hắn rồi? Cái tên đó rất lợi hại mà, chỉ một lát thì đã kéo em gái của tôi về phe hắn rồi.”

“Không phải, anh ấy không có lời kéo em! Chỉ là em thấy anh ấy đau khổ! Sự si tình của anh ấy làm em cảm động.”

Lý Gia Bình liếc nhìn đứa em gái đang kích động, ngồi xuống chiếc ghế bên bàn, không có bất kì biểu hiện nào.

Lý Gia Ninh ngồi bên giường, cũng cúi đầu không nói. Rất lâu, cô mới ngẩng đầu nhìn anh trai — Ánh đèn sáng rực chiếu rõ gương mặt trầm mặc không nói của Lý Gia Bình, Lý Gia Ninh nhìn thấy sâu thẳm trong đôi mắt đó là sự u uất nặng nề.

“Em yêu anh ấy” Lý Gia Ninh nhìn thấy anh trai lập tức xoay đầu nhìn mình, biểu hiện có chút nghi hoặc. Gia Ninh mang theo nước mắt cười lên. “Em là thật sự yêu anh ấy, rất yêu anh ấy. Cho nên, em hi vọng anh ấy có thể hạnh phúc.....”

Vừa nói hết, nước mắt đã tuôn thẳng.

Lý Gia Bình một phát đẩy ghế đứng lên. “Cái tên khốn kiếp đó!”

Lý Gia Ninh nhìn thấy nộ hỏa trong anh trai, vội vàng nói: “Là tự em thích anh ấy, không liên quan gì đến anh ấy. Kỳ Dịch nói với em, anh ấy mãi mãi yêu người yêu đã chết của anh ấy. Rất nhiều người theo đuổi, nhưng anh ấy đều không động lòng. Anh ấy thường một mình vào quán bar uống rượu, thấy sự bi thương trong mắt anh ấy, em thật sự không chịu nổi. Kỳ Dịch luôn nhớ anh, trong lòng vốn không thể dung nạp bất cứ người nào khác. Em thật sự hi vọng anh ấy có thể mở lòng, nhưng anh ấy vốn không yêu em, em cũng không có cách nào”

“Đừng nói nữa!” Lý Gia Bình chịu không nổi liền ngắt ngang. “Anh không muốn nghe những việc này, em về phòng đi.” Hắn tóm lấy em gái, muốn đuổi ra ngoài.

“Anh rõ ràng cũng yêu anh ấy, bằng không tại sao lại cứu anh ấy!” Lý Gia Ninh vùng ra khỏi tay anh trai, không buông tha tiếp tục kêu lên.

Lý Gia Bình cứng đờ, sắc mặt trắng bệch. “Hắn nói gì với em rồi?”

Lý Gia Ninh thấy nét mặt nghiêm khắc đáng sợ của anh hai, sợ hãi co vai lại. “Anh ấy chưa nói gì hết á. Anh ấy chỉ nói đã từng làm rất nhiều chuyện có lỗi với anh, nhưng anh vẫn cứu anh ấy.”

Lý Gia Bình nhìn thật sâu vào mắt em gái, biểu hiện thả lỏng một chút. “Về phòng đi, chuyện này không liên quan đến em.”

Lý Gia Ninh bị đẩy ra khỏi phòng, vẫn cố gắng không bỏ cuộc quay đầu lại khuyên: “Em cũng hi vọng anh mở lòng đi! Anh buổi chiều nay như vậy, ai cũng nhìn ra anh vẫn còn thương anh ấy. Em không quan tâm có phải là hai người đàn ông yêu nhau không, chỉ cần hai người hạnh phúc”

“Em câm miệng cho anh!”

“Không!”

Hai người cứ như vậy người đẩy người kéo trước cửa. Cửa vừa mở, hai người kinh ngạc thất sắc phát hiện, mẹ đang đứng ở cửa. Nghe thấy rõ ràng tất cả, mặt bà đan xen sự kinh ngạc, thương tâm, đang bàng hoàng nhìn hai người.

Cả hai hoảng hốt lúng túng ngay ra, không biết nên nói cái gì.

Vẫn là mẹ lên tiếng trước. Bà làm ra vẻ như chưa nghe thấy gì, khẽ run nói với con trai: “Gia Bình, sức khỏe con không tốt, phải nghỉ ngơi sớm một chút, đừng để mệt.” Bà không nói thêm, lão đảo xoay người rời khỏi.

Cả hai đều thấy mẹ đang đối lưng với họ mà lén lau nước mắt, thân người đã gầy bé lại càng thêm cúi xuống

Lý Gia Ninh nhanh như chớp chuồn về phòng mình.

Lý Gia Bình ngã bệt xuống giường, che mặt khẽ kêu lên: “Trời ạ”

26. Chương 26

Đến khi trời gần sáng, Hàn Huyền Phi mới bớt mơ hồ một chút. Tâm tư nhiễu loạn làm hần hầu như cả đêm không thể ngủ được.

Nhưng trong mơ, Kỳ Dịch cũng không chịu tha cho hần, vẫn như ban ngày, từng bước từng bước tiến lại gần. Hàn Huyền Phi thấy đôi mắt lạnh lùng của Kỳ Dịch, nhìn mình, sau đó rời đi. Một mình đứng trong một khoảng không đáng sợ, nước mắt không ngừng rơi. Nhưng chỉ một giây sau, Kỳ Dịch lại cười với hần, dịu dàng ôm hần vào lòng, dùng âm thanh rất trầm thấp, lần lượt cho hần biết, Kỳ Dịch yêu hần

Ngoài cửa sổ có tiếng người thấp thoáng làm Hàn Huyền Phi dễ dàng tỉnh giấc. Hần mở mắt, thấy ánh bình minh rực rỡ xuyên vào cửa sổ, chiếu lên cây cọ trên tấm bình phong, nhu hoà và nhá nhem.

Hần muốn ngồi dậy, nhưng cơn đau xé đầu làm hần ngã xuống. Mặt ụp xuống gối, cảm giác mát rượi nhắc tỉnh hần đó chỉ là giấc mộng ngắn ngủi, hần tự cười châm chọc.

Lại nghỉ một lát nữa, hần vẫn miễn cưỡng ngồi dậy, thay đồ, đi ra ngoài rửa mặt, ăn sáng. Hần làm rất chậm chạp, hoàn toàn dựa vào bản năng. Cơn đau xé tâm can trong mộng, bị sự sợ hãi vì bị vứt bỏ cùng khoảng thời gian ngọt ngào trước đây gắt gao quấn lấy hần, trong đầu như có một luồng tê liệt vây lấy, không thể thoát ra.

Sau bữa sáng, hần vẫn như mọi ngày ra ngoài tản bộ. Đi dọc theo bờ sông một lát, hần đến một bãi đất trống nhỏ.

Mảnh đất này ở gần bờ sông, lẽ loi trống trải đứng một mình trong buổi sáng mờ sương, không một bóng người.

Trên bãi đất trống có hai cây cổ thụ, um tùm xanh tươi, trên thân cây có rêu bám vào, cây này đã rất có tuổi rồi. Mảnh đất trống này là một vũ đài cổ kính, vừa gần sông. Ngồi trên tảng đá bên sông, có thể nhìn

thấy ruộng rau ở đối diện. Bây giờ là mùa hạ, chói mắt nhất, là một mảng xanh ngát. Gió thổi qua, xào xạt tiếng lá cây, mặt trời chiếu xuống ánh một màu vàng óng.

Hàn Huyền Phi mỗi ngày tản bộ, đều thích đến đây để nghỉ ngơi, nhìn đồng ruộng vô biên, xen lẫn cây cối thưa thớt, tiếng lá cây xào xạt và tiếng mấy chú chim hót truyền đến.

Thế giới bình thản mỹ lệlà thế giới không thuộc về tôi. Hàn Huyền Phi không biết mình đến khi nào thì mới thoát khỏi sự lo lắng trong lòng, để có thể thật sự được cảm nhận sự yên tĩnh này.

Hắn cũng không biết tại sao bản thân không thể quên được con người đó? Càng không biết tại sao bản thân trước giờ vẫn luôn cao ngạo, bị người đó đối xử như vậy xong, vẫn không thể hoàn toàn hận người đó.

Vẫn nhớ con người đó

Hàn Huyền Phi nhắm mắt lại.

Không dám tin, ở trước mặt Kỳ Dịch, mình lại không có một chút khí phách.

Nghĩ đến trong giấc mơ, mình vì Kỳ Dịch tuyệt tình mà đau khổ, lại vì được hắn yêu thương mà vui mừng như điên Hàn Huyền Phi ngay cả sức lực để lắc đầu cũng không có.

Tại sao không quên được hắn? Thật sự không muốn nghĩ đến hắn nữa

Thật muốn mình có thể hoàn toàn hận hắn, không để ý hắn! Thấy hắn đau lòng, thấy hắn ôm chân mình cầu xin tha thứ, chính là không để ý hắn!

Không

Là hi vọng bản thân có thể coi thường hắn, bỏ hết tất cả qua quá khứ, theo đuổi một thứ mới mẻ.

Hàn Huyền Phi đột nhiên nhớ đến nguyện vọng lúc đầu của mình: Làm nên sự nghiệp, có một gia đình ấm cúng. Có người vợ hiền tuệ, con cái xinh xắn. Đến ngày nghỉ, dẫn vợ con, đi công viên chơi, để con ngồi lên vai mình, vui vẻ nhìn đông nhìn tây. Bên cạnhchính là người vợ đang cười hạnh phúc

Đã bao lâu không nghĩ đến những việc này rồi? Từ năm năm trước quen biết Kỳ Dịch, tất cả đều rời khỏi quỹ đạo. Trong đầu ngoài chức trách ra, thì chính là Kỳ Dịch, Kỳ Dịch!

Tôi không muốn như vậy! Tôi mà như vậy, thì ngay cả bản thân tôi cũng sẽ xem thường. Lý Gia Bình, cậu nhất định phải quên hắn, cậu sẽ có một cuộc sống mới. Lấy ra một chút bộ dạng đàn ông, cậu nhất định sẽ quên được hắn, nhất định sẽ

Đáng chết .

Cơn đau trong tim đột nhiên ngắt ngang, trong lòng hắn như đang niệm chú trả lời ý niệm hỗn loạn. Hắn đau đến độ dùng tay bấu chặt ngực, trong đầu lại xẹt lên một câu nói:

Hắn rất muốn được Kỳ Dịch ôm vào lòng

Hàn Huyền Phi tuyệt vọng đến độ hận không thể nhảy xuống sông ngay lập tức cho rồi!

Kỳ Dịch từ sáng sớm đã từ xa chờ Hàn Huyền Phi, thấy hắn ra, thì lén lút theo sau. Nhìn thấy sắc mặt của Hàn Huyền Phi còn trắng thắm hơn ngày hôm qua, tim Kỳ Dịch đau đến không chịu nổi. Thật sự muốn ôm Hàn Huyền Phi vào lòng, cẩn thận che chở, nhìn gương mặt đỏ ửng của hắn

Nhưng hắn bây giờ cái gì cũng không thể làm

Chỉ có thể nhẫn nhịn sự đau xót, đi theo phía sau Hàn Huyền Phi, tham lam nhìn thân ảnh cao gầy của hắn.

Kỳ Dịch thấy Hàn Huyền Phi đi đến một nơi rất ưu nhã thanh tịnh, trước là mơ màng nhìn phong cảnh. Nhưng rất nhanh, Hàn Huyền Phi đã lấy tay che mặt.

Kỳ Dịch biết Hàn Huyền Phi rất đau khổ, là vì mình

Sự xuất hiện của mình, nhất định đã mang đến một sự đả kích rất lớn với hắn, làm hắn nhớ lại những chuyện không muốn nhớ của trước đây.

Nhưng Kỳ Dịch không muốn bỏ cuộc.

Huyền vẫn yêu hắn, Kỳ Dịch muốn ở với Huyền cả đờiKỳ Dịch cứ như vậy ngồi trên một thềm đá cách đó không xa, si dại nhìn Hàn Huyền Phi.

Mặt trời xuyên qua lá cây chiếu xuống, rất ấm áp. Gió thổi qua mặt nước, mang theo một tia không khí mát mẻ, xua đi thời tiết nóng bức. Trời đất yên tĩnh, cảnh vật cổ xưa, để người ta thật sự không biết năm nay là năm nào.

Hắn cảm thấy hạnh phúc

Hàn Huyền Phi đứng lên, Kỳ Dịch cũng đứng lên, nhưng không né tránh. Hắn thấy Hàn Huyền Phi đi thẳng về hướng mình, đứng trước mặt hắn.

Hàn Huyền Phi thần tình lạnh lùng nhìn, giống như đang nhìn kĩ, chân mày co lại rất sâu. Kỳ Dịch rất muốn đưa tay vuốt lên cái rãnh sâu đó, nhưng không dám, chỉ ngoan ngoãn chờ động tác của Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi đưa mắt chuyển đến góc tường, lãnh đạm nói: “Kỳ Dịch, cậu đừng theo tôi nữa. Chúng ta không thể ở cùng nhau nữa, cậu từ bỏ đi.”

Ánh mắt của Kỳ Dịch không rời khỏi người Hàn Huyền Phi một khắc nào. Hắn nhìn Hàn Huyền Phi, nghe Hàn Huyền Phi nói xong, chỉ trả lời ba chữ:

“Tôi yêu cậu!”

Nghe thấy lời Kỳ Dịch, thân hình Hàn Huyền Phi vốn đứng thẳng tự nhiên, khẽ chao đảo, không hiện rõ lắm khiến Kỳ Dịch hoài nghi không biết có phải là mình hoa mắt không.

Hàn Huyền Phi vẫn không nhìn Kỳ Dịch.

“Vậy thì phải làm sao? Cậu đối xử với tôi như vậy” Nhớ đến những hồi ức bất kham, tìm Hàn Huyền Phi như bị kim châm, đau đến tê dại. Hắn cười khổ. “Quên tôi đi, tôi cũng sẽ quên cậu.”

Hắn nói xong thì muốn bỏ đi.

Kỳ Dịch kéo hắn lại: “Tôi không quên được cậu, cậu cũng không quên được tôi.....” Ngữ khí khẳng định của Kỳ Dịch như một sự thật không thể thay đổi.

“Cậu dám nói tôi không quên được cậu?” Hàn Huyền Phi đột ngột xoay người, nổi nóng trừng Kỳ Dịch: “Cậu ra sao là chuyện của cậu, đừng đến làm phiền tôi!”

“Huyền, tha thứ cho tôi.”

“Cậu đừng đến đây!” Hàn Huyền Phi gần như nổi xung vùng vẫy ra khỏi tay Kỳ Dịch. “Cậu làm tôi thành như thế này, bây giờ lại muốn tôi tha thứ cho cậu. Cậu nghĩ cũng thật tốt đẹp, chuyện gì tốt cậu đều chiếm hết!”

“Huyền, xin lỗi, xin lỗi” Kỳ Dịch đối diện với sự chỉ trích của Hàn Huyền Phi, không có lời nào để trả lời, nổi nóng đến độ xem chút đã quì xuống trước mặt hắn.

Nhưng Hàn Huyền Phi vốn không cho Kỳ Dịch cơ hội, cất bước bỏ đi.

Kỳ Dịch ở lại, theo cũng không dám theo, không theo thì lại không cam tâm. Đứng yên tại chỗ rất lâu, mới lê bước đi theo Hàn Huyền Phi.

Mới quẹo hai khúc đường, hắn đã thấy Hàn Huyền Phi. Hàn Huyền Phi đang đứng bên đường, trước mặt là một cô gái thanh tú có khí chất Giang Nam sông nước.

Hai người đang nói chuyện.

Kỳ Dịch thấy cô gái đó thân thiết gọi anh Gia Bình, thái độ thân thiết. Cô gái đó ngược nhìn Hàn Huyền Phi, mặt hơi đỏ, đôi mắt sáng nhìn Hàn Huyền Phi không chớp mắt, bất cứ ai cũng nhìn ra, cô ấy rất thích người nam tử trẻ trung xuất chúng này.

Bước chân của Kỳ Dịch như bị kim ghim lại, một bước cũng không động nữa. Đứng ở xa nhìn hai người, Kỳ Dịch nhìn thấy nụ cười dịu dàng trên mặt Hàn Huyền Phi, biểu hiện đó như đã rất lâu rồi chưa được nhìn thấy.

Kỳ Dịch cảm thấy rất đỗi, cả người như bị chìm trong nước đắng. Hắn tự tin rằng Hàn Huyền Phi yêu hắn, nhưng đối với phương là một cô gái, có một ưu thế mà mãi mãi hắn cũng không có được. Nhìn ánh mắt si mê của cô gái, nụ cười dịu dàng của Hàn Huyền Phi, trong lòng Kỳ Dịch vừa chua vừa chát.

Hắn không nhìn tiếp, xoay người đi.

Nếu như mình không xuất hiện trước mặt Hàn Huyền Phi nữa, chắc hắn sẽ cắt đứt hết tất cả những dính dáng trước đây, không nhớ nữa. Hắn sẽ chọn một cô gái để kết hôn. Dựa vào điều kiện của hắn, sẽ có rất nhiều cô gái tốt bằng lòng lấy hắn. Giống như cô vừa này, nhất định sẽ bằng lòng chăm sóc Hàn Huyền Phi xinh đẹp tuy sức khoẻ không tốt

Lại đứng dưới vũ đài, nhớ lại lời lúc này của Hàn Huyền Phi, Kỳ Dịch lần đầu tiên có ý nghĩ, phải chăng thật sự nên buông tay, để Hàn Huyền Phi có được một hạnh phúc khác?

Không xuất hiện trước mặt hắn nữa, để hắn quên mình? Như vậy, Huyền sẽ hạnh phúc?

Nghĩ đến không thể ôm Hàn Huyền Phi, tìm Kỳ Dịch như bị moi sống ra ngoài. Cuộc sống không có Huyền hắn sẽ giống như cái xác không hồn, trái tim trống trải, đau đến không thể nói. Ba năm đau khổ hơn người này đã làm hắn sắp phát điên rồi.

Nhưng, Huyền sẽ hạnh phúc, phải không?

Chỉ cần Huyền hạnh phúc

Kỳ Dịch ngồi trên bậc thang, nhìn chỗ Hàn Huyền Phi vừa ngồi.

Huyền

Kỳ Dịch che miệng mình, cả người như co quắp lại thành một khối, khóc lên nức nở

Từ khi nói chuyện với Kỳ Dịch lúc sáng, Hàn Huyền Phi không còn thấy hắn nữa. Kết quả Hàn Huyền Phi cả ngày phiền não bất an, luôn làm bộ lơ đãng đưa mắt rà soát xung quanh. Hắn luôn cho rằng người đó sẽ đột nhiên xuất hiện, âm thầm đi theo sau mình. Nhưng một ngày rồi Kỳ Dịch không xuất hiện nữa.

Hàn Huyền Phi ăn cơm tối xong, về phòng mình. Nhưng hắn vốn ngồi không yên, đứng lên đi lại chỗ cửa sổ, làm bộ nhìn sông, nhưng lại lén đưa mắt dò xét xung quanh.

Vẫn không nhìn thấy hình bóng của Kỳ Dịch

Hắn buồn bã trở về giường, trong lòng năm mối hỗn loạn. Hắn đoán có lẽ Kỳ Dịch đã bị lời lúc sáng đã động rồi, không quần lấy hắn nữa. Kỳ Dịch vì tốt cho mình, bằng lòng buông tay, đây có lẽ là một kết quả tốt nhất rồi. Có thể không chịu ảnh hưởng của quá khứ nữa, bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng

Hắn nhớ Kỳ Dịch a

Hắn muốn Kỳ Dịch ôm hắn, hắn muốn Kỳ Dịch nói yêu hắn, hắn muốn thấy nụ cười của Kỳ Dịch, hắn muốn được Kỳ Dịch lau đi nước mắt

Hắn nhớ Kỳ Dịch lúc ở tự viện trong núi đã thành kính cầu phật; Hắn nhớ Kỳ Dịch trong rừng gươm mưa đạn vì cứu huynh đệ mà hung hãn đánh hắn một cái; Hắn nhớ Kỳ Dịch vì hắn mà nấu cơm; Hắn nhớ Kỳ Dịch kể chuyện cười cho hắn. Hắn muốn Kỳ Dịch ôm hắn dịu dàng thương yêu

Hắn nhớ Kỳ Dịch bá đạo tuyên bố mình là thuộc về hắn

Khí phách hăng hái, tiêu sái ngang ngạnh, thâm tình

Đều là Kỳ Dịch!

Đều là Kỳ Dịch

Phải làm sao mới có thể quên hẳn?

“Con khoẻ không? Gia Bình.” Lý mẫu mang chút đồ lót dạ lên phòng Hàn Huyền Phi “Buổi tối con ăn ít quá. Tiểu Linh hầm canh mát này, con uống chút đi.”

Hàn Huyền Phi không có chút khẩu vị, nhưng vì để mẹ được yên tâm, chỉ đành phải cầm lấy cái thìa chậm chạp uống.

Lý mẫu không đi, ngồi một bên nhìn con trai uống canh. Do dự, như muốn nói gì đó.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Hàn Huyền Phi bất giác cảm thấy kì lạ. Ngày hôm qua đã cho mẹ một đả kích rất lớn, không thể không nghĩ. Hàn Huyền Phi ngừng uống canh, lẳng lặng chờ mẹ lên tiếng.

“Gia Bìnhmẹ và ba con đang nghĩ, chuyện đó, ưm” Lý mẫu ấp úng, rất lâu nói không ra lời.

Hàn Huyền Phi thấy mẹ khó xử, nói khẽ, mỉm cười nói: “Mẹ, có gì thì nói đi mà, có sao đâu?”

Lý mẫu hơi lúng túng nhìn con trai: “Mẹ và ba con đang nghĩ, tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, có phải, có phải cũng nên nghĩ đến chuyện kết hôn.”

Hàn Huyền Phi nghe thấy sững sốt một lát, sau đó hiểu ra ý nghĩ của mẹ. Mặt hắn liền đỏ lên, cúi đầu không lên tiếng.

“Gia Bình, con từ nhỏ đã rất có chủ kiến, mẹ và ba con cũng không quản được con. Nhưng con năm nay cũng ba mươi tuổi rồi, đàn ông thì cần phải kết hôn chứ.” Lý mẫu triều mền nhìn con trai. “Con cũng biết đó, Tiểu Linh nhị cô nương của nhà họ Trương luôn rất thích con, cũng chờ con nhiều năm rồi. Cô bé đó ba mẹ nhìn thấy từ nhỏ đến trưởng thành, vừa hiểu chuyện vừa biết làm. Khi con không ở nhà, đều là nhờ cô bé đó đến đây phụ giúp cho hai người già bọn tôi”

“A? Không được, không được.” Hàn Huyền Phi hoảng hốt. “Con bây giờ như vậy, sao có thể làm lỡ duyên người ta.”

“Không sao, Tiểu Linh nó bằng lòng mà. Lúc này nó mang canh đến cho con, mẹ có nhắc với nó về chuyện này, nó nói nó bằng lòng. Con bé đó rất ngoan, sẽ chăm sóc tốt cho con.” Lý mẫu hơi lo âu nhìn con trai.

“Mẹ và ba con cũng già rồi, sức khoẻ con lại không tốt, mẹ luôn muốn con được thoải mái hơn một chút, nhưng luôn không được chu toàn. Tôi và ba con nghĩ, nếu như con kết hôn, vợ con cũng sẽ giúp chăm sóc cho con, sức khỏe của con cũng sẽ hồi phục nhanh hơn.”

“Sức khoẻ con đỡ nhiều rồi, không cần quá chăm sóc. Lại nói kết hôn là đại sự cả đời, con vốn không yêu cô ấy, làm vậy quá có lỗi với cô ấy. Con không đồng ý.”

Lý mẫu nhìn con trai luôn miệng cự tuyệt, đau lòng hiện rõ trong mắt bà. “Có phải con luyến tiếc, luyến tiếc người đóTôi cũng không biết hai đứa rốt cục là sao. Nhưng, nhưng, hai người đàn ông Việc này không phải là” Lý mẫu quệt nước mắt, âm thanh cũng tắt nghẹn.

“Không, mẹ, con và hắncon và hắn không có gì.” Hàn Huyền Phi muốn phủ nhận. Nhưng âm thanh phía sau quá yếu ớt, ngay cả mình cũng không tin nổi.

Lý mẫu không đành lòng nhìn con trai đau khổ, vội vàng chuyển đề tài: “Không có gì thì tốt, không có gì thì tốt.” Bà miễn cưỡng lộ ra một nụ cười run. “Con đừng bận tâm về Tiểu Linh, con bé bằng lòng mà.”

“Không, không được, con không thể làm hại cô ấy.” Hàn Huyền Phi vẫn cố chấp lắc đầu.

“Anh Gia Bình.” Trương Linh luôn đứng ngoài cửa, khẩn trương chờ tin tức. Nghe câu nói từ trong phòng vọng ra, cô cố lấy dũng khí đẩy cửa đi vào. “Anh Gia Bình, như vậy không phải là làm hại em đâu! Em biết mình không xứng với anh, nhưng em rất thích anh. Lúc bá mẫu nói chuyện này với em, em thật sự rất vui mừng.”

Hàn Huyền Phi trước giờ chưa từng nghe qua lời thổ lộ nào mạnh dạn như vậy. Hắn ngây ra, mặt đỏ lên làm người ta không nở nhìn.

“Không, tôi”

“Có thể có cơ hội được ở bên anh, em rất sung sướng.” Trương Linh sợ Hàn Huyền Phi không đồng ý, vội vàng ngắt lời hẳn. “Thật đó.”

Tim Trương Linh đập rất nhanh. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Hàn Huyền Phi, cô quả thực không thể rời mắt khỏi người này. Cô không ngờ người nam nhân xinh đẹp như vậy, về phương diện này vẫn ngây ngô, mắc cỡ làm cho người ta cảm thấy thực là dễ thương.

“Nhưng tôi, tôi” Hàn Huyền Phi quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt si tình nhiệt liệt như vậy. “Tôi không”

“Em biết, em biết anh không yêu em, nhưng em thật sự rất thích anh.” Dường như ngọt ngào của vừa nãy đã biến mất rồi, giọng của cô càng lúc càng thấp, giống như tiếng muỗi kêu làm người ta gần như không nghe rõ.

Cô cúi thấp đầu, vịn vào gấu áo mình. “Em sẽ không làm phiền anh, em chỉ muốn chăm sóc cho anh thật tốt, để sức khỏe của anh mau hồi phục hơn.”

“Gia Bình, mẹ và ba con cũng rất hài lòng Tiểu Linh. Cô nương thanh nhã trong thành rất hiếm, làm sao có lòng như Tiểu Linh. Con nghe lời mẹ, đồng ý đi.” Lý mẫu gần như rất nhỏ nhẹ cầu xin con trai.

Hàn Huyền Phi không nhẫn tâm ngược đầu lên, nói: “Mẹ, đừng như vậy, con.....”

Hắn quay sang nhìn Tiểu Linh, thấy cô bé cũng đang nước mắt lưng tròng, si dại nhìn mình. Nên hắn không nói tiếp nữa

“Tiểu Linh, tôi biết cô đối với tôi rất tốt.” Rất lâu, vẫn là Hàn Huyền Phi phá vỡ không khí khó chịu trong phòng. “Nhưng, cô cũng biết sức khỏe tôi kém đến mức độ nào, không khác gì với một phế nhân. Cô còn trẻ như vậy, lại rất đẹp, hà tất gì.....”

“Em bằng lòng! Có thể ở cùng anh, cái gì em cũng bằng lòng.” Mặt cô lại đỏ lên, tinh tế nhìn mắt Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi kinh ngạc nhìn Tiểu Linh.

Hắn và Tiểu Linh biết nhau từ nhỏ, biết cô là một cô gái rất tốt. Từ khi hắn từ viện điều dưỡng trở về nhà, thì thường thấy hình bóng Tiểu Linh bận rộn trong nhà mình, hắn cũng có cảm tình rất tốt với cô. Chỉ là trước giờ hắn ít để tâm chuyện nam nữ, không hề biết Tiểu Linh muội muội lại si tình với mình như vậy.

Nghe lời thổ lộ như thế này, nói không cảm động là gạt người ta. Hàn Huyền Phi đột nhiên nghĩ đến, nếu muốn mãi mãi không có quan hệ với Kỳ Dịch nữa, thực hiện giấc mộng trước giờ của mình, thì người vợ như Trương Linh là lựa chọn tốt nhất.

Nhưngthật sự từ nay về sau, thành người xa lạ với Kỳ Dịch?

Ý nghĩ này vừa xẹt qua đầu hắn, Hàn Huyền Phi đau lòng đến xem chút chảy nước mắt, hắn vội cúi đầu, không muốn để người khác thấy lệ trong mắt hắn.

Chỉ mới là tưởng tượng, thì đã chịu không nổi rồi, mình sao có thể quên đi Kỳ Dịch? Hàn Huyền Phi triệt để tuyệt vọng rồi. Hơn ba năm, vẫn không quên người đó một chút nào. Mỗi ngày mỗi đêm, nhớ điên cuồng cũng là cái tên khốn đó!

Tại sao lúc đó không chết đi cho rồi? Chết rồi là đầu xuôi đuôi lọt, cái gì cũng không biết nữa! Sẽ không phát hiện ra mình là một kẻ hư nhược, vẫn yêu con người đã tổn hại mình.

Hắn đối xử với tôi như vậy, sao còn có thể tha thứ? Có cách gì có thể tha thứ? Căn bản không có cách tha thứ!

Cậu là tên khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp! Tại sao lại làm ra chuyện không bằng loài cầm thú đó? Để bây giờ tôi, không nghĩ ra cách nào, để tôi có thể tha thứ cho cậu

Không có cách nào tha thứ cho cậu

“Gia Bình, coi như mẹ xin con, con đồng ý đi.” Thấy Hàn Huyền Phi có vẻ không đồng ý, Lý mẫu gấp đến rơi nước mắt.

“Mẹ” Hàn Huyền Phi ngẩng đầu, thấy mẹ đang khóc và Tiểu Linh đang khăn trương. Hấn mơ màng nghĩ, đây là cơ hội duy nhất để mình có thể bớt nghĩ đến Kỳ Dịch một chút.

Có gia đình riêng rồi, tương lai lại có con cái, chắc sẽ không giống như bây giờ, khắp trong đầu chỉ có một mình người đó!

.....

“Ai da, Kỳ Dịch! Sao anh vẫn ngồi ngây trong phòng không chịu ra ngoài vậy ? Còn hút nhiều thuốc như vậy.” Lý Gia Ninh vừa vào phòng Kỳ Dịch, đã bị mùi thuốc lá nồng nặc trong phòng làm ho sụ. Cô vội mở cửa sổ, tắt đèn, để không khí trong lành tràn vào phòng.

Làm xong, nhưng chủ nhân trong phòng vẫn ngồi ngây trên mép giường không hề động đậy, như không cảm thấy có người đến.

Lý Gia Ninh quay lại lấy điều thuốc trên tay Kỳ Dịch dụi tắt đi, mới ngồi lên ghế trên bàn.

Cô thấy Kỳ Dịch trong một ngày đã trở nên tiêu tụy bất kham, thần tình héo hắt. Hai mắt đỏ lừ, không một tia quang thái. Gia Ninh rất khó chịu, thấy Kỳ Dịch trước giờ luôn tiêu sái, phong độ lại trở thành như thế này.

Cô thật không đành lòng dả kích thêm cho hấn, nhưng

“Anh hai em sắp kết hôn rồi. Cô dâu là cô hàng xóm của chúng em, họ có lẽ sẽ làm thủ tục rất nhanh.” Lý Gia Ninh cắn răng cứng lòng trực tiếp nói rõ.

Kỳ Dịch vốn như một cái xác cứng, vừa nghe thấy, toàn thân đột nhiên run một trận. Mặt hấn vốn trắng bệch, trở nên trắng hơn một tia máu cũng không có. Hấn mở to mắt nhìn Lý Gia Ninh, đôi môi trắng xanh run rẩy phát không ra tiếng.

Lý Gia Ninh bị hấn dọa, sợ hãi kêu lên: “Kỳ Dịch, Kỳ Dịch, anh không sao chứ?”

Kỳ Dịch không trả lời, nhưng tiếng kêu loạn của Lý Gia Ninh, cũng làm hấn tỉnh trí một chút.

Mắt hấn từ từ tràn ra nước mắt, hấn cũng không thèm che giấu, mắt không rời khỏi Lý Gia Ninh. Nước mắt chậm rãi chảy xuống, nhưng trong nước mắt, Kỳ Dịch lại lộ ra một nụ cười rất nhạt.

Đáng chết làm người ta muốn khóc

“Vậy sao? Vậy phải chúc mừng hấn rồi.” Kỳ Dịch khẽ nói, lại lấy một điều thuốc, châm lửa.

“Cái gì? Sao anh lại nói như vậy?” Lý Gia Ninh mở to mắt, không thể tin nổi mà nhìn Kỳ Dịch.

“Vậy cô nói phải làm sao? Tôi cảm sung đến nhà cô cướp người à?” Kỳ Dịch nói câu này, trên mặt vẫn mang theo nụ cười buồn bã.

“Không phải anh rất yêu anh ấy hay sao? Anh hai em anh ấy rõ ràng cũng”

“Chính là vì quá yêu hấn.” Kỳ Dịch chặn lời Lý Gia Ninh. “Cho nên tôi hi vọng hấn được vui vẻ.”

“Kỳ Dịch, Kỳ Dịch” Lý Gia Ninh nói không ra, chỉ mãi kêu tên hấn. cô khóc nhìn khói thuốc lá sau gương mặt trắng của Kỳ Dịch.

“Đừng khóc a.” Âm thanh của Kỳ Dịch nhẹ nhàng đến độ không giống như từ người phát ra. “Anh cô kết hôn là một chuyện vui.”

Hấn không cười nữa, trong mắt đầy khổ đau khó nói. Hấn thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn hướng nhà Lý gia. “Không biết, vợ hấn có chăm sóc tốt cho hấn không?”

Lý Gia Ninh không chịu nổi nữa rồi, cô ôm người nam nhân đang thương tâm tuyệt vọng này oà khóc lên.

Sinh mạng của Kỳ Dịch như bị tát cạn nước, vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó, mặc cho Lý Gia Ninh ôm hấn mà khóc, hai mắt chỉ ngơ ngác nhìn phía nhà họ Lý.....

27. Chương 27

Trời đã sụp tối, lúc này còn lộ ra một chút ánh mặt trời, rất nhanh thì đã bị giấu sau đám mây. Đến chạng vạng, mây đen che kín, mới hơn sáu giờ trời đã gần như tối hoàn toàn. Gió thổi qua, mang theo mấy hạt mưa, làm thời tiết khô hanh được mát mẻ hơn một chút.

Lý Gia Ninh gần như là phải lê bước về nhà, sắc mặt của cô và thời tiết có hơi giống nhau. Cô bước vào phòng khách, thưa ba mẹ, rồi đi thẳng đến trước mặt Trương Linh, tâm tình trầm thấp, nói: “Tiểu Linh, tôi có chuyện tìm cô, đến phòng của tôi đi.”

Vào phòng, Lý Gia Ninh cũng không nói chuyện, chỉ đem một mảnh giấy đưa đến trước mặt Tiểu Linh. Tiểu Linh có chút nghi hoặc mở ra, chưa nhìn được mấy hàng thì đã ngây ra. Cô chậm chậm xem từng trang một, thần tình hơi hoảng sợ.

Trên mấy trang này, toàn là những điều chú ý ghi nhớ phải chăm sóc Lý Gia Bình như thế nào, việc lớn việc nhỏ, chi chút. Chỉ là chuyện tắm rửa, đã ghi chú tường tận, lượng nước nóng phải là bao nhiêu, tắm xong lau người một lần cũng không được, phải dùng khăn khô lau thêm mấy lần, xác định là không còn lưu lại chút hơi nước, sau đó phải lập tức thoa rượu cao hổ cốt hoặc là dầu lên.

Nệm trên giường phải cẩn thận những gì, mặc quần áo phải chú ý ra sao, trời nóng phải làm sao, trời lạnh phải làm sao, trời mưa lại phải làm những gì. Lý Gia Bình thích ăn món gì, không thích ăn món gì

Trên giấy còn viết, sẽ bổ sung thực đơn sau, rồi khoảng bao lâu sẽ mang rượu cao hổ cốt đến tặng, dầu thì chỉ có thể dùng những nhãn hiệu nào

Chữ viết rất ngay ngắn, là dùng bút bi màu đen viết. Có điều khắp trên giấy là vết nước, lan ra chữ, làm cả mảnh giấy trở nên mơ hồ.

Trương Linh hơi ngẩn người ngược đầu nhìn trời, lại cúi đầu nhìn chữ viết loang lổ trên giấy.

Cô đột nhiên hiểu ra, đây là nước mắt! Có người yêu Lý Gia Bình yêu đến mức độ này! Biết Gia Bình sắp kết hôn, nên rơi lệ mà viết lời quan tâm Gia Bình, không tranh giành gì cả, chỉ mong anh ấy được hạnh phúc, và để mình chăm sóc tốt cho Lý Gia Bình.

Chữ viết mang theo lệ ngắn đó, mỗi chữ đều là sự mãnh liệt cuồng si với Lý Gia Bình, say đắm.

Trương Linh đang cầm tờ giấy, mông lung như người đang phiêu du trong mộng, trong đầu vỡ thành một đồng vụn nát rồi thành một khối. Trong lòng cảm giác gì cũng có, đổ kị, lo lắng, sợ hãi, cảm động

Tình cảm thâm sâu như vậy, ai mà không động lòng? Lý Gia Bình có thể kháng cự nổi không? Hắn có thể từ chối mối tình cảm mãnh liệt như vậy, mà kết hôn với cô không? Nhìn nét chữ tiêu sái trên giấy, cô lại lần nữa nặng nề biết được khoảng cách giữa mình và Lý Gia Bình. Người viết những chữ này, nhất định là một người rất có học vấn, là người có tố chất rất cao? Vốn không phải là người mà mình có thể bị được.

Cô thấy mình vừa tiếp cận Lý Gia Bình được một chút, lát sau lại rời đi rất xa, xa như một nơi mà cô không thể đến.

Hàn Huyền Phi vì thời tiết thay đổi, cả ngày ngồi thừ trong phòng. Hắn nhìn qua cửa sổ, thấy em gái chạy ra ngoài, cả nửa ngày, lại cúi đầu thất thiếu quay về.

Hàn Huyền Phi biết Gia Ninh đi tìm Kỳ Dịch, cho Kỳ Dịch biết mình sắp kết hôn. Kỳ Dịch sẽ đến đây phản đối, hay là cứng lòng mà buông tay?

Hàn Huyền Phi ở trong phòng ngồi đứng không yên, chờ đợi Lý Gia Ninh vào nói cho mình biết. Nhưng Gia Ninh không tìm mình, việc này càng khiến Hàn Huyền Phi hoảng loạn hơn. Hắn không cách nào không chế được tâm tình sốt ruột, kiên quyết xuống giường, chậm rãi đi đến phòng Lý Gia Ninh.

Vừa vào đã thấy Lý Gia Ninh dựa vào cửa sổ, đang vô tình vô thái nhìn bên ngoài cửa. Còn Trương Linh, tay cầm mảnh giấy, ngơ ngác đứng trong góc.

Hàn Huyền Phi liếc nhìn mảnh giấy đầy chữ đó, hỏi em gái: “Gia Ninh, chuyện gì vậy?”

“A, anh.” Lý Gia Ninh nhìn sâu vào anh trai, chỉ chỉ vào tờ giấy trên tay Trương Linh. “Anh ấy bận cả nửa ngày mới viết ra đây.”

Hàn Huyền Phi đưa mắt thật nhanh nhìn mảnh giấy, thần tình lúng túng bất tự nhiên, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay cầm tờ giấy.

Tim Trương Linh đập cực nhanh, thở cũng gấp. Cô nín thở, trân mắt nhìn Hàn Huyền Phi ngồi ở mép giường, không bỏ qua một chút thay đổi trên mặt hắn.

Cô thấy Hàn Huyền Phi vừa xem nội dung trong giấy, sắc mặt đã bắt đầu thay đổi. Hàn Huyền Phi mới đầu là giật mình, sau đó thì không biết làm sao. Lại xem tiếp, thần sắc thống khổ trên mặt Hàn Huyền Phi càng lúc càng rõ nét.

Hắn dùng tay che miệng, như muốn áp cái gì xuống. Nhưng hắn thất bại rồi, nước mắt đã tràn ra khỏi khuôn mặt.

Hàn Huyền Phi lập tức cúi đầu, muốn che giấu. Nhưng tim như bị lôi sóng ra khỏi người, đau đến không chịu nổi, máu và nước mắt hoà vào nhau, muốn phun ra ngoài.

Việc này làm Trương Linh không khỏi ngỡ ra, ngay cả Lý Gia Ninh cũng há hốc mồm. Họ trước giờ luôn thấy Hàn Huyền Phi mỉm cười bình tĩnh, trước giờ chưa từng thấy Hàn Huyền Phi thương tâm đến vậy.

Hàn Huyền Phi đưa tay ngăn lệ trên mặt, đôi vai run lên.

Hắn nhanh chóng lau đi nước mắt, nuốt hết tất cả nước mắt vào lòng, yếu ớt đứng lên, cố tự trấn tĩnh nói với Trương Linh: “Xin lỗi, Tiểu Linh, tôi không thể kết hôn với cô.”

“Không!” Tuy Trương Linh trong lòng đã có sự chuẩn bị, nhưng vẫn kêu lên.

“Xin lỗi!” Âm thanh của Hàn Huyền Phi phá nát, ánh mắt vẫn kiên định nhìn Trương Linh: “Bởi vì tôi là người đồng tính, cho nên tôi không thể lấy cô.”

“Á!” Trương Linh và Lý Gia Ninh cùng kêu lên. Lý Gia Ninh không ngờ anh trai lại công khai tự nhận mình là người đồng tính, còn Trương Linh, cả người sắp khờ đi.

“Xin lỗi!” Hàn Huyền Phi đi đến trước mặt cô lại nói câu này.

Trương Linh nước mắt giàn dụa nhìn Hàn Huyền Phi, biết mình nói cái gì cũng vô dụng, khóc chạy ra khỏi phòng.

Ngực Hàn Huyền Phi phập phồng kịch liệt, giống như có một thứ gì đó trong lòng sắp nổ ra. Hắn đột ngột xoay người đi đến lan can, hét lớn: “Kỳ Dịch!”. Bất chấp cơ thể đau đớn, nộ khí xung thiên chạy xuống lầu. Nhưng chưa xuống hết, chân hắn đã mềm ra, cả người sắp ngã xuống từ không trung.

Lý Gia Ninh ở phía sau, và Trương Linh đang ra chạy khỏi nhà, cũng kinh hô một tiếng, vội vàng muốn đỡ lấy Hàn Huyền Phi. Nhưng có một thân hình cao lớn xông đến, cướp Hàn Huyền Phi ngay trước mắt họ, chụp lấy ngay khi hắn sắp ngã xuống.

“Huyền, cậu không sao chứ?” Kỳ Dịch bị dọa đến tiếng nói cũng thay đổi, ôm chặt thân hình yếu ớt của Hàn Huyền Phi.

Kỳ Dịch còn chưa kịp đề nén khát vọng nhìn Hàn Huyền Phi, rồi lại nhìn xung quanh. Thấy cô gái khóc lóc chạy ra, có chút lo lắng, không ngờ lại nghe thấy tiếng Hàn Huyền Phi.

“Cậu buông tay!” Hàn Huyền Phi giãy dụa ra khỏi vòng tay Kỳ Dịch. “Cậu tên khốn kiếp, tôi kêu cậu buông tay ra!” Hắn rất kích động, trong âm thanh khàn khàn có tiếng khóc nức nở.

Kỳ Dịch cũng không để ý, bỗng hắn đặt lên ghế, mới thả tay ra.

Kỳ Dịch vừa buông tay, Hàn Huyền Phi đã đứng lên, đem miếng giấy trong tay tay nhét vào lòng Kỳ Dịch: “Cậu viết cái gì đây? Chuyện của tôi không liên quan đến cậu!”

Kỳ Dịch vừa thấy mảnh giấy, mắt đã đỏ lên. “Huyền.” Ngẩng đầu nhìn hàn Huyền Phi khí hận đan xen chua xót nói: “Tôi không phải muốn phá chuyện kết hôn của cậu. Chỉ là tôi không yên tâm, sợ người khác chăm sóc cậu không tốt.”

“Không cần cậu lo! Tôi có chết cũng không cần cậu quản!” Hàn Huyền Phi kêu lớn. Hấn tức giận nhìn Kỳ Dịch, trong lòng tuyệt vọng.

Hấn quá yêu Kỳ Dịch! Hàn Huyền Phi cho dù không cam tâm cũng chỉ có thể thừa nhận. Suốt đời này hấn cũng không thể quên Kỳ Dịch, không cách nào thoát khỏi hình bóng đó. Một cử động tùy tiện của Kỳ Dịch, cũng làm hấn xốn xang, Hàn Huyền Phi thật không thể hiểu nổi mình.

Hấn không cách nào ở cùng với người khác được, ngoài Kỳ Dịch. Hấn muốn Kỳ Dịch! Muốn quên tất cả, muốn ở cùng Kỳ Dịch.

Nhưng lòng tự trọng mãnh liệt làm hấn không thể nào tha thứ cho Kỳ Dịch. Hấn không biết phải làm như thế nào để tha thứ, sau khi bị Kỳ Dịch đối xử như vậy.

Bản thân yếu đuối như vậy làm hấn cảm hận, nhưng hấn vẫn không thể

Hấn yêu Kỳ Dịch

Hàn Huyền Phi loạng choạng ngã về sau một bước, sắc mặt tái mét nói: “Cậu đi đi. Đừng xuất hiện nữa, để cho tất cả kết thúc đi.”

Kỳ Dịch đứng ở đó, nhìn Hàn Huyền Phi, lộ ra một nụ cười bao gồm chua chát và say đắm. “Tôi rất nhớ cậu, Huyền

Câu nói nhẹ nhàng của hấn làm Hàn Huyền Phi sụp đổ hoàn toàn, hấn che mặt khóc.

Hấn khóc như muốn moi tim ra, để tất cả mọi người đều kinh hãi.

Ngoài trời mưa gió đan xen.

Mưa lớn như trút nước, cuồng phong thổi tứ phía, trong màn đêm lộ ra một đường cong trắng thắm. Ánh đèn chân không trong nhà chính phát ra ánh sáng như hoàng hôn, càng hiện rõ gió thắm mưa sâu bên ngoài.

Người trong Lý gia bị cảnh tượng này làm chấn kinh cứng đờ như tượng gỗ, trơ mắt nhìn người trước giờ luôn kiên cường.

Trong trời đất chỉ còn tiếng khóc thê thảm tâm can của Hàn Huyền Phi và tiếng gió thổi qua, tiếng mưa dồn dập phá vỡ âm thanh.

Kỳ Dịch thấy Hàn Huyền Phi khóc, trong lòng một trận đau kịch liệt. Hấn bắt chấp tất cả, quì xuống trước Hàn Huyền Phi, ôm chặt hấn, khóc nói: “Huyền, tôi có lỗi với cậu! Cậu tha thứ cho tôi, tha thứ cho tôi đi! Tôi yêu cậu, rất yêu cậu, tôi sắp điên rồi!”

Hàn Huyền Phi lắc đầu. Hấn không muốn nghe thấy lời của Kỳ Dịch, không muốn nghe!

Hấn điên cuồng gào thét: “Cậu muốn tôi làm sao tha thứ cho cậu? Cậu giết tôi, tôi sẽ không oán cậu. Cậu đánh tôi thành như vậy, tôi cũng không hận cậu. Nhưng, sao cậu lại làm như vậy với tôi?”

Cậu kêu tôi làm sao tha thứ cho cậu? Tôi không có cách! Không có cách!

Cậu hận tôi lừa cậu, tôi làm chuyện có lỗi với cậu, bị cậu đánh thành như vậy, tôi đã trả hết nợ rồi. Cậu tại sao không một súng giết chết tôi, lại lãng nhục tôi như vậy?

Mẹ kiếp cậu không phải là người! Cậu còn có mặt mũi đến đây cầu xin tôi tha thứ? Cậu đi! Đi đi! Tôi không muốn thấy cậu! Không muốn thấy cậu nữa!”

Hấn phát cuồng một cước đá Kỳ Dịch ra, chỉ ra cửa: “Cậu đi cho tôi!”

Kỳ Dịch lòng đau như dao cắt! Mắt đầm lệ nhìn Hàn Huyền Phi, nói không ra lời. Hấn biết Hàn Huyền Phi nói đúng, hấn đáng trách. Nhưng hấn thật sự tuyệt vọng.

Lần này đi e rằng sẽ không thể ở cùng Hàn Huyền Phi nữa. Hắn đã mất Hàn Huyền Phi một lần, loại đau khổ đó hắn không thể chịu lần thứ hai

Hắn khóc lóc, vẫn quỳ trước mặt van xin Hàn Huyền Phi.

Thấy Kỳ Dịch không động, Hàn Huyền Phi không biết làm sao cho tốt, đầu hắn hỗn loạn đến sắp phát nổ. Hiện tại hắn chỉ biết, mình không thể thấy Kỳ Dịch. Nhìn gương mặt van cầu của Kỳ Dịch, hắn không dám bảo đảm mình lát sau có thể sẽ tha thứ cho Kỳ Dịch.

Hắn khóc nhìn Kỳ Dịch, âm thanh khàn khàn nói: “Được, cậu không đi, tôi đi!”

Hàn Huyền Phi nghiêng người né Kỳ Dịch, còn chưa kịp để cho người ta phản ứng, mấy bước thì đã xông vào trong cơn mưa đang rít gào.

Kỳ Dịch hoảng hốt muốn bắt lấy Hàn Huyền Phi, nhưng động tác của Hàn Huyền Phi quá đột ngột, làm Kỳ Dịch không kéo kịp. “Huyền!” Kỳ Dịch vội vàng đứng lên, xoay người đuổi theo vào trong cơn mưa.

Lý Gia Ninh ngơ ngác cả nửa ngày kêu lên, cũng đuổi theo.

Hàn Huyền Phi xông ra ngoài, còn chưa đến cửa lớn, cơn đau kịch liệt làm hắn choáng váng ngã xuống đất. Đá sỏi đập vào tứ chi hắn, hắn đau đến toàn thân vô lực, ngã trên đất run rẩy.

“Huyền, cậu sao rồi?” Kỳ Dịch lao đến cạnh hắn, bỗng cơ thể xụi lơ của Hàn Huyền Phi, chạy như bay lên lầu.

“Mau đem bồn nước nóng đến đây!” Kỳ Dịch gấp gáp kêu lớn.

“Nhưng nhà chúng em không có bồn nước a!” Lý Gia Ninh đuổi theo sau sắp phát khóc.

Kỳ Dịch giật mình một cái. “Khăn khô, khăn khô phải có chứ! Đổ nước nóng vào chậu rửa mặt!”

“Có, có!” Lý mẫu bị Kỳ Dịch thét, tỉnh người, vội vàng đi lấy khăn.

Kỳ Dịch đem Hàn Huyền Phi đang lạnh như băng đặt lên giường, hồ loạn xé quần áo ướt trên người hắn ra.

“Nước nóng, khăn đều đã đến rồi!” Lý Gia Ninh bưng một chậu nước nóng vào. Lý phụ tay cầm bốn bình nước nóng theo sau. “Ồ đây còn nước nóng này.”

“Tốt, để xuống, Lý Gia Ninh ra ngoài đi!” Kỳ Dịch dùng cơ thể che chắn cho Hàn Huyền Phi tránh ánh mắt của họ, khẩu khí cứng rắn ra lệnh.

Lý Gia Ninh nhìn ba mẹ một cái, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Kỳ Dịch cầm lấy khăn nóng từ tay Lý mẫu, dùng sức lau cơ thể lạnh cứng ẩm ướt của Hàn Huyền Phi. Hai lão nhân rút nước mắt, cổ vắt khăn, đưa cho Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch lau người cho Hàn Huyền Phi không dùng một khắc nào, mồ hôi đổ xuống. Cả căn phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ đau đớn của Hàn Huyền Phi và tiếng thở dốc nặng nề của Kỳ Dịch.

Chờ cho toàn thân Hàn Huyền Phi phát nhiệt đỏ ửng, Kỳ Dịch lập tức đổi khăn, lau mãi cho đến khi không còn chút hơi nước nào trên người hắn, mới dùng khăn mỏng trùm lấy cơ thể trần trụi của Hàn Huyền Phi.

“Các người có rượu trắng đã không?” Kỳ Dịch mệt mỏi xoay đầu qua.

“Có, có, ở đây.” Lý mẫu rất lâu không có việc gì làm vội vàng trả lời, từ ngăn kéo ở đầu giường lấy ra một chai rượu thuốc.

Kỳ Dịch cầm lấy rượu thuốc, không nói đến tiếng thứ hai đã vội đầu tiếp tục xoa bóp cho Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi đau đến độ sắp mất đi ý thức. Việc hắn có thể làm chính là, cắn chặt răng cố nhịn cơn đau sắp bức chết người này, không để mình gào lên.

“Huyền, cậu thấy sao rồi?” Bên tai có người kêu tên hắn, lí trí mơ hồ cho hắn biết, đây là tiếng của Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch

Hàn Huyền Phi vươn cánh tay vô lực ra, run rẩy kéo vạt áo của Kỳ Dịch. Hắn muốn Kỳ Dịch ôm vào trong lòng, muốn được Kỳ Dịch ôm

“Tôi rất khó chịu” Hàn Huyền Phi tiếng nói yếu ớt ngân nga .. “Khó chịu quá.....”

“Ráng nhịn đi, rất nhanh sẽ khỏi thôi.” Đôi môi ấm áp rơi trên mặt hắn, thỉnh thoảng, nhưng không ngừng lại.

Nước nóng lần lượt xoa lên người, xua đi hơi lạnh thấu xương. Được bao trong nệm ấm, lại có nhiệt hoà chạm vào, ma sát hết lần này đến lần khác, hơi ấm dần dần thâm nhập vào trong cơ thể.

Cuối cùng, cơn đau được giảm bớt, được ôm ấp trong lồng ngực dày rộng, có mùi vị của Kỳ Dịch.

“Kỳ Dịch, Kỳ Dịch” Thần trí không thể ngưng tụ, tất cả bi ai, phần hận hoà vào trong một mảng hỗn mang. Nghe thấy hơi thở quen thuộc quan tâm sâu sắc, nằm trong lòng người yêu, đây là lúc hạnh phúc nhất của Hàn Huyền Phi.

Hắn thì thầm gọi tên Kỳ Dịch, nằm trong lòng Kỳ Dịch, cảm nhận được sự yêu thương che chở, hưởng thụ nụ hôn dịu dàng.....

Mưa vẫn đang rơi, cuồng phong vẫn thổi.

Nhưng không khí trong ngôi nhà nhỏ lúc này, lại trở nên yên ả khoan thai. Ánh đèn mờ ảo như trở nên sáng rực, bốn bề tiểu tinh linh nhảy múa sống động, cười náo xung quanh đôi tình nhân này

Hơi thở hạnh phúc từ từ lan ra, tràn vào màn đêm tăm tối. Mưa gió dường như cũng trở nên ôn tình, khẽ đập vào ô cửa sổ khép kín, muốn cảm nhận sự ấm áp trong phòng.

Đôi lão nhân Lý gia, nín thở, không nhẫn tâm phá nát sự yên tĩnh trong phòng. Họ nhìn con trai mình, biểu hiện nhu hoà như một đứa trẻ đang mơ giấc mơ ngọt ngào, ngủ say trong lòng người nam nhân kia.

Họ phải dùng một lượng lớn thuốc ngủ mới đổi được giấc ngủ cho con trai

Còn người nam nhân kia đang dùng ánh mắt hàm chứa ái ý, thương tiếc nhìn nó

Cái gì là hạnh phúc?

Đây chính là hạnh phúc

Lý mẫu rơi nước mắt

Nhưng là hạnh phúc ngắn ngủi, thoáng qua trong phút chốc.

Hàn Huyền Phi tỉnh lại, câu nói đầu tiên là: “Kỳ Dịch, cậu đi đi.” Mặt hắn không hề nhìn Kỳ Dịch, ngữ khí rất bình tĩnh. “Tôi không muốn gặp cậu nữa, tôi quá mệt mỏi rồi.”

Kỳ Dịch cúi thấp đầu, rất lâu mới mở miệng: “Chờ cậu có thể xuống giường, tôi sẽ đi.” Hắn không nhìn biểu hiện của Hàn Huyền Phi, cố chấp bắt đầu chăm sóc việc ăn uống hằng ngày cho Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi cũng không tranh chấp với hắn, lẳng lặng để hắn thay quần áo cho mình, dứt mình ăn cơm, xoa bóp cơ thể

Người trong Lý gia không ai nhắc chuyện hôm qua, như chưa hề xảy ra chuyện gì. Thái độ của hai người già đối với Kỳ Dịch cũng rất ôn hoà, rất khách sáo, còn hơi câu nệ. Kỳ Dịch chăm sóc cho Hàn Huyền Phi, bọn họ chỉ phụ giúp, cũng không nhắc đến chuyện kết hôn.

Buổi trưa Kỳ Dịch tùy tiện ra ngoài phố ăn một bát mì. Buổi chiều, những đốt ngón tay của Hàn Huyền Phi lại bắt đầu đau nhức, Kỳ Dịch dùng hết mọi phương pháp để làm hắn dễ chịu hơn.

Nhà nhà bắt đầu sáng đèn, Lý mẫu muốn giữ Kỳ Dịch cả người đầy mồ hôi ở lại ăn cơm, nhưng Kỳ Dịch không nhận lời. Hắn khéo léo từ chối lời mời của Lý mẫu, một mình về nhà trọ tắm rửa, lại lên phố ăn mì.

Hắn quay về Lý gia, chào hỏi với người trong nhà, sau đó lại lên phòng Hàn Huyền Phi.

Trong phòng Hàn Huyền Phi không mở đèn, ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ xuyên vào, Kỳ Dịch thấy Hàn Huyền Phi đang đắp chăn ngủ. Kỳ Dịch khẽ tiếng đi đến mép giường, yên lặng ngồi một bên, nhìn dung nhan thoả mái khi ngủ của hắn

Đến khi nào mới lại có thể ôm hân vào lòng , ngủ cùng hân?

Kỳ Dịch si mê nghĩ, vô thức cầm tay Hàn Huyền Phi lên, khẽ đặt lên miệng hôn nhẹ một cái.

Vừa hôn lên, Kỳ Dịch đã bị hành động của mình làm cho hốt hoảng. Hân lo lắng nhìn Hàn Huyền Phi, sợ làm ồn hân. Nhưng Hàn Huyền Phi vẫn không chút động tĩnh nằm trên giường.

Kỳ Dịch nhú mày, cảm thấy có hơi quái lạ. Lý mẫu từng nói với hân, Hàn Huyền Phi rất khó mới ngủ được một giấc ngủ ngon, thường không ngủ được nguyên đêm, nhưng bây giờ

Kỳ Dịch ngược nhìn học tử đầu giường, thấy ở trên có một lọ thuốc.

Hân giật mình, cầm lọ thuốc đó xem, phát hiện đó là thuốc an thần. Lọ này có thể chứa được mấy trăm viên thuốc an thần, nhưng bây giờ, trống rỗng

Trong đầu Kỳ Dịch đổ ầm một tiếng.

Hân nhào đến nắm lấy vai Hàn Huyền Phi, cố sức lay lay: “Huyền, Huyền, cậu tỉnh lại! Tỉnh lại!”

Hân sợ hãi. Hân sợ Hàn Huyền Phi sẽ vĩnh viễn nhắm mắt như vậy, sẽ không thấy hân nữa “ Cậu đừng chết, Huyền, đừng chết!” Hân kêu to như điên.

“Huyền! Cậu” Kỳ Dịch đang kêu, thì ngừng lại. Hân thấy Hàn Huyền Phi mở mắt, đang nhìn hân khó hiểu.

“Cậu, cậuCậu không sao?” Kỳ Dịch thấy Hàn Huyền Phi tỉnh lại, toàn thân lập tức đổ sập xuống.

Hàn Huyền Phi bị hân lắc đến chóng mặt hoa mắt, giật mình nói: “Tôi không sao.”

“Vậy, vậy” Kỳ Dịch run run cầm lọ thuốc trên tay lên. Kinh hãi quá độ, làm nhất thời hân nói không ra lời.

“Đó là thuốc an thần, mỗi ngày tôi đều phải uống.” Hàn Huyền Phi nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của Kỳ Dịch, hơi hiểu ra. “Trong đó chỉ còn lại mấy viên, lúc này tôi vừa uống hết rồi.”

Kỳ Dịch nghe thấy, mới biết mình đã nhầm lẫn. Hân muốn cười, tự khoả lấp. Nhưng khoé miệng hân chỉ vừa miễn cưỡng động một cái, còn chưa kịp cười, nước mắt đã chảy xuống.

Hân ngồi bên mép giường, ôm đầu nức nở.

Hàn Huyền Phi dựa trên giường không động đậy, ngơ ngác nhìn người đàn ông này khóc lóc

28. Chương 28

Hàn Huyền Phi tựa người lên giường, nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ.

Qua một lát, hân biết, Kỳ Dịch đi rồi

Mấy ngày nay, sáng sớm tỉnh lại không bao lâu, Kỳ Dịch đã đến, chăm sóc giúp hân rửa mặt thay quần áo.

Động tác của Kỳ Dịch rất cẩn thận, rất đúng lúc và thoải mái. Hân vẫn luôn nhìn Hàn Huyền Phi một cách dịu dàng, nhưng không nói lời nào, đôi mắt đen sáng luôn dõi theo từng biểu hiện rất nhỏ của Hàn Huyền Phi.

Mỗi ngày Kỳ Dịch đều xoa bóp cho hân, sau đó bồng hân xuống lầu, để hân ngồi dưới bóng cây ở hậu viện.

Qua hai ngày mưa, bầu trời trong lành sáng sủa. Ánh mặt trời xuyên qua tán lá mỏng manh chiếu xuống nóng rực. Gió từ ngoài tiền sảnh thổi vào có chút mát mẻ, mang theo mùi vị của nước sông.

Hàn Huyền Phi ngồi trên ghế mây, thấy Kỳ Dịch kéo từ giếng lên một trái dưa hấu, cắt đôi, dùng muỗng múc phần thịt hồng trong quả ra, đưa đến miệng hần. Dưa được ngâm trong nước mát, không có cảm giác lạnh, điềm đậm xua đi nóng bức.

Chạng vạng, mọi người đều ngồi xung quanh giếng, ăn trái cây trò chuyện. Chuyện là do Kỳ Dịch chế ra, nụ cười cũng xuất phát từ đây. Lúc này Lý Gia Ninh cũng là một cô gái nhỏ vui vẻ, không có vẻ chín chắn như khi làm việc trong thành phố.

Hai người già cầm cái quạt lớn phe phẩy, bị câu chuyện chọc cười ha ha đến không ngậm miệng được.

Trên người Hàn Huyền Phi được Kỳ Dịch đắp một tấm khăn mỏng, lẳng lặng nghe họ nói chuyện. Có khi, hần cũng thấp thoáng nở ra một nụ cười mơ hồ.

Khu vườn nhỏ của Lý gia từ lâu đã mất đi sự thoải mái vui vẻ

Hàn Huyền Phi nằm trên giường xuất thần cả nửa ngày, mới chậm rãi đi xuống lầu. Hần thấy trên bàn ăn có bày món cháo cá do Kỳ Dịch nấu, miếng cá hồng nhạt nằm trong cháo trắng, xương đã được gỡ ra hết.

Rõ ràng biết người ta đã đi rồi, nhưng mắt hần vẫn bất tự giác phiêu dang nhìn về phía nhà bếp.

Tất nhiên sẽ không có ai.

Hàn Huyền Phi cố gắng áp chế cảm giác trống rỗng trong ngực, ngồi xuống, lẳng lẽ ăn sáng

“Anh ấy làm thức ăn sáng xong thì đi. Anh ấy nói anh ấy đồng ý, chờ anh có thể đi lại được, sẽ rời khỏi.” Giọng của Lý Gia Ninh hơi nhỏ, cũng không nhìn anh cô.

Hàn Huyền Phi dừng một lát, lại tiếp tục ăn cháo.

Trên bàn ăn không ai nói chuyện nữa, chỉ có tiếng bát đũa khẽ va vào nhau

Lý phụ đột nhiên nói một câu: “Cháo này nấu thật là ngon.”

Hai ngày sau, Lý Gia Ninh cũng trở lại thành phố làm việc, Lý gia lại trở về sự yên tĩnh của trước đây.

Hàn Huyền Phi vẫn đi tản bộ như trước, làm những vận động thích hợp để hồi phục, lật tạp chí xem sách và máy vi tính mới nhất. Gần tối, hần vẫn ngồi dưới gốc cây hóng mát. Trái dưa hấu vẫn được ngâm trong giếng, nhưng hần cảm thấy sự mát mẻ đã không được như lúc đầu, dưa hình như cũng không ngọt nữa.

Lý gia phụ mẫu thường thấy hần nằm trên ghế mây, khép mắt nhìn lá cây đu đưa trên đỉnh đầu, thông thả không biết đang nghĩ cái gì, nghĩ rất lâu

Ngày tháng như vậy cứ dần dần trôi qua. Mọi đứa con trai rất ít nói chuyện, hai người già kiếm lời, trong khu vườn nhỏ của Lý gia, có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua ngọn cây.

Nhưng hôm nay, khu vườn nhỏ của Lý gia có chút thay đổi, phá tan sự tĩnh mịch là âm thanh phấn khởi hơi lớn hơn thường ngày của Lý phụ.

Lý phụ vốn là hiệu trưởng của một trường tiểu học trên thị trấn, ông sau khi về hưu, thì làm ở phòng hoạt động thanh thiếu niên, là một chỗ để những đứa trẻ tan học có thể đến đọc sách.

Trong nhà hoạt động có rất nhiều sách, đều là do ông sưu tầm và đặt mua. Con trai và con gái của ông sau khi đi công tác, cũng thường mua một đồng về tặng ông. Chúng biết, tặng những thứ này tốt hơn. Niềm vui lớn nhất lúc tuổi già của ông chính là sưu tầm được đủ các loại sách, nhìn những đứa trẻ ở đây đọc sách để học tập.

Hôm nay ông về muộn hơn bình thường, vừa về đến nhà, thì thần thái khác thường nói thao thao bất tuyệt.

“Hôm nay tôi đã được mở rộng tầm mắt rồi. Xã hội bây giờ tiến bộ thật là nhanh, bọn tôi già rồi, theo không kịp.” Lý phụ cầm li trà lên nhấp một hớp trà xanh, trên mặt hồng quang hừng khởi. “Bình thường ở trong nhà, cũng thường thấy Gia Bình hí hoáy máy vi tính, tôi còn tưởng đó chỉ là dùng để xem tư liệu, đánh chữ. Kì thực không phải, tác dụng của nó còn lớn hơn”

Hàn Huyền Phi nghe thấy cũng hơi khó hiểu, ba hần sao đột nhiên lại có hứng thú với máy vi tính?

“Cái món đồ nhỏ nhoi này, có thể xem được rất nhiều tin tức, cả thế giới xảy ra chuyện gì, nó sẽ biết ngay lập tức. Còn có thể xem được rất nhiều sách, sách gì cũng có. Có nó rồi, giống như có một tiệm sách lớn. Học được nó, sẽ làm được rất nhiều việc”

“Vậy sao? Việc này có ý gì vậy ” Lý mẫu đưa một cái khăn vắt khô. “Xem ông vui như vậy.”

“Tôi đương nhiên là vui rồi, sau này những đứa trẻ trên thị trấn cũng có thể học vi tính, không thua kém với những đứa trẻ trong thành phố.”

“Trường học mua máy vi tính rồi sao?” Hàn Huyền Phi giúp mẹ mang đồ ăn lên bàn, thuận miệng hỏi một câu.

“A, không” Lý phụ chợt hơi lắp bắp. “Trường học chưa mua, là, là”

Hàn Huyền Phi nhìn ba một cái. “Có người tặng máy vi tính cho nhà hoạt động của ba.”

“Hãy, phải a, hần, hần tặng đó, bốn cái, hần còn nói đến lúc nghỉ hè muốn dạy mấy đứa trẻ dùng.” Lý phụ cẩn thận nhìn biểu hiện của con trai. “Con không phản đối chứ? Mấy đứa trẻ rất vui đó.”

Hàn Huyền Phi cầm đũa bắt đầu ăn cơm, không ngược đầu lên, nói: “Chuyện không liên quan đến con.”

Từ hôm đó, tuy Hàn Huyền Phi vẫn không nhìn thấy Kỳ Dịch, nhưng hần cảm thấy Kỳ Dịch luôn tồn tại bên cạnh mình.

Đầu tiên là việc thức ăn trên bàn cơm của nhà hần đã thay đổi hoàn toàn, ngay cả món ăn của Nhật cũng được bày ra — Món này mẹ hần cả đời cũng chưa từng nếm qua.

Lần đầu nhìn thấy mẹ bưng đĩa sushi ra, Hàn Huyền Phi cũng ngây ra.

Rong biển màu đen bao lấy cơm trắng, ở giữa có một miếng nhân ba màu — Hoàn toàn làm bằng tay, được xếp ngay ngắn trong chiếc đĩa sứ, cá được cuộn lại thành một mảng hồng nhạt tươm văn ngư, bày ra hai chỗ khác nhau trên đĩa.

Ngoài ra, còn có tre nhỏ lót vào cơm, làm tôn thêm vẻ tinh tế của đồ sứ.

Hàn Huyền Phi không cần hỏi, cũng biết là ai mang đến. Hần thấy những món ăn thanh nhã đầy màu sắc trước mặt, cần môi không nói lời nào.

Lý mẫu thấy con trai không động đũa, thở dài: “Ăn một chút đi. Ăn mãi mấy món rau xào cũng ngán rồi. Dạ dày của con lại không tốt, mỗi lần thấy con ăn ít như vậy, mẹ đều rất đau lòng đó.”

Bà thương yêu nhìn đứa con trai dường như hơi giận dỗi. “Mẹ là muốn cho sức khỏe của con mau khỏi, con cứ yếu như vậy, mẹ luôn cảm thấy chăm sóc con chưa được tốt.” Nói đến mấy chữ cuối, giọng của bà cũng nghẹn lại.

“Mẹ, rau mẹ xào con ăn rất ngon mà, không cần phải làm những thứ này.” Hàn Huyền Phi an ủi mẹ.

“Ây, con không cần an ủi mẹ, mẹ biết bản lĩnh nấu ăn của mình, ăn tùy tiện thì được. Thời tiết nóng, ăn chút đồ mát, là thích hợp nhất.”

Bà thấy hàn Huyền Phi vẫn còn do dự, nhỏ tiếng khuyên bảo: “Ăn đi. Đừng thấy trên bàn toàn là món nhỏ, nhưng làm rất cực đó. Món đó, ừm cả buổi trưa mới làm xong đấy.”

Lý phụ bưng một bát canh đặt lên bàn. “Nhưng, canh Trung Quốc vẫn ngon hơn. Đây là canh măng hầm thịt, cũng rất thanh đạm, uống nhiều một chút.”

Ông ngồi xuống, gấp một miếng cá cuộn, chấm vào mù tạt rồi ăn. “Ừm, thật sự rất ngon.” Ông lại nếm mấy món. “Ngon, ngon, Nhật Bản thật biết cách làm mấy món này. Gia Bình, ăn đi, đừng nghĩ nhiều quá, sức khỏe quan trọng nhất.”

Hàn Huyền Phi dưới ánh mắt trông đợi của ba mẹ, cầm lấy một cuộn, bỏ vào miệng

Hai người già nhìn nhau, trong lòng đều thầm thở nhẹ một tiếng.

Lý phụ cười lên, cả người thoải mái ra. Ông gấp một miếng cá sống đặt vào trong đĩa của vợ. “Bà cũng ăn đi, nào, nếm thử cái này.”

“Ày da, thật sự rất ngon. Còn sống như vậy, lúc đầu tôi không dám tin là có thể ăn được. Người đó sợ chúng ta ăn không quen, còn nấu thêm mấy món khác. Nhưng thật rất ngon, hôm nay tôi cũng được mở rộng tầm mắt rồi.” Lý mẫu vẻ mặt ngạc nhiên ăn miếng cá sống.”

Hắn còn làm những món khác? Nghĩ thật chu đáo.

Hàn Huyền Phi ăn một cuốn, nhìn vẻ mặt vui vẻ của ba mẹ, tâm tình cũng dần dịu xuống. Từ khi mình bị thương trở về, ba mẹ luôn phiền não lo lắng cho hắn cái này, lo cái kia, hiếm khi được vui vẻ mấy lần.

Mà mấy lần này, đều là do Kỳ Dịch đem đến.

Nhìn dáng vẻ, cái tên đó đã lừa được ba mẹ làm cho họ thật sự vui vẻ. Trong lòng Hàn Huyền Phi lại thở dài

Cuộn cơm rất ngon, miếng cá đặt cũng rất chuyên nghiệp, quả thực trình độ so với món trong nhà hàng Nhật mà hắn từng ăn cũng không kém là mấy.

Người đó rời khỏi trong một thời gian ngắn, chính là để học làm những món này sao ?

Hàn Huyền Phi nhớ lại, trước đây Kỳ Dịch cũng từng cố gắng làm thức ăn cho hắn ăn. Hắn còn nhớ lúc đó vì Kỳ Dịch học mãi không xong, làm người đầu bếp giận đến nổi cầm cái mui đánh hắn Bây giờ lúc hắn học những món này, không biết lại xảy ra chuyện tức cười gì.

Nghĩ đến đây Hàn Huyền Phi khẽ mỉm cười

Ngày thứ hai, Hàn Huyền Phi trước khi đi tản bộ, đã đứng trước đại sảnh rất lâu. Hắn biết, Kỳ dịch bây giờ nhất định đang ở trong nhà bếp nhà mình, cùng mẹ mình chuẩn bị cơm trưa.

Hắn đi đến hành lang, bây giờ thì đang ở

Muốn gặp người đó không?

Nhưng, gặp rồi sẽ như thế nào? Tha thứ cho hắn? Hay là đuổi hắn đi?

Hàn Huyền Phi không biết phải làm gì.

Mấy mối tâm tình quay cuộn trong lòng hắn, ý nghĩ muốn thấy Kỳ Dịch lớn đến nỗi làm hắn không khống chế được. Hắn đứng trên bậc thang, hai tay giấu trong túi áo, hai mắt trân trân nhìn bồn hoa trên măng đá.

Trong nhà bếp hình như truyền ra tiếng cười của mẹ. Hàn Huyền Phi cố để ý nghe thử, nhưng không hề nghe thấy âm thanh của người khác. Hắn đột nhiên cảm thấy hành động của mình thật tức cười, không quyết đoán như một tiểu nữ sinh.

Hàn Huyền Phi nhụt chí dùng đầu đập vào cột nhà một cái, rồi lê bước, đi ra ngoài cửa.

Hắn ngồi trên vũ đài của bãi đất trống, nhìn nước sông buổi trưa

Hàn Huyền Phi tản bộ quay về, vừa vào cửa, đã thấy có mấy quyển sách dày cộm đặt trên bàn sách. Hắn đến gần lật xem, phát hiện mấy quyển này, bìa cứng đều là sách mới, lại đều là bản gốc tiếng Anh mới xuất bản ở nước ngoài! Hắn thật không dám tin vào mắt mình.

Hàn Huyền Phi trước giờ đều cực kì có hứng thú với hệ thống an toàn của máy vi tính, nhưng vì bị thương, cũng đã lãng phí mất mấy năm. Từ khi ở viện điều dưỡng về nhà xong, hắn nhờ người mua một số sách có liên quan, bản thân cũng tra tap chí, nhưng tất cả cũng như muối bỏ biển, chỉ là vẩn vơ vu vơ.

Hắn thông qua internet, xem tin tức mới nhất về bức tường lửa, biết được một số tin mới nhất về hệ thống an toàn. Nhưng hắn làm không được mặt này, vốn không cách nào hiểu được, càng không dám nói tới việc học.

Mất thấy mình bị thế giới bỏ càng ngày càng xa, lại không thể đuổi kịp, trong lòng Hàn Huyền Phi hiểu. Nhưng bây giờ, tất cả những thứ hần cần đều đang ở trước mặt, thậm chí còn là bản chính, hần thật sự là mừng ra mặt.

Hàn Huyền Phi lập tức ngồi lên máy vi tính, bắt đầu cài đặt.

Máy đĩa CD mới này toàn là phần mềm bức tường lửa mới nhất hiện nay, trong còn có check point mà từ lâu Hàn Huyền Phi mơ ước được thấy, thịnh hành nhất trên thế giới. Hàn Huyền Phi đem đĩa cho vào máy, tay hần cũng đang run.

Khi thấy tất cả phần mềm an toàn chạy bình thường, hần một mình cười khúc khích với máy vi tính rất lâu.....

Mấy ngày sau, Hàn Huyền Phi hoàn toàn vùi vào học tập.

Hần rất có năng khiếu về mặt này, hần cầm lấy một quyển sách dày , từ từ lật xem tiếp, dùng không bao lâu, hần đã xem hết một quyển sách, sau đó thì bắt đầu hí hoáy với máy vi tính. Hần luôn rất thuận lợi nhìn ra những điều trong sách, chuyển thành ứng dụng.

Hần dùng một máy vi tính làm dụng cụ phục vụ, lắp đặt các loại bức tường lửa, một máy khác giả làm hacker. Hần vừa học kĩ thuật làm hacker, tận lực tiêu trừ những dấu vết thâm nhập, vừa thông qua hệ thống an toàn, dòc toàn lực truy lùng kẻ xâm nhập máy tính.

Đối với hần mà nói, việc này còn kích thích hơn so với game online. Nắm giữ mỗi một kĩ thuật mới, Hàn Huyền Phi đều vui mừng khôn xiết.

Mấy quyển sách mang đến cho hần một thế giới mới hoàn toàn, để tâm vốn đã lảng lạng tuyệt vọng của hần có một hi vọng mới.

Sức khỏe của hần không đủ để làm cảnh sát nữa. Ước mơ làm một hình cảnh xuất sắc của hần, từ khi bị Kỳ Dịch đánh gãy từng đốt xương thì đã kết thúc rồi.

Nhưng hần không cam tâm làm một kẻ tầm thường. Hần không muốn cả đời này làm một viên chức nửa mùa, kẹp dưới nách cái cặp da, cả ngày hội họp đủ loại, một cảnh sát đánh đủ loại văn kiện, không muốn dựa vào chút công lao đó để sống, cuối ngày tầm thường vô vị, lặp đi lặp lại đến lúc về hưu.

Hần không thể dùng tay để bắt thủ phạm nữa, nhưng vẫn có thể dùng đầu mình, đem tội phạm ra công lí. Hần vẫn còn có thể cùng bọn gian xảo kia đấu một trận, xem xem rốt cục là thù đoạn của ai, kĩ thuật của ai cao minh hơn!

Hàn Huyền Phi quét đi sự u ám trước đây, cả người chìm đắm trong sự hứng thú, nụ cười trên mặt cũng càng lúc càng nhiều.

Hàn Huyền Phi phát hiện, dường như cách một khoảng thời gian rất ngắn, sẽ có một sự vật mới đang chờ hần.

Sau hai tuần có được mấy quyển sách, hần khi tản bộ trở về, còn chưa vào trong vườn, đã thấy trước cửa sổ trên lầu, treo một tấm màn trúc.

Loại màn trúc này cũng không phải là đơn giản treo ở cửa sổ, nó như che đi ánh nắng, mới rũ xuống. Ngăn đi ánh nắng mặt trời trực tiếp chiếu vào, lại không cản gió thổi.

Màn trúc có hình dạng cổ xưa, rất hợp với phong cách của những ngôi nhà cổ, lại không lộ vẻ thô thiển. Hàn Huyền Phi ở dưới lầu thưởng thức một lát, mới chậm rãi đi lên lầu.

Hần vừa vào cửa, đập vào mắt là bức bình phong trúc đầy lá cây. Hần kinh ngạc dừng chân, ngỡ người dò xét chưa từng thấy qua vật này.

Bức bình phong trúc có ba cánh, dùng trúc to để làm thành. Phía dưới bức bình phong rất kín, che chắn bốn hoa phía sau. Trong chậu hoa là hoa khiên ngư (hoa bìm bìm), lá xanh tươi thuận hướng bò lên, chằng chịt đan xen khắp bức bình phong.

Lá trên tấm bình phong, có thể che mặt trời nhưng không cản gió. Gió mát bên ngoài thổi vào, làm lá trên đó khẽ lung lay, đoá hoa màu hồng nhạt ở giữa điểm xuyến, kiêu diễm mê người

Bức bình phong này được đặt trước cửa sổ sau hậu viện, trở thành màn chắn cho tấm màn trúc bên ngoài, ngăn ánh mặt trời phía tây chiếu vào nhà.

Lá trên tấm bình phong, làm cả căn phòng rợp xanh một mảng, không chỉ râm mát, còn làm cho màu tối trong phòng trở nên tràn đầy sức sống.

Lý phụ đang điều chỉnh góc độ của bức bình phong, thấy Hàn Huyền Phi vào đến liền ngừng tay, đứng một bên, thương yêu nhìn về mặt thích thú của con trai.

Hàn Huyền Phi đi đến phía trước, khẽ chạm vào mảng lá xanh đáng yêu, chạm vào đoá hoa nhỏ mong manh. “Thật là đẹp! Cảm ơn, ba!”

Lý phụ cũng xoa đầu thưởng thức tấm bình phong tào nhĩ sống động trước mắt. “Không cần cảm ơn ba, cái này không phải là ba làm đâu.”

Hàn Huyền Phi nhìn ba một cái, trêu mắt xuống.

“Còn cái đó nữa, ở trên trên bàn sách của con.”

Hàn Huyền Phi xoa đầu nhìn, không khỏi kêu lên. “Trời ạ, cái này dễ thương quá!”

Hắn sai mấy bước đến bàn sách. “Đây, đây là, hoa sen? Nhỏ như vậy, sao có được chứ?”

Trong chậu sứ xanh trên bàn, là mấy đoá hoa sen đứng thẳng màu hồng nhạt. Lá tròn màu xanh trôi trên mặt nước, chỉ là một cái bát lớn, mà hoa sen, lại chỉ nhỏ như chung rượu.

“Hắn làm theo sách, thử mấy lần mới trồng được chậu này đây, ba thật khâm phục sự nhẫn nại của hắn.” Lý phụ đi qua, ngồi lên ghế mây trong góc phòng. “Ba không ngờ, người như hắn mà cũng xem [Phù Sinh Lục Kí]. Ngoài [Phù Sinh Lục Kí], hắn còn xem không ít sách cổ, cổ văn bản gốc rất dày. Không chỉ là Lý Bạch Đỗ Phủ, bát đại tác gia Đường Tống, ngay cả Hán cổ văn trước đây, hắn cũng từng xem.”

Hắn lần đầu ở trước mặt tiền bối như tôi: “Lương thu cửu nguyệt, tái ngoại thảo suy.....Tôi rất kinh ngạc. Nhưng hắn cả bài [Lý Lăng Đáp Tô Vô Thư] cũng thuộc lòng. Trò chuyện với hắn, thật sự rất có ý nghĩa.”

Lý phụ không nhìn biểu hiện của Hàn Huyền Phi, tự nói tiếp.

“Chúng ta ở trong căn phòng này mùa hạ bị nắng chiếu vào, chúng ta đã sống nhiều năm như vậy, cũng không chú ý lắm, cứ nghĩ rằng nhện là được. Vẫn là hắn suy nghĩ chu đáo, cái này là do hắn làm, khi cậu đi tản bộ hắn đã mang qua.”

Hàn Huyền Phi ngồi bên mép giường, hai mắt nhìn chăm chú vào đoá sen nhỏ, không lên tiếng.

“Ba nghĩ chắc con cũng đã đoán được, hắn đã dọn đến trấn sống rồi. Mỗi buổi sáng, hắn từ nhà đi đến bếp của chúng ta, chuẩn bị thức ăn sáng cho con, sau đó là bữa trưa. Thật là làm khó cho hắn, mỗi lần đều nghĩ cách làm món gì mới mẻ hơn, sợ con ăn chán.”

Những thứ này, không đáng giá gì mấy, nhưng để làm ra, phải tốn rất nhiều tâm tư. Hắn mỗi ngày đến đây mà mò những thứ này, còn không dám để cho con nhìn thấy, chỉ lén lút trốn trong bếp làm. Hắn nói chỉ cần làm cho cuộc sống của con thoải mái hơn một chút, vui vẻ một chút, thì hắn đã mãn nguyện rồi.

Người như hắn, cả đời này ba chưa từng thấy qua

Mấy ngày trước sức khỏe con không tốt, hắn đã cẩn thận chăm sóc con, làm cho ba và mẹ đều cảm thấy, những việc bọn tôi làm trước đây thật sự không đủ chu đáo. Hồ thẹn bọn tôi là ba mẹ của con. Hay, đối với con của mình, còn không tốt bằng một người ngoài.”

“Ba, việc này” Hàn Huyền Phi vừa muốn mở miệng đã bị ba xua tay ngăn lại.

“Con đừng cho rằng ba mẹ là vì mấy cái máy vi tính, mấy câu chuyện cười của hắn mà bị mua chuộc. Ba cả đời nghèo khó, đọc được mấy quyển sách, một chút khí khái này vẫn còn có.”

Ba là bị tấm lòng của hắn làm cho cảm động.”

Hàn Huyền Phi tâm tình phức tạp nhìn ba mình, không biết nên nói gì.

Lý phụ cũng nhìn con trai. Ông do dự một lát, lại nói tiếp: “Thực ra, thực ra việc này cũng không quan trọng” Lý phụ ngừng lại, ánh mắt chần chừ cả nửa ngày, mới như hạ quyết tâm mà ngẩng đầu lên.

“Nguyên nhân làm ba đồng ý chấp nhận hần, làhây.” Ông thở nặng một tiếng. “Khi hần chăm sóc con, tôi nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay hần. Chiếc nhẫn đó, không phải trong ngăn tủ ở đầu giường con cũng có một chiếc giống vậy hay sao?”

Hàn Huyền Phi nghe thấy câu này, hần giật mình, sau đó thì mặt đỏ ửng, đầu cũng cúi thấp xuống.

“Chiếc nhẫn đó, con xem như bảo bối vậy. Ba thấy con thường lấy ra xem, xem rất lâu. Ba nhớ có lần con tỉnh lại, nhất thời không tìm được chiếc nhẫn, lúc đó con gấp đến mặt trắng bệch. Đó là lần đầu tiên tôi thấy con sắp khóc từ khi con hiểu chuyện đến nay. Lúc con bị thương nặng, đau như vậy, con cũng không để ba nhìn thấy biểu hiện đó của con.”

Hàn Huyền Phi nghe mà mặt càng đỏ hơn. Hần nghiêng đầu, không muốn để ba nhìn thấy bộ dạng bối rối của hần.

Lý phụ thấy con trai như vậy, cười lên. Ông đứng dậy, đi đến cạnh Hàn Huyền Phi, quàng qua vai hần. “Được rồi, được rồi, đừng ngại như vậy. Con vẫn cứ như vậy, vừa đụng đến chuyện này là để đỏ mặt.”

Lý phụ thương tiếc sờ vào mái tóc ngắn của con trai, chờ mặt hần hết đỏ, mới tiếp tục nói: “Lúc con không ở nhà, ba cũng từng lấy chiếc nhẫn đó ra xem. Mặt sau của nó có mấy chữ, ba vẫn luôn không hiểu ý nghĩa của nó.”

Hôm đó thấy hần luôn gọi con là Hàn Huyền Phi, tôi mới nghĩ ra, chữ trên chiếc nhẫn, không phải chính là Kỳ Dịch và Hàn huyền Phi hay sao? Tôi nghĩ đến đây, lại thấy con trong lúc nửa hôn mê vẫn luôn ôm hần. Tôi nghĩ, bỏ đi, cũng không quan là đàn ông với đàn ông, cái gì cũng không quan trọng bằng hạnh phúc của con trai ba”

“Ba, con, con” Âm thanh của Hàn Huyền Phi nghẹn lại. “Hầncon không biết, không biết”

“Ba biết hần từng làm chuyện có lỗi với con. Chuyện của hai đứa, hần có nói một ít, những việc khác thì áp a áp ứng. Tôi nghĩ nhất định là rất quá đáng, làm cho con không cách nào tha thứ cho hần.

Sự kiên trì lúc đầu của con, thật sự làm tôi kiêu hãnh, con là con trai ngoan của ba. Chuyện làm con cảm hận, tôi tuy không hiểu rõ lắm, nhưng tim của con vẫn chấp nhận tha thứ cho hần, không phải sao? Nếu không sao con lại nhớ hần.

Đời người trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã già rồi, con phải biết chuyện gì là quan trọng nhất với mình. Có một số chuyện, có thể buông tay thì buông tay, để nó qua đi.

Ba biết trước giờ con rất có chủ kiến, con tự nghĩ đi, ba không nói nhiều nữa. Phải nhớ, cho dù con quyết định làm gì, chúng ta đều ủng hộ con.”

.....

Mấy ngày sau đó, Hàn Huyền Phi lúc đọc sách đều thất thần. Không nằm trên giường nhìn lá cây khấp trên bức bình phong bị gió thổi khẽ lay động, thì cũng nhìn đóa sen nhỏ trên bàn.

Hoa sen trên bàn đã có một đóa nở rộ rồi, có một đóa chỉ mới là búp hoa, đều rất xinh đẹp. Ánh nắng chiều chiếu vào cửa sổ, mạ cho nó một mảng vàng kim, gió nhẹ thổi, lại làm nó chập chờn, tràn đầy màu sắc.

Trước mặt Hàn Huyền Phi là một quyển sách, dùng tay chống cằm, nhìn nó

Hàn Huyền Phi nhớ lại lúc ở cùng Kỳ Dịch, Kỳ Dịch yêu thương hần.

Hần nhớ khi ở trong thương trường, đủ loại nhân vật vây xung quanh Kỳ Dịch vẫn tiêu sái tự nhiên. Nhớ lúc Kỳ Dịch bận rộn, cũng thường lén chuồn đến chỗ mình, tiến gần, vẽ đắc ý nói: “Bị tôi làm mê chết rồi phải không?”

Chính mình lúc đó lại bị tên trẻ con như hần chọc cho cười to

Nhớ khi chúng ta thi bắnmỗi lần thua, hần đều dùng đủ mọi lí do trên trời dưới đất để không thừa nhận. Nhìn hần nghiêm trang, tiêu sái không ai bì được mà vô lí cũng không ai bằng, nhưng lại không cách nào bác bỏ lí do của hần, mình luôn cười đến tay mềm nhũn. Lúc đó hần về mặt gian tà cười kéo bắt mình độ lại

Nhớ đến cảnh hai người, thường ở trên sân thượng, theo khúc nhạc nhẹ nhàng, ôm nhau khiêu vũ. Có chuyện gì cũng không nói, chỉ lẳng lẳng ôm đối phương. Thích tựa đầu vào vai Kỳ Dịch, dùng miệng cảm nhận hơi ấm trên cổ hần, sau đó bị đôi môi ấm áp của hần phủ kín.....

.....Kỳ Dịch

Trong lòng Hàn Huyền Phi đột nhiên xông lên một luồng nguyện vọng kịch liệt muốn được gặp Kỳ Dịch, nguyện vọng này lớn đến nỗi làm hần không kiềm nén nổi nữa

Hần muốn gặp Kỳ Dịch, hần muốn thấy nụ cười của Kỳ Dịch, muốn thấy ánh mắt si tình của Kỳ Dịch những việc khác, hần không muốn nghĩ nữa. Hần nghĩ đã quá nhiều rồi, hơn ba năm nay, không, là hơn năm năm nay, hần mỗi ngày đều nghĩ, mỗi giờ đều nghĩ

Hần thật sự không muốn suy nghĩ gì nữa, đầu hần rất đau.

Hần muốn gặp Kỳ Dịch

Bất chấp ánh nắng chói chang trên đầu, Hàn Huyền Phi đứng dậy đi, hần chỉ biết mình muốn gặp người đó.....

Hần đi rất nhanh, đến khi tới được bên ngoài nhà hoạt động, toàn thân hần vừa mỏi vừa đau, mệt đến thở cũng rất khó khăn.

Hần cố chống cự cơ thể vô lực, ráng đi đến phía sau gốc cây, tựa vào, nhắm mắt thở mệt mỏi. Trên mặt không biết là mồ hôi lạnh hay mồ hôi nóng, chảy xuống, nhưng hần ngay cả sức để nhấc tay lên quệt đi cũng không còn.

Lúc này, hướng nhà hoạt động truyền ra một trận cười, Hàn Huyền Phi ngược mắt nhìn qua.

Hần thấy Kỳ Dịch bị một đám nhóc vây xung quanh, đang ngẩng đầu cười to. Mấy đứa trẻ xung quanh hần cũng cười, cả nhà hoạt động tràn đầy không khí vui vẻ.

Hàn Huyền Phi nhìn một lát thì ngậy ra.

Bộ dạng Kỳ Dịch cười vẫn phần chần chẫn cuồng như trước đây, soái khí đó làm cho Hàn Huyền Phi nhìn đến say mê, không rời mắt.

Bất luận là lúc nào, hoàn cảnh nào, khi Kỳ Dịch cười, đều vô tình lộ ra một loại khí chất quý tộc vương giả, mang theo sự tự tin, và bá khí thâm sâu. Kỳ dịch như vậy, luôn bắt được toàn bộ ánh mắt của Hàn Huyền Phi, làm cho tim của hần, không cách nào kháng cự mà hoàn toàn lún xuống.

Cơ thể đau nhức, thời tiết nóng bức, mồ hôi rơi đầy trên mặt cái gì cũng không tồn tại nữa, chỉ có Kỳ Dịch, thần thái phần chần đó, Kỳ Dịch đang cười đó

Hàn Huyền Phi chăm chú nhìn hần, không biết khoe miệng mình đã cong lên một nụ cười

Hạ qua thu đến, chớp mắt lại đến mùa đông. Hàn Huyền Phi vẫn bận rộn việc phục hồi sức khỏe và đọc sách. Kỳ Dịch, vẫn ở trong một góc của Lý gia mỗi ngày, chế biến những món ăn mới mẻ để chăm sóc cho Hàn Huyền Phi.

Kỳ Dịch hai chữ này, ở trong Lý gia đã không còn là hai từ cấm kị khó nói ra nữa. Hai người già luôn rất tự nhiên nói cho Hàn Huyền Phi biết, đây là do Kỳ Dịch làm, đó là do Kỳ Dịch chọn

Kỳ Dịch nói, món ăn của Hàn Quốc rất mát, khẩu vị tương đối nặng, nhưng không có dầu mỡ, mùa hạ có thể ăn thường, để ngon miệng. Kỳ Dịch nói, không được ngồi trước máy vi tính quá lâu, phải vận động nhiều. Kỳ Dịch nói, trời lạnh rồi, đây là chân làm từ lông vịt, vừa nhẹ vừa ấm, đắp rất thoải mái. Kỳ Dịch nói, mùa đông ở Giang Nam trời rất lạnh, phải đặt máy điều hoà không khí. Kỳ Dịch nói

Hàn Huyền Phi không nói gì, nhưng ai cũng nhìn ra, hần nghe từng câu của Kỳ Dịch, thấy Kỳ Dịch tinh tế làm đồ cho mình, mặt hần luôn lộ ra một nụ cười không giấu diếm nổi, có chút ngượng ngùng, rất nhạt, rất hạnh phúc

Tuyết bay như hoa, thản nhiên rơi xuống, vạn vật trên đời chỉ còn lại màu trắng và đen, rất sạch sẽ.

Hàn Huyền Phi ngồi trước cửa sổ đóng kín, nhìn Kỳ Dịch đằng xa tít trong tự viện trên núi hái mai đỏ cho hần, mai đỏ như lửa, cánh tim rất cong, mùi lạnh rất thơm.

Hần la hét trong phòng, hai mắt khê khép lại, nghe mùi hương thơm rất nhẹ

“Kỳ Dịch, cậu cái tên này, chính là không chịu tha cho tôi sao?”

Hần như một đứa trẻ bú sữa bình nhăn mũi lại, đưa tay điểm vào cánh hoa, cười rồi.....

Hương hoa thanh nhã khắp phòng, hần hài lòng nhắm mắt, gục trên bàn, cảm nhận một hơi ấm bao trùm lấy hần.

Kỳ Dịch ngồi trong rừng cây nhỏ gần khu xây dựng của công ty hần, nhìn bầu trời xanh đằng xa. Có lẽ mọi người bây giờ đều đã quen với cuộc sống vội vã, thích nhìn những ánh đèn neon, hưởng thụ li rượu đỏ, đã không rảnh để ngồi yên tĩnh trong rừng cây, nhìn mây trắng chậm chậm di chuyển trên bầu trời xanh, nhìn hoa tàn hoa rơi Cho nên, rừng cây nhỏ này luôn là nơi ít người tới.

Nhưng Kỳ Dịch rất thích đến đây, thường thức mỹ cảnh tự nhiên hiếm có trong đô thị phồn hoa, mặc cho tâm tình bay bổng, những ý nghĩ quây quanh người hần.

Hần đã cầu xin ông trời trên trăm ngàn lần, hi vọng có một ngày, hần có thể cùng người mà hần yêu thương, cùng ngồi trong rừng cây này, nhìn cánh hoa thản nhiên rơi, rớt trên thảm cỏ êm đềm, màu hồng và xanh tươi tắn

Hàn Huyền Phi rời khỏi quê nhà trở lại cục cảnh sát đã được hơn một tháng rồi.

Ngày hần đi trời rất xanh, tiết trời xuân rét, rất lạnh. Hàn Huyền Phi đứng ở cửa chờ Kỳ Dịch, cho Kỳ Dịch biết, hần phải trở về cục để làm việc rồi.

Kỳ Dịch không nói gì cả, chỉ cởi áo da trên người mình xuống, khoác lên người Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi không cự tuyệt.

“Chúc mừng cậu.” Giọng của Kỳ Dịch rất vững, ánh mắt luôn nhìn thẳng vào đôi mắt của Hàn Huyền Phi.

Hàn Huyền Phi trầm mặc nhìn Kỳ Dịch cả nửa ngày, trong mắt Kỳ Dịch chỉ có sự kiên quyết không hề dao động. Hàn Huyền Phi mất nụ cười, hần ngược nhìn bầu trời, như có hơi không biết làm thế nào, lắc lắc đầu.

“Tôi phải đi rồi, tạm biệt.” Hần liếc nhìn Kỳ Dịch, buông nhẹ một câu, lên xe rời đi.

Kỳ Dịch không biết tình hình hiện tại của Hàn Huyền Phi, nhưng tin chắc hần nhất định rất bận rộn. Kỳ Dịch cũng chưa đến mức không biết thức thời, mà trong lúc này đi làm phiền Hàn Huyền Phi.

Hần quyết định chờ ba tháng, chờ Hàn Huyền Phi yên ổn xong xuôi, sẽ đi tìm hần. Kỳ Dịch đã hạ quyết tâm, Hàn Huyền Phi ở đó, hần sẽ ở đây.

Hần biết Huyền yêu hần rất sâu đậm, biết khúc mắc của Huyền đã từ từ được mở ra. Còn lại, chính là để mình dùng cả đời này để bù đắp. Hần muốn ở cùng Huyền, che chở cho Huyền, làm Huyền hạnh phúc

Bảo bối mà hần yêu nhấtKỳ Dịch nhìn phía chân trời bắt đầu dần đỏ lên, thờ dài một hơi. Tôi sẽ không để cậu chịu bất kì tổn thương nào nữa

Hần đứng lên khỏi ghế, xoay người qua

Huyền?

Hàn Huyền Phi mặc một bộ cảnh phục màu xanh đậm phẳng phiu, tay cầm nón cảnh sát, đứng dưới cây hoa cách không xa, yên lặng nhìn Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch như thằng ngốc đứng ở đó, mở to mắt không dám tin

Huyền trở về rồi! Hắn đến tìm tôi? Huyền chủ động đến tìm tôi?

Hàn Huyền Phi thấy bộ dạng kinh ngạc của Kỳ Dịch, có hơi ngại ngùng cười lên, cúi đầu nhìn cánh hoa dưới đất.

Trời a, là Huyền, thật đúng là Huyền đã đến.

Kỳ Dịch tỉnh người, tiến đến phía trước mấy bước. “Huyền, thật sự là cậu, cậu đến thật rồi!”

Hàn Huyền Phi ngược đầu, chỉ cười với Kỳ Dịch

Hàn Huyền Phi mặc một bộ đồng phục mới, càng hiện rõ thân hình cao ráo của hắn, khí chất凛冽. Hắn vẫn để mái tóc ngắn như trước nhưng phía trước hơi dài, khuôn mặt thanh tú, ngũ quan xinh đẹp, đẹp đến nỗi làm Kỳ Dịch nhìn mà phát si.

“Cậu đúng là đẹp cực kì mà.....” Ánh mắt Kỳ Dịch vốn không rời khỏi người Hàn Huyền Phi, khoé miệng thì thầm nói.

Hàn Huyền Phi bị nói đến đỏ mặt, ngượng nhìn Kỳ Dịch: “Ngu ngốc.”

“Tôi là hoa si!” Kỳ Dịch đột nhiên nói một câu rất nghiêm túc, sau đó thì cười to ôm Hàn Huyền Phi lại. “Trời a, bảo bối của tôi, tôi thật không dám tin. Tôi thật không dám tin cậu lại đến đây tìm tôi, ha ha. Tôi cũng đã hạ quyết tâm, muốn kháng chiến tám năm với cậu, nhất định sẽ theo đuổi được cậu một lần nữa.”

Hàn Huyền Phi cười không nói chuyện, ngoan ngoãn dựa vào lòng Kỳ Dịch, mãn nguyện nghe hơi thở đã lâu không nghe.

“A, đúng rồi, qua đây ngồi đi, đừng đứng mệt đó.” Kỳ Dịch đột nhiên nhớ ra chân Hàn Huyền Phi không thể đứng lâu, mới rất không nỡ mà buông người trong lòng ra.

“Được a.” Hàn Huyền Phi ừ một tiếng, lại không thấy Kỳ Dịch có động tĩnh gì. Hắn thấy kỳ lạ nhìn Kỳ Dịch, lại chỉ thấy mắt hắn nhìn chăm chăm vào môi mình.

“Cậu muốn làm gì?” Hàn Huyền Phi hỏi cảnh giác.

“Tôi rất muốn hôn cậu.....” Kỳ Dịch thở gấp nói.

“Đừng, tôi đang mặc cảnh phục đó!” Hàn Huyền Phi khẩn trương lùi về sau một bước.

“Tôi biết.” Kỳ Dịch nhut chí. “Chúng ta qua đó ngồi đi.”

“Đẹp quá!” Hàn Huyền Phi ngồi lên ghế dài, ngược nhìn bóng cây râm mát làm nổi bật mấy đoá hoa.

“Rừng cây này tên là Tư Phi Viên (vườn nhớ Phi).” Kỳ Dịch vẫn nắm chặt tay Hàn Huyền Phi, ánh mắt không rời khỏi mặt hắn một khắc. “Tôi đã xây trên mỗi một khu nhỏ ở đây, chỗ nào cũng có một Tư Phi Viên.”

Hàn Huyền Phi liếc nhìn Kỳ Dịch. “Cái tên quê mùa quá đi.” Khoé miệng hắn cong lên, trong mắt không giấu được nụ cười.

“Ha ha” Kỳ Dịch vui đến độ chỉ biết cười ngây ngô. Hàn Huyền Phi không thèm để ý hắn, thả lỏng toàn thân ngã người dựa về phía sau, thoải mái ngồi trên ghế, ngắm nhìn mỹ cảnh trước mắt. Kỳ Dịch khó khăn lắm mới khép miệng lại được. “Công việc của cậu sao rồi?”

“Tôi muốn làm công việc có liên quan đến hệ thống an toàn của mạng, chỉ huy sẽ để tôi phụ trách mặt này.”

“Ở đây?”

“Phải a, ở đây là đơn vị trước đây của tôi, tôi tốt nghiệp xong thì được phân công làm ở đây.”

“Ồ, quá tốt rồi.” Hai mắt Kỳ Dịch sáng lên. “Gần rừng cây này có một ngôi biệt thự, phía trước là sông, xung quanh rất thanh tịnh, cảnh trí lại đẹp. Tôi giữ nó lại không bán nữa, để cho hai chúng ta ở.”

Hắn cẩn thận quan sát sắc mặt Hàn Huyền Phi. “Ở đây tôi cũng có một căn hộ, ở tầng cao nhất, phong cảnh cũng rất đẹp. Tóm lại, chỉ cần cậu nói thích, chúng ta sẽ ở đó.”

Hàn Huyền Phi nhìn bộ dạng phần chân của Kỳ Dịch, nở nụ cười xấu xa. “Ai muốn ở chung với cậu chứ? Trong cục cảnh sát có phân cho tôi một căn hộ, tôi muốn ở đó.”

“Á?” Kỳ Dịch có hơi nản lòng, rất nhanh liền nói thăm một câu: “Tôi sẽ không để cậu ở một mình đâu.”

“Cậu nói cái gì?”

“Không có gì.” Kỳ Dịch vội ngồi thẳng người. “Lầu dưới ở chỗ cậu là ai ở?”

“Làm gì?”

“Mua nhà của hắn, rồi khoan một cái lỗ lên tầng trên.” Thái độ của Kỳ Dịch rất nghiêm túc.

Hàn Huyền Phi nghe rồi cười lớn, Kỳ Dịch cũng cười với hắn.

“Tôi thật là hạnh phúc, ngồi ở đây cùng trò chuyện với cậu, nhìn cậu.” Kỳ Dịch như than thở nói: “Tôi tưởng sẽ không thể có được hạnh phúc như thế này nữa”

Khi đó tôi thật sự tin rằng cậu đã chết rồi, tôi thấy cậu nằm ở đó, vải trắng đầy lênCác người gạt tôi thật thâm hiểm, tôi xem chút đã phát điên rồi.”

“Đáng đời, cậu điên mới tốt.” Ngữ khí của Hàn Huyền Phi rất hung dữ, nhưng trong mắt vẫn ánh lên nụ cười, thương yêu nhìn Kỳ Dịch.

Kỳ Dịch hậm hực cười gian hai tiếng, thấy Hàn Huyền Phi không nổi giận, nên yên tâm.

“Nói cho tôi biết, các cậu sao gạt được thật đến như vậy? Tôi và Kỳ Dương đều bị lừa hết.”

“Việc này rất đơn giản, nói với bác sĩ là xong.”

Lúc tôi bị mất tích, đồng nghiệp của tôi cũng cho rằng là do cậu làm, nhưng khổ nỗi là không có chứng cứ, không cách nào công khai yêu cầu cảnh sát Nhật Bản giúp đỡ để truy bắt cậu, nhưng bọn họ vẫn lén lút nhờ cảnh sát Nhật giúp đỡ. Phía cảnh sát Nhật Bản không tìm ra chúng tôi, đành phải chú ý Kỳ Dương và Y thế gia.

Y thế gia sống mái cùng Tung Hoàn, cảnh sát bắt được tin. Họ vội chạy đến, vừa đúng lúc cứu được tôi. Vết thương của tôi không nặng lắm, nhanh chóng thoát được cơn nguy hiểm. Nhưng vì đề phòng các cậu báo thù, cảnh sát Nhật liền căn dặn bác sĩ tạo nên một cái chết giả cho tôi. Trong phòng phẫu thuật, có bác sĩ giúp đỡ, lừa các người mấy phút cũng rất dễ.

Tôi cũng là sau khi tỉnh lại mới biết những việc này.”

“Chiều này thật lợi hại, lừa tôi đến sắp chết.” Kỳ Dịch bất chấp sự vùng vẫy khê khàng của Hàn Huyền Phi, đem hắn ôm chặt vào lòng. “Còn may ông trời đối xử với Kỳ Dịch tôi rất tốt, vẫn đem cậu tặng lại cho tôi.”

“Là ai tốt chứ?” Hàn Huyền Phi véo lỗ tai Kỳ Dịch. “Nghĩ cho rõ chút đi!”

“Ày da, là Huyền Huyền nhà tôi tốt, Huyền Huyền tốt! Còn có cảnh sát thúc thúc tốt!” Kỳ Dịch vội bùm lỗ tai lại la lớn.

Hàn Huyền Phi bị Kỳ Dịch chọc cười. “Cảnh sát thúc thúc? Miệng ngọt quá ha.”

“Đương nhiên rồi, sau này cảnh sát sẽ mãi mãi là đối tượng mà tôi ca ngợi, mỗi cảnh sát đều là huynh đệ tốt của tôi.” Kỳ Dịch kể sất cười với Hàn Huyền Phi. “Bởi vì từ nay về sau, tôi sẽ là người nhà của cảnh sát, đương nhiên là phải khen cảnh sát rồi.” Hàn Huyền Phi sững sốt, mặt lập tức đỏ lên, có chút ngại ngùng xoay đầu đi.

Khuôn mặt ửng đỏ của Hàn Huyền Phi đẹp đến độ khiến người ta nhìn mê mẩn, Kỳ Dịch cảm thấy tất cả hồn phách của mình đều đã bay hết rồi, huyết dịch toàn thân chạy thẳng xuống chỗ đó.

“Đi ăn cơm! Chúc mừng công việc mới của cậu.” Kỳ Dịch vội đứng lên, nói to.

“Làm gì đột nhiên muốn đi ăn cơm gấp vậy?” Hàn Huyền Phi không hiểu gì hết.

“Vì, chúng ta ăn xong còn có rất nhiều chuyện quan trọng cần làm, thời gian rất quý báu.” Kỳ Dịch kéo Hàn Huyền Phi từ ghế dậy.

“Chuyện gì?”

“Chuyện này nè.” Kỳ Dịch vội vàng hôn lên môi Hàn Huyền Phi một cái, cười hi hi nhìn khuôn mặt trong phút chốc đã đỏ ửng của Hàn Huyền Phi. “Huyền, tôi cũng nhịn bốn năm rồi, bây giờ mỹ sắc trước mặt, còn nhịn nữa tôi sẽ phát nổ đấy.”

“Ai, ai quan tâm cậu chứ!” Hàn Huyền Phi mắc cỡ đến nhìn cũng không dám nhìn Kỳ Dịch.

“ Bà xã, không thương tiếc ông xã này hay sao”

“Kỳ Dịch! Ai là bà xã của cậu!”

“Ô, tôi nói sai rồi, chúng ta đều là ông xãHuyền, thực ra tôi là nghĩ cho cậu đó, tôi sợ cậu làm hư Tiểu Huyền Huyền của tôi.”

“Cậu, cậusao cậu vẫn mặt dày như vậy chứ?”

“Đều là vợ chồng già rồi, có gì ngại nữa chứ. Huyền, chúng ta gọi đồ ăn ngoài được không! Tiết kiệm thời gian”

“A! Huyền, dừng chân! Lỡ như cái chân này của cậu đá kém đi rồi, vậy là đá chọi đá! Bảo bối rất dễ gãy mà, nửa đời sau là phúc của cậu”

“Ai yô! Đau, đau! Chân bị đá gãy rồiHuyền, đợi tôi với! Ai yô, chân của cậu vẫn rất dữ”

Lời của Ninh Mông :

Cuối cùng rồi , mọi người ráng nhịn nghe mấy lời thừa thãi của Ninh Mông nhé .

[Ràng buộc] đến đây là kết thúc rồi , rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ Ninh Mông và [Ràng Buộc]

Không biết kết cục này có làm mọi người hài lòng hay không , rất hi vọng mọi người thích nó.

Nhưng , tôi biết , rất nhiều vị đại nhân đối với kết thúc không phải là bi kịch của Ràng buộc rất thất vọng , cảm thấy như vậy đã phá hỏng tính hợp lí và chân thực của Ràng buộc.

Tôi sớm đã viết một bài tự thuật , nói về chuyện này , như sau :

“Tôi rất xem trọng tính hợp lí và chân thực của [Ràng Buộc]

[Ràng buộc] viết thành kết thúc hạnh phúc , có một số đại nhân rất thất vọng . Họ cho rằng như vậy thì không hiện thực nữa , nhưng tôi không đồng ý cách nghĩ này , tôi rất thích kết thúc này.

Giống như câu chuyện Cảnh sát và kẻ cướp , đại đa số đều là bi kịch . Hơn nữa loại văn này , bi kịch viết rất dễ , không hao tâm tốn lực , nói không chừng còn có thể kiếm được danh hiệu bi kịch kinh điển.

Nhưng tôi kiên quyết không.

Mục đích viết văn của tôi chính là : Để người mà tôi thích , sống trong văn của tôi . Tôi xem họ như người thật , tôi buồn vì họ , vui vì họ . Tôi không cần vì tác phẩm của mình có khả năng chấn động lòng người càng lớn hơn , có được nhiều nước mắt , hoặc là khả năng được mọi người khen thưởng là kinh điển.

Tôi hi vọng tình cảm của người trong văn làm mọi người cảm động , mà không phải là vì cái chết của họ”

Phải bổ sung thêm một câu , tôi nói tính chân thực , tính hợp lí , là việc tồn tại đầu tiên trước khi tôi viết đam mỹ tiểu thuyết.

Có vị đại nhân trả lời cho tôi , cô ấy nói : Ràng buộc không nên dùng cái chết để mở ra , mà nên dùng tình yêu để cởi mở .

Câu nói này thật sự đã đi vào trong tim tôi.

Trong mắt tôi , kết cục của Hàn Huyền Phi và Kỳ Dịch nên là như thế này

Vì tuổi trẻ cơ thể bị tổn thương quá nặng , nên Hàn Huyền Phi năm năm mươi bảy tuổi thì qua đời.

Kỳ Dịch ôm hân , nhìn hân trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay mình.

Lúc Hàn Huyền Phi ra đi rất bình tĩnh , rất hạnh phúc

Sau khi Hàn Huyền Phi chết, Kỳ Dương từ nước ngoài trở về , cùng Kỳ Dịch trải qua mấy năm còn lại trong đời.

Kỳ Dịch chết, Kỳ Dương y theo di nguyện của hân , đem tro cốt của hân và Hàn Huyền Phi hợp thành một, an trí tại nghĩa trang . Cạnh chỗ của họ , Kỳ Dương còn giữ lại một chỗ cho mình.

Kỳ Dương thọ tám mươi chín tuổi thì tạ thế , con gái hân đem hân đặt cạnh em trai

Mỗi năm tiết thanh minh, con gái Kỳ Dương đều mang theo con cháu đến đây bái tế.

Trong một tiết thanh minh quang đăng , cô kể câu chuyện lúc đầu cho cậu thanh niên . Đứa trẻ nghe rồi hai mắt sáng lên

“Woa , câu chuyện này rất cảm động , anh cảnh sát đó rất cool” Cậu nghiêng đầu nghĩ . “ Nhưng , bọn họ đã dày vò nhau như vậy, cuối cùng vẫn ở bên nhau sao ?”

“Có sao đâu” Người phụ nữ già nheo mắt lại , cảm nhận gió xuân dịu dàng thổi lên mặt

“Họ yêu nhau mà”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rang-buoc>